

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLIVE CUSSLER

ve GRAHAM BROWN

FIRTINA

Clive Cussler'ın “hayal gücümüzün sınırlarını zorlayan” NUMA serisi tüm dünyadaki okurların ve eleştirmenlerin beğenilerini kazanmaya devam ediyor.

NUMA araştırma gemilerinden biri günbatımında Hint Okyanusu'ndan su örnekleri alırken, ekip elemanları ham petrol sızıntısına benzeyen parlak siyah bir akıntı görürler. Ama bu gördükleri şey petrol değildir. Karınca sürülerine benzeyen bu minik zerrecikler beklenmedik bir anda gemiye doluşup tüm ekibi öldürdükten sonra, yangın çıkan gemiyi terk ederler.

Olayı haber alan Kurt Austin, Joe Zavala ve NUMA'nın Özel Görevler Birimi'nin diğer elemanları Hint Okyanusu'na hareket ederler.

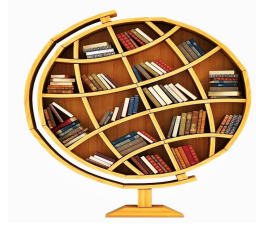
Geminin dumanları tüten enkazında buldukları kanıtlar onları dehşete düşürür. Şimdi sorulacak soru şudur: Dünyanın dengesini bozacak, milyonlarca insanın ölümüne neden olacak bu korkunç planın arkasındaki kişi kimdir? Ekip bugüne dek böylesine canavar ruhlu birini tanımamıştır.

Kusursuz bir hayal gücüne sahip Cussler'dan her sayfası gerilim dolu eşsiz bir macera romanı.

Fırtına

Clive Cussler

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ	TRUVA HAZİNESİ
GİRDAP	KAYIP KENT
BUZDAĞI	KUTSAL TAŞ
ENKAZ	CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ
BATIK	İSKELET SAHİLİ
ŞEYTAN DENİZİ	KILAVUZ
KISKAÇ	KUTUP KAYMASI
SAHRADA AYAK SESLERİ	KARANLIK TAKİP
MAVİ VURGUN	KUSURSUZ PLAN
ŞOK DALGASI	SABOTAJCI
KÜKREYEN DENİZ	SPARTA ALTINLARI
YILAN	KIYAMET GEMİSİ
ATLANTİS BULUNDU	KRALLIK
MAVİ ALTIN	KARA FIRTINA
BUZ ATEŞİ	KUTUP YOLCULUĞU
VALHALLA'NIN YÜKSELİŞİ	KORSAN GEMİSİ
DENİZ AVCILARI	HİLAL ŞAFAĞI
BEYAZ ÖLÜM	YARIŞ
ALTIN BUDA	

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

GİRİŞ

HİNT OKYANUSU
EYLÜL 1943

John Bury, Hint Okyanusu'nun dalgalı sularını yarıp geçerken, baştan kıça sarsılıyordu. Savaş gemileriyle birlikte seyredecek şekilde tasarlanan ve buna uygun bir hızla yol alan bu gemi "hızlı yük gemisi" olarak biliniyordu, ama tam kapasite çalışan buhar kazanlarıyla *John Bury*, deneme seferlerinden beri hiç görmediği bir hızla ilerliyordu. Hasar almış, yanan, arkasında dumanıdan bir iz bırakan *John Bury* can havliyle kaçıyordu.

Gemi üç metrelik bir dalganın tepesine çıktı, burnu aşağıya yöneldi ve başka bir dalgaya gömüldü. Köpüklü sular küpeşteyi aşip bütün güverteyi geçti; parçalanmış kaptan köşkünden geriye ne kaldıysa, hırıltıya benzer sesler çıkarıyordu.

Karinasından yukarıda kalan kısmına bakıldığında, *John Bury* bir enkaz yığınıydı. Eğilip bükülmüş metal üzerinde, roketlerin palavra üstünü vurmuş olduğu yerlerden dumanlar tütüyordu. Güverte döküntülerle doluydu ve her yerde denizcilerin cansız bedenleri vardı.

Fakat hasar geminin karinasının üzerindeydi; o yüzden hâlâ su üstünde seyredebilen gemi, başka bir darbe almamayı başarır-sa, batmayacaktı.

Ardındaki karanlık ufukta, kendisi kadar şanslı olmayan başka gemilerden tüten dumanlar görölüyordu. Birinden turuncu bir ateş topu göğe yükselerek bir anlığına suları aydınlattı ve yaşanan katliamı kısa bir süreliğine gözler önüne serdi.

John Bury'ye eşlik eden üçü destroyer, biri kruvazör dört geminin yanan gövdesi görülebiliyordu. Bir Japon denizaltısı ve bombardıman uçaklarından oluşan bir filo aynı anda onları bulmuştu. Akşam karanlığı yaklaşırken, batmakta olan gemilerin çevresinde oluşan yaklaşık bir buçuk kilometrelik bir yakıt tabakası tutuşmuş, yanıyordu. Gökyüzünü kesif, siyah bir duman kaplamıştı. İçlerinden hiçbiri şafağı göremeyecekti.

Savaş gemileri hedef alınmış ve çabucak imha edilmişti, ama *John Bury* sadece vurulmuştu; roketler isabet etmiş fakat batırılmamıştı. Bu merhametin bir tek nedeni olabilirdi; Japonlar geminin taşıdığı çok gizli kargodan haberdardı ve ele geçirmek istiyorlardı.

Kaptan Alan Pickett, mürettebatının yarısını kaybetmiş ve yüzünde derin bir şarapnel yarası açılmış olsa bile, bunun olmasına izin vermemeye kararlıydı. Kumanda borusunu aldı ve aşağıya, makine dairesine haykırdı.

“Hızı artırın!”

Karşılık yoktu. Verilen son raporda, alt güvertelerde bir yangın olduğu bildirilmişti. Pickett adamlarına orada kalıp yangını söndürmeye çalışmalarını emretmişti, ama o anki sessizlik kaptanı korkunun pençeleriyle karşı karşıya bırakmıştı.

“Zeke’ler iskele tarafında, pruva açıklarında!” diye bağırdı bir gözcü köprü kanadından. “Altmış metre ve alçalıyor.”

Pickett önündeki parçalanmış pencereden dışarıya göz attı. Solan ışıkta, gri gökyüzünde ilerleyerek gemiye doğru alçalan dört siyah nokta gördü. Uçakların kanatlarındaki silahların nam-lu ağızlarından alevler çıkmaya başladı.

“Yere yatın!” diye bağırdı.

Çok geçti. 50 kalibrelik mermiler gemiyi delik deşik ederek gözetleme yerini ikiye ayırıp kaptan köşkünden geriye kalanı da havaya uçurdu. Tahta, cam ve çelik parçaları uçuşarak her yere dağıldı.

Pickett kendini yerde buldu. Kaptan köşkünün ön tarafına başka bir roket isabet etti ve köşkün üstünden bir sıcak hava dal-gası geçti. Patlamanın etkisi gemiyi sarstı ve metal tavan sanki dev bir konserve açacağıyla açılmış gibi yerinden söküldü.

Patlamanın etkisi geçince, Pickett başını kaldırıp baktı. Son subayı da cansız bir halde yerde yatıyordu; kaptan köşkünden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Geminin dümeni bile gitmiş, geriye sadece dümen miline hâlâ bağlı olan metal bir çıkıntı kalmıştı. Yine de gemi her nasılsa yoluna devam ediyordu.

Pickett tekrar yukarı çıkınca, umutlanmasını sağlayan bir şey fark etti: kara bulutlar ve şiddetli bir yağmur kuşağı. Sancak pruvasının açığından güçlü bir fırtına hattı yaklaşıyordu. Gemi-sini fırtınaya götürmeyi başarabilirse, çöken karanlık onu sakla-yabilecekti.

Destek almak için bölmeye tutunan kaptan, dümenden geri-ye kalana uzandı. Kalan bütün gücüyle metal çıkıntıyı itti. Metal çıkıntı yarım turluk bir dönüş yaptıktan sonra, kaptan eli hâlâ çıkıntıda, yere yuvarlandı.

Geminin rotası değişmeye başladı.

Yere bastırarak güç alan Pickett, dümeni ileri doğru ittikten sonra, tam bir tornistan daha yaptırıp tekrar eski konumuna ge-tirdi.

Yük gemisi, arkasında, okyanusun yüzeyinde kavisli beyaz bir dümen suyu bırakarak dönmeye başlamış ve fırtınaya doğru yönelmişti.

İlerideki bulutlar çok yoğundu. Yağan yağmur suyun yüzeyini dev bir süpürge gibi süpürüyordu. Pickett, saldırı başladığından beri ilk kez bir şansları olduğunu hissediyordu, ama gemi dalgaları yararak fırtınaya doğru ilerlerken, bir kez daha ona doğru dönen ve dalışa geçen bombardıman uçaklarının sesi bu umuda gölge düşürdü.

Kaptan duyduğu sesin ne olduğunu anlamak için geminin bölme duvarlarında açılmış deliklerden çevresine bakındı.

Tam önünde, Japonların Pearl Harbour'a, aylar sonrasında ise Sri Lanka yakınlarında Britanya donanmasına yaptıkları ölümcül saldırılarda kullandıkları uçaklarla aynı tipte olan iki Aichi D3A bombardıman uçağı dalışa geçiyordu.

Pickett iki uçağı burun üzerinden izledi ve kanatlarından çıkan vınlamaların giderek arttığını fark etti. Küfürler ederek belindeki tabancayı çıkardı.

"Gemimden uzak durun!" diye bağırdı, Colt 45'liğiyle onlara mermi yağdırırken.

Uçaklar son anda manevra yapıp gürleyerek yanından geçerken, gemiyi yeni bir 50 kalibrelik mermi yağmuruna tuttular. Pickett tekrar güverteye çekildi; mermilerden biri omzunu delip geçerek parçalamıştı. Gözlerini açıp yukarıya doğru baktı. Hareket edemiyordu.

Tepesinde kapkara dumanlar ve gri gökyüzü dönüp duruyordu. İşinin bittiğini düşündü. Gemi ve gizli kargosu çok geçmeden düşmanın eline geçmiş olacaktı.

Pickett gemiyi batıramadığı için kendine küfretti. Düşman tarafından kıyıya çekilmeden önce bir şekilde kendi başına dibi boylamasını umut ediyordu.

Görüş yetisini iyiden iyiye kaybetmeye başlarken, kulağına başka bombardıman uçaklarının sesi geldi. Uçakların gürültüsü giderek arttı, kanatlarından çıkan ölüm perisinin çığlığı o mutlak sonun korkunç kaçınılmazlığını haykırarak ilan ediyordu.

Derken, gökyüzü karardı. Hava birden soğudu ve yağmur başladı; bir pus ve yağmur çeperinin içine çektiği *John Bury* fırtınanın içinde gözden kayboldu.

Son olarak bir Japon pilotu tarafından, “Yanıyor, ama tam güç ilerliyor!” şeklinde rapor edilmişti. Gemiye bir daha gören ya da ondan haber alan olmadı.

BİR

YEMEN-SUUDİ ARABİSTAN SINIRI YAKINLARI AĞUSTOS 1967

Tarık al-Kalif, yüzünü pamuktan yapılmış yumuşak beyaz bir kumaşın arkasına gizlemişti. Kefiye başını örtüyor, ağzını ve burnunu sarıyordu. Yanık, kırış kırış yüzünü bir yandan güneşten, rüzgârdan ve kum tanelerinden koruyor, bir yandan da dünyadan gizliyordu.

Kalif'in yalnızca gözleri görünüyordu; çölde geçen altmış yılın sertleştirdiği ve keskinleştirdiği gözleri. Adam önündeki kumların üstünde yatan cansız bedenlere bakarken, o gözler ne kırptı, ne de başka tarafa yöneldi.

Toplam sekiz cansız beden. İki erkek, üç kadın, üç çocuk; hepsi çıplak, bütün giysileri ve eşyaları alınmış. Çoğu silahla vurulmuş, bir ikisi bıçakla öldürülmüş.

Bir deve kervanı Kalif'in arkasında beklerken, üstünde binicisiyle develerden biri ağır adımlarla ona doğru ilerledi. Ka-

lif semerde oturan genç ve güçlü adamı fark etti. En güvendiği yardımcısı Sabbah adlı adamdı. Omzunda Rus yapımı bir AK-47 vardı.

“Haydutlar muhakkak,” dedi Sabbah. “Ama onlardan hiçbir iz kalmamış artık.”

Kalif ayaklarının altındaki kum tanelerini inceledi. İzlerin, batıya, Abi Kuzza, yani “ipek su” denen ve yaklaşık yüz elli kilometrelik bir alandaki tek su kaynağı olan vahaya doğru yönelerek gözden kaybolduğunu fark etti.

“Hayır dostum,” dedi. “Bu adamlar ortalıkta dolanıp bulunmayı beklemezler. Ya hiçbir izin kalmadığı sert zeminde ilerleyerek kendilerini gizlerler ya da izlerin hemen kaybolduğu kumun en yumuşak yerlerinden giderler. Fakat burada gerçeği görebiliyorum, evimize doğru gidiyorlar.”

Abi Kuzza kuşaklardır Kalif’in ailesine aitti. Hem yaşamın kaynağı olan suyu veriyor, hem de bir parça servet sağlıyordu. Verimli kaynaklarının çevresinde, koyunların ve develerin yiyebileceği otların yanı sıra, bolca hurma ağacı da vardı.

Sayıları giderek artan kamyonlar ve diğer modern ulaşım biçimleriyle birlikte, aldıkları hizmetin karşılığını ödeyen kervanların sayısı gittikçe azalmaya başlamıştı ve Kalif ile ailesi gibi deve yetiştiren Bedevilerin rolü de onlarla birlikte önemini yitiriyordu, ama henüz yok olmamışlardı. Aşiretin herhangi bir şekilde ümidini canlı tutabilmesi için, Kalif bu vahanın mutlaka korunması gerektiğini biliyordu.

“Oğulların orayı savunacaktır,” dedi Sabbah.

Vaha otuz kilometre kadar batıdaydı. Kalif’in oğulları, iki erkek yeğeni ve onların aileleri orayı bekliyordu. Yarım düzine çadır, tüfekli on erkek. Kolayca saldırılabilecek bir yer değildi. Yine de Kalif çok büyük bir huzursuzluk hissediyordu.

“Acele etmeliyiz,” dedi, devesine binerken.

Sabbah başını sallayarak onayladı ve devesini yürümesi için dürttü.

Üç saat sonra vahaya yaklaştılar. Uzaktan küçük ateşler dışında hiçbir şey göremiyorlardı. Parçalanmış çadırlar ya da başıboş hayvanlar, kumların üstünde yatan hiçbir cansız beden, çatışma olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Kalif deve kfilesine durmasını ve adamların develerden inmelerini emretti. Sabbah ile birlikte iki kişiyi daha alıp yaya olarak ilerlediler.

Çevrelerindeki sessizlik öylesine mutlak ki ateşlerin çıtırtılarını ve kendi ayaklarının yürürken kumda çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı. Uzaklarda bir yerde, bir çakal ulumaya başladı. Çok uzaktaydı, ama ıssız çöl sesi taşıyıp getiriyordu.

Kalif durdu ve çakalın çağrısının bitmesini bekledi. Ses kesilip gittiğinde, peşinden çok daha hoş bir ses duyuldu: Geleneksel bir Bedevi ezgisi söyleyen zayıf bir ses. Büyük çadırdan geliyor, usul usul akıyordu.

Kalif rahatlamaya başladı. En küçük oğlu Said’in sesiydi.

“Kervanı getirin,” dedi Kalif. “Her şey yolunda.”

Sabbah ile diğerleri develere doğru geri giderken, Kalif ilerledi. Çadırına ulaştı, kapısını açtı ve donup kaldı.

Eski püskü kıyafetler içindeki bir haydut, oğlunun boğazına bir hançer dayamıştı. Eski bir tüfeği kavramış bir diğer haydutsa yanında oturuyordu.

“Bir adım daha atarsan, çocuğun boğazını keserim,” dedi haydut.

“Kimsiniz siz?”

“Ben Mesud,” dedi haydut.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Kalif.

Mesud omuzlarını silkti. “Ne istemiyoruz?”

“Develer değerli,” dedi Kalif, onların peşinde olduklarını düşünerek. “Develeri size veririm. Yeter ki ailemin canını bağışlayın.”

“Teklifin benim için anlamsız,” diye karşılık verdi Mesud, yüzünde hor gören bir ifadeyle. “Çünkü ne istersem alabilirim.” Çocuğu sıkı sıkı kavradı. “Bunun dışında, ailen çoktan öldü.”

Kalif’in kalbi sıkıştı. Giysisinin altında bir Webley-Fosbery otomatik revolveri vardı. Elle değil, tetikle harekete geçen bir horozu olan bu revolver ölümcül bir isabet hassasiyetine sahip iyi bir silahtı. Çöl kumunda aylarca yapılan yolculuklardan sonra bile tutukluk yapmazdı. Revolverini çekebilmenin bir yolunu aradı.

“Ne istersen vereceğim öyleyse,” dedi. “Sadece onun için. Üstelik sen de serbestçe gidebilirsin.”

“Burada sakladığın altınların varmış,” dedi Mesud, sanki herkesçe bilinen bir gerçekmiş gibi. “Bize nerede olduklarmı söyle.”

Kalif başını iki yana salladı. “Benim altınım yok.”

“Yalan,” dedi ikinci haydut.

Mesud gülmeye başladı; eğri büğrü, çürük dişlerle dolu ağzından korkunç bir ses çıkıyordu. Bir koluyla çocuğu sıkıca kavrararken, diğer kolunu sanki çocuğun boğazını kesecekmiş gibi yukarı kaldırdı. Fakat çocuk aradan sıyrıldı, ağzıyla Mesud’un parmaklarına hamle yapıp büyük bir güçle ısırıldı.

Mesud acı içinde küfretti. Elini, sanki ateşe değmiş gibi, bir anda çekti.

Kalif’in eli ise revolveri kavradı ve giysisinin altından iki el ateş etti. Oğlunun olası katili, göğsünde duman tüten iki delikle, geriye doğru düştü.

İkinci haydut ateş açtı; mermi Kalif'in bacağına sıyırdı, ama Kalif'in mermisi adamın tam suratına isabet etti. Adam tek kelime edemeden yere yığıldı, fakat çatışma daha yeni başlamıştı.

Çadırın dışında, gecenin içinde silah sesleri yankılanmaya başladı. Karşılıklı yaylım ateşi açılmış, mermiler havada uçuşuyordu. Kalif, ölü eşkiyanın elindeki benzer sürgülü mekanizmalı ağır tüfeklerin sesini tanıdı; o tüfeklere Sabbah'm ve otomatik tüfeğinin tehditkâr sesi karşılık veriyordu.

Kalif oğlunu yakalayarak tabancayı küçük çocuğun eline verdi. Kendisi ölü haydutlardan birinin yanında duran eski tüfeği aldı. Hançeri de yerden alarak çadırın arkasına doğru ilerledi.

Büyük oğulları, orada, sanki yan yana uyuyorlarmış gibi yatıyorlardı. Giysileri delik deşik olmuş, kana bulanmıştı.

Kalif'in içini dalga dalga bir acı kapladı; acı ve öfke.

Dışarıda silahlı çatışmanın kızışmasıyla birlikte, bıçağı çadırın yan tarafına saplayıp küçük bir delik açıp dışarı baktı.

Sabbah ve adamlarından üçü ölü develeri siper alarak ateş ediyordu. Az önce öldürmüş olduğu haydutlar gibi giyinmiş olan bir grup eşkiya ise vahanın içinde, dize kadar gelen suya girmiş, hurma ağaçlarının arkasına saklanmışlardı.

Kampı güç kullanarak ele geçirmeye yetecek sayıda görünmüyorlardı.

Said'e döndü. "Bu adamlar buraya nasıl geldi?"

"Kalmak istediler," dedi çocuk. "Develerine su verdik."

Geleneksel Bedevi cömertliğinden ve öldürmeden önce Kalif'in oğullarının iyi yürekliliğinden yararlanmış olmaları Kalif'i daha da hiddetlendirdi.

"Burada kal," diye emretti Said'e. Bu kez bıçağıyla çadırda uzun bir yarık açarak karanlığa karıştı. Geniş bir yay çizerek ilerleyen adam, düşmanlarının arkasına kıvrılarak vahaya girdi.

Akılları önlerindeki Sabbah'ta ve üç adamda olan haydutlar, Kalif'in yan taraftan sokulduğunu hiç fark etmediler. Kalif arkalarına geçip ateş açarak yakın mesafeden haydutlara kurşun yağdırdı.

Üçü hemen öldü, sonra da dördüncüsü. Bir başkası kaçmaya çalıştı ve Sabbah'ın silahından çıkan bir kurşunla öldü, ama altıncı ve sonuncu eşkiya zamanında dönmeyi başararak karşı ateş açtı.

Mermilerden biri Kalif'in omzuna isabet edip onu geriye doğru savurdu ve bütün vücuduna yayılan keskin bir acı dalgası hissetmesine neden oldu. Kalif suya düştü.

Haydut, muhtemelen öldüğünü ya da karşılık veremeyecek kadar ağır yaralandığını düşünerek, ona doğru koştu.

Kalif eski tüfeği doğrultup tetiği çekti. Mermi yatağında sıkıştı. Kalif sürgüyü kavrayıp mermiyi çıkarmaya çalıştı, ama yaralı kolu bu zorlu işi başaracak kadar güçlü değildi.

Haydut silahını doğrultarak Kalif'in göğsüne nişan aldı. Tam o anda Webley revolverin sesi gök gürültüsü gibi gümbürdedi.

Haydut yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir hurma ağacına dayandı. Sonra aşağıya doğru kayarken, silahı elinden suya düştü.

Ölü adamın arkasında, titreyen ellerinde tabanca, gözlerinde yaşlarla, Said duruyordu.

Kalif daha başka düşman olup olmadığını anlamak için çevresine bakındı, ama kimseyi görmedi. Silah sesleri kesilmişti. Sabbah'm adamlara bağırdığını duyabiliyordu. Çatışma bitmişti.

"Buraya gel Said," dedi.

Oğlu ona doğru ilerledi; hâlâ titriyordu ve sarsılmış bir haldeydi. Kalif onu kolunun altına alarak omzunu tuttu.

"Bana bak."

Çocuk cevap vermedi.

“Bana bak Said!”

Said en sonunda döndü. Kalif oğlunun omzunu daha sıkı kavradı.

“Bunu anlayamayacak kadar küçüksün oğlum, ama çok büyük bir iş yaptın. Sen babanın hayatını kurtardın. Aileni kurtardın.”

“Fakat kardeşlerimle annem öldü,” diye bağırdı Said.

“Hayır,” dedi Kalif. “Onlar şimdi cennetler, bizse şimdilik hayatımıza devam edeceğiz, ta ki bir gün onlarla buluşana dek.”

Said tepki vermedi, sadece gözlerini dikip baktı ve hıçkırıklara boğuldu.

Sağ taraftan gelen bir ses Kalif’in o tarafa dönmesine neden oldu. Haydutlardan biri hâlâ hayattaydı ve sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Kalif, adamın işini bitirmeye hazır, hançeri havaya kaldırdı, ama sonra kendini tuttu. “Öldür onu Said.”

Titreyen çocuk boş boş baktı. Kalif de ona baktı, sert ve kararlı.

“Kardeşlerin öldü Said. Aşiretin geri kalanının geleceği senin elinde. Güçlü olmayı öğrenmek zorundasın.”

Said titremeye devam ediyordu, ama Kalif gittikçe daha kararlı görünüyordu. İyi yüreklilik ve cömertlik onları neredeyse yok etmişti. Hayatta kalan tek oğlunun içinden böyle bir zayıflığın atılması gerekiyordu.

“Asla acıamamalısın,” dedi Kalif. “O bir düşman. Eğer düşmanlarımızı öldürecek güce sahip olmazsak, onlar elimizden bu suyu alacaklardır. Suyumuz olmazsa, bizden sonrakilere bırakabileceğimiz tek şey göçebelik ve ölüm olur sadece.”

Kalif Said'i bunu yapmaya zorlayabileceğini biliyordu, ona emir verebileceğini ve çocuğun bu emre uyacağını biliyordu. Fakat Said'in bu işi yapmayı kendi başına seçmesini istiyordu.

"Korkuyor musun?"

Said başını iki yana salladı. Ağır hareketlerle döndü ve tabancayı doğrulttu.

Haydut gözücuyla ona baktı, ama Said titremek yerine, elini kaldırdı. Haydudun yüzüne baktı ve tetiği çekti.

Silahın sesi su boyunca yankılanarak çöle dağıldı. Duyulmaz olduğunda, artık küçük çocuğun gözlerinden yaş akmıyordu.

İKİ

HİNT OKYANUSU HAZİRAN 2012

Yaklaşık otuz metrelik katamaran, gün batarken, Hint Okyanusu'nun sakin sularında salına salma yol alıyordu. Hafif rüzgârda üç dört deniz mili hız yapıyordu. Geniş güvertesinin üstünde, göz alıcı beyaz bir yelken vardı. Yelkenin orta kısmında, turkuvaz rengi bir buçuk metrelik harflerle NUMA yazıyordu – Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu.

Kimo Akona, katamaranın çift pruvasından birinin yakınında duruyordu. Otuz yaşında, simsiyah saçları, keskin hatlara sahip bir vücudu olan bir adamdı ve koluyla omzunda sarmal bir kompozisyonu olan geleneksel bir Hawaii dövmesi vardı. Pruva da çıplak ayaklarıyla duruyor, sanki bir sörf tahtasının üstündeymiş gibi, olduğu yerde uygun hareketlerle dengesini sağlıyordu.

Elinde, ileriye ve yana doğru uzattığı uzun bir sırıkla bir aygıtı suya daldırıyordu. Küçük bir göstergenin üstündeki ölçüm değerleri ona aygıtın çalıştığını gösteriyordu.

Yüksek sesle sonuçları okudu. “Oksijen düzeyi çok düşük, sıcaklık 21 santigrat derece, 70,4 Fahrenheit.”

Kimo’nun arkasında iki kişi daha vardı ve onu izliyorlardı. Takım lideri ve mürettebatın en eski üyesi Perry Halverson dümenin başındaydı. Haki renk şort, siyah bir tişört ve yıllardır sahip olduğu zeytin yeşili bir “boonie” şapka giymişti.

Onun yanında, herkesin T diye çağırdığı Thalia Quivaros, yanık tenli vücudunu iki erkeğin de dikkatini dağıtmaya yetecek kadar vurgulayan kırmızı bir bikini üstü ve beyaz bir şortla güvertede duruyordu.

“Bu gördüğüm en soğuk ölçüm değeri,” diye belirtti Halverson. “Yılın bu zamanında olması gerekenden tam üç derece daha soğuk.”

“Küresel ısınma konusunda kaygı duyan insanlar bundan hoşlanmayacak,” dedi Kimo.

“Belki,” dedi Thalia, sonuçları küçük bir tablet bilgisayara yazarken. “Fakat bu kesinlikle bir yapı oluşturuyor. Son otuz ölçüm değerinin yirmi dokuzu normalin en az iki derece altında.”

“Buralardan bir fırtına geçmiş olabilir mi?” diye sordu Kimo. “Bizim hesaba katmadığımız bir yağmur ya da sağanak?”

“Haftalardır hiçbir şey,” diye cevap verdi Halverson. “Bu bir anomali, bölgesel bir bozunum değil.”

Thalia başını salladı. “Aşağıya indirdiğimiz uzaktan kontrollü sensörlerden alınan derin su ölçüm değerleri de bunu doğruluyor. Sıcaklık dereceleri normalden uzakta, hem de termoklin tabakasma dek her yerde. Güneşin ısısı bu bölgeye her nasılsa ulaşamıyormuş gibi.”

“Sorunun güneş olduğunu sanmıyorum,” dedi Kimo. Yerel hava sıcaklığı, birkaç saat önce, güneş bulutsuz gökyüzünde par-

larken, otuz beşli dereceleri görerek maksimuma ulaşmıştı. Bartarken bile, son ışıkları hâlâ etkili ve sıcaktı.

Kimo aygıtı çekti, kontrol etti, sonra da oltayla balık avlayan biri gibi, havuza fırlattı. Sensörü tekneden on iki on üç metre öteye fırlatarak yeniden suya daldırıp tekrar sürükledi. İkinci ölçüm değerleri de ilkiyle aynı çıktı.

“En azından Washington’daki patronlara söyleyecek bir şeyler bulduk,” dedi Halverson. “Biliyorsunuz, onların hepsi burada eğlence amaçlı bir gezide olduğumuzu düşünüyorlar.”

“Sanırım, bu bir yukarı yönlü akış,” dedi Kimo. “El Niño/La Niña etkisine benzer bir şey. Gerçi burası Hint Okyanusu olduğu için, buna Hintçede bir şeyler diyeceklerdir muhtemelen.”

“Belki de bizim adımızı verirler,” diye karşılık verdi Thalia. “Quiváros-Akona-Halverson etkisi. Kısaca QAH.”

“Kendini nasıl en başa koyduğuna dikkatini çekerim,” dedi Kimo, Halverson’a.

“Önce bayanlar,” dedi kadın başını sallayıp gülümseyerek. Halverson güldü ve şapkasını düzeltti.

“Siz çocuklar bu işi çözerken, ben de akşam için yiyecek bir şeyler hazırlamaya başlayayım. Uçan balıklı tako isteyen?”

Thalia inanmıyormuş gibi ona baktı. “Dün akşam da aynısını yemiştik.”

“Oltalar boş,” dedi Halverson. “Bugün hiçbir şey yakalayamadık.”

Kimo söyleneni düşündü. Soğuk kuşakta ilerledikçe, deniz yaşamının da seyreltiğini görmüşlerdi. Okyanus boşalmış ve soğumuş gibiydi. “Konservelerden daha iyi görünüyor,” dedi.

Thalia başını salladıktan sonra, Halverson akşam yemeği olarak şeyler yapıvermek için kamaraya daldı. Kimo durup batıya, açıklara doğru gözlerini dikti.

Güneş en sonunda ufuk çizgisinin altına inmişti ve gökyüzü suyun hemen üstünde parlak turuncu bir çizgiyle birlikte çivit mavisi bir tonla kararıyordu. Hava yumuşak ve nemli, sıcaklık ise artık otuz derece civarındaydı. Mükemmel bir akşamdı, benzersiz bir şeyler keşfettikleri düşüncesinin daha da mükemmel-leştirdiği bir akşam.

Sebebinin ne olduğuna dair en ufak bir fikirleri olmasa da sıcaklık değerlerindeki bu anomali bölgedeki normal hava koşullarını altüst ediyor gibi görünüyordu. O ana kadar, Hindistan'ın güneyi ve batısında muson yağmurlarının yağması gereken bu zamanlarda, çok az yağış görülmüştü.

Bir milyar insan pirinç ve buğdaya hayat verecek mevsim sağanaklarını beklerken, kaygı da giderek yayılıyordu. Duyduklarına bakılırsa, sinirler yıpranmıştı. Kısa sürede bir şeyler değişmediyse, önceki yılın düşük rekoltesiyle ilgili anılar kıtlık söylen-tilerini harekete geçirmişti.

Kimo bu konuda yapabileceği pek bir şey olmadığının farkındaydı, ama sebebini belirlemeye yakın olduklarını umuyordu. Son birkaç gün içinde olanlar doğru iz üzerinde ilerlediklerini akla getiriyordu. Bir saat içinde, batıya doğru birkaç kilometre boyunca, ölçüm değerlerini yeniden kontrol edeceklerdi. Bu sırada, akşam yemeği çağrısı geldi.

Kimo sensörü geri çekti. Sensörü sudan çıkarırken, gözüne bir şey takıldı. Gözlerini kısarak baktı. Yüz metre kadar açıkta, garip, siyah bir parıltı, bir gölge gibi okyanusun yüzeyini kaplıyordu.

“Şuna bir bak,” dedi Thalia’ya.

“Dip dibe olmak için beni oraya getirtmeye çalışma,” diye takıldı.

“Ciddiyim,” dedi Kimo. “Suda bir şey var.”

Thalia tablet bilgisayarını yere bırakıp yürüdü ve daracık cıvadra üzerinde dengesini korumak için Kimo'nun kolunu tuttu. Kimo gölgeyi işaret etti. Kesinlikle yayılıyor, yüzeyde petrol ya da alg gibi ilerliyordu, yine de ne petrole ne de alge benzeyen tuhaf bir yapısı, kıvamı vardı.

"Şunu görüyor musun?"

Thalia, Kimo'nun bakışlarını takip etti, ardından dürbünle baktı. Birkaç saniye sonra, "Işığın sana oynadığı bir oyun sadece," dedi.

"Işık değil."

Kadm dürbünle biraz daha baktıktan sonra ona uzattı. "Sana söylüyorum, orada hiçbir şey yok."

Kimo iyice azalan ışıktaki gözlerini kısarak baktı. Gözleri ona oyun mu oynuyordu? Dürbünü alıp bölgeyi taradı. Dürbünü aşağıya indirdi, yukarı kaldırdı, tekrar aşağıya indirdi.

Sudan başka hiçbir şey yoktu. Denizin yüzeyinde ne alg, ne petrol, ne de tuhaf kıvamlı bir şey vardı. Yanlış yere bakmadığından emin olmak için her iki tarafı da iyice taradı, ama deniz yine normal görünüyordu.

"Sana söylüyorum, orada bir şey vardı," dedi Kimo.

"İyi denemeydi," diye karşılık verdi kadın. "Hadi, yemek yiyelim."

Thalia döndü ve katamaranın ana güvertesine doğru dikkatlice ilerledi. Kimo son bir kez daha baktı, anormal hiçbir şey görmedi, sonra başını iki yana sallayıp döndü ve kadının arkasından gitti.

Birkaç dakika sonra, ana kamarada Halverson usulü balıklı takoyu yerken, gülüyorlar ve sıcaklık derecelerindeki anomalinin nedeni konusundaki fikirlerini tartışıyorlardı.

Yemeklerini yerken, katamaran rüzgârla birlikte kuzeybatıya doğru yoluna devam etti. Çift pruvasının pürüzsüz fiberglası sakin denizin üstünde kayıyor, hidrodinamik gövdesiyle sessizce yol alarak suda sanki akıp gidiyordu.

Derken, bir şeyler değişmeye başladı. Suyun akışkanlığı biraz yoğunlaşmış gibiydi. Dalgacıklar artmaya başladı ve daha yavaş ilerledikleri bir yere geldiler. Teknenin parlak beyaz fiberglas pontonları, suyla buluştukları hatta, sanki bir tür boyayla renklendirilmiş gibi, kararmaya başladı.

Bu birkaç saniye daha devam ettikten sonra, kömür rengi boya teknenin gövdesine yayılmaya başladı. Sanki bir güç tarafından hareket ettiriliyormuş gibi, yerçekimine karşı gelerek yukarıya doğru ilerlemeye başladı.

Boyaya benzer bu maddenin kıvam ve yapısı graffiti ya da cıvanın daha koyu, daha yoğun bir biçimini andırıyordu. Çok geçmeden, bu boyanın ön sınırı katamaranın pruvasına ulaştı ve kıvrıla kıvrıla Kimo'nun tam ölçüm yaparken durmuş olduğu noktaya vardı.

Biri yakından izliyor olsaydı, belli bir yapının görüldüğünü fark ederdi. Bir an için, bu madde kendisini ayak izleri gibi biçimlendirdi, sonra bir kez daha pürüzsüz bir hal alarak geriye doğru yılan gibi sürünüp gitti, sonra da ana kamaraya doğru yöneldi.

Kamaranın içinde, kısa dalga yayın yapan bir klasik müzik kanalının açık olduğu bir radyo çalışıyordu. Güzel bir akşam yemeği müziği idi, Kimo da yemeğin olduğu kadar arkadaşlarıyla sohbetin ve akşamın keyfini çıkarıyordu. Fakat Halverson tako tarifinin sırrını söylememek için uğraşırken, Kimo tuhaf bir şey fark etti.

Bir şey kamaranın hafif boyalı geniş camlarını örtmeye başlıyor, kararmaya başlayan gökyüzünü ve teknenin seren direğinin

tepesindeki ışıklarından gelen aydınlığı kapatıyordu. Bu madde, rüzgârın yönlendirdiği karın ya da kumun, düz bir yüzeyde birikmesi gibi, ama çok çok daha hızlı bir şekilde cama tırmandı.

“Bu da neyin nesi?...”

Thalia cama baktı. Halverson’un gözleri diğer tarafa kaydı ve yüzünde bir panik ifadesiyle, dışarıya, arka güverteye baktı.

Kimo kafasını çevirdi. Gri bir madde açık kapıdan içeri akıyor, teknenin güvertesi boyunca ilerliyordu, ama yukarıya doğru akıyordu.

Thalia da onu gördü. Dosdoğru kendisine geliyordu.

Thalia, koltuğa fırladı; bu sırada tabağını masadan yere düşürmüştü. Akşam yemeğinin son lokmaları ilerleyen kütlenin önüne düştü. Gri madde, oraya ulaşınca yemekten kalanlara doğru akın etti, üstlerini tümüyle kapladı ve çevresinde dönmeye başlayarak gittikçe büyüyen bir yığın oluşturdu.

“Ne bu?” diye sordu Thalia.

“Bilmiyorum,” dedi Kimo. “Ben hiç...”

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Daha önce hiçbiri ona benzer bir şey görmemişti. Fakat...

Kimo gözlerini kıstı; tuhaf madde bir sıvı gibi akıyordu, ama taneli bir dokusu vardı. Daha çok, rüzgârda yön değiştiren incecik kum tanelerinden oluşan bir dalga gibi, kendi başına akıp giden metalik bir toz gibi görünüyordu.

“Suda gördüğüm buydu,” dedi, geriye çekilerek. “Sana orada bir şey var demiştim.”

“Ne yapıyor?”

Üçü birden durdu ve yavaşça geriye çekildi.

“Sanki balığı yiyor,” dedi Halverson.

Kimo bakakaldı; korkuyla merak arasında gidip geliyordu. Açık kapıdan dışarıya göz attı. Arka güverte kaplanmıştı.

Bir çıkış yolu bulmak için çevresine bakınarak olasılıkları tarttı. İleri doğru gitmek onları yalnızca aşağıya, katamaranın ranzalarına götürecekti ve orada kapana kısılacaklardı. Geminin arkasına gitmekse o garip maddeye basmaları anlamına gelecekti.

“Hadi,” dedi, masaya çıkarak. “Bu şey her ne ise, ona temas etmek istemeyeceğimizden oldukça eminim.”

Thalia masaya çıkarken, Kimo tavan penceresine uzandı ve iterek açtı. Thalia’yı kaldırdı, Thalia da kendisini açıklıktan yukarıya, kamaranın tepesine çekti.

Daha sonra Halverson masaya çıktı, ama bir an kaydı. Ayağı metalik toza girdi ve bir su birikintisi gibi etrafa sıçrattı. Bir kısmı baldırına bulaştı.

Halverson, sanki bir böcek sokmuş gibi homurdandı. Elini uzatıp vura vura o şeyi bacağından temizlemeye çalıştı, ama temizlemeye çalıştığı şeyin yarısı eline yapıştı.

Elini hızlıca salladı, sonra şortuna sürttü.

“Derimi yakıyor,” dedi, acısı yüzünden belli oluyordu.

“Hadi Perry!” diye bağırdı Kimo.

Halverson gümüşsü tortunun birazı hâlâ eline ve bacağına yapışmış bir halde masaya çıktı, ama masa iki adamın ağırlığını kaldıramayarak çöktü.

Kimo tavan penceresinin kenarını yakalayıp tuttu, Halverson ise yere düşüp başını çarptı. Yerde sırtüstü uzanıyordu. Düşmenin etkisi onu sersemletmiş gibiydi. Homurdanarak döndü ve güç almak için ellerini yere koydu.

Gri madde ona doğru üşüştü, ellerini, kollarını ve sırtını kapladı. Ayağa kalkmayı ve bölme duvarına dayanmayı başardı, ama tortunun bir kısmı yüzüne ulaştı. Halverson sanki çevresini arılar sarmış gibi, ellerini yüzünün çevresinde sallayıp duruyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı, ama garip parçacıklar zorla gözkapaklarının altına geçti, burun delikleriyle kulaklarına akmaya başladı.

Dayandığı bölmeden ellerini çekip dizlerinin üstüne çöktü. Kulaklarını kurcalamaya başladı; çığlık atıyordu. Toplaşan madde dudaklarına doğru kıvrılarak ilerledi ve boğazından aşağıya akmaya başladı; Halverson'un çığlıkları suda boğulan bir adamın çıkardığı seslere dönüştü. Halverson öne doğru yığıldı. Parçacıkların oluşturduğu sıvı yayılmaya ve sanki balta girmemiş bir ormandaki bir karınca sürüsü tarafından istila ediliyormuş gibi üstünü kaplamaya başladı.

"Kimo!" diye bağırdı Thalia.

Kadının sesi Kimo'yu içinde bulunduğu trans halinden çıkardı. Kendini yukarı çekti ve açıklıktan tırmanarak kamaranın tepesine çıktı. Tavan penceresini itip sıkıca kapadı. Seren direğinin tepesindeki projektörlerin ışığında, gri maddenin, hem ön hem arka, bütün güverteye yayılmış olduğunu görebiliyordu. Üstelik kamaranın kenarlarından yukarıya doğru ilerliyordu.

Orada burada, yere düşen yiyeceklere ve Halverson'a yapmış olduğu gibi, karşısına çıkan şeylere üşüşecek gibi görünüyordu.

"Buraya, yukarıya geliyor!" diye bağırdı Thalia.

"Dokunma!"

Kendisinin olduğu tarafta, istilacı koloni daha az ilerlemişti. Kimo elini uzatıp işe yarayabilecek bir şeyler aradı. Eli güverte-deki hortuma denk geldi; suyu açtı, hortumun ağzını kavradı ve yüksek basınçlı suyu gri yığına püskürtmeye başladı.

Fıskıran su parçacıkları maddeyi geriye doğru süpürerek çamur yığını gibi kamaranın duvarından temizledi.

"Bu tarafta!"

Thalia'nın tarafına geçip tuhaf kümenin üstüne gitti.

“Arkamda kal!” diye bağırdı, hortumu doğrultarak.

Basınçlı su işe yaramıştı, ama yenilginin kaçınılmaz olduğu bir savaştı bu. İstilacı madde çevrelerini kuşatıyor, her tarafı kapıyordu. Bütün gücüyle denese de, Kimo baş edemeyecekti.

“Atlamalıyız!” diye bağırdı Thalia.

Kimo okyanusa baktı. İstilacı teknenin dışına, gelmiş olduğu denize de yayılmıştı.

“Hiç sanmıyorum,” dedi.

Çaresizlik içinde, işe yarayacak bir şeyler bulmak için güverteye göz gezdirdi. Teknenin pupasına yakın bir yerde yirmi litrelik iki yakıt bidonu vardı. Hortumun ağzını doğrulttu, tam basınçla bir yandan diğer yana su sıkarak istilacı koloninin arasında bir yol açtı.

Hortumu bıraktı, ileriye koştu ve atladı. Islak güverte boyunca kaydı ve hızla teknenin arkasındaki pupa aynasına çarptı.

Elleriyle bacaklarındaki batma hissi –açık deriye dökülmüş tuvalet ispiertosu gibi– ona tortunun bir kısmının üstüne bulaşmış olduğunu söylüyordu. Acıya aldırış etmedi, ilk yakıt bidonunu kaptı ve yakıtı güverteye dökmeye başladı.

Gri tortu yakıtın karşısında geri çekildi, kıvrıla kıvrıla uzaklaştı, ama kendine yeni bir yol aramaya devam ediyordu.

Kamaranın tepesinde, Thalia hortumla çevresine su sıkıyordu, ne var ki çember oldukça daralmıştı. Birden çığlık attı ve sanki böcek sokmuş gibi hortumu elinden düşürdü. Dönüp seren direğine tırmanmaya başladı, ama Kimo koloninin kadının bacaklarını kaplamaya başladığını görebiliyordu.

Kadm haykırarak yere düştü. “Kimo!” diye bağırdı. “Bana yardım et. Bana yar...”

Kimo yakıtın kalanını güverteye döktü ve ikinci bidonu kaptı. Bidon hafifti ve neredeyse boştu. Korku Kimo’nun kalbini bir mızrak gibi deşmeye başladı.

Thalia'nın düştüğü yerden boğulan bir insanın çıkardığı seslere benzeyen sesler geliyordu sadece. Kimo'nun bütün görebildiği kadının eliydi; parçacık yığınının altından çıktığı noktada acıyla kıvranan bir el. Önünde, aynı küme ayaklarına doğru bir yol bulma arayışına yeniden başlamıştı.

Bir kez daha denizin yüzeyine baktı. Koloni, ışığın aydınlatığı sınırlar içinde, parlak bir sıvı metal gibi her yeri kaplamıştı. Kimo korkunç gerçekle yüz yüzeydi. Hiçbir kaçış yoktu.

Thalia ve Halverson gibi ölmeyi beklemek istemeyen Kimo acı verici bir karar aldı.

Kalan yakıt güverteye dökerek koloniyi bir kez daha gerilemeye zorladıktan sonra, cebindeki çakmağı çıkardı ve bir dizinin üstüne çöktü. Çakmağı yakıt bulanmış güverteye tuttu, harekete geçmek için gücünü topladı ve parmağıyla çakmaktaşını çevirdi.

Kıvılcımlar çakmağın gazıyla buluştu. Yerdeki yakıt aniden parladı ve bu parlama katamaranın pupasından pruvasına doğru inanılmaz bir hızla ilerledi. Alevler kamaraya doğru yaklaşan koloninin içinden hızla geçtikten sonra uğuldayarak tekrar Kimo'ya yöneldi ve çevresinde dönerek onu içine aldı.

Acı, hayatta kaldığı o kısacık süre için bile dayanılamayacak kadar şiddetliydi. Alevlerin tamamen sardığı, yanan ciğerlerinin çılgılık atmasına imkân bırakmadığı Kimo Akona geriye doğru sendeledi ve onu beklemekte olan denize düştü.

ÜÇ

Kurt Austin, vakit gece yarısını geçerken, kayıkhanesinin alt katındaki loş atölyedeydi.

Geniş omuzlu, nispeten yakışıklı biri olan Kurt çarpıcıdan ziyade sert, erkeksi yüz hatlarına sahipti. Saçları gümüş grisiydi; otuzlarının ortalarında görünen bir adam için biraz zamansızmış gibi dursa da Kurt'ün bütün arkadaşlarına göre bu ona müthiş yakışıyordu. Köşeli bir çenesi, mükemmel olmasa da düzgün dişleri vardı ve denizlerde, zorlu doğa şartlarında geçen yıllar nedeniyle yüzü bronzlaşmış, çizgileri iyice belirginleşmişti.

Sağlam ve dayanıklı onu tarif etmek için kullanılabilecek sıfatlardı. Yine de, o sert, erkeksi yüzüne rağmen, insanın içine işleyen bir bakışı vardı. Kurt'ün bakışlarının keskinliği ve mercan mavisi gözlerinin parlaklığı, çoğunlukla insanın, sanki gafil avlanmış gibi, duraksamasına neden olurdu.

Tam da o anda, o gözler keyif için yapılan bir işi inceliyordu.

Kurt küçük bir yarış teknesi yapıyordu. Aklını teknenin performansıyla ilgili düşünceler esir almıştı. Sürekli olarak, sürükle-

me katsayıları, kaldırma kuvveti faktörleri ve bir insanın üretebileceği güç miktarı gibi şeyleri hesaplıyordu.

Çevresindeki havaya vernik kokusu sinmiş, yerler ise rende talaşı, ağaç kabuğu parçaları ve elle bir tekne yaparken biriken ve işin ilerlediğini gösteren diğer çerçöplerle dolmuştu.

Aralıklı olarak aylar süren çalışmanın ardından, Kurt mükemmele yakın bir iş çıkarmış olduğunu düşünüyordu. Üç buçuk metre uzunluğunda. İnce ve zarif. Ahşap teknenin bal sarısı rengi dokuz kat gomalağın altından odayı aydınlatıyor gibi görünen bir ışıltıyla parlıyordu.

“Vay canına, güzel tekne!” dedi Kurt, biten esere hayranlıkla bakarak.

Teknenin cam gibi görünen son kat cilası, sanki kilometrelerce öteden bakılabilecekmiş gibi, rengini derinleştirmiş görünüyordu. Odadaki hafif bir değişimle birlikte, Kurt yansıyan yüzeyde çevresindeki odayı yakaladı.

Yansımanın bir tarafında, yeni bir alet takımı el değmemiş bir halde parlak kırmızı bir kutunun içinde duruyordu. Diğer tarafındaysa, kılı kırk yaran bir titizlikle marangoz tezgâhının arkalığına iliştirilmiş, geçen yıllar içinde rengi atmış ve yer yer çatlamış ahşap sapları olan eski bir çekiç takımı, testereler ve el planyaları vardı.

Yeni aletleri kendi almış, eski olanlar ise büyükbabasından kalmıştı – hem bir armağan hem de bir mesaj. Tam ortada, Kurt, iki dünya arasında kalmış bir adam gibi, kendi yansımasını gördü.

Gayet uygun gibiydi. Kurt zamanının çoğunu modern teknolojiyle çalışarak geçirmişti, ama bu dünyanın eski şeylerini çok seviyordu; eski silahlar, içsavaş öncesi döneme ait Victoria tarzı evler, hatta tarihi mektuplar ve belgeler. Tüm bu şeyler aynı ölçü-

de dikkatini çekiyordu. Fakat, ona en saf keyif duygusunu tattır-
ranı, henüz bitirmiş olduğu da dahil olmak üzere, sahip olduğu
teknelerdi.

Şimdilik, zarif tekne, kızağında dinleniyordu, ama yarın
onu kızağından kaldıracak, küreklerini takacak ve ilk yolculuğu
için suya indirecekti. Orada, bacakları, kolları ve sırtının hatırı
sayılır kuvvetinin vereceği güçle, küçük tekne şaşırtıcı bir hızla
Potomac'ın sakin yüzeyinde kayarcasına ilerleyecekti.

Bu arada, tekneye bakıp durmayı ve yaptığın işe hayran ol-
mayı bıraksan iyi olur, yoksa sabah kürek çekmek için çok yor-
gun olacaksın, dedi kendine.

Atölyenin kapısını çekip ışığı kapamadan önce, rahatsız edici
bir vızıltıyla irkildi. Çahşma tezgâhının üstündeki cep telefonu
titreşiyordu. Telefonu aldı, ekranda görünen ismi fark ettiği anda
CEVAP tuşuna bastı.

Arayan, Kurt'ün patronu ve iyi bir arkadaşı olan NUMA'nın
başkam Dirk Pitt'ti. Pitt, başkanlık makamını devralmadan önce,
kurum için hayatını tehlikeye atarak uzun yıllar çalışmış ve özel
projelerde görev almıştı. Arada sırada, hâlâ sahaya çıkıyordu.

"Gecenin bir yarısı seni rahatsız ettiğim için kusura bakma,"
dedi Pitt. "Herhangi bir konuğun olmadığını umarım."

"Aslında..." diye karşılık verdi Kurt, yeniden teknesine baka-
rak. "Çok güzel bir sarışmın huzurundayım. Zarif ve ipek kadar
pürüzsüz. Üstelik kendimi onunla baş başa saatlerce vakit geçi-
rirken görebiliyorum."

"Ne yazık ki erteleme ve ona iyi geceler demen gerekecek,"
dedi Pitt.

Pitt'in sesindeki ciddiyet çok açıktı.

"Ne oldu?"

"Kimo Akona'yı tanıyor musun?" diye sordu Pitt.

“Hawaii Ekoloji Projesi’nde onunla birlikte çalışmıştım,” diye cevapladı Kurt, Pitt’in bir konuşmayı arkasından kötü bir şey gelmediği sürece bu şekilde başlatmayacağını bilerek. “Birinci sınıftır. Niye soruyorsun?”

“Hint Okyanusu’nda bizim için bir görevde çalışıyordu,” diye başladı söze Pitt. “Perry Halverson ve Thalia Quivaros da onunla birlikteydi. İki gün önce onlarla teması kaybettik.”

Kurt bundan hoşlanmadı, ama bazen telsizler bozulur, hatta kimi zaman bütün elektrik sistemi çöker, yine de teknedekiler genellikle sağ salim bulunurlardı.

“Ne oldu?”

“Bilmiyoruz, ama bu sabah katamaranları, olması gereken yerden yüz yirmi mil kadar uzakta başıboş sürüklenir halde tespit edildi. Maldivler’den bir uçak bu öğleden sonra bir alçak uçuş yaptı. Fotoğraflar tekneye büyük bir yangının hasar vermiş olduğunu gösteriyor. Mürettebattan hiçbir iz yok.”

“Ne üzerinde çalışıyorlardı?”

“Su sıcaklıklarını, tuzluluğu ve oksijen düzeylerini analiz ediyorlardı yalnızca,” dedi Pitt. “Tehlikeli bir şey yoktu. Joe ve senin için düşündüğüm işler var.”

Kurt, böyle bir araştırma işi yüzünden birilerinin zarar görebilmesi için hiçbir neden düşünmüyordu. “Yani bunun arkasında başka bir iş olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ne olduğunu bilmiyoruz,” dedi Dirk kesin bir şekilde. “Fakat doğru olmayan bir şeyler var. Havadan bakıldığında cankurtaran filikalarını görebiliyoruz. Gövdeleri yanmış, ama onun dışında el sürülmemiş. Halverson on yıllık bir tecrübeye sahipti, ondan önce de sekiz yıl boyunca bir ticaret gemisinde çalışmıştı. Kimo ile Thalia daha gençtiler, ama iyi eğitimliydi. Ayrıca, hiçbirimiz yelkenli bir teknede böylesine geniş çaplı bir yangının

başlaması için bir sebep ileri süremiyoruz. Sürebilsek bile, eğitilmiş üç denizcinin, bu tür koşullar altında niçin bir cankurtaran filikasını denize indiremediğini ya da niçin bir imdat çağrısı gönderemediğini bana kimse açıklayamaz.”

Kurt sessiz kaldı. İş yapamaz duruma gelmeleri dışında, onun da aklına bir sebep gelmiyordu.

“Asıl önemli nokta, kayıp oldukları,” dedi Dirk. “Belki onları buluruz. Fakat sen de ben de durumun iyi gözükmediğini bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyiz.”

Kurt sorunu anlamıştı. Üç NUMA üyesi kayıptı ve öldükleri varsayılıyordu. Hem Dirk Pitt’in hem de Kurt Austin’in üstlerine alındığı bir şeydi bu.

“Bana hangi iş için ihtiyacın var?”

“Maldivler’den bir kurtarma ekibi yola çıkıyor,” dedi Pitt. “Senin ve Joe’nun mümkün olduğunca çabuk olay yerinde olmanızı istiyorum. Bu da dört saate kadar bir uçağa bineceğin anlamına geliyor.”

“Sorun değil,” dedi Kurt. “Onları arayan birileri var mı?”

“Maldivler’den kalkan arama-kurtarma uçağı, donanmaya ait bir çift P-3 ve Hindistan’ın güneyinden kalkan uzun menzilli bir filo teknenin yeri belirlendiğinden beri bölgeyi çaprazlama tarıyor. Henüz hiçbir şey yok.”

“Bu bir kurtarma görevi değil öyleyse.”

“Keşke öyle olsaydı,” dedi Pitt. “Fakat he ne kadar beklesem de iyi bir haber almadığımız sürece, sizin göreviniz ne olduğunu ve neden olduğunu bulmak.”

Karanlık atölyede, Pitt görmese de, Kurt başını sallayarak onayladı. “Anlaşıldı.”

“Bay Zavala’yı uyandırma işini sana bırakacağım. Beni gelişmelerden haberdar et.”

Kurt direktifi aldığını onayladıktan sonra, Dirk Pitt telefonu kapadı.

Telefonu bırakan Kurt, önündeki görevi düşündü. Her şeye rağmen, kendisi Atlantik'i geçtiği sırada, üç NUMA üyesinin can-kurtaran yelekleriyle yüzerken bulanacaklarını ümit etti, ama anlatıldığı kadarıyla katamaranın durumu ve kayıp oldukları süre düşünüldüğünde, buna ikna olamıyordu.

Telefonunu cebine koydu ve bitirdiği ısı ısı parlayan küçük tekneye uzunca baktı.

Sonra hiç duraksamadan duvara uzanıp ışığı kapadı ve atölyeden çıktı.

Randevusu başka bir sabahı beklemek zorunda kalacaktı.

DÖRT

YEMEN'İN İÇ KESİMLERİ

Yemen'in göz alabildiğince uzanan çölünün kumlarının arasında boy göstermiş kayalık bir çıkıntının üstünde, beyazlara bürünmüş bir adam duruyordu. Rüzgâr giysisini savuruyor, esintiyle birlikte dalgalanan giysisinden boğuk bir kanat çırpma sesi çıkıyordu.

Arkasındaki kayalıkta güneşte parlayan beyaz bir helikopter duruyordu. Yan tarafında, bir vahaya gölge düşüren iki hurma ağacının resmedildiği yeşil bir sembol görülüyordu. Üç kat aşağıda büyük bir mağaranın girişi vardı.

Eski zamanlarda, bu mağara kayalığın çıkıntıları arasına gizlenmiş birkaç Bedevi tarafından korunurdu, ama bugünlerde apaçık ortada duran otomatik tüfekli bir düzine adam vardı, yirmi kadar başka adam ise gizlenmiş durumdaydı.

Said al-Kalif dürbünü gözüne götürüp çölden ona doğru ilerleyen üç Humvee'yi izledi. Askeri araçlar, denizde dalgalara karşı

yol alan küçük tekneler gibi, kum tepeciklerinin arasında yüksel-
le alçala ilerliyorlardı. Üçlü bir ok oluşturmuş şekilde ona doğru
geliyorlardı.

“Eski yolu izliyorlar,” dedi, yan tarafında, biraz arkasında
duran bir adama. “Babamın zamanlarında, bu gelenler baharat
kervanları ve tüccarlar olurdu Sabbah. Şimdiyse sadece bankerler
bizi görmeye geliyor.”

Dürbünü indirip yanında duran sakallı, yaşlı adama baktı.
Sabbah babasının en sadık adamıydı. Daha koyu renk bir giysi
giymişti ve elinde bir telsiz vardı.

“Onları harekete geçiren nedenleri anlayacak kadar akıl
ve deneyim sahibisin,” dedi Sabbah. “Bizi ya da mücadelemizi
umursadıkları yok. Onlara servet vaat ettiğin için geliyorlar. O
yüzden verdiğimiz sözü bir an önce yerine getirmeliyiz.”

“Şou onlarla mı?”

Sabbah başını sallayarak onayladı. “Onlarla. Onun da gel-
mesiyle, konsorsiyumun bütün üyeleri hazır bulunacak. Onları
bekletmesek iyi olur.”

“Ya General Aziz, Mısırlı?” diye sordu Said. “Söz verdiği pa-
raları bekletmeye devam ediyor mu?”

“Üç gün sonra bizimle konuşacak,” dedi Sabbah. “Kendisi
için daha uygun bir zaman geldiğinde.”

Said al-Kalif tertemiz çöl havasını içine çekerek derin bir ne-
fes aldı. Aziz Mısırlı işadamları ve ordu mensuplarından oluşan
bir çekirdek kadro adına konsorsiyuma milyonlar bağışlamaya
söz vermişti, ama henüz bir kuruş bile ödeme yapmamıştı.

“Aziz bizimle dalga geçiyor,” dedi Said.

“Onunla konuşacağız ve tekrar yola gelmesini sağlayacağız,”
dedi Sabbah üstüne basa basa.

“Hayır,” dedi Said. “Bizi küçümsemeye devam edecek, çünkü bunu yapabiliyor. Çünkü ona ulaşamayacağımızı düşünüyor.”

Sabbah merakla Said’e baktı.

“Hayatın gizeminin cevabı,” dedi Said. “Önemli olan para, servet, ihtiras değil, hatta sevgi bile değil. Bunların hiçbiri, haydutlar kampımıza saldırdığında beni kurtarmaya yetmedi. Önemli olan bir tek şey var, o zamanlar olduğu gibi şimdi de: güç. Ham, ezici güç. O güce sahip olan hükmeder. Sahip olmayansa, dilenir. Aziz bizi yalvartıyor, ama çok yakında bu durumu onun aleyhine çevireceğim. Çok yakında daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı bir güce erişeceğim.”

Sabbah yavaşça başını salladı ve sakalını sıvazlayarak gülmüseddi. “İşleri çok iyi öğrendin Said. Benim ümit edebileceğimden çok daha iyi. Doğruyu söylemek gerekirse, öğretmenini geride bıraktın.”

Aşağılarında, Humvee’ler yavaşlayarak mağaranın önünde durdu.

“Sen bana yol gösteren Kutupyıldızı oldun,” dedi Said. “Babam bu yüzden beni sana emanet etti.”

Sabbah hafifçe başını eğerek saygısını gösterdi. “Sözlerini nezaketin olarak kabul ediyorum. Şimdi gidip konuklarımızı karşılayalım.”

Çok geçmeden, dört kat aşağıda, mağaranın içindeydiler. Dışarıdaki, esmeye başlayan rüzgârlarla kırk dereceyi geçen sıcaklığın aksine, içerideki sıcaklık yirmi altı yirmi yedi dereceydi.

İlkel görünen ortama rağmen, toplanan konuklar siyah bir konferans masasının çevresindeki rahat çalışma koltuklarına oturdular. Bulundukları yer, bir zamanlar kaba bir mağara odasıyken, taşlar oyularak işlenmiş ve bir salon haline getirilmişti.

Artık modern bir dekorasyona sahip büyük bir kabul salonuna benziyordu.

Önlerindeki masada, küçük, ankastre ekranlar vardı. Duvarlarda da bilgisayarlar. Bunun arkasındaki gizli odalarda ise koğuşlar ve sıra sıra silahlar bulunuyordu.

Said, masraftan kaçınmayarak, Bedevilerin bu eski buluşma yerini tozlu bir yarıktan modern bir yönetim merkezine dönüştürmüştü. Bu iş uzun ve zorlu bir süreç gerektirmişti, tıpkı ailesinin çok büyük bir gelişim göstererek, develerle geleneksel ürünlerin ticaretini yapan bir göçebe grubundan, elinde teknoloji, petrol ve gemiciliğin gücü olan modern bir kuruluş haline gelme süreci gibi.

Ailesinin yüzyıllardır sahibi olduğu develer ve vaha, modern şirketlerdeki küçük hisseler karşılığında takas edilerek uzun zaman önce elden çıkarılmıştı. Geriye kalan tek şey babasının sözleriydi: *Asla acımamalısın... Suyumuz olmazsa, bizden sonrakilere bırakabileceğimiz tek şey göçebelik ve ölüm olur sadece.*

Said bu mesajı aklından hiç çıkarmamıştı, mutlak bir acımasızlık gerektiğinde o sözlerle uymayı da. Sabbah'ın yardımı ve mağarasında toplamış olduğu bu kişilerden gelen paralarla, babasının vahaya hükmetmiş olması gibi, dünyanın yarısının sularına hükmetmelerinin kesinlik kazanmasının eşiğindeydi.

Şou adamlarının arasında yürüyordu. Sabbah onu selamlayarak karşıladıktan sonra koltuğunu gösterdi. Oldukça önemli dokuz adam vardı içeride. Çin'den Şou. Pakistan'dan Mustafa. Suudi Arabistan'dan Şeyh Abin de-Elrama. Suthar İran'dan, Mehdi Türkiye'den gelmişti; ayrıca Kuzey Afrika, eski Sovyet cumhuriyetleri ve diğer Arap ülkelerinden gelen ve onlarla karşılaştırıldığında ikinci derecede olan bazı konuklar da vardı.

Hükümet temsilcisi değil, işadamıydılar, Said'in planına ilgi duyan adamlar.

"Allah'ın izniyle, yeniden bir aradayız," diye başladı söze Said.

"Lütfen, dini temennileri bir kenara bırakalım," dedi Şou. "Bize kaydettiğin ilerlemeleri anlat. Daha fazla para vermemiz için bizi buraya çağırdın ve hâlâ bize vaat etmiş olduğun şeyleri görmeyi bekliyoruz."

Şou'un lafını esirgmeden konuşması Said'in sinirlerini ayağa kaldırdı, ama hem Said'e verdiği, hem de Said'in vaat ettiği sonuca yatırdığı paralar dikkate alındığında, en büyük yatırımcısı oydu. Bu yüzden, Şou sabırsızdı; en başından beri de öyle olmuştu. Yatırım aşamasını geride bırakıp kâr etme aşamasına geçme konusunda içlerinde en kaygılısı o gibiydi. Üstelik, Aziz onlara hâlâ parayı vermediği için, Said'in Şou'nun arka çıkmasına hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

"Sizin de bildiğiniz gibi, General Aziz söz vermiş olduğu aktifleri henüz aktaramadı."

"Akıllıcadır belki de," dedi Şou. "Şimdiye kadar milyarlar harcadık, karşılığında pek bir şey görmeden üstelik. Şu anda beş para etmez Moğolistan çöllerinin sekiz yüz bin hektarı elimde. Palavralarm yakın zamanda gerçek çıkmazsa, benim sabrım da sona erecek."

"Sizi temin ederim..." diye karşılık verdi Said. "Gelişmeler çok yakında gözle görülür hale gelecek."

Bir uzaktan kumandaya basınca, her bir konuğun önündeki küçük ekran aydınlandı. Duvardaki daha büyük bir ekranda, aynı diyagram vardı; Umman Denizi ile Hint Okyanusu'nun renkli bir çizimi. Kırmızı, turuncu ve sarı kesimler sıcaklık eğimlerini gösteriyordu. Dönen oklarla da akıntıların yönü ve hızı gösterilmişti.

“Bu, Hint Okyanusu’nun son otuz yılın ortalama değerleri temelinde hazırlanmış standart akıntı yapısı,” dedi Said. “Kış ve ilkbahar aylarında, bu yapı Hindistan ve Çin’den esen soğuk, yüksek basınçlı kuru rüzgârlar yüzünden, saat yönünün tersine, doğudan batıya doğrudur. Fakat yaz aylarında yapı değişıyor. Karalar denizden daha hızlı ısınıyor. Isınan hava yükselerek rüzgârları denizden karaya doğru çekiyor. Akıntı değişıyor ve saat yönünde bir örüntüyle akarak Hindistan’a musonları getiriyor.”

Said uzaktan kumandaya basarak yapı değişimini gösterdi.

“Bildiğiniz üzere, sıcaklık ve basınç eğimleri rüzgârları yönlendirir. Rüzgârlar da okyanus akıntılarını yönlendirir ve ikisi birlikte ortaya ya kuru hava ya da muson yağmurlarını çıkarır. Bu durumda, nem Hindistan ve Güneydoğu Asya üzerine pompalanıyor, bu kara parçalarına yağış düşüren muson yağmurlarını oluşturuyor ve oralarda yaşayan büyük nüfusun karnını doyurmasına olanak sağlıyor.”

Ekrandaki yeni animasyonda Hindistan, Bangladeş, Vietnam, Kamboçya ve Tayland içlerine akın eden bulutlar görünüyordu.

“Hepimiz bunu biliyoruz,” dedi Pakistanlı Mustafa araya girerek. “Bu grafikleri daha önce de görmüştük. Onların ekinleri bolken, bizim topraklarımız kupkuru kalıyor. Senin kumların susuzluktan kavruluyor. Buraya bunu değiştirmeyi başarıp başaramadığını görmek için geldik, ne de olsa senin bu planına bir servet yatırdık.”

“Evet, bu doğru,” dedi toplantıya katılanlardan bir başkası.

“Elimde hiçbir kanıt olmasa, sizi buraya çağırır mıydım?”

“Kanıtın varsa, bize göster,” diye ısrar etti Şou.

Said uzaktan kumandaya basınca, ekran bir kez daha değiştirdi.

“Üç yıl önce Hint Okyanusu’nun doğu çeyreğine koloni ekmeğe başladık.”

Ekranda, ekvator yakınlarında küçük, düzgün olmayan bir üçgen belirdi.

“Her yıl sizin paralarınızla daha fazla kesime ekim yaptık. Her yıl, koloni, söz verdiğim gibi, kendi başına büyüdü. İki yıl önce, hedeflenen alanın yüzde onunu kapladı.”

Düzgün olmayan o üçgen akıntıyla birlikte uzamış ve yayılmıştı. Batıdan ona doğru ikinci bir eğimli kesim uzanıyordu.

“Bir yıl önce yüzde otuzluk bir doymuşluğa ulaştı.”

Kumandaya tekrar bastı, başka bir diyagram çıktı. İki siyah leke birleşmişti ve Hint Okyanusu akıntısının güney döngüsü boyunca yayılıyordu.

“Yağmurların Hindistan’da azalmaya başladığını zaten biliyoruz. Geçen yılın rekoltesi uzun yılların en düşük seviyesinde kaldı. Bu yılsa, hiç gelmeyecek bulutları bekliyor olacaklar.”

Bir kez daha uzaktan kumandaya bastı. Aralıklı siyah koloniler seyrelmişti, ama Hint Okyanusu’nun orta kesiminde daha yoğun, daha siyah bir yapı gelişmişti. Okyanus akıntılarının doğal faaliyetleri, ayrıca Said’in de işe karışıp yönlendirmesiyle, koloni denizbilimcilerin bir anafor olarak, Büyük Girdap’ın merkezi olarak bildikleri bir bölgede son derece yoğunlaşmıştı. Bu şekilde yoğunlaşması, suyun sıcaklık derecelerinde ve ondan etkilenen hava koşullarında çok daha güçlü bir etki yaratacaktı.

“Su sıcaklıkları düşüyor, ama denizin üstündeki hava sıcaklıkları artıyor, daha çok karaların üzerinde hissedilebilecek dalgalanmalar haline geliyor,” dedi Said. “Havanın yapısı yönlerini değiştiriyor. Etiyopya ve Sudan’ın yüksek yerleri halihazırda şimdiye dek hiç olmadığı kadar yağış aldı. Yıllarca süren kuraklıktan

sonra, Nasır Gölü maksimum kapasitesini aşma tehlikesiyle karşı karşıya.”

Grup etkilenmiş görünüyordu. Şou dışında, hepsi.

“Hindistan’daki açlığın hiçbirimize yararı dokunmayacaktır,” dedi. “Onları ebedi bir düşman olarak gören Mustafa dışında muhtemelen. Bizim amacımız tahıl ambarları boşaldığında onları tahıl satın almak zorunda bırakmak. Kendi topraklarımıza düşen yağış miktarında buna karşılık gelen bir değişim olmadığı sürece de bu olamayacak gibi görünüyor.”

“Elbette,” diye katıldı Said. “Fakat ilk olarak birincisini başarmadan ikinci sonuca ulaşamayız. Yağmurunuz yağacak, değersiz kuru topraklarınız ekinlerle dolup taşacak, siz de bir milyar aç insana pirinç ve tahıl satarak zaten sahip olduğunuzdan çok daha büyük bir servete kavuşacaksınız.”

Şou burnundan soluyarak arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Tatmin olmuş görünmüyordu.

“Bilim basittir,” dedi Said. “Altı bin yıl önce Ortadoğu, Arabistan Yarımadası ve Kuzey Afrika, kurak değil, verimliydi. Otlaklar, savanlar ve ağaçlarla kaplı topraklardı. Sonra havanın yapısı değişerek buraları çöle dönüştürdü. Bunun nedeni okyanus akıntılarındaki ve bu akıntıların sıcaklık eğimlerindeki bir değişimdi. Konuşacağınız neredeyse her bilimadamı bunu bir olgu olarak doğrulayacaktır. Biz bunu yeniden değiştirme sürecindeyiz. Bu sürecin ilk işaretleri geçen yıl görüldü. Bu yılsa, inkâr edilemez biçimde görülecek.”

Suudi Arabistanlı Şeyh Elrama konuştu. “Nasıl oluyor da hiç kimse senin şu koloniyi tespit edemiyor? Bu kadar büyük bir şey uydulardan kaçamaz sanırım.”

“Koloni gün boyunca yüzeyin altında kalıyor. Sıcaklığı emerek ısının okyanusun daha alt tabakalarına geçmesini engelliyor.

Gece olduğunda, koloni yüzeye çıkıyor ve ısıyı tekrar gökyüzüne yansıtıyor. Görülecek bir şey yok. Normal bir uydu fotoğrafında yalnızca okyanusun suları gözükecektir. Termal bir görüntüde ise garip bir ışınlım fark edilecektir.”

“Peki ya su örneklemeleri?” diye sordu Şou.

“O, yani koloni çok ayrıntılı bir incelemeye tabi tutulmadığı sürece, sudan alınan bir örneklem çıplak göze normalden biraz daha bulanık, belki kirlenmiş su olarak gözükecektir. Son derece güçlü bir mikroskopla bakılmadığı sürece, koloninin mikrobotlarının ayrı ayrı görülebilmesi mümkün değil. Bizi eleverecek hiçbir şey yok. Fakat her ihtimale karşı, bir gözümüz araştırma gemilerinin üstünde. Koloni zaten o gemilerden uzak duruyor.”

“Hepsinden değil.”

Said çok şaşırmıştı. Şou’nun ne diyeceğini tahmin ediyordu, ama bu bilgiyi edinmiş olmasına şaşırmıştı. Üstelik, bu bilgi çok yayılmamıştı ve Şou’nun bunu öğrenebileceği kişi sayısı çok azdı.

“Neden bahsediyor?” diye sordu Mustafa.

“Küçük bir araştırma gemisi bizi gafil avladı,” dedi Said. “Amerikalılar. Halledildiler.”

Şou başını iki yana salladı. “Bahsettiğin Amerikalılar NUMA olarak bilinen bir kurumdu. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu’ndan.”

Grup mırıldanmaya başladı; Said durumu hemen kontrol altına almak zorunda olduğunu hissetti. Bir sonraki ödemelere ihtiyacı vardı, yoksa bütün operasyon başarısız olurdu.

“Yapılacak bir şey yoktu,” dedi. “Üç mürettebatı olan bir tekninin orada olmasından şüphelenmemiz için hiçbir nedenimiz yoktu. İzin dilekçesi vermemişlerdi, herhangi bir bildirimde bulunmamışlardı. Nereye doğru gittiklerini fark ettiğimiz anda, on-

lar koloniye keşfetmek üzereydiler. Genel merkezlerine sıcaklık eğimleriyle ilgili verileri zaten göndermişlerdi.”

“Ne oldu?” diye sordu şeyh.

“Koloni onları yuttu.”

“Onları yuttu mu?”

Said başını sallayarak onayladı. “Bir besin arama modundayken, koloni yoluna çıkan her şeyi silip süpürebilir. Bu onların programının bir parçası, üremesi ve kendini koruması için gerekli. Bu olayda ise buradan aktive edildi.”

Şou bunu duyunca öfkesi daha da arttı. “Sen bir aptalsın Said. Her etkinin bir tepkisi vardır. Bu olayda, NUMA araştırma yapacak. Mürettebatın kaybı onları öfkeli edilecek ve olup biteni öğrenmek için çok daha motive olacaklar. İşin arkasını bırakmalarıyla ünlüler. Ne yazık ki sen uyuyan canavarı uyandırmış olabilirsin.”

Said burnundan soluyordu; kendisiyle bu şekilde sorgulamasına konuşulması gururunu kırmıştı. “Pek seçeneğimiz yoktu. Koloni yoğunlaştığı zaman, çok daha zarar görebilir bir halde oluyor. Eğer Amerikalılar bunu keşfederlerse, biz tam da şimdi, bu son derece önemli büyüme mevsiminde planımızın son kısmını başlatmadan önce gerekli önlemleri almaları, her ne kadar yapılabilir bir şey olmasa bile, yine de olasılık dahilinde. Bunun olmasına izin verilmiş olsaydı, bütün çabalarımız boşa gitmiş olacaktı.”

“Gelecekte bunu engelleyecek olan ne?”

Said derin bir nefes aldı. “Havanın yapısı bir kez değiştikten sonra, koloni yeniden dağıtılabılır. Bunun dışında, kendi doğal üreme süreçleri sayesinde, öyle bir genişleyecek ve öyle bir yayılacaktır ki dünyanın bütün uluslarının ortak çabası bile onu yok etmeye yetmeyecektir.”

“Nereye gidecek?” diye sordu Mustafa.

“Her yere,” dedi Said. “En sonunda dünyanın bütün okyanuslarına yayılacak. Biz yalnızca kendi kara parçalarımız üzerindeki değil, aynı zamanda dünyanın her kıtasındaki hava koşullarını etkileyebileceğiz. Dünyanın zengin ülkeleri bunun dışında kalmalarını sağlamamız için bize haraç verecekler.”

“Peki ya koloniye saldırırlarsa?” diye sordu Şou.

“Koloniye sadece dikkate değer bir zarar vermek için bile bütün okyanus yüzeyini ateşe vermek zorunda kalırlar. Hem bunu yapsalar dahi, kurtulanlar yeniden üreyecek ve koloni yangından sonra hayata dönen bir orman gibi yeniden canlanacaktır.”

Konsorsiyumun üyeleri birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. Said’in ustalıkla kullandığı bu silahın gücünü gerçekten anlamaya başlamış gibi görünüyorlardı. Kendilerinin de bir ucundan kullandıkları bir silah.

“Said doğrusunu yapmış,” dedi şeyh, Arap kardeşini destekleyerek.

“Hemfikirim,” dedi Mustafa.

Şou hâlâ tatmin olmamıştı. “Göreceğiz,” dedi. “Bildiğim kadarıyla, NUMA uzmanları araştırmaya başlamak için Maldivler’in başkenti Malé’ye doğru yola çıktılar. Eğer koloni bu yoğunlaşma yüzünden hâlâ zarar görebilecek durumdaysa, ben dağıtmamızı öneririm.”

“Şimdi bunun zamanı değil,” dedi Said. “Fakat kaygılanmayın, katamaranda kimin olduğunu biliyoruz, araştırma yapmak için kimi gönderdiklerini de biliyoruz. Onları halletmek için güzel bir planım var.”

BES

Malé Adası, Maldivler olarak bilinen yirmi altı mercanada grubu içinde nüfusu en yoğun olanıdır. Geçen yüzyıllarda, Malé kralın özel adası olmuş, ülke halkı ise okyanusta üç yüz yirmi kilometrelik bir alana yayılmış olan diğer adalarda yaşamıştı. Şimdiyse, Malé ülkenin başkentiydi. Sekiz kilometrekareden küçük olan bu adada, yaklaşık yüz bin kişi yaşıyordu.

Hawaii ya da Tahiti gibi volkanik adaların aksine, Maldivler’de tepe ya da kayalık çıkıntılar yoktu. Aslında, Malé’nin en yüksek noktası deniz seviyesinden yalnızca iki metre yüksekteydi, ama çok yüksek apartmanlar ve diğer yapılar, suyun tam kenarına kadar, her yerde bitmişlerdi.

Oraya Washington’dan uçakla gelmek bütün bir gün sürmüştü. Katar, Duha’ya on dört saat, bununla karşılaştırıldığında çok kısa gibi görünen üç saatlik bir bekleme, sonra da havada zaten o kadar zaman geçirdikten sonra yeniden uçağa binmenin büyük bir sabır gerektirdiği beş saatlik bir uçuş daha. Nihayet,

tüm bunların ardından, yolcular varış yerlerine ulaşmışlardı. Bir anlamda.

Malé'nin kendisi o kadar küçük ve o kadar binalarla doluydu ki daire şeklindeki adada havalimanına hiç yer yoktu. Bu adaya ulaşmak için, uçak gemisine benzer bir şekli olan ve havalimanının ana pistinin büyük ölçüde tamamını kapladığı komşu Hulhulé adasına inmek gerekiyordu.

Dört motorlu A380'in içinde Kurt, diğer yolcuların, uçak suya giderek yaklaşırken eklem yerleri bembeyaz olmuş parmaklarıyla oturdukları koltukların kolçaklarını kavrayışlarını izliyordu. İniş takımları tam dalgalara degecekmiş gibi görünürken, adanın sağlam zemini belirdi ve büyük Airbus beton pistte ilerlemeye başladı.

"Oha!" diye bir ses geldi yan tarafından.

Kurt şöyle bir baktı. Joe Zavala uçağın yere inmesiyle sarsılarak uyanmıştı. Kısa siyah saçları biraz dağılmış, koyu kahverengi gözleri, sanki adam üvendireyle dürtülmüşçesine, fal taşı gibi açılmıştı. Uçağın tekerlekleri yere değene dek uyumuş gibi görünüyordu.

"Bir dahakine azıcık uyarmaya ne dersin?"

Kurt gülümsedi. "Sürprizi bozayım mı yani? Adrenalinin böyle biraz artması güne hemen başlamayı sağlayacaktır."

Joe kuşkuyla Kurt'e baktı. "Bana hatırlat da cep telefonumun zil sesini ya da alarmını senin seçmene izin vermeyim. Muhtemelen havalı korna ya da ona benzer bir şey seçersin."

Kurt güldü. Joe ile birlikte on yıl boyunca maceradan maceraya atılmışlardı. Sayısız varta atlatmışlar, en sonunda bir şekilde, genellikle de tam son anda, işleri yoluna koymayı başarana dek kesin bir felaket gibi görünen çok sayıda olay yaşamışlardı.

Kurt Joe'yu tehlikenin içinden çıkarmak için birçok kez hayatını riske atmıştı. Joe da aynısını onun için yapmıştı. Bir şekilde, bu onlara hiç acımadan birbirlerine sataşma hakkı vermişti.

"Şu horlayışın var ya," dedi Kurt. "Bir havalı kornanın onu bastıracağını sanmıyorum."

Yarım saat sonra, bagaj teslim ve gümrük işlerini hızla halletmelerinin ardından, Kurt ile Joe kendilerini deniz taksisi olarak da bilinen üstü açık küçük bir teknede, Hulhulé ile Malé arasındaki dar boğazı geçerken buldular.

Kurt açık suları inceliyordu. Joe ise burnunu uçak yolculuğunun yarısı boyunca çözmeye çalıştığı bir çapraz bulmacaya gömmüştü.

"Afrika kedisine karşılık gelen beş harfli bir sözcük?" diye sordu Joe.

Kurt duraksadı. "Aslan dışında bir şey uyduramadım," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?" dedi Joe. "Emin misin?"

"Oldukça," dedi Kurt. "Ne oldu da bu kadar yorgun görünüyorsun?"

Joe normalde yolculukları gayet iyi atlatırdı. Aslında, Kurt Joe'nun ailesindeki kâşiflerin ona miras olarak, birçok zaman kuşağını geçip yine de yolculuğun olumsuz etkilerini hiç hissetmemesini sağlayan bir sırrı bırakıp bırakmadıklarını merak ederdi genellikle. Oysa şimdi, Joe'nun gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve ince, atletik fiziğine rağmen Joe bitkin görünüyordu.

"Telefon geldiğinde sen Washington'daydın," dedi Joe. "Havalimanından on dakika uzaklıkta. Bense Batı Virginia'daydım, gençlik programından on beş çocukla birlikte. Bütün hafta sonu kros yaptık ve güven dersleri üzerine çalıştık."

Joe, boş zamanlarında, şehir içindeki çocuklar için bir program düzenliyordu. Bu seferkini kaçırmış olmasına rağmen, Kurt de bu gezilerde ona sık sık yardımcı oluyordu.

“Yeniyetmelere ayak uydurmaya çalışmak, ha?”

“Genç kalmamı sağlıyor,” diye vurguladı Joe.

Kurt başını sallayarak onayladı. Aslında her ikisi de iyi birer atletti. NUMA’nın Özel Projeler biriminin zorluklarıyla baş edebilmek için, öyle olmak gerekiyordu. Kelimenin tam anlamıyla, karşılıklarına ne çıkacağını söylemek mümkün değildi; söylenebilecek tek şey, çok büyük bir olasılıkla ağır, çok çaba gerektiren, muhtemelen de bir insanın sahip olduğu zihinsel ve fiziksel enerjiyi sonuna dek tüketecek bir görev olacaktı.

Bu tür zorlukları atlatabilmek için, iki adam da kendilerini formda tutuyordu. Kurt daha uzun, daha zayıf ve çevikti. Potomac’ta kürek çekiyor ya da hemen hemen her gün koşuyordu. Ağırlık kaldırıyor ve hem çeviklik, denge ve disiplin sağladığı, hem de dövüş bakımından değeri olduğu için tekvando ile uğraşıyordu.

Joe daha kısaydı, omuzları daha genişti ve vücudu bir boksröknü gibiydi. Ayrıca, amatör ligde futbol oynuyordu; üstelik sadece birazcık daha hızlı olsa, profesyonel lige geçmiş olacağına yemin ediyordu. Tam o anda ise, aklını bulmacayı bitirmeye takmış görünüyordu.

Kurt onun elinden gazeteyi alıp çöp sepetine attı. “Gözlerini dinlendir,” dedi. “Onlara ihtiyacın olacak.”

Joe bir an için buruşturulmuş gazeteye ümitsiz ve üzgün bir bakış attı, omuzlarını silkti, sonra da kafasını koltuğun başlığına dayadı. Gözlerini kapadı ve boğaz boyunca sürecekti on dakikalık yolculuk için vücudunu sıcak güneşi emmeye bıraktı.

“Tatil için mi geldiniz?” diye sordu deniz taksisinin pilotu, sohbet başlatmayı deneyerek.

Kollarını yukarı sıvadığı beyaz keten bir gömlek giymiş, gözlerini camları koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasına gizlemiş olan Kurt, hevesle beklediği varış yerine ulaşmış bir turiste tıpatıp benziyordu.

“İş için buradayız,” dedi.

“Güzel,” diye karşılık verdi adam. “Malé’de çok iş var. Siz ne tür bir iş yapıyorsunuz?”

Kurt bir an düşündü. NUMA Özel Projeler Ekibi’nin aslında her şeyden bir parça yaptıkları için ne iş yaptığını tam olarak açıklamak neredeyse imkânsızdı. Doğru cevap aklına geldi, basit ve hızlı.

“Biz sorun çözeriz,” dedi en sonunda.

“Öyleyse yanlış yere geldiniz,” dedi pilot. “Maldivler cennettir. Burada sorun olmaz.”

Kurt gülümsedi. Adamın haklı olmasını umdu sadece.

Transit geçiş, yavaş ve sorunsuz devam etti, sonra önlerinde Malé’nin binaları belirmeye başladı. Taksi dalgakıranı geçip yavaşladı. Turkuvaz rengi deniz, yerini sadece en hafif mavi tonunun olduğu temiz, sıg sulara bıraktı.

Küçük tekne iskeleye bindirince, taksinin pilotu gazı kesip kıyıda duran diğer adama bir halat attı.

Kurt kalktı, kaptana bahşış verip küçük tekneden indi. İleride, kıyıda, turistler güneş altında dolaşüyor, kordondaki dükkânlara girip çıkıyorlardı. Betonun kırılmış bir bölümü üzerinde çalışan parlak uyarı yelekleri giymiş bir grup adam, işin ortasında durup küreklerine dayanarak yanlarından geçen oldukça çekici Polinezyalı bir kadına dikkatle baktılar.

Kurt onları hiçbir şekilde suçlayamazdı. Kadının gür siyah saçları kolsuz beyaz bluzuna dalga dalga dökülüyordu. Bronzlaşmış yüzü, çıkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudakları güneşte parılıyordu. Bacaklarını klasik, gri bir kumaş pantolon gözlerden gizliyor olmasına karşın, Kurt'ün onların da vücudunun geri kalanı gibi biçimli ve bronzlaşmış olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Kadm bir kuyumcuya girince, hem Kurt hem de yapı işçileri kendi işlerine geri döndüler.

"Hazır mısın?" dedi Kurt.

"Hep olacağım gibi," diye karşılık verdi Joe.

Kurt çantasını çektikten sonra, iki adam iskeleye çıktı. Onları iki kişi bekliyordu: Oldukça uzun, yaklaşık iki metre boyunda, yüzüne sert, keskin bir ifade iyice yerleşmiş bir adam; ve yüzünde benzer bir ifade olmakla birlikte biraz yaramazlığın da okunduğu, mavi-yeşil gözlü, hafif kıvrıkcık, kızıl saçlı bir kadm. Kadının boyu bir seksene yakındı, ama adamın yanında ufak tefek kalıyordu.

"Trout'lar bizi benzetecek gibi görünüyor," dedi Kurt, Joe'ya onları göstererek.

Paul ve Gamay Trout en yakın arkadaşlarından ikisiydi ve Özel Projeler Ekibi'nin çok değerli üyeleri idi. Kadının önüne geçilemez canlılık ve haylazlıktaki yapısı, adamın ciddi, akli başında *yang*'ına karşı *yin*'di.

"Cennete hoş geldiniz," dedi Gamay. Aslen Wisconsin'li olan kadm hafif bir orta batı aksanıyla konuşuyordu.

"Bunu diyen ikinci kişinin," dedi Kurt.

"Broşürde öyle yazıyor."

Kurt ona sarıldı, sonra da Paul'ün elini sıktı. Joe da aynısını yaptı.

“Nasıl oldu da bu kadar hızlı geldiniz buraya?”

Gamay gülümsedi. “Avantajlı başladık. Tayland’daydık, hiç tatmadığım, en fantastik yiyeceklerden örnekler alıyorduk.”

“Seni şanslı şey,” dedi Kurt.

“Otele kaydınızı yaptırmak ister misiniz?” diye sordu Paul.

Kurt başını iki yana salladı. “Katamarana bir göz atmak isterim. Daha getirmediler mi?”

“Maldivler Ulusal Savunma Kuvveti’nden bir kurtarma gemisi bir saat önce yedeğinde getirdi. Bizim isteğimiz üzerine, karantinada tutuyorlar.”

Bu iyi bir haberdi. “Öyleyse gidip ne bulabileceğimize bir bakalım.”

Yedi dakikalık bir yürüyüşle limanı geçip birkaç denizcinin olduğu bir iskeleye ulaştılar. Hemen açıkta iki hızlı devriye teknesi demirlemişti, yanarak harap olmuş NUMA katamaranının halatları ise iskelenin yan tarafındaki palamarlara tutturulmuştu.

Küçük bir kulübede, Kurt bazı evrakları doldurdu ve kimlik belgesiyle pasaportunun fotokopilerini teslim etti. Mühürlerin basılıp evrakların onaylanmasını beklerlerken, Kurt iskeleye bakındı ve tuhaf bir şey dikkatini çekti. Bunu bir an için kendine sakladı, kimlik belgesini aldı ve üniformalı adamla konuştu.

“İngilizce biliyor musun?”

“Son derece iyi,” dedi genç adam gururla.

“Söyle bana,” diye devam etti Kurt. “Bakmadan ama. İskeleden bizi izleyen, beyaz bluzlu, esmer, güzel bir kadın var mı?”

Nöbetçi daha iyi görmek için başını çevirmek üzereydi.

“Bakmadan,” diye hatırlattı Kurt ona.

Genç adam bu kez daha tedbirliydi. “Evet, orada. Bir sorun mu?”

“Güzel bir kadın tarafından takip edilmekten rahatsız olmuyorsan, hayır,” diye karşılık verdi Kurt. “Bizim için bir gözün onun üstünde olsun.”

Adam gülümsedi. “Memnuniyetle,” dedi, sonra da Kurt’ten önce ekledi. “Bakmadan ama.”

“Kesinlikle.”

Kurt kulübeden çıktı. Sonra Joe ve Trout’larla birlikte katarana geçtiler.

“Ne karmaşa,” dedi Gamay, elleri belinde.

Öyleydi. Yangın teknenin yarısını kavurmuş ve karartmış, pupa tarafındaki fiberglası eritmişti; alevlerin en şiddetli olduğu yer orası olmalıydı. Ekipman, erzak ve araç gereçler her yere dağılmıştı.

“Ne arıyoruz?” diye sordu Paul.

“Bize neler olduğunu anlatabilecek herhangi bir şey,” diye cevapladı Kurt. “Bir kaza mıydı, yoksa arkasmda başka bir iş mi vardı? Devam eden sorunlar mı yaşadılar, yoksa aniden ters giden bir şey mi oldu?”

“Ben seyir defterini ve GPS’i bulacağım,” dedi Paul.

“Ben de kamaraları kontrol edeceğim,” diye karşılık verdi Gamay.

Joe kaptan koltuğuna doğru ilerledi. Birkaç anahtarı açıp kapadı. Hiçbir şey olmadı. “Güç yok.”

Kurt etrafına bakındı. Katamaranın üst kısmında hâlâ sağlam görünen iki güneş paneli vardı. Ayrıca, seren direğinin tepesinde sorunsuzca dönen küçük bir rüzgâr jeneratörü de. Sistemde, ortalıkta kullanacak hiç kimse olmasa bile, enerji var olmalıydı.

“Kabloları bir bak,” dedi.

Joe kamaranın tepesine çıktı ve sorunu buldu. “Buradakiler yanmış,” dedi. “Sanırım uçlarını birleştirebilirim.”

Joe çalışırken, Kurt cankurtaran filikalarının durduğu dolapların çevresine bakındı. Açılmaları şöyle dursun, dolapların mandalina bile dokunulmamıştı.

“Aşağıda sudan bir iz var mı?” diye bağırdı, yangın başlatmayacağını bilmesine rağmen, belki çok büyük bir dalga çarpmış ve onları gemiden düşürmüş olabilir diye düşünüyordu.

“Hayır,” diye bağırarak cevap verdi Gamay. “Burası kupkuru.”

Kurt yangının bıraktığı izleri incelemek için yere çömeldi. Kalan izler garipti, isten çok tortuya benzeyen kesif bir şeylerin iziydi.

Teknenin acil durumlarda ya da rüzgâr olmadığında kullanılması için yedek bir motoru vardı; arka tarafa doğru, güvertenin altındaydı. Bakmak için güvertedeki kapağı kaldırdı.

“Motor bölmesinde yangına dair bir iz yok,” dedi, kapağı açık tutup motorun üstünde göz gezdirirken.

Polinezyalı esmer onlara biraz daha yaklaşmış, dokun kenarındaki küçük bir ağacın yanında, ana platformda duruyordu. Telefonunu çıkarıp, sanki katamaranın fotoğrafını çekiyormuş gibi, garip bir açıyla tuttu.

Bir gazeteci miydi?

Bir şekilde, bu karmaşa Kurt’e haber değeri olan bir olay gibi gelmiyordu, tabii kadın onun bu noktada bilmediği bir şey biliyorsa başka.

Gamay aşağıdan tekrar yukarıya çıktı.

“Var mı bir şey?” diye sordu Kurt.

Elinde birkaç şey tutuyordu. “Thalia’nın günlüğü,” dedi. “Halverson’un notlarının bir kısmı. Bir dizüstü bilgisayar.”

“Olağandışı herhangi bir şey?”

“Önemli bir şey yok, ama ana kamaradaki masa kırılmış. Masadaki tabak çanak da parçalanmış. Fakat dolaplar sürgülü, o yüzden kırılanların o sırada dışarıda ve muhtemelen kullanılmakta olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca, kilerdeki ambalajsız yiyecekler gitmiş, konserveler dışında her şey.”

Bir an için, Gamay’ın söyledikleri Kurt’ün içinde bir umut ışığı yaktı. Eğer ters bir durum katamaranın mürettebatını hayatta kalma moduna geçirmişse, yiyecek öncelikli olurdu, ama konserve yiyecekleri geride bırakmazlardı. Büyük olasılıkla, sadece onları almış olurlardı.

Paul pruvadan geri döndü. GPS’i ve örneklem araçlarını bulmuştu. “Önde olağandışı hiçbir şey yok, güverte hortumunun açık konumda olması dışında.”

“Belki yangını söndürmeye çalışmak için kullanmışlardır,” dedi Gamay.

Kurt bundan emin değildi. Bir çift yangın söndürücü, teknenin her bir yanındaki askılarında, dokunulmamış bir halde duruyordu. “Öyleyse niçin bunları kullanmadılar?”

Hiçbir cevabı, hatta tahmini bile olmayan Kurt, Gamay’a baktı. “Dirk bana senin adli tıp dersleri aldığını söylemişti.”

Gamay başını sallayarak onayladı. “Doktor Smith ile geçirdiğim son yılın küçük şeylerin bize çok şey anlatabileceğini fark etmemi sağladı. Özellikle de olay yerinde anlam ifade eden pek bir şey yoksa.”

“Bunların hiçbiri bana anlamlı gelmiyor,” dedi Kurt. “Kayıp ambalajsız yiyecekler birileri tarafından yağmalandıklarını göstermez, hele ki geride bilgisayarlar ve gerçekten değerli şeyler kalmışsa. Kırılmış tabaklar ve kırılmış bir masa bir kavga olduğunu akla getirebilir, ama beni çıldırdıklarını ve birbirlerini öldürdüklerini düşünmeye itecek kadar değil. O yüzden gördüğüm tek

tehlike bu yangın, ama yangını hortumu kullanarak söndürmeye çalışmışlarsa, yangın söndürücüleri unutmuş gibi görünüyorlar.”

“Belki de yangın kafalarını karıştırdı,” diye bir fikir ileri sürdü Paul. “Belki yangın gece başladı? Ya da bir şekilde zehirli bir duman açığa çıktı, onların da denize atlamak dışında bir seçenekleri kalmadı.”

Bu bir olasılık gibi göründü Kurt’e. Küçük de olsa, en azından bir olasılık. Üstelik yerdeki garip tortuyu da açıklayabilirdi. Belki hızlandırıcı bir madde ya da bir tür jel. Fakat öyleyse bile, buraya nasıl gelmişti?

“Bununla başlayalım,” dedi. “Yangın motor bölümünden başlamadı, dolayısıyla yangına neden olan başka bir şey. Şu tortudan örnek alalım, tuhaf görünen başka ne varsa onlardan da.”

“Ben yaparım,” dedi Gamay.

“Ben de Joe’nun gücü geri getirmesine yardım edeyim,” diye devam etti Paul.

“Güzel,” dedi Kurt gülümseyerek. “Öyleyse bana kendimi çekici, genç bir kadına takdim etmek dışında bir iş kalmıyor.”

ALTI

Gamay, Kurt sanki şaka yapıyormuş gibi ona bakakaldı. "Elbette, yaparsın," dedi. "Sen Kurt Austin'sin."

Gamay'm laf dokundurmasına ve diğerlerinin kuşkulu bakışlarına rağmen, Kurt başka bir şey söylemedi. Rıhtıma inen merdiveni adımlarken, gözlerini ayırmadan nöbetçi sanki içeri giriyormuş gibi adamı izledi.

Son anda, döndü, gözleri ağacın yanındaki kadına kilitlendi ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Uzun adımlarla, canlı bir şekilde yürüyordu. Kadın bir an ona baktıktan sonra, geri gitmeye başladı. Kurt ilerlemeye devam etti.

Kadın daha da hızlanarak, geriye, caddeye doğru yöneldi. Caddeye geldiğinde, bir kargo minibüsü hızla ona doğru ilerlemeye başladı. Kadını almaya gelen bir ortak, diye tahmin etti Kurt.

Fakat kadın bir anda durdu; kafası karışmış görünüyordu. Yaklaşan minibüse, sonra Kurt'e, sonra tekrar birkaç adım uzağında acı bir fren sesiyle duran minibüse baktı.

Minibüsün kapısı açıldı ve içinden iki adam çıktı. Kadın kaçmaya çalıştı, ama adamlar onu yakaladı.

Kurt neler döndüğünü bilmiyordu, ama bunun iyiye işaret olmadığını farkındaydı. Adamlara bağırarak, bir anda koşmaya başladı.

"Hey!"

Adamlar geri geri sürüklerken, kadın çığlık attı. Kurtulmaya çalıştı, ama adamlar onu minibüsün açık kapısından içeriye atıp arkasından kapıyı kapadılar. Kurt caddeye ulaştığı anda, hızlanmaya başlamışlardı. Kulübedeki nöbetçi bir düdük çalarak hızla Kurt'ün arkasından geldi.

Fakat bir düdük o minibüsü durdurmaya yetmeyecekti.

"Araban var mı?"

"Scooter'im var sadece," dedi nöbetçi, cebinden bir anahtar çıkarıp turuncu rengi küçük bir Vespa'yı işaret ederek.

Kurt anahtarı kaptı ve Scooter'a doğru koştu. Bunu yapmak zorundaydı.

Bacağını atıp seleye oturdu, anahtarı kontağa taktı ve çevirdi. 50cc'lik motor ancak yatak odasındaki bir vantilatörün tüm gücüyle çalıştı.

"Kimin bir arabası olmaz ki?" diye bağırdı, motosikletin destek çubuğunu kaldırıp gaz verirken.

"Bütün ada topu topu üç kilometre," diye bağırarak cevap verdi nöbetçi. "Kimin bir arabaya ihtiyacı olur ki?"

Kurt bu adamlarla tartışamazdı, tartışacak olsa bile, zamanı yoktu. Son gaz yüklenince Vespa hızlandı; bir çim biçme maki-

nesi gibi vınladı ve gözden kaybolmak üzere olan minibüsün peşine düştü.

Çok kısa bir süre önce, kadının bir gazeteci olup olmadığını merak etmişti, ama şimdi daha tehlikeli bir şeylerin dönüyor olabileceğinden kuşkulananmaya başladı. Kaçıran kişilerden onu kurtarmaya çalışıyordu. Oldukça ilginç bir sabah olacağına benziyordu.

Minibüs iki yüz metre kadar önünde caddeden aşağıya doğru gürültüyle ilerliyordu. Fren lambaları yandı ve sola dönerek adanın içlerine yöneldi.

Kurt takibini sürdürdü; bu sırada az daha bir bisikletliye ve balık satan bir sokak satıcısına çarpıyordu. Yoldan kaldırıma çıktı; neredeyse Scooter'ı deviriyordu. Çok geçmeden yeniden caddeye çıktı.

Minibüs arayı bir hayli açmıştı ve Kurt yeterli güce sahip olmayan aracıyla minibüsü yakalayamayabileceğinden korkuyordu.

"Harika," diye mırıldandı kendi kendine, uçan böcekler yüzünü ısırmaya başlayınca. "Bütün o yıllar boyunca Dirk'ün aldığı Duesenberg'ler ve Packard'larla ilgili anlattığı hikâyeleri dinle, şimdi de gel otuz beygirlik bir Scooter'a bin."

Daha fazla aerodinamik sağlayacak bir pozisyon sağlama çabasıyla öne doğru eğildi ve Scooter'ın gidonlarında püsküller ya da ön tarafında bir sepet olmadığı için kendisini şanslı saymaya karar verdi.

İlerisinde yaya geçidinden geçen bir grup insan vardı. Kurt'ün başparmağı kornayı buldu.

Biip biip.

Yüksek perdeli, sinir bozucu ses yayaların arasından geçecek bir yer açmaya ancak yetti. Kurt deli gibi aradaki boşluktan geçti ve dikkatini minibüse odakladı.

Kurt'ün okumaya ya da hatırlamaya çalışmakla uğraşmadığı çok sayıda harften oluşan bir ismi olan bir yolda ilerleyerek adanın iç kesimine doğru yarışıyorlardı artık. Bütün mesele kargo minibüsünü görüş alanında tutmaktı.

Başka Scooter'ların ne kadar hız yaptığından emin değildi, ama bu küçük Vespa saatte altmış beş kilometre hıza çıkabiliyordu. Tam yetişmesinin imkânsız olduğunu düşünmeye başladığı anda, şansı dönmeye başladı.

Nöbetçinin cevabını beklemeden sorduğu kimin bir arabaya ihtiyacı olur ki sorusuna rağmen, birçok insanın bir araca ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Dar sokaklar, Doğu Yakası'nın iş çıkışı saatleriyle kıyaslanamasa bile, yine de yolu bir engel haline getirmeye yetecek kadar araçla doluydu.

Kurt bir binek otomobilin yanından, sonra yan yana giden başka ikisinin arasından geçince, kendisini bir anda minibüsle arayı kapamış buldu. İlerisinde minibüsü görebiliyordu; araç işlek bir kavşakta güçlükle ilerlemeye çalışıyordu.

Kurt minibüsün yavaş giden başka bir otomobilin yanından geçerken kornasının gürültüyle çaldığını duydu. Çalan korna işe yaradı ve minibüs kavşaktan sağa döndü.

Kurt, kimsenin kapılardan birini açmamasını umarak, park etmiş bir çift otomobilin arasından neredeyse sürtünerek geçip dönüşü kolayca başarmıştı.

Artık batıya doğru ilerliyorlardı ve Kurt minibüse giderek yaklaşıyordu; birden turuncu rengi küçük küheylanından çok etkilendi. Suyu yaklaştıklarını gördü. Her nasılsa, adanın diğer tarafına çoktan ulaşmışlardı.

Minibüs, ticari bir limanın ekipman ve konteynerlerinin yanından büyük bir hızla geçerek birden bir açıklığa çıktı. Bekleyen bir sürat teknesinin yanında kayarak durdu ve kapısı açıldı.

Gizemli kadını içeriye atmış olan iki adam onu sürükleyerek çıkardı. Minibüs ise hızla uzaklaştı.

Kurt minibüsü umursamadı ve Polinezyalı kadın ile onu tutsak eden iki adama doğru ilerledi. Onlara doğru giderek hızlandı ve Scooter'dan atladı.

Sürücüsü olmayan Vespa yan yatıp beton iskele boyunca kaydı. Kurt havada uçtu ve iki adamla kadına aynı anda çarparak yere indirdi.

Dördü birden betona düşüp yuvarlandı. Kurt dizinin beton yola sürtünerek sıyrıldığını hissetti; sanki motosiklet yarışında dizi yola sürtünmüş gibi yanıyordu. Fakat ayağa fırlayıp kadını kaçıran adamların üzerine atladı.

Biri tekneye doğru kaçtı. Diğer dikildi ve bir bıçak çıkardı. Bir an Kurt'ün karşısında durdu, bir iki adım geri çekildi ve bıçağı fırlattı.

Kurt hızla yana çekilerek bıçaktan kurtuldu, ama bu hamle diğer adama çok değerli saniyeler kazandırmıştı. O da arkadaşının peşinden tekneye yöneldi ve içine zıpladı. Kıçtan takmalı motor kükreyerek çalıştı ve sürat teknesi hızla uzaklaşmaya başladı. Kurt teknenin üzerinde herhangi bir isim, rakam ya da işaret görmedi.

Başını iki yana salladı. Maç berabere bitmişti. Haydutlar tutsaklarını bırakmış, ama sorunsuzca kaçmayı başarmışlardı.

Dikkatini kadına yöneltti. Kadın yere çömelmiş, kanayan dirseğini tutuyordu ve çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Kadına doğru yürüdü.

"İyi misin?" diye sordu soğuk bir ifadeyle.

Kadın başını kaldırıp baktı; yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, rimeli akıyordu. Başını salladı, ama kolunu ovuşturmaya devam ediyordu. "Sanırım kolum kırıldı," dedi, İngilizce konuşarak.

Kurt'ün doğal koruma içgüdüğü harekete geçti, fakat kendisine, kısa bir süre önce bu kadının onu ve arkadaşlarını gizlice gözetlediğini, hatta katamaranın fotoğraflarını çektiğini hatırlattı. Kadının kendisine birkaç cevap borçlu olduğunu düşünüyordu.

“Seni hastaneye götüreceğim,” dedi kalkmasına yardım ederek. “Ama bana önce kim olduğunu, niçin beni takip ettiğini ve terk edilmiş bir katamaranda bu kadar ilgi çekici ne bulunduğunu söylemen gerek.”

“Sen Kurt Austin’sin,” dedi kararlı bir tonla ve kesin bir ifadeyle. “NUMA için çalışıyorsun.”

“Doğru,” dedi. “Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ben Leilani Tanner,” diye cevap verdi.

Bu isim bir şeyler çağrıştırdı. Kurt daha ne çağrıştırdığını bulamadan kadın açıkladı.

“Kimo Akona benim kardeşimdi. Üvey kardeşim. O tekneydi.”

YEDİ

Malé'den birkaç bin kilometre uzakta, Şanghay'da Çinli Şou ile Pakistanlı Mustafa, Pekin'e doğru uçarcasına giden bir hızlı trendeki özel vagondaydılar. Şou takım elbise, Mustafa ise geleneksel Peştü aşiretlerine özgü kıyafetlerden giymişti. Onlarla birlikte trene binmiş olan diğer altı kişinin hangi taraftan olduğu da kolayca anlaşılabiliyordu.

Yolculuğun hızı ve rahatlığı inkâr edilemeyecek bir şekilde etkileyiciydi, tıpkı vagonun dekorasyonu gibi. Gömme ışıklar vagonu beyaz ve lavanta rengi bir karışım halinde gözleri yormayacak biçimde aydınlatıyordu. Oldukça konforlu deri koltuklar yolcuların rahat etmesini sağlarken, filtreli hava temizleyicileri ve klimalar da vagonu yirmi üç derecelik mükemmel bir sıcaklıkta tutuyor ve içerideki havayı sürekli temizliyordu.

Tepsilerde iki şefin hazırlayıp sunduğu Çin ve Pakistan'a ait leziz yiyecekler duruyordu. Mustafa'nın dinine gösterilen saygı yüzünden, alkollü içecek servis edilmemişti, ama insanlar da-

mak zevklerini canlandıran bitki çaylarıyla susuzluklarını gide-riyorlardı.

Çarpıcı zenginliğe rağmen, bu bir iş toplantısıydı.

Şou açık konuştu. "İçinde bulunduğumuz durumu anlamalısn," dedi.

"Bulunduğunuz durumu," diye düzeltti Mustafa.

"Hayır," diye ısrar etti Şou. "Hepimizin içinde bulunduğu. Hataların en ağırını yaptık. Üstelik bütün gerçeği ancak şimdi görebiliyoruz. Said'in kontrol ettiği teknoloji şimdiye kadar geliştirilmiş en güçlü teknolojilerden biri olacak. Dünyayı yeni baştan kuracak, ama bizim bundaki payımız sınırlı. Bir sonuca, o sonucu ortaya çıkaracak sistem üzerinde hiçbir hak iddia etmeksizin yatırım yaptık. Said'in sattığı şeyin son kullanıcılarından başka bir şey değiliz. Kendi santralini inşa etmek yerine, bir santralden güç satın alan kişiler gibiyiz."

Mustafa başını iki yana salladı. "Said'in teknolojisine ihtiyacımız yok," dedi. "Benim ülkemde o teknolojiyi kullanabilecek kimse yok zaten. Bütün ihtiyacımız Said'in sözlerini tutması, musonları Hindistan yerine Pakistan'a yönlendirmesi. Havayı bizim lehimize değiştirmesi. Hava bir imparatorluk kurabilir ya da onu yok edebilir. Benim halkım her ikisini de yapacağını umuyor."

Şou'nun yüzünde bir an için küçümseyici bir ifade belirdi. Mustafa'nın bir kurt, ama aynı zamanda basit biri olduğunu biliyordu. Basit arzular, bir düşmandan alınacak intikam. Basit düşünceler, kısa vadeli kazançların ötesine geçmeyen türde düşünceler.

"Evet," dedi. "Fakat şunu anlamalısın, hava bir anda ve kesin olarak değişmez. Kalıcı değildir. Bu şekliyle; Said'den bir armağan olur, canı istediğinde geri alabileceği bir armağan. Yağmur topraklarımıza yağmaya başlar başlamaz, şu anda umutsuz ve

çaresiz bir şekilde gökyüzünde bulutları arayan Hintliler gibi, biz de ona bağımlı hale geliriz. Said'in fikrini değiştirip yağmurları geri göndermesini engelleyecek pek bir şey yok."

Şou söylediklerinin etki yaratması için durakladı, sonra devam etti. "Said, isterse, yağmur veren olacak ve her yıl en yüksek teklifi sunana satacaktır."

Mustafa çay fincanını kaldırdı, ama içmedi. Gerçek kafasma dank etmişti; fincanı tabağına geri koydu.

"Hindistan benim ülkemden daha varlıklı," dedi.

Şou başını sallayarak onayladı. "Onlardan daha yüksek bir teklif veremezsin."

Mustafa düşüncelere dalmış gibiydi. "Said Arap, Said Müslüman, Hindistan'daki Sihleri ve Hinduları bize tercih etmez."

"Bundan emin olabilir misin?" diye sordu Şou. "Bana Said'in ailesine çok uzun zamandır çöl tilkileri dendiğini söylemiştin. Servetlerini bu kadar artırmaları başka nasıl açıklanır? O da kendi aşireti için doğru olanı seçecektir."

Hâlâ Şou'nun işaret ettiği şeyleri düşünmekte olan Mustafa, fincanını masaya geri koydu. Önündeki yiyeceğe bir göz attıktan sonra bezgince geri itti. İştahı kaçmış gibiydi.

"Korkarım ki hakk olabilirsin," dedi. "Dahası, bunun hepimizden önce Said'in aklına geldiğinden kuşkulanyorum artık. Yoksa niye üretim tesislerini kendi küçük ülkesinde tutmakta ısrar etsin ki?"

"Demek aynı fikirdeyiz," dedi Şou. "Elimizde yalnızca Said'in sözleri varken, üstelik onu ve aşiretini zorlamanın hiçbir yolu da yokken, hepimiz riskli bir durumdayız demektir."

"Hiçbirinizin durumu benimki kadar riskli değil," dedi Mustafa. "Sizin burada sahip olduğunuz lükse sahip değilim. Benim ülkemde hızlı trenlerimiz ya da parıldayan binaları, yeni

yolları olan yeni şehirlerimiz yok. Çöküşümüzü yavaşlatmak için, yabancı fonlara, o da gelecekse tabii, bel bağlamak dışında yapabileceğimiz pek bir şey yok.”

“Fakat sen bizim sahip olmadığımız bir şeye sahipsin,” dedi Şou. “Senin Said’le iş yapma konusunda uzun bir geçmişi ve anıları olan adamların var. Onun benim bir elçimle kıyaslandığında sana güvenmesi çok çok büyük bir olasılık.”

“Said teknolojisinin yanma yaklaşmamıza asla izin vermeyecektir,” dedi Mustafa.

Şou sırtıttı. “Bunu hemen yapmamız gerekmiyor.”

“Anlamıyorum,” dedi Mustafa. “Sanmıştım ki...”

“Tek yapmamız gereken Said’in o teknolojiyi yönetme gücünü ortadan kaldırmamız. Veya daha da iyisi onu ortadan kaldırmamız ve teknolojiyi bizim yönetmemiz. Said olmazsa, halihazırdaki emirleri kimse iptal edemez. Dolayısıyla aşiret onun daha önce söz vermiş olduğu şeyi yapacaktır. Yağmurlar kalıcı olarak bize gelecektir.”

Mustafa’nın yüzünde fesat bir gülümseme belirirken dudaklarıyla birlikte bıyığı da hafifçe yukarıya kıvrıldı. Şou’nun ne kastettiğini kavramış gibi görünüyordu. “Anlaşma koşulların ne?” diye sordu. “Ayrıca başarı sözü veremeyeceğimi de bil. Sadece teşebbüs.”

Şou başını sallayarak onayladı. İstenen şeyi garanti etmek mümkün değildi.

“Said’in ölümü doğrulandığında yirmi milyon dolar, komut şifrelerini de verebilirsen seksen milyon daha.”

Neredeyse Mustafa’nın ağzının suları akacaktı, ama sonra sırtına bir ürperti yayıldı, hırsının ateşini söndürmeye yetecek kadar soğuk bir ürperti.

“Said hafife alınacak bir adam değildir,” dedi. “Çöl, ona karşı gelmiş kişilerin kemikleriyle dolu.”

Şou arkasına yaslandı. Mustafa elindeydi artık ve bunun farkındaydı. Gururunu birazcık okşamak, birazcık teşvik etmek anlaşmayı sağlayacaktı. “Risk olmadan ödül de olmaz Mustafa. Said’in kuklasından daha fazlası olınayı istiyorsan, bunu anlamak zorundasın.”

Mustafa derin bir nefes aldı, kendini kaderine hazırladı. “Harekete geçeceğiz,” dedi kesin bir ifadeyle. “Tabii avans olarak on milyon aldıktan sonra.”

Şou başını sallayarak onayladı ve eliyle adamlarından birine bir işaret yaptı. Yere bir çanta bırakıldı. Mustafa çantaya uzandı. Eli çantanın sapındayken, Şou yeniden konuştu.

“Unutma Mustafa, benim ülkemde de kemiklerle dolu yerler var. Bana ihanet edersen, birkaç Pakistanlının cesedinin o kemiklere eklenmesini kimse umursamayacaktır.”

SEKİZ

Maldivler polisiyle yapılan kısa bir görüşmenin ardından, Kurt, Leilani'yi İndira Gandhi'ye ithaf edilmiş modern bir yapı olan adanın baş hastanesine götürdü. Röntgen sonuçlarının gelmesini beklerlerken, Joe'ya bir mesaj atıp arkadaşlarma nerede olduğunu ve kovalamacanın nasıl bittiğini bildirdi. Sonra dikkatini yeniden Leilani'ye çevirdi.

"Kabalık etmek istemem ama hangi akla hizmet buradasın?"

Kadının kolu askıdaydı. Gözünün üstündeki bir yaraya dikiş atılmış ve tentürdiyot sürülmüştü. "Kardeşıme ne olduğunu öğrenmeye geldim."

Makul, diye düşündü Kurt, Dirk Pitt'in henüz hiçbir aile bireyiyle temas kurmadığını kesinlikle bilmesi dışında. "Yanlış bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kardeşim akıntıları inceliyordu," dedi, ona hüznle bakarak. "Ben de akıntılarda yüzen şeyleri inceliyordum. Her gün ya konuşuyor ya da birbirimize e-posta atıyorduk. Son gönderdiği

birkaç e-postada, arkadaşlarıyla birlikte çok garip sıcaklık ve oksijen ölçüm değerleri bulmaya başladıklarından söz etmişti. Bu değişikliklerin bölgedeki deniz yaşamı üzerinde etkilerinin ne olacağını bilmek istiyordu. Kril ve plankton sayılarında çarpıcı bir düşüş olduğunu ve balık sayısının da çok azaldığını bulduklarını söyledi. Deniz soğumaya ve boşalmaya başlamış gibi demişti.”

Kurt, bunun doğru olduğunu Halverson’un son raporundan biliyordu.

“E-posta göndermeyi kesince, endişelendim,” diye devam etti. “Uydu telefonlara cevap vermeyince, NUMA ile temas kurdum. Neler olup bittiğini orada bana söyleyecek kimse çıkmayınca, ben de uçakla buraya geldim ve liman amirini buldum. Amir bana kurtarılan gemiden söz etti. İncelemek için NUMA’dan birilerinin geldiğini anlattı. Bir arama ekibi olarak buraya geliyor olabileceğinizi düşündüm, ama sonra tekneyi gördüm...”

Kadın sessizleşti ve yere bakmaya başladı. Kurt ağlayacağını düşündü, birkaç damla gözyaşı akacak gibiydi, ama kadın kontrolünü kaybetmedi.

“Kardeşime ne oldu?” diye sordu en sonunda.

Kurt sessiz kaldı.

“Annemiz de babamız da öldü Bay Austin. O benim her şeyim... her şeyimdi.”

Kurt anlıyordu. “Bilmiyorum,” dedi. “Bulmaya çalıştığımız şey de bu. O adamların kim olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır,” dedi. “Senin?”

“Hayır,” diye itiraf etti Kurt, bununla birlikte katamaranın başına gelenlerin kaza eseri olduğu konusundaki kuşkuları hızla kayboluyordu. “Kimo seninle en son ne zaman temas kurdu?”

Kadın tekrar yere baktı. “Üç gün önce, sabah.”

“Mesajda olağandışı bir şey var mıydı?”

“Hayır,” dedi. “Sana anlattıklarım sadece. Niçin?”

Kurt küçük acil servise göz gezdirdi: Personel meşguldü, hastalar bekliyordu, arada sırada elektronik bir ses duyuluyor ya da bir zil çalıyordu. Sakin, sessiz, düzenli. Yine de Kurt bir yerlerde tehlikenin pusuda olduğunu seziyordu.

“Çünkü o adamların seni kaçırmakla ne elde edebileceklerini anlamaya çalışıyorum. En başta, işin içinde başka bir iş olduğundan kuşkulanmıştık. Şimdiyse bundan emin olabiliriz neredeyse. Sen bizim bildiğimizden daha fazlasını biliyorsan...”

“Kimo’nun bana gönderdiği her şey temel verilerdi. Onların sizde de olduğundan eminim. Yoksa bile, beni kaçırmak bu verileri ortadan kaldırmaz ki.”

Haklıydı. Fakat bu böyle bir saldırı düzenlemek için daha da az neden olduğu anlamına geliyordu.

“Onları arayacak mısınız?”

“Polis onları arıyor,” dedi Kurt. “Ama çoktan kayıplara karıştıklarına eminim. Benim işim katamarana ve mürettebatına ne olduğunu bulmak. Tahminimce orada birinin bulmasını istemedikleri bir şey buldular. Sıcaklık anomalilerinden daha fazlasını. Eğer bu bizi sana saldıran adamlara götürürse, onlarla o zaman ilgilenirim.”

“Sana yardım etmeme izin ver,” dedi kadın.

Böyle bir şey söyleyeceğini bekliyordu. Başını iki yana salladı. “Bu bir bilimsel proje değil. Ayrıca, her ihtimale karşı ben yine de söyleyeyim, büyük olasılıkla tehlikeli de.”

Kadm, son söz incinmesine sebep olmuş gibi dudaklarını büzdü, ama ani ve sert bir tepki vermek yerine, sakince konuştu: “Kardeşim öldü Bay Austin. Her ikimiz de bunu biliyoruz. Hawaii’de büyüyünce, okyanusun gücünü de öğreniyorsun.

Okyanus güzel. Tehlikeli. Daha önce, sörf yaparken, denize açılmışken ya da dalış yaparken kaybettiğimiz arkadaşlarımız oldu. Eğer deniz Kimo'yu kollarına aldıysa, bu normal bir şey. Eğer bazı adamlar onu bulduğu bir şey yüzünden denize attıysa, bu benim için çok daha kötü. Ben buna, peki öyle olsun diyecek biri değilim."

"Çok zor bir dönem geçiriyorsun," dedi Kurt. "Üstelik iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek büyük bir olasılıkla."

"İşte bu yüzden bir şeyler yapmam gerek," diye karşılık verdi kadın. "Bunu aklımdan çıkarmak için."

Kurt'ün açıksözlülükle konuşmak dışında hiçbir seçeneği kalmamıştı. "Deneyimlerime göre, sen bir şey yapman ya da yapmaman gerektiği konusunda kararsızlık yaşayacaksın. Bu da bütün ekibi etkileyebilir. Üzgünüm, ama iş olsun diye katılacak birini ekibe dahil edemem."

"Pekâlâ," dedi kadın. "Fakat ne olursa olsun beni oralarda bir yerde göreceğini de hesaplama dahil et, çünkü boş boş oturup yas tutmayacağım."

"Ne diyorsun sen?"

Bu kez açıksözlülükle konuşma sırası kadındaydı. "Eğer yardım etmeme izin vermezsen, kendi başıma araştırmaya devam edeceğim. Araştırmam sizinkini berbat ederse, sanırım bu çok daha kötü olur."

Kurt nefesini bıraktı. Ailesinden birini kaybetmiş birine kızmak çok zordu, ama kadın onu buna zorlamaya başlamıştı. Söylediği her şeyi yapacağını tahmin ediyordu. Sorun, neye bulaştığına dair hiçbir fikri olmamasıydı.

Doktor elinde röntgen filmleriyle geldi. "İyi görünüyorsunuz Bayan Tanner. Kolunuz incinmiş sadece, kırık yok."

"Gördün mü?" dedi Kurt'e. "Ben güçlü biriyim."

“Tamam,” diye karşılık verdi Kurt.

“Hiçbir sorun yaratmayacağım.”

Kendini zorlayarak gülümsedi Kurt. “Zaten yarattın bile.”

Yirmi dakika sonra –sağlık görevlilerinin korku dolu bakışları altında– Kurt, Leilani’nin orası burası hasar görmüş Vespa’ya binmesine yardım etti. İlk yolculuğundakine kıyasla çok daha büyük bir dikkatle adanın diğer tarafına doğru dönüş yoluna koyuldu.

Gidecekleri yere sağ salım vardılar. Kurt üzgün nöbetçiye Scooter’ının NUMA tarafından onarılacağı ya da yerine yenisinin alınacağı sözünü verdi ve teminat olarak saatini önerdi.

Nöbetçi saate kuşkuyla baktı. Kurt adamın saatin yepyeni bir Scooter’m iki katı değerinde olduğunu fark edip etmediğini merak etti.

Yanında Leilani ile birlikte, katamaranın güvertesine çıktı ve onu Trout’larla tanıştırdı.

“Bu da Joe Zavala,” diye ekledi, Joe alt güverteden yukarı çıkınca. “Yeni en iyi arkadaşın ve refakatçin.”

El sıkıştılar.

“Şikâyet ettiğimden değil,” dedi Joe. “Ama niçin onun yeni en iyi arkadaşı ben oluyorum?”

“Onun başına bir şey gelmemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaksın,” diye cevap verdi Kurt. “Ayrıca, daha da önemlisi, geri kalanımız için hiçbir sorun yaratmaması için de.”

“Daha önce hiç refakatçi olmamıştım,” dedi Joe.

“Her şeyin bir ilki vardır. Şimdi, nasıl gidiyoruz bakalım?”

“Güç geri geldi. Batarya boş sayılır, ama güneş panelleri ve rüzgâr türbini yükü taşıyor.”

“Herhangi bir şey bulabildik mi?”

Önce Paul konuştu. "Joe gücü geri getirir getirmez, GPS'teki izleme moduna ulaşmayı başardım. Rapor verdikleri son gece saat sekizi biraz geçene dek batıya doğru bir rotada ilerliyorlarmış. Sonra rota ve hız birden değişmiş."

"Sebebine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Kazanın o zaman gerçekleştiğini düşünüyoruz," dedi Paul. "Yelken yangında kısmen yanmış. Şeklini kaybetmesi teknenin hızını etkilemiş olmalı. Sürüklenmeye başlamış gibi görünüyor."

"Bu olduğunda neredeymişler?"

"Buranın aşağı yukarı altı yüz elli kilometre batı güneybatısında."

"Başka?"

"Geminin seyir defterinde ya da mürettebatın notları veya bilgisayar dosyalarında sıra dışı hiçbir şey yok," dedi Paul. "Fakat Gamay, her zaman olduğu gibi, ilgi çekici bir şey buldu."

Kurt Gamay'a döndü.

Gamay'm elinde içinde iki buçuk santimetre kadar kömür rengi bir suyun olduğu cam bir deney şişesi vardı.

"Yangından geriye kalan tortu bu. Damıtılmış suyla karıştırdım. Çoğu durumda, is temelde karbondur. Bu tortuda da bolca karbon var, ama aynı zamanda garip bir metal karışımı da içeriyor: kalay, demir, gümüş, hatta eser miktarda altın. Ayrıca, görmesi oldukça zor olan garip bir beneklenme."

Kurt deney şişesindeki suya yakından baktı; tuhaf, neredeyse yanardöner bir pırıltısı vardı.

"Buna sebep olan ne?"

Gamay başını iki yana salladı. "Elimdeki donanım bize bunu söyleyecek kadar güçlü değil. Bununla birlikte, teknede mürettebatın bir mikroskobu vardı. Joe gücü geri getirir getirmez, örneklemi fotoğrafladık. Her ne ise, hareket ediyor."

“Hareket ediyor?” diye tekrarladı Kurt. “Hareket derken ne kastediyorsun?”

“Durağan değil,” dedi. “Karbon ve tortu durağan, ama tortunun üstündeki ya da içindeki bir şey hâlâ aktif. Her ne ise, o kadar küçük ki, bir mikroskop altında bile ne olduğunu çıkaramadık.”

Anlatılanlar Leilani’yi rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Kurt tartışmayı daha sonraya ertelemeyi düşündü, ama anlaşma beliydi: Bu iş rahatsız edici olacaktı, eğer bununla baş edemeyecekse, bunu fark etmesinin zamanı gelmiş demektir.

“Bir bakteri ya da başka bir organizmadan mı bahsediyoruz?” diye sordu Kurt.

“Mümkün,” dedi Gamay. “Fakat daha yakından inceleyene dek, tüm yapabileceğimiz sadece tahminde bulunmak.”

Kurt bunu düşündü. Garipti, ama aslında onlara hiçbir şey ifade etmiyordu. Bütün bildikleri, o tortunun içinde her ne buldularsa, yangından sonra teknede birikmiş olduğuydu.

“Bu garip keşif, artık her ne ise, yangına yol açmış olabilir mi?” diye sordu.

“Yakmayı denedim,” dedi Gamay. “Tortu yanıcı değil. Oksidize karbon ve metaller.”

“Eğer sebep bu değilse, neydi öyleyse?”

Gamay Paul’e baktı, Paul de Joe’ya. Kötü haberi hiçbiri vermek istemiyordu.

En sonunda Joe konuştu. “Yakıt yangını,” dedi karamsar bir ifadeyle. “Ayrıca, teknenin manifestosundaki yirmi litrelik iki bidonun ikisini de bulamıyoruz.”

Kurt zihninde parçaları hızla bir araya getirdi. “Yangını mürettebat çıkardı.”

Joe başını sallayarak onayladı. “Tahminimiz bu.”

Gamay iyi olduğından emin olmak istermiş gibi Leilani'ye döndü. "Çok üzgünüm," dedi.

"Dert değil," diye karşılık verdi Leilani. "İyiyim."

"Niçin kendi teknelerinde bir yangın çıkarsınlar ki?" diye sordu Kurt.

"Aklımıza yalnızca iki neden geliyor," dedi Gamay. "Ya bir kazaydı, ya da teknedeki bir şey bir yangın başlatmaktan daha tehlikeli görünüyordu."

"Tortu," diye tahminde bulundu Kurt. "Ve tortunun içindeki şey her ne ise. Sizce bu şeyle mi mücadele ediyorlardı?"

"Ne düşüneceğimden emin değilim gerçekten," dedi Gamay. "Dürüstçe söylemeliyim ki bunun nasıl olup da böyle bir tehdit oluşturabileceğini anlamıyorum, ama buradaki bir üniversiteden bir profesörle randevu ayarladık; bu örnekteki şeyi daha iyi incelemek için Paul ile birlikte bir saat içinde orada olacağız. Belki o bize daha fazlasını söyleyebilir."

"Pekâlâ," dedi Kurt. Saati öğrenmek için bileğine baktı, sonra saatini rehin bıraktığını hatırladı.

"Saat kaç?"

"Dört buçuk," dedi Gamay.

"Tamam. Joe ile ben Leilani'yi otele geri götüreceğiz. Dirk'le görüşeceğiz ve sizi bekleyeceğiz. Gidip profesörünüzü görün, ama dikkatli olun."

DOKUZ

Paul ile Gamay kordondan Maldivler Ulusal Üniversitesi'ne giden bir otobüse bindiler. Billabong durağında durunca, iki Amerikalı akşam okuluna gidiyormuş gibi görünen bir grup öğrenciyle birlikte otobüsten indiler.

"Hiç yeniden üniversitede olmayı istedin mi?" diye sordu Gamay.

"Sadece, sen de benimleysen ve kitaplarını taşımama izin veriyorsan," diye karşılık verdi.

Kadm gülümsedi. "Bu üzerinde düşünülecek bir şey olabilir."

İçeriye girdiler. Ulusal Üniversite'de, geleneksel İslam hukukundan mühendisliğe, inşaatla sağlığa, her tür ders vardı. Üniversitenin deniz mühendisliği eğitim programı, belki de deniz seviyesinin altındaki bu ulusun, yükselen suların ülkelerini yutmasını engelleme isteğinin teşvik etmesi sonucu, mükemmelliğiyle ün yapmıştı.

Deniz okulunda, NUMA'yı bilen bir meslektaşları Paul ile Gamay'ı karşıladı. Onları fen bilimleri bölümünün bir üyesi ve öğretim görevlisi bir kadın olan, mor bir Hintli elbisesi giymiş Dr. Alyiha İbrahim'le tanıştırdı.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Gamay.

Kadın Gamay'ın elini iki elinin arasına aldı. "Okyanusta, tıpkı çölde olduğu gibi, yardıma ihtiyacı olan yolcular geri çevrilmezler," dedi. "Üstelik, bulduğunuz şeyde Malé için tehlike oluşturacak bir şey varsa, sizi dikkate almamakla yalnızca bencillik etmiş olmaz, aynı zamanda aptallık da etmiş olurum."

"Herhangi bir tehlike olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Gamay üstüne basa basa. "Sadece yanlış olan bir şeyler var ve bu şey sebebini belirlememizde yardımcı olabilir."

Dr. İbrahim gülümsedi; leylak rengi giysisi gözlerinin yeşilini vurguluyordu. "Öyleyse, gelin zamanı boşa harcamayalım."

Onları bir laboratuvara götürdü. Tarayıcı mikroskop ayarlanmış ve çalışmaya hazır durumdaydı. Bir panelin üstündeki bütün sistemler yeşil görünüyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu Dr. İbrahim.

Gamay küçük şişeyi ona verdi ve doktor örnekleme çıkardı. Büyük bir özenle, örnekleme özel bir tablaya yerleştirdi ve tablayı kaydırarak tarayıcı bölüme soktu.

Birkaç dakika sonra, ekranda ilk görüntüler belirdi.

Görüntü çok garipti, hepsinin duraksamasına neden oldu. Gamay gözlerini kısarak dikkatlice baktı, Paul ağzı biraz açılmış bir halde durdu, Dr. İbrahim de gözlüklerini düzelterek daha yakından bakmak için öne doğru eğildi.

"Bu da ne?" diye sordu Paul, gözlerini dikip monitöre bakarak.

"Toz akarları gibi görünüyorlar," dedi Gamay.

“Ne olduklarından emin değilim,” dedi Dr. İbrahim. “İzninizle, büyütme oranını artırmayı deneyeyim.”

Büyük elektron mikroskobu vızıldadı ve bir tarama daha yaptı. Ekranda ikinci görüntü belirince, şaşkınlıkları daha da arttı sadece.

Dr. İbrahim, Paul ile Gamay’a döndü. “Size ne söyleyeceğimi bilemiyorum,” dedi. “Bütün hayatım boyunca hiç böyle bir şey görmedim.”

Paul ile Gamay üniversitedeyken, Joe da Leilani’ye göz kulak olurken, Kurt kayıp mürettebatın kişisel eşyalarını inceledi. Ölülerin kemiklerini kurcalamak gibi, her nedense yanlış geliyordu, ama sırf şans eseri olsa bile, gizli kalmış bir ipucu varsa, bulmak için yapılması gerekiyordu.

Hiçbir sonuç alamadığı bir saatlik bir incelemenin ardından, vazgeçmek üzereydi. İşine yarayacak hiçbir şey bulamamıştı, ama en azından bulduğu bir şey Leilani’nin işine yarayabilirdi: Mürettebatın bir fotoğrafı; kardeşi önde, ortada, neşeyle dolu, sanki dünyanın bütün nimetleri önüne serilmiş gibi.

Mürettebatın eşyalarını bırakıp elinde fotoğrafla salona çıktı. Joe ile Leilani’ye ayırdığı odanın kapısını kapalı buldu. Süiti iki bitişik odaya ayrılıyordu, ama ikinci odaya ulaşmak için ilkinden geçmek gerekiyordu.

Kapıyı çaldı, hiçbir cevap alamadı, sonra tekrar çaldı.

En sonunda, kapının kolu döndü. Aralıktan Leilani’nin yüzü belirdi ve Kurt kadının aslında ne kadar çarpıcı bir güzelliğı olduğunu ancak o zaman anladı.

“Koruman nerede?”

Leilani kapıyı biraz daha açtı. Joe yatağında uyuyor gibiydi; hafiften horluyordu, giysileri hâlâ üstündeydi, hatta ayakkabıları bile duruyordu.

“Birinci sınıf güvenlik,” dedi Leilani. “Hiçbir şey onu atlata-
maz.”

Kurt gülmemeye çalıştı. Joe için otuz saatlik bir gün olmuştu. O garip havası Joe’yu terk etmemiş olsa bile, görünüşe bakılırsa geri kalanı kendisini terk etmişti.

Kurt içeriye süzüldü. Leilani kapıyı yavaşça kapayıp halının üstünde ses çıkarmadan yürüyerek ilerledi; ayakları çıplaktı, üstünde siyah bir yoga pantolonu ve yeşil bir tişört vardı.

Kurt onun peşinden, perdeleri çekilmiş ve ışıkları karartılmış bitişik odaya gitti.

“Meditasyon yapıyordum,” dedi. “Şu anda kendimi her türlü dengeden uzak hissediyorum. Bir an kızgıyım, bir an ağlamak istiyorum. Haklıydın, ben dengesizim.”

Garip, Leilani onu onaylıyor gibi görünüyordu. “Bilemiyorum, kendini bırakmıyor gibisin.”

“Aklımı şu ana odaklamamı sağlayacak bir şeyim var,” dedi. “Neler olduğunu bulmak. Bunun için sana teşekkür borçluyum, her ne kadar sen istemeye istemeye kabul etmiş olsan da. Herhangi bir ipucu var mı?”

“Henüz yok,” dedi Kurt. “Şimdiye dek bütün bulduğumuz tutarsızlıklar oldu.”

“Ne tür tutarsızlıklar?”

“Kimo ile diğerleri sıcaklık derecelerindeki anomalileri araştırıyorlardı,” dedi. “Bu anomalileri buldular, ama bulmayı bekledikleri şekilde değil. Bütün dünyada okyanusların sıcaklık değerleri yükseliyor, fakat onlar tropikal bir kuşakta düşen sıcaklık değerleri buldular. Verilerdeki ilk tuhaf nokta bu.”

“Başka?”

“Tuhaf belki, ama okyanuslarda düşen sıcaklık değerleri normalde iyi bir şeydir. Daha soğuk dereceler suda daha yük-

sek oksijen içeriğine neden olur, bu da canlıların daha bol olmasına. Karayipler gibi sıcak, sığ denizler nispeten boşken, Kuzey Atlantik'in karanlık, soğuk kesimlerinin balık sürülerinin toplandığı yerlerden olmasının nedeni de budur."

Leilani başını sallayarak onayladı. Kurt ise onun kendi başına kolayca bulabileceği temel veriler ve çıkarımları tekrar açıkladığını fark etti, ama o kadar az şey biliyorlardı ki hiçbir şeyi atlamamak en iyisi gibi görünüyordu.

Leilani şaşırmış gibiydi. "Fakat Kimo bana sıcaklık dereceleri düşse bile, suda çözünmüş oksijen düzeylerinin daha düşük olduğunu, daha az kril, daha az plankton ve daha az balık olduğunu bulduklarını söylemişti."

"Kesinlikle," dedi Kurt. "Bu tersinedir. Isıyı emen ve aynı zamanda oksijen kullanan bir şey olmadığı sürece."

"Bunu ne yapabilir ki?" diye sordu. "Toksik atıklar? Oksijensiz solunum yapabilen bir tür bileşik?"

Kurt, sonuçları iki kez kontrol ettiğinden beri, sürekli olarak olası bir neden üzerinde kafa yoruyordu. Volkanik etkinlikler, kırmızı gelgitler, alg çiçeklenmeleri, ölü kuşaklara ve oksijensiz sulara neden olabilecek her tür şey, ama bunların hiçbirisi sıcaklık derecelerindeki düşüşü açıklamıyordu. Derinlerdeki soğuk suların yüzeye yükselmesi belki, ama bu da genellikle yüzeye bolca besin ve daha yüksek oksijen düzeyleri getirir, bölgedeki deniz yaşamında bir patlamaya neden olurdu.

Bu bir sorundu, hatta belki de Kimo ile diğerlerinin keşfettikleri için öldürüldükleri bir sorun. Fakat onlara doğrudan hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bilemiyorum," dedi Kurt. "Gözümüzden kaçan bir şey olup olmadığını görmek için gönderdikleri her şeyin üstünden geçtik,

Kimo'nun sana yolladığı e-postalar da buna dahil. Şimdiye dek elimize hiçbir şey geçmedi."

Leilani'nin yüzünde bir anlığına kaygı dolu bir ifade belirdi. "Bana gönderdiği e-postaları mı incelediniz?"

"Yapmak zorundaydık," dedi Kurt. "Farkında olmadan sana çok önemli veriler göndermiştir ümidiyle."

"Bir şey buldunuz mu?"

"Hayır," dedi. "Aslında bulmayı da beklemiyordum. Fakat altına bakılmamış bir taş bırakamayız."

Leilani içini çekti ve omuzları çöktü. "Belki de bu bizi fazlasıyla aşıyordur. Belki de bu işi araştırmak için uluslararası bir organizasyona bıraksak daha iyi olur."

"Birkaç saat önceki tüm o kararlılığa ne oldu?"

"Kızgındım. Adrenalin patlaması yaşıyordum. Şimdi daha mantıklı olmaya çalışıyorum. Belki BM ya da Maldivler Ulusal Savunma Kuvveti bu araştırmayı üstlenebilir. Belki de sadece eve dönmeliyiz. Ayrıca, seninle ve arkadaşlarınla tanıştım, başka bir kişinin daha zarar görmesine dayanamam."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Kurt. "Bu işi gerçekten ilgisi olmayan bir kuruma da bırakmıyoruz."

Leilani başını sallayarak katıldığını belirtirken, Kurt'ün telefonu çaldı.

Telefonu cebinden çıkarıp CEVAP tuşuna bastı.

Arayan Gamay'dı.

"İlerleme kaydediyor muyuz?" diye sordu Kurt.

"Sayılır," diye karşılık verdi Gamay.

"Ne buldunuz?"

"Sana bir fotoğraf gönderdim," dedi. "Mikroskoptan alınan bir enstantane görüntü. Bir bak."

Kurt telefonunun mesaj moduna geçip Gamay'm gönderdiği fotoğrafı açtı. Siyah beyazdı, ama oldukça netti; hem böceğe benzeyen hem de garip bir şekilde mekanik görünen bir şekli vardı. Şeklin kenarları keskin, köşeleri kusursuzdu.

Kurt gözlerini kısıp bakarak fotoğrafı dikkatle inceledi. ne doğru uzanan altı, arkada da bir balinanm kuyruğu gibi görünen, düz bir şekilde yayılmış, iki kolu olan bir örümceği andırıyordu. Her bir kolun ucunda farklı tipte kısıkalar vardı, objenin sırt kısmının ortasından aşağıya doğru giden bir yükselti ise iğne ya da dikenden çok, bir mikroipin baskılı devreleri gibi görünen çeşitli çıkıntılarla işaretlenmişti.

Aslında, tüm bu şey kesinlikle makine gibi görünüyordu.

"Nedir bu?"

"Bir mikronik robot," dedi Gamay.

"Bir ne?"

"Baktığın o şey bir toz akarı büyüklüğünde," dedi. "Fakat organik değil, bir makine. Bir mikro-makine. Üstelik, eğer aldığım örneklem bir delilse, yangın yerinden alman tortunun içinde bu makinelerin aynısından çok sayıda var."

Kurt fotoğrafa baktı; Gamay'm henüz söylemiş olduğu şeyleri düşünüyordu. Leilani'nin de görebilmesi için telefonu eğdi.

"Yirmi otuz sinek bir şekere şşmş," diye mırıldandı.

"Yirmi otuz milyon desen daha doğru olur," dedi Gamay.

Kurt daha önceki konuşmalarını ve mürettebatın daha tehlikeli bir şeyden kendilerini kurtarmak için tekneyi ateşe vermek zorunda kaldıkları teorisini düşündü.

"Demek bu şeyler teknedeydi, mürettebat da onları yakmaya çalıştı," dedi sesli düşünerek. "Fakat tekneye nasıl ıktılar?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Gamay.

"Amaçları ne?" diye sordu. "Ne işe yarıyorlar?"

“Sorduğun iki soruyla da ilgili hiçbir fikrim yok,” diye tekrarladı.

“Pekâlâ, eğer bunlar makineyse, biri onları yapmış olmalı.”

“Biz de tam olarak aynı şekilde düşünüyoruz,” dedi Gamay. “Üstelik onun kim olabileceğini bildiğimize inanıyoruz.”

Kurt’ün telefonu bir kez daha vızıldadı ve başka bir fotoğraf geldi. Bu kez bir dergi yazısıydı. Köşedeki bir fotoğrafta cırtlak turuncu bir Rolls-Royce’tan inen bir işadamı görülüyordu. Adamın kızıl kahverengi saçları uzun bir atkuyruğu halinde toplanmış, gür sakalı yüzünün büyük bölümünü kaplamıştı. Takım elbisesi lacivert bir Armani ya da başka bir kruvaze İtalyan kesimi gibi görünüyordu.

“Kim bu?” diye sordu Kurt.

“Elwood Marchetti,” dedi Gamay. “Milyarder, elektronik dâhisi. Yıllar önce, bugün herkesin kullandığı mikroçiplerin üzerindeki baskılı devreler için bir proses tasarladı. Aynı zamanda, ateşli bir nanoteknoloji savunucusu. Bir zamanlar, damarlarımızdaki kolesterolü temizlemekten tut, deniz suyundan altın çıkarmaya dek, gelecekte her işi nanobotların yapacağını iddia etmişti.”

“Peki bu şeyler nanobot mu?” diye sordu Kurt.

“Aslında bunlar daha büyükler,” dedi Gamay. “Eğer bir nanobotu bir kamyon büyüklüğünde düşünecek olursan, bu şeyler onun yanında devasa bir kazı makinesi gibi olur. Benzer bir kavram, ikisi de mikroskobik, ama yaklaşık bin kat daha büyük.”

Leilani fotoğrafı inceliyordu. “Demek sorun Marchetti denen bu adam,” dedi kesin bir ifadeyle.

Kurt henüz aynı karara varmamıştı. “Bu mikrobotları onunla nasıl ilişkilendiriyoruz?”

Bu kez Paul cevap verdi. "Kayıtlı uluslararası bir patente göre, bu onun tasarımlarından birine oldukça yakın."

Kurt'ün haklı olarak öfke duygusu kabarıyordu; Leilani'nin de çaresizlikten ellerini ovuşturduğunu fark etti.

"Bunları bir şey için kullanıyor mu?" diye sordu Kurt. "Deney yapıyor mu?"

"Böyle bir bilgimiz yok."

"Peki sonuçta denize nasıl geldiler?" diye sordu. "Daha da önemlisi, katamarana nasıl geldiler?"

Paul'ün tahmini netti. "Ya kırk yıl önceki katil arılar gibi laboratuvarlardan kaçtılar ya da Marchetti dünyanın geri kalanının haberi olmadan onları kullanıyor."

Kurt çenesini sıktı; dişleri gıcırdıyordu. "Bu adama bir ziyarette bulunmalıyız."

"Özel bir adada yaşıyor ne yazık ki," diye karşılık verdi Paul.

"Bu durum kapısını çalmamı engellemeyecek. Onu nerede bulurum?"

"Bu daha doğru bir soru," dedi Gamay.

Gamay'ın sesinde tuhaf bir hava vardı ve Kurt anladığından emin değildi. "Yaşadığı adanın nerede olduğunu kimsenin bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi ona. "Tek söylediğim, adanın şu anda nerede olduğunu kimsenin tam olarak bilmediği."

Kurt'e, Trout'larla iki farklı konuşma yapıyorlarmış gibi geldi. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Marchetti yapay bir ada inşa ediyor," diye açıkladı Paul. "Ona Aqua-Terra diyor. Adanın merkez bölümünü geçen yıl suya indirdi, o zamandan beri de diğer kısımlarını yapmaya devam ediyor. Fakat gezici olduğu ve uluslararası sularda kalmayı tercih ettiği için, ne zaman nerede olduğundan kimse emin değil."

Kurt bu konuda bir şeyler duyduğunu hatırladı bir anda. "Ben sadece bir reklam kampanyası olduğunu sanmıştım."

Leilani lafa girdi. "Hayır," dedi. "Gerçek. Bu konuda bir şeyler okumuştum. Altı ay önce Malé açıklarında demirledi. Kimo fırsat bulursa görmek istediğini söylemişti."

"Tamam," dedi Kurt. "Siz çocuklar bu mikrobotlar hakkında ne bulabiliyorsanız bulun. Ben Dirk'e telefon edeceğim. Marchetti'nin izini bulur bulmaz, ona bir ziyarette bulunacağım. Yüzen bir adayı bulmanın çok zor olmadığına eminim."

ON

Said al-Kalif hemen yanı başında Sabbah'la birlikte çölde, ayın aydınlattığı bir gökyüzünün altında yürüyordu. Çocukluktan beri tanıdığı kum taneleri ayaklarının altında gümüş gibi parlıyordu. Ona kırk yılı aşkın bir süre önce ailesinin vahada saldırıya uğradığı geceyi hatırlatmıştı. Saldırganların dost kisvesi altında çölden çıkıp gelerek erkek kardeşlerini ve annesini katlettikleri geceyi. Bu, aldatma konusunda hiç unutmadığı bir ders olmuştu. Şimdi de kendini tekrarlıyor gibi görünen bir ders.

“Aziz'den hiç haber yok mu?” diye sordu, planına destek sözü vermiş olan Mısırlı generali kastederek.

Sabbah, gecenin soğuk havasında sakın ve sertti. “Senin de şüphelendiğin gibi, Aziz sözünden döndü. Artık bizi desteklemekle ilgilenmiyor.”

Uzaklardan gözlerine bir ışık çarptı. Ufkun ötesinde, sahilin yakınlarında, fırtına bulutları oluşmaya başlamıştı. Yağmurlar henüz iç kesimlere gelmemişti, ama çok geçmeden çöl beklenmedik sağanakların –Said'in dehasının nihai kanıtının– rahatlatıcı

etkisini hissetmeye başlayacaktı. Yine de işler zaferin tam da doğru noktasında bozulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

“Aziz bir hain,” dedi Said, ifadesiz bir yüzle.

“O kendi çıkarları olan bir adam,” diye fikrini belirtti Sabbah. “Bütün insanlar gibi, o da kendisine yararı dokunan şeyin peşinde. Bunu şahsen üzerine alınmamalısın.”

“Sözlerini tutmayanlar beni şahsen gücendirir,” dedi Said. “Mazereti neymiş?”

“Mısır’ın politikaları,” dedi Sabbah. “Ordu orada son otuz yıldır, en kârlı işler de dahil, her şeyi kontrol ediyor. Fakat işler karmakarışık. Müslüman Kardeşler güçlerini pekiştiriyor, ayrıca bugünlerde uzun soluklu herhangi bir şeyi desteklemek ordu için tehlikeli. Özellikle de bir yabancıyı.”

“Fakat bizim programımızın onlara yararı olacak,” diye ısrar etti Said. “Bizim çöllerimize olduğu kadar, onların da çöllerine hayat verecek.”

“Evet,” dedi Sabbah. “Ne var ki onların Asvan’da barajları var, arkasındaki Nasır Gölü’nde de suları. Önerdiğimiz şeye diğerleri kadar ihtiyaçları yok. Ayrıca, Aziz basit bir adam değil. Gerçeği biliyor. Yağmuru getirebilirsin, ama elinde de tutabilirsin. Bununla birlikte, eğer parasını ödeyen diğerleri için yağmuru getirecek olursan, onun ülkesine de yağacaktır.”

Said bunu düşündü. Bu kaçınılmazdı. “Onun tahmin ettiğinden daha fazlasıyım ben,” diye üsteledi Said. “Onu zorlayacağım.”

“Seni uyarıyorum Said, kararmdan dönmeyecektir.”

“Öyleyse intikamımı alacağım.”

Bu Sabbah’ın hoşuna gitmemiş gibiydi. “Belki yeni düşmanlar edinmek için uygun bir zaman değildir. En azından Ameri-

kalıları halledene kadar. Hasar gören teknede koloniden kanıtlar bulduklarını biliyorsun.”

“Evet,” dedi Said, aldığı haberlerden hoşnut değildi. “Şimdi Marchetti’nin peşine düşecekler. Baş şüphelileri o.”

“Onu kolayca bulacaklardır,” dedi Sabbah. “NUMA’lı bu insanlar çok kararlı. Onun üstüne gitmekte tereddüt etmeyeceklerdir.”

“Bu niye bize dert olsun ki?” dedi Said. Sözleri dudaklarından kibirle ve kendinden emin bir şekilde dökülmüştü.

Sabbah memnun değil gibiydi. “Onları hafife alma.”

Said onun şüphelerini gidermeye çalıştı. “Sana söz veriyorum, benim iyi ve sadık adamım, kuşkular bizi yolumuzdan saptırmayacak. Marchetti’yi bulduklarında, sonlarını ve onlar gibi kâfirler için o sonun ötesinde ne varsa onu bulmuş olacaklar. Şimdi daha ciddi bir işimiz var, onu yapalım.”

Önlerinde, Said’in adamlarından oluşan bir grup kendilerinden iki kişinin çevresinde nöbet tutuyordu. O iki kişi, artık kullanılmayan eski bir kuyunun hemen yanında yere oturtulmuş, sırt sırta bağlanmıştı. Her iki yanında, bir zamanlar muhtemelen halata bağlı bir kovanın aşağıya indirildiği bir çubuğu desteklemiş olan A şeklinde bir demir parçasının dışarı çıktığı, yüksekliği otuz santimetreden az olan kerpiç bir duvarla çevrili mağarayı andıran kuyu ağzı, karanlık ve açık, bekliyordu.

Adamların gözleri Said’i buldu; olmaları gerektiği gibi, korkuyla doluydu o gözler.

“Başarısız olduklarını itiraf ettiler mi?”

Nöbetçilerin lideri başını iki yana salladı. “Kendilerine ne emredildiyse onu yaptıkları konusunda ısrar ediyorlar.”

“Bize kadına saldırmamızı söylediniz,” dedi adamlardan biri. “Emrettiğiniz gibi yaptık.”

“Sadece adamın dikkatini başka yöne çekip uzaklaştırmak için saldırmanız gerekiyordu kadına. Hedef adamdı, yapabilseydiniz onu yakalamanız gerekiyordu, peşinize düştüğünde korkaklar gibi kaçmanız değil. Hepsi bir yana, kimsenin sizi görmemesi gerekiyordu. Şimdi ortalıkta dolaşan eşkâlleriniz var, hatta rıhtımın güvenlik kamerasından alınmış bir fotoğraf belki de. Bu yüzden artık işime yaramazsınız.”

“Ada o kadar küçük ki, saklanacak hiçbir yerimiz yoktu. Kaçmak zorundaydık.”

“İtiraf ettin,” dedi Said. “Korkakların yolunu seçtin, kolay yolu.”

“Hayır,” diye karşılık verdi adam. “Yemin ederim, öyle olmadı. Tuzak işe yaramadı. Adam bizden güçlü çıktı. Silahımız yoktu.”

“Onun da yoktu.”

Said, Sabbah’a döndü. “Ne önerirsin?”

Sabbah adamlara baktı, sonra da çevrelerinde toplanmış olan Said’in sadık adamlarından oluşan küçük kalabalığa.

“Cezalarını çekmeliler,” dedi Sabbah. “Bala bulayıp kazığa bağlayın. Öğle vaktine kadar hayatta kalırlarsa, affedilecekler.”

Said bir an düşündü. Böyle bir ceza diğer adamları memnun edecekti, ama yanlış bir mesaj da verebilirdi. Bir zayıflık mesajı.

“Hayır,” dedi. “Acımamalıyız. İradesizlikleri yüzünden bizi başarısızlığa uğrattılar. Böyle düşüncelerin diğerleri arasında yayılmasına izin verilmemeli.”

Adamlara yaklaştı. “Ailelerinizle ilgileneceğim. Belki sizden daha asil yaşarlar.”

Geriye adım atıp adamların ilkinde güçlü bir tekme savurdu. Adam yana devrilip artık kullanılmayan kuyunun kenarından

aşağıya yuvarlandı. Bağlı olduğu diğer tutsağın ağırlığı yüzünden, kısa bir an orada asılı kalıp sallandı.

“Hayır Said!” diye haykırdı ikinci adam. “Lütfen! Merhamet et!”

Said ikinci adama ilkinden daha da sert bir tekme attı. Dişleri kırıldı, ağzından kan ve tükürük geldi. Geriye doğru yuvarlandı ve her iki adam da kuyuya düştü; düşerlerken haykırıışları yankılanıyordu. Bir iki saniye sonra berbat bir çarpma sesiyle ikisinin de haykırıışları kesildi. En ufak bir inilti bile duyulmadı.

Said diğer adamlara döndü. Hiddet yüzünü kaplamıştı.

“Beni bunu yapmaya zorladılar!” diye bağırdı. “Bu hepinize ders olsun. İşinizde başarısız olmayın. Beni başarısızlığa uğratan bir sonraki kişi daha yavaş ve daha acılı bir ölüm tadacak, sizi temin ederim.”

Onun gazabı ve gücü akıllarında olan adamlar korkuyla büzüldüler.

Onlara baktıktan sonra yürümeye başladı. Sabbah onun adımlarına ayak uydurarak yanında yürüyordu.

“Emin değilim, bu...”

“Beni sorgulama Sabbah!”

“Tavsiye veriyorum sadece,” diye ısrar etti Sabbah sakın bir sesle. “Tavsiyem de şu olacak: Merhametini kendi adamlarına, gazabını düşmanlarına göster.”

Yürürlerken Said burnundan soluyordu. “Beni başarısızlığa uğratanlar benim düşmanlarımdır. Aziz gibi verdikleri sözleri tutmayan ve bana ihanet edenlerin düşmanım olması gibi. Bize vermediği para bizi başarısızlığın kıyısına getiriyor. Çinlilere ve Suudilere daha çok dil dökmemize neden oluyor. Bunun değişmesini istiyorum. Aziz’in ayaklarımıza kapanmasını ve yardımımız için bize yalvarmasını istiyorum.”

“Peki, bunu yapmayı nasıl başaracaksın?”

“Asvan’daki baraj onun elini güçlendiriyor,” dedi Said. “O baraj olmazsa, Mısır kendini besleyemez; o zaman Aziz’in bize diğer herkesten çok ihtiyacı olacaktır. O barajı yıkmanın bir yolunu bul bana.”

Sabbah duraksadı. Said haklı olabilirdi ve bu ihtimale karşı olasılıkları hesaplıyordu. Kaşlarını kaldırdı. “Bir yol olabilir.”

“İcabına bak,” dedi Said. “O barajın harabeye dönmesini istiyorum.”

Said konuşurken, fırtınanın sesi çölü aşarak onlara ulaştı. Uzakta, gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Said’e göre, bu yukarıdan gelen bir işaret gibiydi.

Sabbah da fark etti, ama gözlerinde yalnızca kaygı görüyordu.

“Çok kişi ölecek,” dedi. “Belki yüz binlerce. Mısır’daki nüfusun çoğu Nil kıyısı yakınlarında yaşıyor.”

“Aziz’in ihanetinin bedeli,” dedi Said. “O insanların kanı, onun ellerine bulaşacak.”

Sabbah başını eğerek onayladı. “Sen nasıl istersen.”

ÖN BİR

“Bu uçakta yemek servisi yok mu?” diye sordu Joe Zavala.

Joe yakınıırken, Kurt kendi kendine güldü. İkisi Leilani ile birlikte bir Bell JetRanger’ın yolcu kabiniinde oturuyorlardı. Bin beş yüz metre aşağıda, Hint Okyanusu’nun parıldayan yüzeyi görölüyordu. Dalgaların şeklini seçebiliyorlardı, ama hiçbir hareket duygusu yoktu. Işıl ışıl bir resme bakmak gibiydi.

“Cidden,” diye devam etti Joe. “Açlıktan ölüyorum.”

Adı Nigel olan İngiliz pilot Joe’ya baktı. “Bunun lanet olası British Airways olduğunu mu sanıyorsun ahbap?”

Joe dikkatini Kurt’e yöneltti. “Bu yolculuğun liderine şikâyetlerimi sunmak isterim.”

“Kahvaltıyı kaçırmamalıydın,” diye karşılık verdi Kurt.

“Kimse beni uyandırmadı.”

“İnan bana, denedik dostum,” dedi Kurt. “Alarmanın sesini artırmama izin vermeliydin belki de. Ya da gerçek bir alarmanın olmalıydı.”

Joe arkasına yaslandı. “Bu korkunç. Önce uykusuzluktan, şimdi de açlıktan ölüyorum. Sırada ne var? Çinlilerin su işkencesi mi?”

Kurt, Joe’nun şikâyetinin daha çok bir zaman geçirme yolu olduğunun farkındaydı, ama birlikte yolculuk yaparak geçen yıllarından, onun hiç kilo almadan inanılmaz bir şekilde yemek yiyebileceğini de biliyordu. Böyle bir metabolizmayla, bütün bir günü ağzına bir tek lokma koymadan geçirdikten sonra canlılığını yitirmesi çok olasıydı.

Dikkatini ilerideki bir şeye çevirdi. “Şununla gözlerine ziyafet çekebilirsin pekâlâ,” dedi. “Aqua-Terra aşağıda, saat iki yönünde.”

Sekiz kilometre öteden bile devasa bir petrol platformunu andıran adayı görmek kolaydı. Adaya doğru daha da yaklaşıncaya, Marchetti’nin tasarımında gerçek bir dâhilik olduğu kendini açıkça gösterdi.

Genişliği yaklaşık yüz elli, uzunluğu neredeyse altı yüz metre olan Aqua-Terra gerçekten görülmeye değer bir şeydi. Öncelikle, tıpkı fütürist mimarların kafalarında canlandırdığı birçok yüzen şehir gibi, bu ada da yuvarlak değil, gözyaşı damlası şeklindeydi ve ön ucu bir noktaya doğru daralırken, arka ucu geniş, eğimli bir sınır oluşturunuyordu.

“Büyüleyici,” diye fısıldadı Leilani.

“Lanet olası dev gibi,” dedi pilot.

“Aşağıda bir restoranları vardır umarım,” diye karşılık verdi Joe.

Kurt güldü ve Leilani’ye doğru baktı. “Sen iyi misin?”

Düşünceli ve kararlı gözüküyordu, bir savaşa gitmek üzereydi sanki. Başını salladı, ama daha çok başka bir yerdeymiş gibiydi.

di. Kurt ada hakkında konuşarak onun aklını başka bir konuya çekmeye karar verdi.

“Adanın dışındaki şu halkayı görüyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Leilani.

“O çelik ve beton bariyerlerden yapılmış bir dalgakıran. Güçlü hidrolik pistonların üstünde duruyor ve okuduklarımdan bildiğim kadarıyla büyük bir dalga geldiğinde, geriye çekilerek tıpkı amortisörler gibi darbe kuvvetini emiyorlar. Dalgalar çekildiğinde ise tekrar öne doğru giderek eski konumuna dönüyorlar.”

“Uzak taraftaki tüm o şey de neyin nesi?” diye sordu parmağıyla işaret ederek.

Kurt onun işaret ettiği yöne baktı. Gövdede, yarım daire şeklindeki bir oyuguğun yanında yapay bir sahil vardı. Bu kesimde, dalgakıranlar birbiri üzerine geçiyor, ama sıralanmıyorlardı. Birkaç küçük tekne ve çift motorlu bir deniz uçağı bir iskeleye bağlı duruyordu.

“Bir koy, bir giriş ağzı gibi görünüyor,” dedi.

“Her adanın bir limanı olmak zorunda,” diye ekledi Joe. “Belki kıyıda birkaç restoranları bile vardır.”

“Dikkatini toplayamadığım için kimse seni suçlayamaz,” dedi Kurt.

Helikopter dönüş yaptı ve alçalmaya başladı. Kurt, Nigel’in telsizden bir hava kontrolörüyle konuştuğunu duyabiliyordu. Tekrar adaya doğru baktı.

Büyük kesimlerin hâlâ yapım aşamasında olduğu belliydi; açığındaki çelikler ve yapı iskeleleri bunu doğruluyordu. Diğer kesimler ise tamamlanmak üzere gibi görünüyordu; piramit şeklindeki on katlı iki yapının ve aralarında bir köprü gibi çarpıcı bir biçimde havada uzanan bir helikopter pistinin de bulunduğu adanın arka kısmı ise neredeyse bitmişti.

“Kardeşimin başına gelenlerle bu şeyin ilgisi olduğunu düşünün var mı gerçekten?”

“İpuçları bu yönü gösteriyor,” dedi Kurt.

“Fakat Marchetti’nin her şeyi var. Niçin bu kadar korkunç bir şey yapsın ki?”

“Bunu öğrenmek için elimizden geleni yapacağız.”

Leilani kabul ettiğini belirtir şekilde başını salladı, Kurt de tekrar camdan dışarı bakmaya başladı. Helikopter dönüş yapmaya başlayınca, Kurt dikkatini gözyaşı damlası şeklindeki adanın her bir tarafında uzanan bir dizi beyaz renkli, yükselen yapıya yoğunlaştırdı. En geniş kısımları zemin hizasındaydı ve yukarıya doğru hafif bir eğimle daralarak yükseliyorlardı.

Kurt’e hurdaya çıkmış 747’lerden alınmış devasa büyüklükteki kuyrukları hatırlattı. Çok geçmeden sebebini anladı. Onlar rüzgârı yakalamak için tasarlanmış mekanik yelkenler olan kanatlardı. Hep birlikte dönerek açılarını hafifçe değiştirişlerini izledi.

Adanın ortasında, ağaçlar, otlar ve tepelerle dolu, şerit halinde uzanan dikdörtgen biçiminde bir alan gördü. Ona New York Central Park’ı anımsattı. Alanın iki yanında da büyüyen buğdaylar gibi görünen uzun, geniş toprak parçaları vardı.

Ön uçta, sıra sıra güneş panelleri güneşi yansıtırken, bir grup büyük rüzgâr jeneratörü sakın sakın dönüyordu.

Nigel, Kurt’e döndü. “İniş yapmamıza izin vermiyorlar.”

Kurt bunu bekliyordu. Tepeye uzanıp bir düğmeyi çevirdi. Kuyruk borusuna ilıştıriverdiği bir teneke kutudan siyah bir duman çıkmaya başladı. Aşağıdakileri uzun bir süre kandırmaya yeteceğinden emin değildi, ama zararı olmazdı.

“Acil bir durumla karşı karşıyayız gibi görünüyor,” dedi. “Onlara yere çakılacağımızı, yolcuları güven içinde indirmek dışında bir seçeneğimiz olmadığını söyle.”

Pilot mesajı iletirken, Kurt Leilani'ye bakarak sırttı. "Artık iniş yapmamıza izin vermek zorundalar."

"Hep böyle istediğini alan biri misin?" diye sordu Leilani.

Joe cevap verdi. "Bildiğim kadarıyla, Kurt okulu asıp kendi mazeret kâğıdını kendi imzalamış, 'hastalığını' atlatıp döndüğünde de bütün öğretmenlerinin üstüne titremesini sağlamış."

Leilani gülümsedi. "Ben buna işini bilmek derdim."

JetRanger, arkasında dumandan bir iz bırakarak, piramide benzeyen iki yapının çatısı arasındaki boşluğa köprü gibi kurulmuş olan helikopter pistine yöneldi. İniş sarsıntısız gidiyordu, neredeyse hiç sarsıntısız.

"Daha iyi görünsün," dedi Kurt.

Pilot başını sallayıp onayladı, levyeyi sağa sola oynatarak helikopteri sanki bir sorun yaşıyormuş gibi sarstıktan sonra, piste yaklaşırken düzeltti ve büyük, sarı renkli H harfinin üstüne sorsuz bir iniş yaptı.

Kurt kulaklığını çıkarıp kapıyı açtı ve aşağıya indi. Bacaklarını gererken çevresine bakındı. Çatı katındaki bir restoranda olup binadan en iyi manzarayı izlemeye benziyordu.

Yukarıdayken daha önce görmüş olduğu yelkenler en azından otuz metre yüksekliğindeydi, hepsinin üstünde parlak mavi bir çizgi vardı ve AQUA-TERRA ismi yazılıydı. Havada hafif bir koku vardı, ama ortamdan o kadar bağımsız bir kokuydu ki Kurt'ün ne olduğunu anlaması zaman aldı: yeni kesilmiş ot kokusuydu.

Önüne çıkan bir başka şey de aynı şekilde ilgisiz görünüyordu. Turuncu rengi kumaş pantolon, gri bir gömlek giymiş ve üstünde yeşil mavi renkli desenlerin olduğu dökümlü pembe bir ropdöşambrın olduğu bu şey, bir hayli Elwood Marchetti'ye benzeyen bir adamdı, biraz da tavus kuşuna.

Yüzündeki gür kahverengi sakal ve kırmızı, yuvarlak güneş gözlükleri adamın baş döndürücü genel uyumunu tamamliyordu.

Arkasında saman sarısı saçlı, zayıf bir adam onu izliyordu. Takım elbise giymişti ve keyfi kaçmış, sinirli gibi görünüyordu.

"Bay Marchetti, bu insanları kabul etmemelisiniz," dedi adam. "Buraya iniş yapmaya hakları yok."

Kurt, Marchetti'nin arkasındaki takım elbiseliye baktı. "Motor sorunu yaşadık."

"Böyle bir sorun yaşamak için fazla uygun bir zaman."

Kurt gülümsedi. "Bence de. Şansımıza, adanız tam buradaydı."

"Bu yalan," dedi adam. "Buraya casusluk ya da denetleme yapmak için geldikleri çok belli."

Marchetti başını iki yana sallayıp yardımcısına döndü. Ellerini adamın kollarının üstüne koydu ve kalabalıktaki birini inançsızlıktan kurtaran ortaçağın Reformist vaizleri gibi onu sımsıkı tuttu.

"Bu bana ıstırap veriyor," diye başladı Marchetti. "Bana gerçekten ıstırap veriyor. Seni bu kadar paranoyak yaptığımı, ama yine de olayları açıkça görmem için gereken bilgeliği veremediğimi görmek."

"Blake Matson," dedi, yardımcısının dikkatini yeniden Kurt'e çevirerek. "Bu *o adam* değil. Bu arkadaş *o adama* benzemiyor bile. *O adam* teknelerle ve gemilerle gelir, bize silahlar, avukatlar ve hesap uzmanları getirir. O çizme giymez ve beraberinde genç güzel kadımlar getirmez."

Marchetti konuşurken Leilani'yi karşılıyordu.

"Pardon," dedi Kurt. "Fakat bahsettiğiniz şey de neyin nesi?"

"Vergiciler dostum," dedi Marchetti. "Amerikan Ulusal Gelirler İdaresi IRS, Avrupa ülkelerinde aynı işi yapan benzerleri, bir de özellikle kendilerine bir şey borçlu olduğumu düşünen ve insanı canından bezdiren bir Güney Amerika ülkesine mensup kişiler."

"Ulusal Gelirler İdaresi," dedi Kurt. "Onlar hakkında niye kaygılanasınız ki?"

"Çünkü onlar benim artık kendi dünyaları için bir *yabancı* olduğum, bu yüzden *gelirler* akışı ya da herhangi bir şekilde *idaresi* dedikleri şeyin bir bölümüyle ilgili beyanname ya da formlara tabi olmadığım fikrini anlıyor gibi görünmüyorlar."

Marchetti bir elini Kurt'ün omzuna koyup ilerlemeleri için yol gösterdi.

"Burası benim mülküm. Şimdiye kadar milyar dolar değerinde bir çaba. Terra, yani bu toprak bana ait. Yalnızca toprak değil o," dedi, sözcüklerini toparlamaya uğraşarak. "Aqua, yani su da. Toprak-Su. Ya da Su-Toprak, aslında, yani Aqua-Terra. Fakat siz ne dediğimi anlıyorsunuz."

"Pek sayılmaz," dedi Kurt ifadesiz bir şekilde.

"Vergiciler buna *gemi* diyorlar. Gümrük vergileri, tescil harçları ve sigorta primlerini ödemem gerektiğini söylüyorlar. OSHA, yani İş Sağlığı ve Güvenliği Ajansı kurallarına ve denetlemelerine uyacakmışım. Bana bunun bir tekne olduğunu söylüyorlar. Ben de onlara bunun bir ada olduğunu söylüyorum, işte şurası da toprağın sonu."

Kurt dik dik baktı Marchetti'ye. "İstersen Mars de, hiç umurunda değil. IRS ile ya da senden vergi almak veya özerkliğini ya da bu konuda mantıklı olup olmadığını sorgulamak isteyen herhangi bir kişiyle ilgim yok. Ben bir sorunu olan ve bu soru-

nun kaynağının sen olduğuna inanmak için iyi bir nedeni olan bir adamım.”

Marchetti afallamış görünüyordu. “Ben? Sorun? Bu iki sözcük genellikle birbirine uymaz.”

Kurt, Marchetti’nin telaşı geçene kadar bekledi.

“Ne tür bir sorun?” diye sordu milyarder.

Kurt göğüs cebinden ağzı kapalı, ufak bir şişe çıkardı. İçinde Gamay’ın ona vermiş olduğu is, su ve mikrobot karışımı vardı.

“Bu minik makineler senin tasarımın,” dedi. “Hangi amaçla yapıldığını Tanrı bilir ve üç mürettebatın kaybolduğu yanmış bir teknede bulundu.”

Marchetti ufak şişeyi aldı ve kırmızı renkli gözlüğünü burnuna indirdi.

“Makineler?”

“Mikrobotlar,” diye cevap verdi Kurt.

“Bu ufak şişede mi?”

Kurt başını salladı. “Senin tasarımın. Tabii başka biri senin adına patent formlarını doldurmamışsa.”

“Fakat bu olamaz.”

Marchetti kesinlikle şaşkına dönmüş görünüyordu. Kurt söylediklerini kanıtlamak durumunda kalacağını görebiliyordu.

“Burada bunu inceleyebileceğimiz donanımın var mı?”

Marchetti başını sallayarak onayladı.

“Öyleyse gidip gerçekliğini kontrol edelim ve geriye bir şüphe bırakmayalım.”

Beş dakika sonra Kurt, Joe ve Leilani bir asansöre binerek, Marchetti’nin, altındaki güvertelere eksi sayı, üstündeki güvertelere ise artı sayı verildiği için sıfır güvertesi dediği ana güverteye inmişlerdi. Park etmiş bir dizi golf arabasına doğru yürüdüler, büyük, altı koltuklu birine binip adanın ön ucuna doğru yola çık-

tılar. Matson onlarla gelmemişti, Nigel de helikopter pistinde kalmış, helikopterin tamiriyle uğraşıyormuş gibi yapıyordu.

Yolculukları onları adanın neredeyse terk edilmiş gibi görünen bir kısmına ulaştırdı.

“Mürettebatınız kaç kişi?” diye sordu Kurt.

“Genellikle elli, ama bu ay adada yalnızca on kişi var.”

“Elli?” Kurt adamın bin demesini bekliyordu. Çevresine bakındı. Çeşitli yerlerden kulağma inşaat sesleri geliyordu, ama Kurt bir tek işçi görmemiş, hatta seslerini bile duymamıştı.

“Bütün bu işleri kim yapıyor?”

“Tam otomasyon,” dedi Marchetti.

Girintili bir kesimin yanında durdu. Eliyle işaret etti.

Kurt kaynak yapılan yerlerden çıkan kıvılcımları gördü, perçinlenen çivilerin, yüksek güçlü elektrikli tornavidaların dönüşlerinin çıkardığı sesleri duydu, ama hiç kimseyi görmedi. Kaynak yapılan yerlerden yine kıvılcımlar çıktıktan sonra, bir şey hareket etti. Elektrikli süpürge büyüklüğünde, üç kollu, dördüncü bir uzantısında bir elektrikli kaynak makinesi olan bir şey bir merdivene doğru hızla gitti.

Makine, tıpkı bir montaj hattındaki kesik kesik, ama tam bir doğrulukla çalışan robotlarla aynı ani ve garip hareketleri yapıyordu. Robotlar kusursuz olabilir, ama yine de bir tarzları yok, diye düşündü Kurt.

Makine kaynak işlerini bitirdikten sonra, iki kolunu içine çekip kendisini merdivenin kollarından birine iliştirdi. Motorize bir kelepçeyle kola kenetlenerek yukarıya çıkmaya başladı. Kurt’ten birkaç metre uzaktaki iskeleye ulaştığında, kelepçesini açtı ve yoldan aşağıya doğru hızla uzaklaştı.

Benzer bir makine de onu takip etti.

“Benim işçilerim,” dedi Marchetti. “Yapım işinin çoğunu yapan farklı büyüklük ve tasarımı bin yedi yüz robotum var.”

“Açık alanda çalışan robotlar,” diye belirtti Kurt.

“Ah, evet, adada her yere gidebilirler,” dedi Marchetti övünerek.

Yolun ortasında, robotlara birkaçı daha katılarak bir yere doğru giden küçük bir konvoy oluşturdular.

“Mola zamanı olmalı,” dedi Joe, kendi kendine gülerek.

“Öyle sayılır aslında,” dedi Marchetti. “Bir insanın verdiği mola gibi değil, ama kendi güç düzeylerini denetleyecek şekilde programlandılar. Güçleri azaldığında, güç noktalarına geri dönüp kendilerini güç kaynağına bağlıyorlar. Şarj olduktan sonra, işe geri dönüyorlar. Tam anlamıyla yedi gün, yirmi dört saat süren bir işlem.”

“Ya bir kaza olursa?” diye sordu Joe.

“Bozulacak olurlarsa, bir sorun sinyali gönderiyorlar ve diğer robotlar gelip onları alıyor. Onları onarım bölümüne götürüyorlar; orada tamir edilip tekrar çalışma hattına geri gönderiliyorlar.”

“Ne yapacaklarını kim söylüyor?” diye sordu Kurt.

“Hepsini çalıştıran bir ana program var. Kablosuz bağlantı yoluyla yüklenen talimatlar alıyorlar. Aqua-Terra’nın bütün tanımlama ve çizimlerinin bulunduğu merkez bilgisayara işlemleri bildiriyorlar. Bu bilgisayar aynı zamanda işlemleri izliyor ve gerekli ayarlamaları yapıyor. Daha küçük robotlardan oluşan ikinci bir ekip de kalite düzeyini kontrol ediyor.”

“Denetleyici robotlar,” dedi Kurt, kıkırdamaktan kendini alamayacaktı neredeyse.

“Evet,” dedi Marchetti. “Bir bakıma, ama tüm o iş/yönetim didişmesi olmaksızın.”

Marchetti golf arabasını yeniden çalıştırdı; çok geçmeden yaya olarak, üç kat aşağıdaki laboratuvarına girdiler. Geniş bir yerdi ve parlak renkli rugan deriyle kaplı konforlu kanepeler, biraz yoğunlaşmış göstermiş çelik duvarlar ve titreşerek parlayan ekranlar ile bilgisayarlardan oluşan bir karışımdı. Her yerde ekranlar vardı.

Laboratuvarın önünü ve ortasını kaplayan devasa büyüklükteki bir pencereden içeri süzülen hafif mavi ışık odayı dolduruyordu. Pencerenin diğer tarafında balıklar yüzüyor, ışık dans ediyordu.

“Su seviyesinin altındayız,” dedi Kurt, akvaryuma benzeyen devasa panoramik pencereye gözünü dikerek.

“Altı metre,” dedi Marchetti. “Işığın yatıştırıcı ve düşünme süreci için çok destekleyici olduğu kanısındayım.”

“Düzenlilik için değil görünüşe bakılırsa,” diye belirtti Kurt, laboratuvarın ne kadar karışık bir yer olduğuna bakarak.

Giysiler ve yemek tabaklarının yanı sıra, her yerde bir sürü ıvır zıvır vardı. Bir masanın üstünde, kimi açık kimi kapalı ve Pisa Kulesi gibi riskli bir şekilde üst üste duran birkaç düzine kitap vardı. Uzak bir köşede, kaynakçı robotlardan oluşan bir üçlü hareketsiz duruyordu.

“Temiz bir masa sağlıklı bir zihne işaret eder,” dedi Marchetti, ufak şişeden bir damla suyu dikkatlice çıkarırken; aldığı örneği bir lamın üstüne yerleştirip lamı kare şeklinde büyük bir makinenin içine itti. Makine lamı yuttu ve uğuldamaya başladı.

“Bence seni çevredeki en sağlıklı insanlardan biri yapardı,” diye mırıldandı Kurt, bir sandalyenin üstündeki kâğıt yığnını kaldırıp otururken.

Marchetti onu duymazlıktan gelip makineye döndü. Birkaç saniye sonra, su damlasının temsili bir görüntüsü Marchetti’nin masasının üstündeki düz bir ekranda belirdi.

“Büyütme oranını yükselt,” dedi Marchetti, anlaşıldığı kadarıyla makineye söyleyerek.

Görüntü tekrar tekrar değişti; son halini aldığı anda takımadaların uydudan çekilmiş fotoğrafına benziyordu.

“Bir kez daha,” dedi Marchetti bilgisayara. “142. Kesit’e odaklan. Büyütme oranı bin yüz.”

Makine vınladı ve yeni bir görüntü belirdi; bu kez bir şeyin çevresinde kümelenmiş, küçük örümcekleri andıran dört şey görölüyordu.

Marchetti’nin ağzı açık kaldı.

“Daha da yaklaştır,” dedi Kurt.

Endişeli görünen Marchetti, bir koltuk çekip terminalin başına oturdu. Birkaç tuşa basarak görüntüyü büyüttü. Örümceklerden biri hareket ediyor gibi görünüyordu.

“Bu olamaz,” diye mırıldandı Marchetti.

“Tanıdık geliyor mu?”

“Uzun zaman önce kaybolmuş çocuklar gibi,” dedi Marchetti. “Benim tasarımımla aynı, sadece...”

“Sadece ne?”

“Sadece benimkiler olamaz.”

“Hadi bakalım,” dedi Kurt, adamın her şeyi inkâr edip kendini korumak için bir sürü şey söyleyeceğini ve bunları halletmek zorunda kalacağını düşünerek. “Neden olmasın?” diye sordu. “Niçin seninkiler olamaz?”

“Çünkü ben hiç yapmadım.”

Kurt bunu beklemiyordu.

“Hareket ediyorlar,” diye belirtti Leilani, ekranı göstererek.

Marchetti döndü ve ekrandaki görüntüyü bir kez daha da büyüttü. “Besleniyorlar.”

“Besleniyorlar derken ne kastediyorsun? Ne ile besleniyorlar?”

Marchetti kafasını kaşıdıktan sonra bir kez daha görüntüyü büyüttü. “Küçük organik proteinler,” dedi.

“Minicik bir robot niçin organik bir molekül yemek istesin?”

“Çünkü aç,” dedi Marchetti. Makineden bakışlarını ayırarak.

“Sorduğum için beni bağışlayın, ama bir robot neden aç olsun?” diye ekledi Kurt.

“Burada, benim adamda...” diye açıkladı Marchetti. “Büyük robotlar güç kaynağına bağlanıyorlar. Fakat bağımsız robotlar yapıyorsanız, onlar şu ya da bu şekilde güç edinmek zorunda olurlar. Bu küçük arkadaşların birkaç seçeneği var. Sırtlarındaki, mikroçipler gibi görünen şu çizgiler aslında minicik güneş enerjisi toplayıcıları. Fakat bağımsız robotların başka ihtiyaçları da olduğu için, çevrelerindeki ortamdan besin bulabilmeleri de gerekir. Eğer bu mikrobotlar benim tasarıma uygun yapılmışlarsa, deniz suyundan organik besinleri emebilmeli ve onları parçalayabilmeliler. Ayrıca, hem kendilerini beslemek hem de üremek için, denizde bulunan çözünmüş metaller, plastikler ve diğer şeyleri de işleyebilmeliler.”

“Bu sohbet kötüyken daha da kötüye gitmeye başlıyor,” dedi Kurt. “Nasıl ürediklerini açıkla. Unutma, kuşlarla arılar hakkında bir derse ihtiyacım yok. Makinelerle ilgili olarak daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.”

“Bir robotun üremesi, eğer onu işe yarar herhangi bir şey için kullanmak istiyorsan, temel bir ihtiyaçtır.”

Kurt derin bir nefes aldı. En azından, ayrıntılardan hoşlanmasa bile, cevap alıyorlardı. “Peki ya bu şeyleri yapmaları için tasarladığın işe yarar amaç neydi?”

“Benim ilk düşüncem onları denizde bulunan kirletici maddelere karşı bir silah olarak kullanmaktı,” diye başladı Marchetti.

“Kirletici maddeleri yiyorlar,” diye tahminde bulundu Kurt.

“Sadece yemiyorlar,” dedi Marchetti. “Aynı zamanda onları bir kaynağa dönüştürüyorlar. Olaya şöyle bak: Dışarıda o kadar büyük bir kirlilik var ki deniz bu kirlilik içinde kelimenin tam anlamıyla boğuluyor. Sorun şu, Pasifik Çöp Adası gibi yerlerde bile, bu şey ekonomik açıdan temizlenemeyecek kadar çok yayılıyor. Temizlediği şeyi besin olarak yiyerek ortadan kaldırma işi yapan, çöpün kendisini temizleme işini yapmayı sağlayacak bir güç kaynağına dönüştüren bir araç olmadığı sürece.”

Eliyle ekranı işaret etti. “Bunu başarmak için, kendini besleyen, kendini üreten, deniz suyunda yaşayabilecek, bir plastik ya da başka bir çöp bulana dek yüzebilecek, bulduktan sonra da onu yutacak bir mikrobot tasarladım. Bu şeyler bir besin kaynağı bulur bulmaz, deniz suyundaki metalleri ve yan ürünleri kendilerini kopyalamak için kullanacaklardı.”

Denizlere atılmış kirletici maddelerle ilgili bir şeyler yapma konusunda dünyanın ortaklaşa isteksizliği Kurt’ü hep çok şaşırtmıştı. Dünya okyanusları, dünyanın oksijeninin dörtte üçünü, besinlerinin ise üçte birini sağlıyordu. Yine de kirleticilere sanki bu gerçek önemsiz bir şeymiş gibi bakılıyordu. Sırf ekonomik değil diye, kimse bu konuda kesin bir şeyler yapmaya niyetli değildi, ta ki geriye hiç balık kalmayana ya da hiç kimse nefes alamayana kadar.

Garip bir şekilde, Marchetti’nin bulduğu çözümde kesinlikle bir incelik vardı. Kimse bu sorunla ilgili bir şey yapmak istemediği için, o da kimsenin gerçekten parmağını bile kıpırdatmasını gerektirmeyecek bir çözüm yolu ortaya koymuştu.

Joe da aynı fikirde görünüyordu. “Bunda bir deha var.”

“Aynı zamanda delilik de,” dedi Kurt.

“Bu iki özelliğin ne kadar sık birlikte görüldüğünü bilsen, şaşardın,” dedi Marchetti. “Fakat gerçek delilik hiçbir şey yapmamaktır. Ya da milyonlarca ton plastiği ve çöpü bu gezegenin yarısını besleyen şeye dökmektir. Kehribar rengi tahıl dalgaları çakmaklar, plastik şişeler, monofilament ipler ve kırılmış çocuk oyuncaklarının parçalarıyla dolup taşarsa, duyacağımız inanılmaz şiddetteki feryatları, epik boyutlardaki ağıtları tahmin edebilir misin? İşte bizim okyanuslara yaptığımız şey tam olarak bu. Üstelik sadece daha da kötüleşiyor.”

“Aynı düşüncede olmadığımı söyleyemem,” dedi Kurt. “Fakat kendini kopyalayan bir makineyi açıp başıboş denize bırakmak ve bütün işi yapmasını ummak tam olarak mantıklı bir çözüm gibi görünmüyor.”

Marchetti geriye yaslandı, aynı fikirdeymiş gibiydi. “Zaten hiç kimse böyle bir şeyi yapmayı düşünmedi. O yüzden dediğim gibi, hiç üretime geçmedik.”

“Öyleyse, bu şeyler kardeşimin teknesine nereden geldiler?” diye sordu Leilani açık açık.

Kurt, bir cevap vermesini bekleyerek Marchetti’ye bakıyordu, ama cevap vermedi. Bakışları Leilani’ye kilitlenmişti. Gözlerinde korku titreşiyordu. Kurt döndü ve nedenini gördü.

Leilani’nin elinde küçük, kısa namlulu bir otomatik tabanca vardı. Namlusu doğrudan Marchetti’nin göğsüne yöneltilmişti.

ON İKİ

“Yemin ederim,” dedi Marchetti, içgüdüsel bir hareketle ellerini havaya kaldırarak. “Onların kardeşinin teknesine nasıl çıktıklarını bilmiyorum.”

Kurt, Leilani ile milyarderin arasma girdi. “İndir o silahı.”

“Niçin?” diye sordu Leilani.

“Çünkü o bizim gerçekte olan tek bağımız,” dedi Kurt. “Onu öldürürsen, neler olduğunu asla öğrenemezsin. Ayrıca, ne kadar üzücü görünürse görünsün, bunu yaptığın için en sonunda hapsi boylayacağından da eminim.”

“Fakat bu makineleri o yaptı,” dedi. “İtiraf etti. Ona artık ihtiyacımız yok.”

Kurt kadının gözlerinin içine baktı. Korku, kuşku ve sinir görmeyi umuyordu, ama tek gördüğü soğukluk ve öfke oldu.

“Çekil aradan Kurt.”

“Yalnız olmaktan yoruldun,” dedi, oteldeki gece onun söylediklerini tekrarlayarak. “O tetiği çekersen, hayal edemeyeceğin kadar yalnız olacaksın.”

“O kardeşimi öldürdü ve eğer bize nedenini söylemeyecekse, ben de skoru eşitleyeceğim,” dedi. “Şimdi lütfen, yolumdan çekil.”

Kurt kımıldamadı.

“Dinle,” dedi Marchetti gergin bir şekilde. “Kardeşinin ölümlüyle hiçbir ilgim yok. Fakat belki kimin yaptığını bulmana yardım edebilirim.”

“Nasıl?” diye sordu Kurt.

“Bu bilgiye sahip olanların, bu sürece dair bilgisi olanların izini sürerek,” dedi Marchetti. “Birinin eline bir tornavida ve bir lehim tabancası alıp bu şeyleri bir araya getiremeyeceği çok açık, bu son derece karmaşık bir girişim. İlk tasarımla bağlantılı birinin bu işin içinde olması gerek.”

Marchetti konuşurken, Joe, daire çizerek bir kedi kadar sessiz bir şekilde Leilani’nin arkasına dolanıyordu. “Anlatmaya devam et Marchetti,” dedi Kurt.

“Bu sistemin temel parçalarını bilen dokuz on kişi olabilir,” diye kekeledi. “Ama benim kadar bilen bir tek kişi var. Adı Otero. Üstelik tam burada, adada.”

“Yalan söylüyor!” dedi Leilani. “Tek yaptığı suçu başka birinin üstüne atmaya çalışmak.”

Leilani heyecanlı bir şekilde bağırarak konuşurken, Joe üstüne atıldı. Silahı elinden aldı ve kollarını kavrayarak arkasından büktü.

Yüksek sesli bir patlama duyuldu; Kurt bir anlığına tabancanın patladığını düşündü. “Herkes iyi mi?”

Marchetti başını salladı, Joe da aynı hareketi yaptı, Leilani ise altüst olmuş görünüyordu, ama yara almamıştı.

“O ses neydi?” diye sordu Kurt.

Hiçbiri bilmiyordu, ama kulaklarına bir başka şangırtı daha geldiğinde, Kurt gözucuyla karanlık laboratuvarın arkasında bir hareket yakaladı. Ardından elektriksel ark boşalımının keskin kokusu duyuldu. Kaynakçı robotlar harekete geçmişti. Ayaklarının üstündeydiler, önlerine çıkan şeyleri tekmeliyor ve kol benzeri uzantılarından mavi plazma arkları boşaltıyorlardı.

Kurt, Marchetti’ye döndü. “Dur tahmin edeyim,” dedi. “Otero senin baş programcın.”

Marchetti başını sallayarak onayladı.

“Bizi izlediğine dair bir hissim var.”

Kaynakçı robotlar insanlara doğru ilerlemeye başladılar. İkisinin bir tankın paletleri gibi küçük palet takımları vardı. Üçüncüsünün ise metal zeminde gıcırdayarak ilerleyen pençeye benzer bir ayağı vardı.

Joe, Leilani’yi bıraktı. Leilani özür dileyerek Kurt’e döndü.

“Çok üzgünüm, ben sadece...”

“Sus,” dedi Kurt, gözleri tehditkâr makinelerin üstündeydi.

Marchetti hızla bölme duvarındaki kapıya doğru koştu. Kolu tutup çekti, ama kapı yerinden oynamadı.

“Dikkat et!” diye bağırdı Joe.

Makinelerden biri bütün teçhizatını Marchetti’ye çeviriyordu. Bir kolunu ona doğru uzatmış, paletleri üzerinde ilerliyor, ikinci kolundan ise beyaz plazmalar çıkarıyordu.

Marchetti yere çömelerek aceleyle başka bir tarafa kaçtı. Makine onun peşine düştü ve yeniden yaklaşmaya başladı.

Kurt silaha bakındı ve laboratuvarın karşısında olduğunu gördü. O daha harekete geçmeden, dördüncü bir makine canlanarak yolunu kesti.

Kurt geri giderek kendisiyle yürüyen makine arasına kanepayı aldı. Joe ile Leilani de geri çekildiler.

“Bunlar nasıl çalışıyorlar?” diye bağırdı Kurt robotlardan biri masaya ulaşır bir yuvarlak testereyle masayı ikiye bölerken.

“Ya kendiliğinden ya da kumanda yerinden kontrol edilerek,” dedi Marchetti. “Göz yerine kullandıkları iğne delikli kameraları var.”

Makineler ağır hareket eden hayvanlar gibi onlara doğru yavaş yavaş ilerliyorlardı. Katı bir cisme her denk gelişlerinde, hareket mekanizmaları dönüyor ve pençeleri uzanıyordu. Yollarına çıkan bir sandalye kenara fırlatıldı, bir kanepa kaynak makinelerinin asetilen aleviyle ateşe verildi.

Kurt makinelerin hareketlerinin tuhaf olduğunu fark etti; bir seferde yalnızca bir makine sıra dışı bir şey yapıyor gibiydi. “Otero şu anda o dediğin kumanda yerinde olabilir mi?”

Marchetti başını salladı. Kurt, Joe’ya döndü. “Bir önerin varsa, şimdi tam zamanı.”

“Ben, fişi çekelim derdim,” diye karşılık verdi Joe. “Ama sanırım bunların kendi güç kaynakları var.”

Bunu söyledikten sonra, bir sandalyeyi kapıp en yakındaki robota doğru fırlattı. Sandalye testereli makineye çarptı, geri sekmeden önce makineyi geriye doğru birazcık salladı, ama bunun dışında hiçbir etkisi olmamış gibiydi.

Kurt, Marchetti’nin olduğu yere doğru yaklaşmak zorunda kalırken, Joe ile Leilani farklı bir noktadaydılar. Fakat makineler ya da Otero, onları bir araya getirmeye kararlı görünüyordu.

Kurt sağa doğru kaçmayı denedi, ama kaynak makinesinin asetilen alevi onu durdurdu. Çabukluğuna güvenerek diğer tarafa gitti.

Makine döndü ve gözleri kamaştıran başka bir plazma saçtı, ama Kurt makinenin menzilinin içine girmişti bile. Sıcaklığın sırtını hafifçe yaktığını hissetti, ama doğrudan temas etmemişti. Makinenin üstünde eline gelen ilk şeyi kavradı ve yerinden çıkarana kadar çekti. Sonra kamera gibi görünen başka bir uzantı buldu ve yana doğru sertçe vurdu.

Kaynak makinesinin asetilen alevi bir kez daha omzunun üstünden geçerek parladı, sonra da başka bir kol hareket etmeye başladı.

“Bu şeylerin bir anahtarı var mı?” diye bağırdı.

“Hayır,” dedi Marchetti. “Onları elle kapama gereği olacağı aklıma gelmezdi.”

“Sanırım artık bunu düşünebilirsin.”

Kurt üçlü bir hidrolik kablo gibi görünen şeye elini uzattı; ne var ki göğsüne bir darbe aldı ve yere savruldu. Perçinleri sabitlemek için kullanılan bir tür çekiç çıkmış ve kaburgalarına inmişti.

Sırtüstü yere düştü; gördüğü tek şey ise ikinci bir makineden ona doğru yuvarlanan testere bıçağı oldu. Bıçağın önünden yuvarlanarak çekildi ve kendisini, arkasında denizin turkuvaz renginin belli belirsiz görüldüğü devasa yuvarlak pencerenin yanında buldu.

Marchetti de oradaydı, üstelik Joe ile Leilani de başarılı bir şekilde aynı yere sürülmüşlerdi.

“Bir fikrim var,” dedi Kurt.

Kollarından uzak durmaya dikkat ederek, az önce mücadele ettiği makineye saldırdı. Asetilen alevi, onu kör edercesine, bir kez daha parladı. Hidrolik çekiç bir kez daha çıktı, ama Kurt vücudunu bükerek çekiçten kurtuldu.

Makine, üstüne yapışmış Kurt'le birlikte, ağır ağır ilerledi. Tıpkı bir futbol takımının kaptanının beceriksiz bir çaylağı soyunma odası dolabına yapıştırması gibi, Kurt'ü iterek pencereye yapıştırdı. Asetilen alevi bir kez daha parlayarak akrilik camı çizdi. İkinci bir çekiç darbesi başka bir iz daha bıraktı.

Kurt makineyi geri itmeye çalıştı, ama makine hâlâ onu pencereye doğru itiyordu. Kaburgaları basınç yüzünden kırılmış gibi geldi.

"Umarım... bu şeyler... sugeçirmez değildir," diyebildi.

Yeniden hidrolik kabloları uzandı. Tam beklendiği şekilde, tıpkı daha önce olduğu gibi, bir çekicinin başı çıktı. Fakat Kurt'ün vücudunu aradan çekmesiyle birlikte, çekiç büyük oval pencereye bindirdi.

Akrilik cam boyunca ilerleyen çatlakların ürkütücü sesi herkesin dikkatini çekti. Tam dönüp baktıkları anda, dışarıya doğru odaklanmış bütün gücüyle dışbükey olarak tasarlanmış cam içinden kırıldı.

Su, büyük bir gürültüyle kayalara çarpan bir dalga gibi, içeriye akın ederek herkese ve her şeye aynı anda çarptı. Orada bulunan insanları, mobilyaları ve makineleri süpürerek laboratuvarın karşı duvarına sürükledi.

Kurt birkaç sarsıcı çarpışma hissetti ve kendini kaynakçı makineden kurtarmaya çalıştı. Kurtulmayı başardı, ama dalgalı sular onu tekrar duvara yapıştırdı ve hırçın bir dalganın bir sörfçüyü kapana kıştırması gibi, onu aşağıda, dipte tuttu. Bir ayağıyla yerden güç alarak yüzeye çıktı.

Köpüklü sularda eşyalar yüzüyor, fışkıran suyla orada burada yenileri su yüzüne çıkıyordu. Laboratuvar suyla dolarken,

Kurt yükselen sularla birlikte yukarıya itildi. Tavana yaklaştıkça, arada sıkışan hava bu yükselişi biraz yavaşlattı, ama dışarı çıkabilecek bir yer bulmak gerekiyordu, çünkü laboratuvar yıkılmak üzereydi.

Kurt çevresine bakındı. Joe oradaydı, bir eliyle Marchetti'yi tutmuş, diğer eliyle de duvara yapışmıştı.

Leilani de aniden ortaya çıktı ve artık daha kolayca ulaşılabilen tavanda uzanan bir boruyu yakaladı.

"Robotlardan herhangi bir iz var mı?"

"Onlara yüzmeyi hiç öğretmedim," dedi Marchetti.

"Doğru yapmış olduğun ilk şey," dedi Kurt ona. "Ne kadar aşağıdayız?"

"Altı metre."

"Yüzerek dışarı çıkmak zorundayız."

"Ben yapabilirim," dedi Marchetti, sanki üç dört litre su yutmuş gibi öksürerek.

"Leilani?"

"Elbette," dedi.

"Tamam. Ayakkabılarınızdan kurtulun," dedi, sonra da Marchetti'ye dönerek ekledi. "O aptal ropdöşambrı da çıkar. Sadece seni dibe çekmekle kalsa neyse, ama buraya geldiğim andan beri başımı ağrıtıyor."

Ayakkabılarının bağcıklarını çözüp çıkardılar, Marchetti de ıslanmış ropdöşambrını çıkardı ve camın kırılmış olduğu yerdeki deliğe doğru yüzdüler.

Dışarı yüzmek için suya dalmadan önce, Kurt, Marchetti'nin gözlerinin içine baktı. "Otero denen bu şahsı nerede bulurum?"

"Kontrol merkezinde, ana binada, helikopter pistinin arkasında."

“Karşıma çıkacak robotların tarafından kaynak yapılma-
mam, çivi tabancasıyla vurulmamam ya da vidalanmamam için
onun erişimlerini engelleyebilir misin?”

Marchetti, sanki bu fikir aklında yankı yapmış gibi, kafası-
nın kenarına vurdu. “Yapacağım ilk şey bu.”

“Güzel,” dedi Kurt. Joe’ya baktı, gözlerindeki kararlılığa ha-
rekete geçmenin beraberinde getirdiği enerji patlaması eşlik edi-
yordu.

“Umarım dinlenmişsinizdir,” dedi. “Çünkü şimdi sıra sende.”

ON ÜÇ

Aqua-Terra'nın tamamlanmış en yüksek yapısının tepesine yakın, loş bir kontrol merkezinde, Martin Otero bir ekrandan diğerine bakıp duruyordu. Önünde üç büyük monitör vardı. İki si kararmıştı, üçüncüsünde ise yüzen, sonra da büyük bir hızla gözden kaybolan bir şey görüldü. Birkaç saniye sonra, o ekran da diğerleri gibi karardı.

"Ne oldu?"

Otero soruyu duymazlıktan geldi. Blake Matson, Marchetti'nin avukatı, ekrana doğru biraz daha eğildi. "Ne oldu? Bunu yaşlı adam mı yaptı, başkası mı?"

Otero eliyle boş ekranlara doğru bir hareket yaptı. "Sen söyle bana. Besbelli ki sen ne görebiliyorsan, ben de onu görebiliyorum. Öyleyse nasıl bilebilirim?"

Matson bakmaya devam ederken, Otero işçi robotlarından bir sinyal alabilme umuduyla, programı yeniden başlattı. Aynı

anda, adanın şematik bir görüntüsü üzerinde yanıp sönerek bir alarm çalmaya başladı.

“Ön laboratuvarıda su,” dedi Otero. Aniden, neler olduğunu anladı. “Bölmeyi su bastı. Marchetti’nin panoramik penceresi kırılmış olmalı.”

“Bu bizim için ne anlama geliyor?”

Otero, kendini daha iyi, daha güvenli hissederek, koltuğunu döndürdü. “Şanslı olduğumuz anlamına geliyor. Artık ölmüş sayılırlar. Üstelik şimdi bir iş kazası gibi görünüyor.”

“Ölmüş sayılırlar yetmez,” diye açıkladı Matson. “Bazı işler için sadece ölümler gerekir. Bize ceset gerek.”

“Yüzeyin altı metre altındalar,” diye vurguladı Otero. “İçeriye dolan suyun basıncı büyük olasılıkla onları ezecektir, hadi ezmedi diyelim, suyla boğuşurken boğulacaklardır.”

“Dinle,” dedi Matson. “Sen ve ben Marchetti’nin tasarımlarını Said ve adamlarına satarak milyonlar aldık. Fakat bu işgüzarların işinin bittiğinden emin olmazsak, o paraları harcayacak kadar uzun yaşayamayız. O yüzden oraya başka robotlar gönder ve onların cesetlerini bulup ölü balıklar gibi yukarı çıkarttır.”

Otero tekrar klavyesinin başına döndü. Tuşlara sertçe basarak aktif robotların listesini getirdi ve listeyi *Hidro* yazılı bölüme sürükledi. Marchetti’nin laboratuvarının yakınlarında yeni konuşlandırılmış iki denizaltı aracı bulana dek aşağı okuna bastı.

“Bunlar da ne?”

“Gövde temizleyicileri,” dedi Otero. “Gövdenin çevresinde yüzer, algleri ve kabuklu deniz canlılarını temizlerler.”

“Öldürücüler mi?”

“Sadece kabuklu deniz canlısıysan,” diye cevapladı Otero. “Fakat oraya bakmamızı sağlayabilirler.”

Otero gövde temizleyiciyi elle kumanda moduna geçirip bölüm 171A'ya, yani Marchetti'nin laboratuvarına yönlendirdi. Makine hız için yapılmamıştı, ama kat etmesi gereken kısa bir yolu vardı yalnızca.

"İşte gözlem güvertesi," dedi Otero uzun, dikdörtgen bir pencereden geçerken. "Marchetti'nin laboratuvarı hemen ötede olmalı."

Çok kısa bir süre sonra, laboratuvarın dış kısmı önden ve ortadan görüntüye girdi.

Hasar açıkça belli oluyordu. Bir zamanlar ışıkla parıldayan görkemli bir giriş olan yer artık karanlık bir mağara gibi görünüyordu. Daire şeklindeki pencere paramparça olmuştu. Kalın akrilik camın birkaç parçası, dev bir ağzın içindeki kırık dişler gibi çerçevenin üstünde kalmıştı. Hiç ışık gelmiyordu.

"İçeriye gir," diye emretti Matson.

Otero da zaten öyle yapmayı planlıyordu, ama gözüne ekranın sağ tarafındaki bir hareket ilişti. Temizleyicilerden birini o tarafa yönlendirdi. Kamerası yüzeye doğru çıkan bir grup yüzücüye kilitlendi.

"Yakala onları!"

Otero temizleyicinin kavrama kollarını çıkardı ve grubun en arkasındaki kişinin çıplak ayaklarına doğru hızlandı. Leilani'ydi.

Gövde temizleyici Leilani'nin ayaklarından birini kısıvrak yakaladı. Bir mücadele başladı. Kamera sallandı, kadın nefesini bırakınca su kabarcıkları çıktı. Otero kontrol panelinin üstündeki kumanda kolunu çekerek gövde temizleyiciye dalış emri verdi.

Makine burnunu çevirdi, ama hiçbir yere gidemedi. Aniden, gümüş rengi saçlarla kaplı bir yüz görüntüye girdi. Makine yana doğru gitti. Kulaklıktan hareket mekanizmasının kollarından birinin kırılma sesi duyuldu.

Ekran bir an boş kaldı. Kadın serbest kalarak kıvrıla kıvrıla uzaklaştı ve adamın yüzü bir kez daha belirdi. Gövde temizleyiciye tutunmuş, kameraya bakıyordu. Otero suyun öte yanından bile kontrol merkezinin içinde o bakışların ağırlığını hissetti. Adam bir parmağını dosdoğru kameraya, dosdoğru Otero'ya sallayıp bir boyun kesme hareketi yaptıktan sonra, kamerayı parçaladı ve gövde temizleyiciyi kullanılmaz hale getirdi.

Mesaj açıktı. NUMA'dan gelen bu adamlar onlar için geliyorlardı, üstelik güzel bir karşılaşma olmayacaktı.

Otero birkaç tuşa dokunup klavyesindeki ENTER tuşuna bastı –arkasını kollamak için son bir numara ayarlıyordu– sonra ayağa kalktı ve içi parayla dolu küçük bir evrak çantasını kaptı. Son taksidiydi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Matson.

“Buradan ayrılıyorum,” dedi Otero. “Sen istersen kalabilirsin.”

Otero masasının çekmecesinden bir revolver çıkarıp koridora açılan kapıya doğru aceleyle ilerledi. Birkaç saniye sonra, Matson'un da ona yetişmek için koşturduğunu duydu.

Aqua-Terra'nın sancak tarafında, Kurt gövdenin kenarından yukarıya doğru çıkan bir merdiven buldu. O ve Joe ilk olarak aceleyle tırmandılar ve çevresinde bir yığın ağaç kabuğu parçası olan küçük bir meşe ağacının arkasına gizlendiler. Kurt buğday tarlasına bakarken, Leilani kendi çabasıyla merdiveni tırmanıp tükenmiş bir halde yanlarında yere çöktü.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Joe.

“O kontrol merkezine ulaşmanın en iyi yolunu bulmalıyız,” dedi Kurt, adayı tasarlayan adamdan biraz bilgi almak güzel olurdu diye düşünerek.

Omzunun üstünden geriye baktı. Merdivenin aşağısında, Marchetti aheste aheste tırmanıyordu. Bir adım, sonra mola, bir adım daha, bir mola daha. Öksürdü, su tükürdü.

“Hadi Marchetti,” dedi Kurt, sertçe fısıldayarak. “Bütün gün bekleyemeyiz.”

“Korkarım, daha fazla ilerleyemeyeceğim,” dedi milyarder. “Sonun geldiği yer burası, tam bu merdiven. Bensiz devam etmelisiniz.”

“Çok isterdim,” diye söylendi Kurt. “Ama o makineleri kapamak için sana ihtiyacım var.”

“Doğru,” dedi Marchetti, sanki unutmuş gibi. “Geliyorum.”

Marchetti bir kez daha tırmanmaya başladı. Bu arada Kurt sancak tarafındaki piramidin ikinci katmdan iki kişinin çıktığını ve bir merdivenden aşağıya inmeye başladıklarını fark etti. Birinin Marchetti’nin kibirli yardımcısı olduğunu düşündü. Diğer ise tanıdık değildi.

“Otero neye benziyor?” diye sordu.

Marchetti merdivenin ucundan kafasını çıkardı.

“Orta boylu bir adam,” dedi. “Koyu renk tenli, çok küçük, çok yuvarlak bir kafası, çok kısa kesilmiş saçları var.”

Adamlar Kurt’ün emin olamayacağı kadar uzaktaydılar, ama bu tarif gördüğü adama uyuyordu. Hemen sonra, adamlar Aqua-Terra’nın yollarından birinde aşağıya doğru hızlı bir tempoda koşmaya başladılar. Arada sırada arkalarına bakmaları, Kurt’ün kaçıyor olduklarını anlaması için yeterliydi.

“Çıkmanın yolu var mı bu tekneden?” dedi Kurt. “Şey, yani, adadan?”

“Helikopterle,” dedi Marchetti. “Ya da marinadan tekne veya deniz uçağıyla.”

Marina. Kurt eğer doğru tahmin ediyorsa, hedefleri orasıydı.

“Sanırım Otero ve avukat arkadaşın o tarafa gidiyorlar,” dedi. “Leilani, Marchetti’nin bir bilgisayar terminali bulmasına yardım et ve bu sırada onu öldürmemeye çalış. Ne kadar can sıkıcı olsa da, onun, modayı katletmek dışında, tümüyle aklandığını sanıyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Leilani. “Söz veriyorum.”

Kurt, Joe’ya döndü. “Hazır mısın?”

Joe başını sallayarak onayladı ve hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladılar; insanın boynuna kadar gelen buğdaylar arasından geçerek tarlada hızla ilerliyorlardı. Tarlanın diğer tarafına ulaştılar ve parkı geçmeye başladılar. Yolun yarısına geldiklerinde, Kurt bir motorun çalışmaya başladığını duydu.

“Bu ses sana da bir tekne gibi mi geliyor?”

“Daha çok hava soğutmalı bir Lycoming gibi,” dedi Joe. “Deniz uçağına gidiyorlar.”

“Acele etsek iyi olur öyleyse.”

Kurt ile Joe yapay adanın diğer yanına doğru hızla koşarken, Leilani ile Marchetti de koşarak sonunda bakım-onarım yapılan bir binaya daldılar. Elli makine güç kaynağına bağlanmış, kendilerini şarj ediyorlardı, ama hiçbiri kımıldamıyordu.

Marchetti programlama terminalini buldu ve hemen sisteme giriş yaptı.

“Seni korkutmaya çalıştığım için özür dilerim,” dedi Leilani, Marchetti’nin düşünceleri üzerinde bir etkisi olmasını umarak.

“Ben de,” dedi Marchetti, klavyeyi çok büyük bir hızla kullanıyordu. “Fakat öfkeli olduğun için seni suçlayamam.”

Leilani başını salladı.

“Girdim,” dedi Marchetti. Bir an için mutlu göründü, sonra gördüğü şey karşısında sanki çok şaşırılmış gibi, ağzı açık kala-

rak durdu. Gözleri kısıldı, ekranın belli bir bölgesine odaklandı. "Otero," diye mırıldandı. "Ne yaptın sen?"

Birden, çevrelerindeki makineler çalışmaya başladı. Motorlar vızıldıyor, LED'ler turuncudan yeşile dönüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Leilani.

"Şifreyi değiştirmiş," dedi Marchetti. "Sisteme girince, bir karşılık başlattı. Robotları işgalci moduna ayarlamış."

"İşgalci modu? Bu işgalci modu tam olarak nedir?"

"Adada, üstünde radyo frekansıyla tanımlama çipi olan bir kimlik kartı taşımayan herkesin peşine düşecekler. Benim kor-sanlara karşı savunmamdı."

Leilani kimlik kartı olmadığını farkına vardı, ama makineler güç kaynaklarından ayrılmaya başlarken, Marchetti'yi düşünüyordu.

"Senin kimlik kartın nerede?"

"Ropdöşambrın cebinde," dedi. "Kurt'ün kurtulmamı istediği ropdöşambrın."

Kurt ile Joe parkı geçip diğer uçtaki ikinci buğday tarlasına girdiler. Farklı bir motor sesi duyulmaya, sağ taraflarında, tarlanın sonuna yakın bir yerde küçük bir biçerdöver çalışmaya başladı. Harekete geçti ve bıçakları buğdayları kesip atarak onlara doğru ilerlemeye koyuldu.

"Hasat için biraz erken," dedi Joe.

"Tabii hasat etmek istedikleri biz değilsek."

Kurt hızlanarak diğer tarafa, marinaya doğru giden dar patikaya doğru koştu. Hemen sağ tarafında Joe ile birlikte son sürat koşarken, başka makinelerin de oldukları yerlerden çıktıklarını ve onlara doğru geldiklerini fark etti.

"Anlaşılan Marchetti şu yeniden programlama işini henüz bitirememiş," dedi Kurt.

“Umalım da parolayı hatırlıyor olsun.”

Hız ve çeviklik hâlâ onların lehineydi, üstelik patikada otuz metre kadar koşup bir duvardan atladıktan sonra, makinelerle aralarında bir engel de oluşmuştu. Birkaç saniye sonra, Kurt ile Joe marinaya inen merdivene zıpladılar. Önlerinde, kalkış yapmak için suyun üstünde ilerleyen deniz uçağı dalgakıranı geçmek üzereydi.

Acele etmek zorundaydılar.

Kurt bulabildiği en hızlı görünen tekneye koştu: yaklaşık yedi metrelik bir Donzi. Tekneye atlayıp kontrol paneline giderken, Joe da palamarları çözdü. Çalıştır düğmesine basan Kurt V-8 motorun sesini duyunca gülümsedi.

“İskeleden tanımlanamayan araçlar geliyor,” dedi Joe.

“Endişelenecek bir şey yok,” diye karşılık verdi Kurt, kendilerine doğru gelen makinelere göz atarak. Gaz kolunu itti ve dümeni çevirdi.

Tekne ileri doğru atılarak yay çizip marinanın sularında hızlanmaya başladı. Hız kazanır kazanmaz, Kurt teknenin burnunu düzelterip dalgakıranın giriş açıklığına doğru çevirdi. Deniz uçağı o açıklıktan geçmişti bile.

Kurt onları yakalayabileceklerini umdu, belki ucu ucuna, ama bu planın başarı olasılığı düşüktü.

Kontrol panelindeki telsizi işaret etti. “Nigel’i ara,” dedi. “Acele havalanmasını söyle ona. Bu herifleri kaçırmak istemiyorum.”

Joe telsizi açtı, doğru frekansı ayarlayıp konuşmaya başladı. “Nigel!” diye bağırdı. “Ben Joe. Cevap ver.”

Nigel’in katıksız İngiliz aksam duyuldu. “Selam Joe, ne var ne yok?”

“O kuşu havalandır,” diye bağırdı Joe. “Tekneyle bir deniz uçağını takip ediyoruz ve bu fazla sürecektir gibi görünmüyor.”

“Çok üzgünüm,” diye karşılık verdi Nigel. “Keşke yardım edebilseydim, ama motoru söktüm.”

“Ne?” diye bağırdı Kurt.

“Niçin?” diye sordu Joe.

“Kurt bana iyi gözükmemesini sağla demişti. Motor kapağını çıkarmak, birkaç parçayı yere koymak, yüzüme de kafası karışmış bir ifade yerleştirmek bana en iyi yol gibi göründü.”

“Ondan bu kadar iyi gözükmemesini sağlamasını istememiştim,” diye mırıldandı Kurt.

“Planın sonuna geldik demek,” dedi Joe.

Artık bütün yapabilecekleri, kendilerini öldürmeden uçağa bir zarar verebilmeyi ya da onu döndürebilmeyi umarak üstüne sürmek ya da önüne geçmekti.

Donzi dalgakırandaki açıklıktan hızla geçti. Deniz uçağı iki yüz metre kadar önlerinde, kalkış yapma hazırlığı içinde rüzgâr yönüne dönüyordu.

Kurt gaz kolunu sonuna kadar ittikten sonra deniz uçağının önünü kesti. Pilot içgüdüsel bir hareketle döndü, ama uçak dik kaldı.

Kurt dümeni iskele tarafına kırarak geri döndü. Uçak artık hızlanıyordu. Kurt arkasından gidiyor, yakalamaya çalışıyordu.

“Hadi,” dedi Kurt tekneye, biraz daha hızlanması için dil dökerek.

Dalgaların üstünde sekerek ilerlerken, Kurt sola dönüp uçağı geçtikten sonra yeniden önünü kesti.

Joe başını eğdi ve uyarmak için bağırdı. Uçak suyun üstünde biraz havalandı; üstlerinden zıplayarak geçerken metal pervanesi

gürleyerek tepelerinden geçti ve ponton dümenleri tekneyi sıyırdı, sonra yeniden suya indi.

Kurt başını kaldırıp baktı. "Kimsenin kellesini kaybetmediğini görmek güzel."

"Bunu bir daha denemeyelim istersen," dedi Joe. "Bir margaritanın blendırın içinde ne hissettiğini öğrenmeyi hiç istemiyorum."

Kurt aslında uçağın dönmesini sağlamayı ummuştı, üstlerinden zıplayıp geçmesini değil. Fakat bu çaba az da olsa işlerine yaramıştı. Uçak dengesiz bir şekilde suya inmişti ve pilot dengesini sağlamak için uçağı yavaşlatmıştı. Uçak tekrar hızlanmaya başladığında, ters bir yöne doğru yönelmişti.

"Rüzgâr yönüne yöneliyorlar," dedi Joe. "Bu rüzgâra yönelmek yerine bir kuyruk rüzgârıyla kalkış yapmak onlar için biraz daha zor olacak."

"Daha zor, ama imkânsız değil," diye karşılık verdi Kurt. Sürat teknesini ustalıkla kullanarak uçağın arkasına rahatlıkla geçti, iki dalga arasındaki çukura girdi ve pontonlardan birine bindirdi. Uçak sallanıp dönerken, pilot kontrol etmeye uğraştı ve çok geçmeden eski seyrini kazandı.

"Şuraya bak!" diye bağırdı Joe.

Kaçaklardan biri hafif makineli bir silahı onların olduğu yöne doğru boşaltmaya başlayınca, bir mermi yağmuru teknelerinin pruvasında delikler açtı. Kurt ile Joe başka tarafa yönelmek zorunda kaldı, uçak ise yavaşlayıp dönerek yeniden kendini rüzgâra çevirdi.

Bakım odasında, Leilani makine ordusuna bakıyor, ayağa kalkıp ilerlemeye başlayışlarını korku dolu gözlerle izliyordu. Aşağıdayken saldırıya geçen üçü onu yeterince korkutmuştu,

ama ellisi tam bir kâbustu. Beklediğinden fazlasıyla karşılaştığına dair net bir kanıyla birlikte, birden içinde bir öfke kabardı.

“Bir şeyler yap!” diye bağırdı Marchetti’ye.

“Çalışıyorum,” dedi Marchetti. “Düzenbaz küçük adam, o Otero. Bu kadar akıllı olduğunu bilseydim, ona daha yüksek bir ücret verirdim.”

Leilani yardımını dokunacak bir şeyler bulmak için çevresine bakındı. Bütün gördüğü makineler ve bir sıra dolaptı.

“Dolaplarda ne var?”

“İş kıyafetleri.”

“Kimlik kartları var mı?”

“Evet,” dedi Marchetti heyecanla. “Kesinlikle. Evet, git!”

Leilani dolaplara doğru koşmaya başladı, robotlardan birinin sallanan kolunun altından kayarak geçti ve bir beyzbol oyuncusunun kaleye çarpması gibi dolaplara bindirdi. Hemen ayağa kalktı, dolaplardan birinin kapağını açtı ve içinden bir iş kıyafetini çekip çıkardı. Kıyafetin üstünde beyaz bir kimlik kartı vardı; Leilani kartı alıp elinde sıkıca tuttu.

Yaklaşan makineler durdu ve ondan uzaklaştı, sonra hepsi birden klavyenin tuşlarını boş yere tıkırdatıp duran Marchetti’yi hedef aldı.

“Şifreyi kıramıyorum!” diye bağırdı. Makineler adama ulaştılar ve içlerinden biri onu yere yapıştırdı. Başka biri elektrikle çalışan bir tornavidayı ona doğru indiriyor, Phillips marka ucu deli gibi dönüp duruyordu.

Leilani koşarak makinelerin arasında geçip Marchetti’nin üstüne atladı. Ona sıkıca sarılarak ikisinin vücut ısını robotların tek kişi olarak algılamasını ve kimlik kartını o şekilde okumasını umdu.

Tornavidanın ucu vınlıyarak dönmeye devam etti. Leilani, Marchetti'ye iyice sarılıp gözlerini kapadı.

Aniden, ses kesildi. Tornavida yavaşlayarak durdu ve geri çekildi. Diğer robot Marchetti'yi serbest bıraktı ve makinelerden oluşan küçük ordu, başka bir kurban arayarak uzaklaşmaya başladı.

Leilani, Marchetti'yi hâlâ yerde tutarken robotların gidişini izledi.

Bütün makineler bakım yapılan binadan çıkınca, gözlerinde soğuk ve sert bir ifadeyle adama baktı. Bir şeyleri anlamasına ihtiyacı vardı.

"Bana borçlusun," dedi Leilani.

Adam başını salladı, kadın da onu bıraktı. İkisi de bakışlarını yerden ayırmadılar.

Yüzen adanın yarım mil kadar açığında, Kurt ile Joe deniz uçağından açılan doğrudan ateşin hedefindeydiler. Uçak dönüş yapıyor, yeniden rüzgâr yönüne yöneliyor ve hızlanıyordu. İleriye doğru hızlandığında, Kurt bir kez daha peşine takıldı.

"Ya şimdi ya hiç Joe."

"Bir fikrim var," dedi Joe. Pruvaya çıkıp çapayı aldı.

"Colorado'daki bir arkadaşım bana nasıl kement atılacağını öğretmişti!" diye bağırdı. Dokuz kiloluk çapayı halatından tutarak, sanki tek ağızlı uzun bir bıçakmış gibi, havada döndürmeye başladı.

Kurt onun neyi amaçladığını tahmin etti ve gaz kolunu son bir kez daha sonuna kadar itti. Arayı kapatmaya başladılar. Uçaktan yeniden ateş açıldı, ama Kurt tekneyi pilotun tarafına döndürüp uçağın altına doğru gitti.

Uçak tam sudan havalandığında, Joe, olimpik bir çekiç atma sporcusu gibi, döndürmekte olduğu çapayı bıraktı. Çapa uçarak ponton desteklerinin çevresine dolandı ve halatı iyice gerildi.

Uçağın burnu yükseldi ve teknenin ön tarafını sudan kaldırdı. Ağırlık ve direnç çok fazlaydı. Sol kanat düşerek suya çarptı, uçak yanlamasına daireler çizip çakıldı ve dört bir yana parçaları saçıldı.

Sürat teknesi birden hızla yana doğru çekildi, çapa halatından koptu, ama Kurt teknenin devrilmesini önlemeyi başardı. İskele tarafına döndü, gazı kesti ve arkalarındaki enkazı görmek için dümen kırdı.

Deniz uçağı, bir pontonu kopmuş, kanatları eğilip bükülmüş ve kuyruk kısmı kopmuş bir halde duruyordu. İçine su doluyordu ve batacak gibi görünüyordu.

"Evet!" diye bağırdı Joe, yumruğunu havaya kaldırarak.

"Rodeolara katılmanı sağlamalıyız," dedi Kurt, tekneyi parçalanmış uçağın yanına götürürken.

Tekneyi uçağın yanına çekti. Uçak hızla batıyor, iki yolcusu çaresiz bir şekilde kurtulmaya çalışıyordu. Önce Matson çıktı ve hemen sürat teknesinin kenarına tutundu. Arkasında Otero vardı.

İkisi de tekneye çıkmak istiyordu, ama her hamle yaptıklarında Kurt gaz kolunu iterek tekneyi biraz ileri alıyordu.

"Lütfen!" diye bağırdı Otero. "Ben iyi yüzemem."

"O zaman yüzen bir adada yaşamamalıydın belki de," dedi Kurt. Adamlar teknenin kenarından düşene dek gazı kolunu itiyor, sonra yeniden yavaşlıyordu. Adamlar teknenin arkasında, küpeşteye tutunmuş köpekleme yüzüyorlardı.

Kurt bir kez daha onları suya düşürdü.

"Hepsi onun fikriydi," dedi Otero, suyun üstünde kalmaya çalışırken.

"Ne fikri?" diye sordu Kurt.

"Mikrobotları çalmak," diye karşılık verdi Otero.

"Kapa çenenı," dedi Matson.

"Mikrobotları kime verdiniz?" diye sordu Joe.

Boğulmak üzere olan ikili tekneye yapıştı, ama Otero tek kelimelime etmedi.

"Bay Austin," dedi Joe. "Sanırım kaçak yolcular konusunda bir prensibimiz var."

Kurt başını sallayıp gülümsedi. "Bizim de yapacağımız bu prensibi uygulamak Bay Zavala. Bu prensibi uygulamak."

Bu kez gaz kolunu biraz daha fazla itti. Teknenin arkasındaki iki adam tutunmaya çalıştı, ama çok geçmeden teknenin uzağında kaldılar. Kurt bu defa onlardan yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Otero, deli gibi çırpınıp etrafına su sıçratarak. "Söyleyeceğim."

Kurt bir elini kulağına koydu. "Biz çok uzaklaşmadan önce," diye bağırdı.

"Adı Said," dedi Otero öksürerek. "Said al-Kalif."

Kurt yavaşladı ve tekne durdu.

"Peki bu Said'i nerede bulurum?" diye bağırdı.

Otero, başını iki yana sallamakta olan Matson'a baktı.

"Yemen'de yaşıyor," dedi düşünmeden. "Tüm bildiğim bu."

ON DÖRT

Aden Körfezi'nden iki adım uzaklıktaki Fas tarzı bir evin avlusunda, Sabbah olarak bilinen adam akşamın keyfini sürüyordu. Karanlık dünyayı bir örtü gibi örterken, o dilimlenmiş domates, lavaş ve kuzudan oluşan yemeğin tadını çıkarıyordu. Çevresindeki tül perdeler hafif rüzgârla dalgalanıyor, yakındaki kayalıklara çarpan dalgaların sesi, kendini yineleyen ve insana huzur veren o şarkısını söylüyordu.

Bir hizmetçi gelip kulağına bir şeyler mırıldandı.

Sabbah dinledi ve başını salladı. Duydukları karşısında ciddileşti ve alnı kırıştı.

Hizmetçi tabağı aldı, Sabbah da çay bardağını eline alarak arkasına yaslandı. Yaklaşan ayak sesleri kemer altında kesildi.

"Senden bu misafiri huzuruna kabul etmeni rica ediyorum," dedi biri gölgelerin içinden.

"Bence çoktan kabul etmişim," diye karşılık verdi Sabbah. "Davetli ya da davetsiz, huzurumda olduğuna göre."

“Seni rahatsız etmek istememiştim,” dedi adam. “Akşam yemeğini yemeni bekledim.”

Sabbah bir koltuğu işaret etti. “Benimle otur Mustafa. Biz eski dostuz, İsrail ile ilk savaştan beri. Sizin temin ettiğiniz silahlar kazanmamıza yardımcı olmadı, ama al-Kalif ve ailesinin egosunu okşamamı sağladı. Bahtım da bunun arkasından açıldı.”

Mustafa geçip Sabbah’ın karşısına oturdu; Sabbah adamın adımlarından endişeli olduğu hissine kapılmıştı. Mustafa normalde gördüğü en cesur, gururlu, kendi hakkını savunan adamlardan biri olduğu için, Sabbah onu böyle etkileyecek şeyin ne olduğunu merak etti.

“Konuşmaya geldiğim şey de baht zaten,” dedi Mustafa. “Hem senin hem benim bahtım. Aslan payını kendilerine ayıran diğerlerinin bahtı da.”

Sabbah çayından bir yudum daha aldıktan sonra bardağı masaya bıraktı. Yanındaki küçük bir tabakta, uyarıcıya benzer özelliklere sahip bir bitki olan taze kesilmiş Yemen otu yaprakları duruyordu. Bu bitkinin amfetamine benzer etkileri vardı. Sabbah yapraklardan birini aldı, katladı ve ağzına attı. Yaprığın suyunu emerek yavaş yavaş çiğnemeye başladı.

“Aslanlar, aslan oldukları için en büyük payı alırlar,” diye açıkladı Sabbah. “Kimse onlara meydan okuyamaz.”

“Peki ya aslan zayıf ve kibirliyse?” diye sordu Mustafa. “Ya da gururu yüzünden başkalarının ihtiyaçlarına karşı körse? O zaman başka biri gelecek ve onun yerini alacaktır.”

“Sadede gel,” dedi Sabbah. “Mecazlarla konuşmaya gerek yok. Said’den ve projesinden bahsediyorsun. Onun bizi bir şekilde başarısızlığa uğratacağına inanıyorsun.”

Mustafa tereddüt etti; sanki içinde büyük bir kargaşa varmış gibi ellerini ovuşturuyordu.

Sabbah yaprakların olduğu tabağı ona doğru itti. "Al bir tane. Dilini serbest bırakacaktır."

Mustafa yapraklardan birini kopararak, aynı Sabbah'ın yaptığı gibi, parmaklarının arasına alıp katladı. Sonra da ağzına attı.

"Said'in hangi hareketleri sana yanlış geliyor?" diye sordu Sabbah.

"Üç yıl oldu söz vereli," dedi Mustafa. "Söz verdiği yağmurun tek damlası bile yağmadı."

"Değişimler zaman alır. Bu konuda ikaz edilmişsiniz."

"Zamanımız tükeniyor," dedi Mustafa. "Sizinki gibi. Yemen ölüyor. İnsanlar silah zoruyla şehirlerden çıkmaya mecbur bırakılıyor, çünkü hepsine yetecek kadar su yok."

Sabbah, küçük bir kâseye yeşil renkli bir sıvıyla birlikte Yemen otu yaprağının kalan parçalarını tükürdü. Ağzım tatlandırmak için çayından bir yudum aldı. Mustafa haklıydı. Ulusun başkentinin su rezervlerinin sonraki yıl ne kadar karneye bağlanırsa bağlansın yetmeyeceğine kesinlikle inanıyordu. Zorunlu göç tek seçenektir; insanları başka bölgelere gitmeye zorlamak, ama ülkenin geri kalanının durumu da ancak birazcık daha iyi sayılırdı.

"Geçen hafta buraya üç kez yağmur yağdı," dedi Sabbah. "Normal koşullarda görmediğimiz yağmurlar. Şimdi bile, kuzeye doğru dağlarda bulutlar var. Değişim gerçekleşiyor. Said'in sözleri yerine getirilecek."

"Belki," dedi Mustafa. "Ama onu sözlerinin tersini yapmaktan ne alıkoyacak?"

Sabbah, Mustafa'nın gözlerindeki parıltıdan, asıl konuya geliyor olduğunu hissetti.

"Şeref," dedi Sabbah.

"Said şerefli değil," dedi Mustafa. "Kanıt istiyorsan, sana kendine bak derim. Sen de çok iyi biliyorsun ki Sabbah, Said'in

başarısının nedeni sensin. Onun varlığı ve gücü senin bilgeliğinin üstüne inşa edildi. Ailesinin zenginliği senin çabaların, uğraşların, sadakatin sayesinde gerçekleşti. Said'in milyonları var: şirketleri, sarayları, eşleri. Peki, sana verdiği ne?" Mustafa etrafına bakındı. "Güzel bir evin, birkaç hizmetçin var. Akşam yemeğinde yenecek güzel yemekler. Bütün bir ömür kendini adamanın karşılığında tüm aldığın bu mu? Hayır, bunlar çok az, üstelik kesinlikle daha fazlasını hak ediyorsun. Bu çabalarının sonucunda bir prens olmalıydın."

"Ben sadık bir hizmetkârım," diye karşılık verdi Sabbah.

"Hizmetkârlar bile efendilerinin ödülleri paylaşırlar," dedi Mustafa. "Eskilerin saraylarında, bir köle bile güvenilir bir danışman olabilirdi."

Sabbah yeterince dinlemişti. "Belki de dilin çok fazla çözül-dü Mustafa."

"Hayır," diye karşılık verdi misafiri heyecanla. "Yeterince değil. Gerçeği biliyorum. Said, tıpkı bizi kullandığı gibi, seni de kullanıyor. Çok fazla şey alıyor ve yalnızca vermesi gerekeni veriyor. Biz onun her emrine amadeyiz. Projeyi durduracak olursa, mahvoluruz. Daha fazlasını isterse, istediğini vermekten başka seçeneğimiz olmaz."

"Seni rahatsız eden para yani?"

"Hayır," dedi Mustafa. "Beni rahatsız eden şey güç. Said pek yakında onu kontrol etme, hatta onunla pazarlık etme kabiliyetimizin ötesine geçecek. Eski zamanların cinleri gibi büyüler yaptı. Fakat bu gücü tek başına elinde tutup kullanırsa, geri kalanımıza artık gerek duyulmaz. Eski Said'lerin lanetlenmiş olmalarının iyi bir nedeni var. Onlar güvenilemeyecek büyücülerdi. Zapt edilmezlerse, kendilerini tanrılaştırırlar. Said'in amacı da bu."

Sabbah eski dostunu ölçüp biçti ve ne kadar ileri gidebileceğini kestirmeye çalıştı. O ana dek, Mustafa işi ihaneti savunmaya

vardırmamıştı, ama amacı açıkça buydu. Eğer Sabbah haklıysa, iş oraya varacaktı.

“Anlaşılan, yatırımcılar arasında bir toplantı gerçekleşmiş,” diye tahminde bulundu. “Söylesene, kim böyle bir toplantıyı yapacak güce sahip?”

“Bu önemli değil,” dedi Mustafa.

“Benim için önemli.”

“Asıl önemli olan senin konumun,” diye üsteledi Mustafa. “Said’in çöldeki cin mağarasında onunla birlikte olmak yerine, niçin burada, Aden’de olduğunu düşünmeni isterim.”

“Çünkü şu anda bana ihtiyacı yok.”

“Üstelik bu gittikçe daha sık oluyor sanki,” dedi Mustafa. “Peki Said’in sana hiç ihtiyacı kalmadığında, sana, sadık hizmetkâra ne olacak?”

Sabbah afalladı, ama söylenenler onu çok etkilemişti; hem açıktı hem de sadece varsayım değildi.

Mustafa, üstüne basa basa sürdürdü konuşmasını. “O gençken, onu güçle kontrol ettin. O yaşlandıkça onu bilgelikle kontrol ettin. Elinde ne kaldı? Ona her şeyi verdin Sabbah. Şimdi almanın zamanı. Hak ettiğini almanın.”

“Bir tür darbe, böyle bir şey mi? Peşinde olduğun bu mu?”

“Bu imparatorluğu sen kurdun,” diye fısıldadı Mustafa. “Ondan çok fazlasın. Anahtarlar sende olmalı, hep olduğun haliyle, aşiretin ikinci sınıf üyesi gibi duvarların dışında durmamalısın.”

Mustafa’nın sözleri Sabbah’ın içine, en derin yerlere gömmüş olduğu duygusal bir tetiği çekti. Kalif aşiretinin parçası değildi. Ne kadar sadık, gayretli ya da acımasız olursa olsun, asla güvenilir bir yardımcıdan fazlası olmayacaktı.

Aslında, Said’in oğulları ve kızları büyüyünce, ortaklık haline gelmiş olan bu ilişki de bozulup gidecekti. Aşiret ve aile bağla-

rı baskın çıkacaktı. Sabbah bir kenara itilecek, kendi çoluk çocuğu onun ekmiş olduğu ekinleri biçemeyecekti.

Bir bakıma, zaten başlamıştı da. Geçen bir iki yıl içinde, Said, Sabbah'la birlikte gittikçe daha az vakit geçirir olmuştu. Said'in alışkanlıkları değişmişti. Sabbah'ın hoşuna gittiği ve buna alıştığı şekliyle, tavsiyelerini dinlemekten sıkılmış gibiydi.

Fakat tek başına bu bir ihanet nedeni olamazdı. Yemen otuna uzanıp parmaklarının arasında bir yaprak daha kıvırdı ve ağzına attı. Böyle bir karar vermeden önce, düşünülecek çok şey vardı.

Otu çiğnerken, bitkinin uyarıcıları bütün vücuduna bir enerji dalgası yaydı.

Mustafa'nın, planını yüksek sesle dile getirdikten sonra, artık düşüncesini değiştirmeyeceğini biliyordu. Sabbah ilke olarak kabul etmezse, tam orada ve tam o anda büyük bir sıkıntı yaşanacaktı. Belki Mustafa'nın yakınlarda adamları vardı. Belki Sabbah'ı kendi başına öldürebileceğine inanıyordu.

Sabbah ona bu şansı vermeyecekti. "Bir stratejin var mı?"

Mustafa başını sallayarak onayladı. "Küçük bir ölçekte bile olsa, koloniyi işbaşında görmemiz gerek."

"Biz derken, diğerlerini de mi kastediyorsun?"

"Ben tanık olacağım, Suudi Arabistan'dan Elrama'yla birlikte. Said en çok bize güveniyor. Biz diğerlerine anlatacağız."

"Anlıyorum. Peki bunu nasıl ayarlamam gerekiyor?"

"Said bize kontrol merkezini ve üretim tesislerini inceleme izni vermeli. Bize programlama ve şifrelere erişim izni vermeli."

Sabbah istedikleri şeyi düşündü. Sakalını sıvazladı. "Peki ya bu olunca?"

"O zaman sana bir işaret vereceğim," dedi Mustafa. "Sen de Said'i öldürecek, projenin tam ortaklarından biri ve Oasis Konsorsiyumu'nun başkanı olarak operasyonu devralacaksın."

ON BEŞ

Kurt Austin, Aqua-Terra'nın tamamlanmış iki binasından birinin en üst katındaki ileri teknolojiyle donatılmış ofisine yöneldi. Joe ile birlikte deniz uçağını yakalayıp Matson ile Otero'nun kaçmasını engelledikten sonra geçen yirmi dört saat içinde çok şey olmuştu.

Washington'da, Dirk Pitt ve NUMA'nın üst düzey yetkilileri tam faaliyete geçerek Said al-Kalif hakkında istihbarat toplamışlardı.

Pilot Nigel helikopterin parçalarını toplama işini bitirmiş ve Marchetti'nin daveti üzerine Paul ile Gamay Trout'u alıp getirmişti.

Marchetti, Otero'nun onlara başka bir tuzak daha bırakmadığından emin olmak amacıyla, bilgisayar şifresini düzeltmek için on beş saatini harcamıştı. Hiçbir şey bulamamıştı, ama otomatikleştirilmiş adasıyla ilgili çalışan yüzlerce program vardı. Marchetti onların hepsinin değiştirilmediğinden emin olamaya-

cağı konusunda ısrar etmişti. Kurt'ün de ısrarla tavsiyesi üzerine, daha kritik olanlara yoğunlaşmış ve her ihtimale karşı işçi robotları tamamen devre dışı bırakmıştı.

NUMA'nın kumanda merkezinden gelecek bir rapor yüzünden, beklemek ve bir sonraki hamlelerini tartışmak için hepsi Marchetti'nin ofisinde toplanıyordu.

Kurt kapıyı açıp içeri girdi. Joe ile Trout'lar daha önce gelmişlerdi. Marchetti onların karşısında oturuyordu. Leilani de Marchetti'nin yanındaydı.

"Aşağıdaki hapishane oldukça güzel," dedi Kurt, Marchetti'ye. "Daha kötü beş yıldızlı otellerde kalmıştım."

Marchetti'nin yüzü sevinçle parladı. "Aqua-Terra hazır olduğunda, milyonerler ve milyarderlerin adada olmasını bekliyoruz. Eğer onlardan birini hapse atmak zorunda kalırsam, Aqua-Terra deneyimlerini mahvetmek istemem."

Kurt kendi kendine güldü.

"Onlarla konuşma şansı bulabildin mi?" diye sordu Leilani.

"Hayır, çeneleri sımsıkı kapalı," dedi Kurt. Joe'ya baktı, sonra yeniden Marchetti'ye döndü. "Buralarda bir yerlerde aç bir pitonun yoktur, değil mi?"

Marchetti bu soru karşısında çok şaşırılmış gibiydi. "Ee... hayır. Niçin?"

"Boş ver."

Tam Kurt oturduğu anda, uydu yayını başladı. Hemen sonra, ekranda Dirk Pitt'in sert yüzü belirdi.

Çabucak geçilen bir tanıştırma faslından sonra, Pitt konuşmaya başladı.

"Said denen bu şahısla ilgili sizin için bazı bilgiler bulmayı başardık. Bütün veriler size şifreli bir dosya halinde gönderilecek, ama bildiklerimizin özeti şu:

Otuz yıl önce, Said al-Kalif on dokuz yaşında Bedevi bir deve çobanı; yirmi yıl önce, silah ticareti işine girerek kısa, kârlı bir atılım yapıyor, bundan kısa bir süre sonra da yasal birkaç işe girişmek için bu fonları kullanıyor. Gemicilik ve inşaat, altyapı işleri. Çok büyük değil, ama başarılı oluyor.

Beş yıl önce Oasis adında bir şirket kuruyor. Tuhaf bir yapısı olan uluslararası bir konsorsiyum, teknoloji ağırlıklı çalışıyor ve belirsiz kaynaklardan fon sağlıyor. İnterpol en başından beri onları izliyor. Herhangi bir türde kontrol olmaksızın Yemen'e akan muazzam miktarlarda para ve teknoloji onlar için büyük bir kaygı kaynağı."

"Yemen'in yabancı sermayeyi çekecek bir mıknatıs olduğunu zihnimde canlandıramıyorum," dedi Kurt.

"Hem de hiç değil," diye karşılık verdi Pitt. "Bu yüzden, İnterpol, Oasis'in terörist bir paravan şirket ya da bir para aklama operasyonu olabileceğini düşünüyor, ama Said politik biri değil, kargaşanın hüküm sürdüğü kendi ülkesinde bile. Ayrıca, para aklamayı akla getirecek hiçbir transfer de görmemişler. Teknoloji transferleri ve ileri teknoloji yatırımları yasal görünüyor."

Pitt önündeki klavyede bir şeyler yazdı. Yemen'in kuzeyindeki çöllerin çıplak güzelliğini gösteren bir uydu fotoğrafı belirdi. Görüntü, sanki uzaydan düşüyormuş gibi, netleşip yakınlaştı. Çözünürlük ayarlandığında, kumların üstünde uzanan ve uzun bir gölge düşüren kayalık bir çıkıntı görüldü. Kurt'e, New Mexico'daki Shiprock'ı çağrıştırdı.

Çeşitli araçların tekerlek izleri ve rengi değişmiş kumlardan oluşan şeritler o çıkıntıya doğru gidiyor, arkasına uzanarak devam ediyordu.

"Neye bakıyoruz?" diye sordu Kurt.

“İstihbarat birimlerimiz Said’in bazı faaliyetlerinin izini çölün bu bölgesine kadar sürdü.”

“Pek hoş görünmüyor,” diye belirtti Paul.

“Görünmemesi gerek zaten,” diye karşılık verdi Pitt. “Daha koyu renkli olan bütün o kumları ve toprakları görüyor musunuz? Kırk hektar boyunca uzanıyor.”

“Bir şekilde yıkanmış gibi görünüyor,” dedi Gamay. “Erozyon ya da su baskını.”

“Çölün en kurak bölümü olmasını saymazsak,” dedi Dirk. “Ayrıca gördüğümüz modele uymayan bir eğim de söz konusu.”

“Yani bir kamuflaj,” dedi Kurt. “Ne saklıyorlar?”

“Uzmanlarımız büyük miktarlarda toprak taşınmış olduğunu düşünüyorlar,” dedi Pitt. “Muazzam büyüklükte bir yeraltı yerleşkesini akla getiriyor. Kızılötesi taramalarda kumdaki havalandırma deliklerinden haddinden fazla ısı çıktığı tespit edildi. Tüm bunlar akla imalatı getiriyor, ama şu ana dek hiç kimse ne iş çevirdiklerini tahmin edemedi.”

“Benim tasarımlarımı çalışıyorlar,” dedi Marchetti. “Ve üretime geçiyorlar.”

Pitt başını sallayarak onayladı. “Öyle görünüyor. Soru şu: niçin?”

Marchetti bir an bunu düşündü. “Emin değilim,” dedi. “Ben onları çöpleri yemeleri için tasarladım, ama gördüklerimizden anladığım kadarıyla, tasarımda değişiklik yapmışlar. Bunun farklı bir amaç anlamına geldiği çok açık. Bu noktada, kesin olarak tüm bildiğimiz sizin katamaranımıza saldırdıkları, ama eğer gözümünden kaçmadıysa, saldırıya uğramış ya da kaybolmuş başka bir tekne de yok. Bu da asıl amaçlarının katamaran olmadığını akla getiriyor.”

“Öyleyse, bunu ne için kullanıyorlar?” diye sordu Kurt.

Marchetti bir an Leilani'ye baktı, sonra da devam etti. "Normal şartlar altında, o tekne temizlenmiş olacaktı. Geriye hiçbir organik maddenin zerresi bile kalmayacaktı. Üstelik mikrobotlar da tekrar denizde gözden kaybolacaklardı."

Kurt anlamıştı. "Kanıt yok. Tanık yok. Tekne *Mary Celeste* gibi kusursuz bir şekilde yol alıyorken bulunmuş olacaktı. Tek hesaba katamadıkları, mürettebatın onlara karşı koymak için yangın çıkarması oldu."

"Aynen," dedi Marchetti. "Bulduğunuz tortu olmasaydı, bize neler olduğunu söyleyecek hiçbir şey olmayacaktı. Uzaktan başka bir tekne izlemiş olsa bile, o teknedekiler de hiçbir şey görmemiş olacaktı."

Pitt konuşmayı asıl konuya döndürdü. "Öyleyse bu mikrobotlar gemicilik için bir tehlike," dedi. "Ama asıl işlevleri bu değilse, ne peki? Ekibimizin keşfettiği sıcaklık değerlerindeki anomalinin nedeni olabilirler mi?"

"Muhtemel," dedi Marchetti. "Nasıl olduğundan emin değilim, ama belli bir ölçüde, yapabilecekleri şeyler orada onlardan kaç tane olduğuna bağlı."

"Bunu açıklayabilir misin?" diye sordu Pitt.

"Onları böcekler gibi düşünün. Bir tanesi büyük bir sorun olmaz, bir eşekarısı, bir karınca, bir termit öyle büyük bir tehdit değildir. Fakat aynı yerde yeteri kadarını bir araya getirirseniz, her tür sorunu yaratabilirler. Benim tasarımımda, kendi başlarına üreyebilme ve sonsuz biçimde yayılabilme kapasitesine sahiptiler. Onları etkin yapabilmenin tek yolu buydu. Bunların da aynı şeyi yapmıyor olduklarını düşünmek için hiçbir neden yok. Milyonlarcası küçük bir tekne için çeşitli sorunlar yaratabilir, milyarlarcası ise büyük bir tekne ya da bir petrol platformu, hatta Aqua-Terra büyüklüğünde bir şey için bir tehdit oluşturabi-

lır, ama trilyonlarcası, trilyon kere trilyonlarcası bütün deniz için tehdit olabilir.”

“Bütün deniz?” diye sordu Joe.

Marchetti başını sallayarak onayladı. “Bir bakıma, bu mikrobotlar kendi başlarına bir kirleticidir. Neredeyse aynı bir toksin gibi. Fakat beslenme, üreme ve kendilerini koruma anlamında aktif oldukları için, onları yeni bir habitatı istila eden yabancı bir tür olarak düşünmek daha iyi olur. Hepsi aynı yolu takip etme eğilimindedir. Doğal düşmanları olmadan, sırf meraktan yola koyulurlar, kısa bir süre sonra bir baş belası haline gelirler, bunun hemen sonrasında da ekosistemi tehdit eden bir salgına dönüşürler. Önü alınmazsa, mikrobotlar da aynı şeyi yapacaklardır.”

“New England’a gelen Çingene güvelerini hatırlıyorum,” dedi Paul. “Yabancılar. Doğal düşmanları olmadan Çin’den gelmişler. Bir yıl birkaç tüylü tırtıl vardı. Ertesi yıl sayıları çoğaldı, üçüncü yıl ise milyarlarcaydılar, her yerdeydiler, her ağacı kaplamış, her yaprağı kemirmiş ve ormanları gerçekten kırıp geçirmişlerdi. Senin bahsettiğin de bu tür bir etki mi?”

Marchetti somurtkan bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

Gruptaki herkes Marchetti’nin söylediklerini düşünürken sessizdi. Kurt mikrobotların bütün Hint Okyanusu’na ve bütün dünyaya yayıldığını düşündü. Bu düşüncenin mantıklı mı, yoksa paranoyakça mı olduğunu, niçin birisinin bunun olmasını isteyeceğini ya da bundan nasıl kâr sağlayacağını merak etti.

“Her ne yapıyorlarsa, sanırım bunun iyi bir şey olmadığını varsayabiliriz,” dedi Pitt. “Bu nedenle, ne olduğunu ve başında kimin bulunduğunu bulmamız gerek. Bunu nasıl yapabileceğimiz konusunda önerisi olan?”

Bütün bakışlar yine Marchetti’ye odaklandı.

“İki yolu var,” dedi. “Ya mikrobotları iş üstünde yakalayacağız, ki bunun için hizmetlerimi ve adamı öneriyorum, ya da kaynağa gidip onlara verilen emrin ne olduğunu öğreneceğiz.”

“Yemen’e gidin,” dedi Pitt kesin bir şekilde.

Marchetti başını sallayarak onayladı. “Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ve kesinlikle bu işe bulaşmak da istemezdim, ama eğer bu şeyler Yemen’deki bu yeraltı yerleşkesinde üretiliyorsa, ne için yapıldıklarını bulma konusunda yapabileceğiniz en iyi şey, o fabrikaya gidip tanımlamalarını incelemek olacaktır.”

Pitt düşünceli bir şekilde başını salladı, ama bir süre hiçbir şey söylemedi. Oradaki ekibe teker teker baktı.

“Pekâlâ,” dedi en sonunda. “Asıl amacımız mürettebatın başına ne geldiğini bulmak, ama sanırım hepimiz bu noktada daha büyük bir tehditle karşılaştığımız konusunda hemfikiriz. Büyük olasılıkla mürettebatımızın uğruna öldürüldüğü bir tehdit. Bu işi her iki açıdan da takip etmemiz gerek. Paul ile Gamay, Bay Marchetti’nin konukseverliğinden yararlanın ve Aqua-Terra’yı merkez üs olarak kullanıp deniz araştırmasına başlayın. Kurt, sen ve Joe hazırlanın. Bir itirazınız yoksa, sizi Yemen’e gizlice sokmanın bir yolunu bulacağım.”

Kurt, başını sallayan Joe’ya baktı. “Hazır olacağız.”

Pitt oturumu kapattı. Toplantı bitti ve herkes toparlanmaya başladı.

Leilani, Kurt’ün yanına geldi. “Seninle gelmek istiyorum,” dedi.

Kurt eşyalarını toplamayı sürdürdü. “Hiç şansın yok.”

“Niçin?” diye sordu. “Eğer tüm bunlara Said denen bu adam sebep olduysa, onu yakaladığında ben de orada olmak istiyorum.”

Kurt gözucuyla Leilani'ye baktı. "Bizi bir kez tehlikeye attın, bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim. Ayrıca seni tehlikenin içine sürüklemeyeceğim. Bu adamı *yakalamayacağız*. Senin aksine, biz bir tür vurucu tim falan değiliz. Biz onun neyin peşinde olduğunu ve bunun nedenini öğrenmek istiyoruz, hepsi bu. Yapabileceğin en iyi şey Hawaii'ye eve dönmek."

"Kimse bana eve dönmemi söyleyemez," dedi.

"Özür dilerim," diye karşılık verdi Kurt. "Ama bu kez bana kabul ettirmeyi başaramayacaksın."

Gamay gelip lafa girdi. "Besin zincirinde ne olduğunu analiz edecek bir deniz biyoloğu işimize yarardı. Niçin burada bizimle kalmıyorsun?"

Leilani bu fikirden hoşlanmış görünmüyordu, ama başka bir seçeneği olmadığı da açıktı. En sonunda başını sallayarak kabul ettiğini belirtti.

Kurt başka bir şey söylemeden kapıdan çıktı. Leilani için üzülüyordu, ama yapması gereken bir iş vardı.

ON ALTI

ADEN KÖRFEZİ, YEMEN AÇIKLARI

Marchetti'nin konferans salonundaki toplantıdan otuz yedi saat sonra, Kurt ile Joe kendilerini Aden kıyısının bir mil kadar açıklarında, gecenin karanlığında ahşap bir balıkçı teknesinin içinde otururken buldular.

Siyah renkli dalış giysilerini giymiş, ayaklarında paletleri, sırtlarında oksijen tüpleri, sabırla bir işaretin verilmesini bekliyorlardı.

Kurt buğulanmaması için dalış maskesinin camının içine ince bir tabaka bebek şampuanı sürdü, sonra da duruladı. Joe son bir kez oksijenini kontrol etti ve bir dalış bıçağını bacağındaki bir kılıfın içine koydu.

"Hazır mısın?" diye sordu Kurt.

"Olabileceğim kadar hazırım," dedi Joe. "Bir şey görüyor musun?"

"Henüz değil."

“Ya bu adam gecikirse?”

“Başaracaktır,” dedi Kurt. “Dirk bu adamın daha önce birkaç kez ona yardım ettiğini ve ona güvendiğini açık bir şekilde söylüyor.”

“Adını söyledi mi?”

Kurt başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Buna ihtiyacımız olmayacağını söyledi.”

Joe kendi kendine güldü. “Dirk’ün kendi sırları var, bu kesin.”

Kuzeybatıdan hafif bir rüzgârın estiği aysız bir geceydi. Kurt o rüzgârda bile çölün kokusunu alabiliyordu, ama hiçbir şey göremiyordu. Kıyının ıssız bir bölümünün açığında demirlemişler, dalgaların üstünde inip kalkıyorlar ve suya dalmayı bekliyorlardı. Fakat birinin onları almaya geldiğinden emin olana dek dalmayacaklardı.

En sonunda onların olduğu yöne doğru bir çift ışık yanıp söndü. Yandı, söndü. Yandı, söndü. Birkaç saniye boyunca tekrar yanıp söndükten sonra, bir daha yanmadı.

“İşte adamımız,” dedi Kurt, maskesini takarken.

Joe da maskesini takarken bir an durdu. “Bir sorum var,” dedi. “Ya bu mikrobotlar buradaki sularda da varsa ve yem olmamızı bekliyorlarsa?”

Bu Kurt’ün aklına gelmemişti ve açıkça söylemek gerekirse, Joe’nun da aklına gelmemiş olmasını isterdi. “Öyleyse, aç olmadıklarını umman daha iyi olur,” dedi.

Bunu demesiyle birlikte, kendini teknenin kenarından sırtüstü denize bıraktı ve zifiri karanlık sulara daldı.

Birkaç saniye sonra Joe arkasından suya daldı, dalışının boğuk sesi karanlığın içinde yankılandı.

Kurt, hiç oylanmadan y6n6n6 buldu ve hafif ama g6l6 vuruşlarla ilerlemeye başladı; paletlerinin itiş g6c6 suyun içinde hızlı bir şekilde ilerlemesini sağlıyordu. Sahile sessiz, ağır çekim bir yaklaşmaydı.

Kıyıya yaklařtıķa, çarpan dalgaların sesini duyabiliyor, onu doğuya s6r6klemeye çalışan cezir dalgasının çekişini hissedebiliyordu. Bu dalgayla m6cadele ederek kendini yormak yerine, ona doğru hafif bir aı yaptı ve çoğunlukla kendini o dalgaya bırakarak ilerledi.

Daha da yaklaşınca, 6l6 dalgalara odaklanarak, dalgalar arasındaki s6reye ilişkin kaba bir zamanlama çıkarmaya çalıştı. B6y6k bir 6l6 dalga onu yukarıya doğru iterek y6z6 6nde çıkma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı, ama geçti, kıyıya çarptı ve on beş metre 6n6nde kumların 6st6nde beyaz k6p6kler bıraktı.

Dalga tekrar geri gelirken ters y6nl6 dip akıntısı onu yakaladı, ama Kurt g6c6n6 kullanarak onu atlatıp bir sonraki dalgayı yakaladı ve onun 6st6nde v6cut s6rf6 yaparak sahile kadar gitti.

Dokuz on metre kadar ilerideki b6y6k kaya parçaları korunaklı bir yer sağlıyordu. Paletlerini çıkardı ve hızla ileriye doğru koşarak kayaların arasına saklandı. Oraya varır varmaz, maskesini çıkardı, dalış kıyafetinin fermuarını biraz indirip k66k bir tekli gece g6r6ř d6rb6n6 çıkardı. Sahili ve yukarısındaki yolu taradı. Hiçbir hareket, canlı herhangi bir şeye dair hiçbir işaret g6rmedi.

Yetmiş metre batıda, eski bir VW minib6s yolun kenarına park etmişti. Ulaşım araçları o olacaktı.

Tam başım evirdiğinde, Joe'nun sahile ulaşmak 6zere olduğunu g6rd6. Kısa bir s6re sonra, Joe da kayalara doğru hızla koştu.

Kurt minibüsü gösterdi. “Fena değil,” dedi. “Sadece en fazla bir futbol sahası boyu kadar ıskalamışız.”

“Bu mesafeyi yürümek akıntıya karşı kafa üstü yüzmekten daha kolay,” diye karşılık verdi Joe.

“Kesinlikle aynı düşüncedeyim,” dedi Kurt. “Ayrıca, her ne kadar uzak bir ihtimal de olsa, eğer dostumuz izlenmişse ya da peşine birileri takılmışsa, kaçış için kullanılacak aracın tam önünde sudan çıkmamış olmak belki de en iyisi.”

İki adam günlük kıyafetlerinin üstüne giydikleri dalış takımlarını çıkardı. Herhangi bir tehlikeye karşı gözlerini dört açarak sahilin aşağısına doğru hızlı adımlarla ilerlediler ve VW’ye ulaştılar.

Otuz yaşındaki araç sarımsı kahverengiydi, kumların üstünde geçen yıllar yüzünden pastan karıncalanmış ve çizik çizik olmuştu. Lastikleri kabaklaşmış görünüyordu ve önündeki VW amblemi kırılmış, W’nin yarısı kaybolmuştu.

“Çok havalı değil,” dedi Kurt, sonra Vespa’yı düşünerek ekledi. “Ama en azından dört tekerleği var.”

“Yaşam standartlarını yükseltmelisin,” dedi Joe.

Kurt kendi kendine güldü, kapıyı kaydırarak açarken. Havalı olması bakımından bir etki uyandırmasa da, minibüs, malzemeler için bolca yer, su soğutmalı bir motorla karşılaştırıldığında, çölü geçerken çok daha güvenilir olacak hava soğutmalı bir motor ve Kurt’ün geçerli olduğunu umduğu gerçek Yemen plakaları da dahil olmak üzere, başka niteliklere sahipti.

Aynı zamanda da boştu. Dirk Pitt minibüsü getirmesi için her kimi bulduysa, kayıplara karışmıştı. Yolun kenarındaki hafif banketin üstündeki ikinci lastik izleri, sürücünün başka bir araçla gittiğini akla getiriyordu.

Minibüse bindiler. Kurt sürücü koltuğuna geçerken, Joe da arkadaki malzemeleri kontrol etti.

“Botlarımız ve yerel giysilerimiz var burada,” dedi Joe. “Yiyecek, su ve başka şeyler de. Adam bizim için iyi hazırlık yapmış.”

Kurt anahtara bakındı. Güneş siperliğini aşağıya indirince, anahtar, bir notla birlikte, eline düştü.

Anahtarı kontağa takıp kâğıdı açarken, Joe da öne gelip yolcu koltuğuna oturdu.

“On bir on iki kilometre kadar kuzeydoğuya doğru sahilden gidin yazıyor. Doğu Otoyolu’nu gösteren asfalt yolda kuzeybatıya dönün. Elli kilometre kadar asfaltlıdır, sonra toprak yol olarak devam eder. Toprak yolda tam olarak yetmiş iki buçuk kilometre boyunca ilerleyin. Minibüsü saklayın ve yürüyerek kuzeybatıya doğru 290 derecelik bir rotayla 8,37 kilometre boyunca devam edin. Köşeyi dönünce, aradığınız yerleşke karşınıza çıkacak. Bol şanslar.”

“İmza var mı?”

“Bir dost,” dedi Kurt. Notu katlayıp sakladı. “Adam her kimse, onu hayal kırıklığına uğratmayalım.”

Kurt, çabucak çevresine bakındıktan sonra, anahtarı çevirdi ve motor yalnızca eski VW’lerin çıkardığı o kendine özgü sesle çalışmaya başladı. Kurt vitesle takıp ayağını debriyajdan çekerken dişlilerden ses geldi, ama en azından yola çıktılar ve ilerlemeye başladılar.

Kurt şafaktan önce yerleşkeye ulaşmayı umuyordu. Dört saatleri vardı.

ON YEDİ

Gamay Trout, Elwood Marchetti'nin tasarımı olan küçük bir hava gemisinde, dalgaların ancak dokuz metre kadar üstünde saatte yirmi deniz mili hızla yol alırken, neşeyle doluydu.

Bu gösterişli araca bir keşif balonu demek ona haksızlık olurdu. Mürettebat bölümü, Marchetti'nin hava kapsülü adını verdiği şeylerin arasında ve biraz altında yer alıyordu. Helyumla dolu kapsüller pontonlara benziyordu, ama çok daha büyük ve çok daha geniştiler. Araç ilerlerken kanatlarınca üretilecek ve uçmayı sağlayacak gücü elde etmek için altları düzdü ve üste doğru eğimliydiler. Yukarıya doğru çıkan ve kırk beş derecelik açısı olan bir dizi destek koluyla yolcu bölümüne bağlanmışlardı. Bunların arasında ikinci bir destek kolu sırası vardı ve onları güçlendiriyor, ayrı tutuyorlardı. Bu tasarım, başka hiçbir hava gemisinin sahip olmadığı bir şeyi, yukarıya, gökyüzüne doğru bir görüşü olanaklı kılıyordu.

Yolcu bölümünün şekli lüks bir yolcu gemisinininkine benziyor, şişirilmiş bölmelerin aşağısında, geriye doğru eğim yapıyordu. Arkasındaki bir platform açık havada yolculuğa, güneş banyosuna olanak sağlıyordu, aynı zamanda hava gemisine giriş-çıkış yoluydu. Kabinin bir hayli ilerisine yerleştirilmiş olan kanallı fan motorlar hava aracını bir çift kızak köpeği gibi çekiyordu. Kısa ve kalın bir kanat seti kanart görevi yaparken, her bir kapsülün üstünde yer alan bir çift dikey kuyruk hava gemisinin kuyruk dümeni işlevi görüyordu.

“Bu büyüleyici,” dedi Gamay, kenardan eğilip onları bulan ve takip etmeye başlayan üçlü bir yunus grubuna bakarak.

Kontrol sistemlerinin başında Marchetti olduğu için, Paul, Gamay ve Leilani anın tadını çıkarmakta özgürdüler. Rüzgârı hissederek, aşağıdaki tertemiz sularda uçarcasına yüzen yunusları seyrederek sadece içinde bulundukları anı yaşıyorlardı.

Şişe burunlu bu memeliler, düz kuyruklarının güçlü vuruşlarıyla hızlarını artırarak hava gemisiyle kolaylıkla aynı süratte yüzebiliyorlardı. Arada sırada, biri yüzeye çıkıyor, kendini yukarıya iterek onlara doğru sıçırıyor, sonra yay çizerek suya geri dönüyordu.

“Bize ulaşmaya çalışıyor sanki,” dedi Leilani.

“Belki de bizim ana gemi olduğumuzu düşünüyorlardır,” diye karşılık verdi Paul.

Gamay güldü. Yunusların böyle bir gemiyi ne olarak düşündüklerini sadece hayal edebilirdi. Bununla birlikte, ondan korkmadıkları açıktı. “Marchetti, sanırım bu işe yarayacak.”

Leilani başını sallayarak onayladı, keyfi daha iyi gibi görünüyordu. Paul gülümsedi.

“Fare yakalamış kedi gibi görünüyorsun,” dedi Gamay.

“Ben sadece iki güzel kadınla burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum,” dedi Paul, sırtarak. “Kurt ve Joe ile birlikte çölde yürümek yerine.”

Gamay güldü.

“Üstelik sadece bu da değil,” diye ekledi. “Bir kereliğine olsun, çalışmak için elimizde mültimilyonluk oyuncaklar var. Kurt ile Joe tam şu anda muhtemelen kötü kokulu birkaç deveyle boğuşuyorlardır.”

“Kabul etmek zorundayım,” dedi Gamay, sonra da Marchetti’ye döndü. “Daha ne kadar ileriye gidebiliriz?”

“Eğer gerekirse, günler boyunca havada kalabiliriz,” dedi. “Fakat benim önerim, bir saat daha bu rotada kalıp sonra adaya geri dönmek. Elemanlarım iki hava gemisinin daha montajını yapacak ve yarına hazır hale getirecek, o zaman üçünü de alıp daha çok yer, pardon, su inceleyebiliriz.”

“Pilotların var mı?” diye sordu Paul.

“Pilotlar?” diye karşılık verdi Marchetti. “*Küfelik pilotlara ihtiyacımız yok.*”

“Onları kim uçuracak?”

“Hanginiz isterse,” dedi Marchetti. “Bu şeyi bir araba ya da tekne kullanır gibi kullanabilirsiniz.”

Gamay, Marchetti’nin ekibe hoş bir katılım olduğunu düşündü. O ana kadar, elindeki bütün olanakları bu keşif gezisi için seferber ederek sözünü yerine kesinlikle getirmişti. Yüzen ada Aqua-Terra’yı çoktan kuzeybatıya döndürmüştü, süratini dört buçuk deniz millik etkileyici bir hıza çıkarmış ve mikrobotlarla ilgili bütün tanımlamaları NUMA’ya teslim etmişti. Hatta adayı robotlar olmadan çalıştırmak için başka bir düzine elemanını daha getirmişti.

“Bizi yollamadan önce birkaç ders verirsin,” dedi Paul.

“Mantıklı görünüyor.”

Gamay dikkatini yeniden denize çevirdi. Yunuslar, geminin suyun üstünde yüzen gölgesinin hemen önünde kalarak birbirleriyle yarışmayı sürdürüyorlardı. İçlerinden biri, sanki sıçrayacak gibiydi, ama bir anda dağılarak büyük bir süratle ters yönle gittiler ve göz açıp kapayana dek ortadan kayboldular.

“Gördün mü?” diye sordu.

“Çok hızlılar,” diye karşılık verdi Paul.

“Bizden sıkılmış olmalılar,” dedi Leilani.

Hâlâ suya bakmakta olan Gamay, farklı bir şey hissetti. Denizin rengi koyulaşıyordu. Daha az önce görmüş oldukları tertemiz mavi suların yerini loş bir grilik almaya başlamıştı.

Gamay yunusların bu değişimi hissettiklerini, onu bir tehlike olarak algıladıklarını ve diğer yöne kaçtıklarını tahmin etti.

Neşesi kaçtı. “Yavaşlat bizi,” dedi Marchetti’ye. “Sanırım onları bulduk.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

ON SEKİZ

“Bu Şeye binmek, bana kendimi ölde Woodstock’a gidiyor-muŐum gibi hissettirdi,” dedi Joe, karanlığa dikkatle bakarken sesi VW’nin motorunun sesine karışıyordu.

“Umalım da o kadar kalabalık olmasın,” diye karşılık verdi Kurt.

O ve Joe gece boyunca yol aldılar. Ara noktaya geldiklerinde, çöl yolundan çıktılar ve VW’yi bir kum tepeciğinin eğimli yamacının arkasına park ettiler.

Joe yerleri fırçalayarak lastik izlerini temizlerken, Kurt de yapıŐkanlı bir branda çıkardı. Brandanın üst kenarındaki ince tabakayı sıyırdı ve yapıŐkanlı kısım açığa ıktı. Brandayı ters serip yerde sürükleyince, kum taneleri yapıŐkanlı kısmın yüzeyine yapıştı ve üstünde ince bir kum tabakası oluştu.

Bu kadarını yeterli bulan Kurt, brandayı VW’nin tepesinden geçirip yere sabitledi ve üstüne birkaç kova kum attı.

Tam Kurt işini tam bitirdiğinde, Joe geri döndü. Sanki gözleri kendisine oyun oynuyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

“VW’ye ne oldu?”

“Onu görünmez yaptım,” dedi Kurt, omuzlarına küçük bir sırt çantasını geçirirken. “Kimse onu göremeyecek.”

“Tabii,” dedi Joe. “Muhtemelen biz bile. Ben arabamı park yerinde bile kaybediyorum, bunu hiç bulamayabilirim.”

Kurt bunu gerçekten düşünmemişti. Çevresine bakınarak doğal bir işaret aradı, ama çölün sunduğu sadece her yönde sonu yokmuş gibi uzanan kum tepeleri idi. Bir GPS alıcı çıkarıp bir nokta koyarak aracı gizledikleri yerin konumunu işaretledi. Bunun işe yarayacağını umdu.

Joe sırt çantasını omuzlarına atarken, Kurt ayaklarına bir çift kar ayakkabısı geçirdi. Eskilerin tenis raketi gibi değillerdi; modern karbon fiber tasarımıydı, ama aynı işi yapıyorlardı: Giyen kişinin ağırlığını daha geniş bir alana yayarak her adımda kuma batması ve zorla yürümesi yerine, kumun üstünde yürümesini sağlamak.

Joe da kendi ayakkabılarını giydikten sonra, iki adam yürümeye başladı.

Doksan dakika sonra, sonu gelmeyecek gibi görünen kum tepeleri sırasının sonuncusuna ulaştılar. Tepeye çıkınca, güneyden yaklaşan bir helikopterin sesini duydular.

Sesin kaynağını bulmak için çevrelerine bakınırlarken, Kurt gökyüzünde yanıp sönen kırmızı bir uyarı ışığı gördü. En fazla dört beş kilometre uzakta gibiydi, yaklaşık yüz elli metrede seyreliyordu ve dümdüz onlara doğru geliyordu.

“Yere yat,” dedi Kurt ve kendini yere atıp tıpkı bir çöl engereği gibi vücudunu kuma gömmeye çalıştı.

Joe da aynısını yaptı; bir anda ikisi de neredeyse boyunlarına kadar kuma gömülmüştü. Bu kamuflaje rağmen, helikopter on-

lara doğru gelmeye devam etti; ne başka yöne saptı ne de rotasını değiştirdi.

“Bu kötü görünüyor,” diye fısıldadı Joe.

Kurt’ün eli kalçasındaki kılıfa gitti ve 50 kalibrelik Bowen revolveri buldu. Toplu bir silahtı, ama Kurt kesinlikle şanslı birkaç atış yapmadığı sürece, bir helikoptere karşı pek işe yaramayacaktı.

Kırmızı ışığa kilitlendi. Diğer yanda daha soluk yeşil bir ışık vardı. Eğer iş o noktaya varacak olursa, Kurt tam iki ışığın arasına nişan alacak ve ciddi bir zarar verme umuduyla silahın topunu boşaltacaktı.

Joe’nun, büyük olasılıkla aynı şeyi planlayarak, kendi tabancasının emniyet mandalını açtığını duyduğu anda, aklına bir şey geldi: Eğer yerleri belirlendiyse ve bu helikopter onları avlamak için gönderildiyse, niçin karartma halinde değildi?

“Ne kibarlar, nişan almamız için seyir ışıklarını açık bırakmışlar,” dedi.

“Hata yaptıklarını mı düşünüyorsun?”

Helikopter onlara doğru ilerlemeye devam etti; artık yalnızca dört yüz metre kadar uzaktaydı ve hâlâ alçalıyordu, ama rotasını da değiştirmişti.

“Galiba bulunmak üzereyiz.”

Helikopter, altmış metre üstlerinden ve batıya doğru birkaç yüz metre yanlarından büyük bir gürültüyle geçti.

Kurt geçerken onu takip etti ve rotasını izledi. Arkasında başka bir hava taşıtı görmeyince, kumdan çıkıp peşinden koştu. Kum tepesinin eteğine ulaştı, bir sonrakinin tepesine güçlükle tırmanmaya başladı ve tepeye ulaşınca kendini yere attı.

Joe da yanında yere uzandı. Önlerinde, helikopter havada durdu ve denizdeki bir gemi gibi çölün üstünde yükselen karanlık bir şekle doğru alçaldı.

Düşük güçlü bir dizi ışık yanarak "gemi"nin tepesinde bir daire oluşturdu. Helikopter hiza aldı, yavaşça döndü ve kayalığa indi.

"Aradığımız yerleşke gibi görünüyor," dedi Kurt.

"Yalnız değiliz," diye karşılık verdi Joe.

Güneybatıdan ışıkların yaklaştığı görülebiliyordu. Küçük bir konvoyla benziyordu, belki sekiz, belki dokuz araçlık bir konvoy. Kaldırdıkları bütün o toz yüzünden farları saymak zordu.

"Dirk'ün burada pek trafik olmadığını söylediğini sanıyorum."

"Anlaşılan, en yoğun olduğu saat," diye karşılık verdi Kurt.

"Bizim için burada olmadıklarını umalım."

Araçlar kayalığın önünde dururken, sessiz çöl gürültüyle doldu. Farlar parlıyor, tozlar girdap gibi dönüyor, sesler yükseliyordu; kavga değil, ama Arapça, kısa kısa bir şey tartışan insanların sesleri. Bir mağaranın ağzından silahlı adamlar çıktı ve yeni gelenleri karşılamaya gittiler.

Kayalığın tepesinde, helikopterin motoru sustu. İki adam inerek kayalığın yan tarafına doğru ilerlediler ve kayadaki bir delik gibi görünen bir yere girerek gözden kayboldular. Kurt orasının tünel ya da gizli giriş gibi bir şey olduğunu tahmin etti.

"Hadi," dedi. "Park görevlisi hazır o araçlarla meşgulken."

Kurt tepeden birkaç adım inip tepenin yan tarafında koşmaya başladı. Joe peşinde, ona yetişmeye çalışıyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Joe. "Dosdoğru gidip gruptan biriymişiz gibi mi yapacağız?"

"Hayır," dedi Kurt. "O iniş pistinin arkasına gideceğiz. Helikopterdekilerin aşağıya inmeden ortadan kaybolduklarını gördüm. Tepede bir yerde içeri girmenin bir yolu olmalı. Bütün yapmamız gereken onu bulmak."

ON DOKUZ

Hint Okyanusu'nun üzerinde, Marchetti hava gemisini hafif bir tırmanışa geçirip otuz metrelik bir yüksekliğe çıkardı. Tasarımı olabildiğince zarif yapmak bazı ödünler vermeyi gerektirmişti; bu ödünlerden biri de aracın kanatlarınca üretilecek ve uçmayı sağlayacak gücü temin eden ileri yönlü bir hareket olmaksızın suyun üstünde durmak için yeterli kaldırma kuvvetine sahip olmamasıydı.

Motor kapanıp süzölmeye başlarken, yolcular gergindi.

"Hâlâ alçalıyoruz," dedi Gamay. Yirmi metre kadar aşağıdaki deniz sakin ve karanlıktı. Eğer Gamay haklıysa ve karanlık mikrobotların yüzeyin altında toplanmalarıyla ilişkiliyse, suya inmeyi hiçbir şekilde istemezdi.

"Bir saniye," dedi Marchetti.

Bir kolu çekti ve hava gemisinin her iki ucundaki bölmeler, sanki arabasının bagaj ve motor kapağını aynı anda açmış gibi, bir anda açıldı. Ardından yüksek basınçlı gazın tıslaması duyuldu ve bölmelerden iki ek balon çıktı. Çabucak helyumla dolarak yukarıya doğru şiştiler ve bağlama ipleri gerildi. Balonlar şişince, alçalmaları yavaşladı, sonra da durdu.

“Ben bunlara hava apaları diyorum,” dedi Marchetti gururla. “Yeniden harekete geçince balonlardaki gazı boşaltacağız. Fakat bu arada denize inmemizi engelleyecekler.”

Gamay bunu duyunca rahatladı. Yanında, Leilani ile Paul de bir oh çektiler.

“Örnekleme kitini çıkarmamız gerekiyor sanırım,” dedi Paul.

Hava gemisi yaklaşık on iki metrede sabitlendi. Marchetti, azar azar helyum boşaltarak, gemiyi yavaşça bir buçuk metreye indirdikten sonra kaldırma kuvvetini nötre ayarladı.

“Yeterince yakın mı?” diye sordu.

Paul, teleskopik örnekleme toplayıcıyla geminin arkasındaki platforma çıkarken başını sallayarak onayladı.

“Dikkatli ol,” dedi Leilani, sanki kenara yaklaşmasını istemiyormuş gibi görünüyordu.

“Katılıyorum,” diye ekledi Gamay. “Seni eğitmek yıllarımı aldı. Yeni bir eş bulup baştan başlamak hiç hoşuma gitmez.”

Paul kendi kendine güldü. “Büyük olasılıkla benim kadar yakışıklı ve güler yüzlü birini asla bulamazsın.”

Gamay gülümsedi. Onun kadar sevebileceğı birini asla bulamazdı, bu kesindi.

Paul kenara ulaştığında, Gamay da arkasından platforma ıktı. Aşağıda ne olduğunu bildiğı için, bir geminin seren direğinin gözetleme yerindeki bir gözcü gibi onu güvenlik kemeriyle bağlamak istiyordu, ama bunu yapmak mümkün değildi, zaten gerçek bir gereklilik de söz konusu değildi.

Hint Okyanusu’nun girdap merkezinde, tam ortasına yakın bir yerde, bir kasırganın merkez noktasına benzer bir noktadaydılar. Normal koşullarda, sözünü etmeye değecek hiçbir rüzgâr ya da dalganın olmadığı *sakin ekvator kuşakları*ydı.

Aşağılarındaki deniz kaygan ve durgun görünüyor, arkalarından ise güneş parlıyordu. Ortalık dikkat çekecek ölçüde sakin. Suyun birkaç metre üstünde süzülürlerken en hafif rüzgâr bile hissedilmiyor, kaygılanmaya neden olacak herhangi bir şey görünmüyordu.

Paul teleskopik toplayıcıyı uzatıp örneklem almak için ufak şişeyi suya daldırdı. Şişeyi sürükledi ve çekmeden önce fazlalığın dökülmesi için suyun üstünde tuttu.

Kalm plastik eldiven giyen Gamay örnekleme aldı ve şişenin dışını Marchetti'nin üstünde kalmış olabilecek herhangi bir mikrobot varsa çekip yakalayacağını söylediği özel olarak geliştirilmiş mikro-fiber bir havluyla temizledi.

Herhangi bir kalıntı görmedi, ama bu küçük baş belaları minikti. Yüz tanesi bir topluığının tepesine sığabilirdi.

Şişedeki suya baktı.

"Temiz görünüyor," dedi.

Şişeyi kapatıp kauçuk contalı paslanmaz bir çelik kutuya yerleştirdi ve kutuyu iyice kapattı. Havluyu da benzer bir kutuya koydu.

Gamay ile Paul, sanki bir iskelenin kenarından bakıyormuş gibi, aşağılarındaki sulara gözlerini diktiler. Birkaç metre derinliğe kadar su normal görünüyordu. Fakat yunuslar dağıldığından beri, üç dört kilometre boyunca rengi değişmiş okyanusun üstünde uçmuşlardı. Bu anlamsızdı.

"Yüzeyde değiller," dedi Gamay, gerçeği fark ederek. "Onları görebiliyoruz, tam aşağıdalar, ama hangi açıyla toplayıcıyı daldırırsak daldıralım, tüm alabildiğimiz sadece deniz suyu."

Kokpitte Marchetti de aynı fikirdeydi. "Tam aşağıda yüzüyorlar. Daha derinden bir örneklem almalısınız. İsterseniz, bizi tam aşağıya..."

“Vazgeçelim,” dedi Leilani. “Lütfen. Ya suya çarparsak, ya bir şeyler ters giderse?”

Leilani kabinin ana bölümündeydi ve bölme duvarının arkasında, korunaklı bir şekilde, kenardan izliyordu. Solgun görünüyordu.

“Onları buradan alabileceğime oldukça eminim,” dedi Paul, o bildik kendine güvenen haliyle.

Başı ve omuzları kenarda, yere yattı. Uzun kollarının da verdiği avantajla iyice uzanarak olabildiğince derinden ikinci bir örneklem şişesini suya daldırdı.

Marchetti biraz daha yaklaştı. Gamay da aynısını yaptı.

Paul örneklemini dışarı çıkardı. Yine temiz görünüyordu. İçindeki boşaltıp biraz daha derine uzanmaya çalıştı.

Leilani itiraz etmeye başladı. “Bundan emin değilim,” diye mırıldandı, korkmuş gibi. “Bu şeyleri gemiye almamız gerekiyor mu cidden?”

Kurt, Leilani’nin dengesini yitirebildiğini söylemişti. Artık Gamay bunun nedenini anlayabiliyordu. Bir an onlarla birlikte gitmeye dünden razı, bir an birdenbire korkuyla dolu.

“Birinin bunu yapması gerek,” dedi Gamay.

“Belki de sadece donanmayı ya da sahil güvenliği aramalıyız.”

“Bacaklarımı tut,” dedi Paul. “Daha derinden bir örneklem almam gerek.”

Gamay çömelip ellerini Paul’ün bacaklarının arkasına koydu ve bütün ağırlığını vererek bastırdı. Leilani’nin bir şeyler mırıldandığını duydu ve mikrobotlar, sanki bir timsahmış ve sudan fırlayıp Paul’ü kapacakmış gibi, genç kadının geriye doğru gittiğini hissetti.

Paul teleskopik çubuğu uzattı, kendisi de uzanabildiği kadar uzandı. Şişeyi iki üç metre kadar derine daldırdı. Yüzeye çıkarırken, Gamay onun vücudunun nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. Örneklem koyu renk gözüküyordu.

“Sanırım biraz alabilmeyi başardın.”

Paul teleskopik çubuğu geri çekmeye başlarken, Leilani de titremeye başladı. Geriye doğru bir adım daha attı.

“Sorun yok,” dedi Marchetti, onu yatıştırmaya çalışarak.

Tam o anda, hava gemisi gürültülü bir patlamayla sarsıldı. Arka ucu, bir tekerleği çıkan üstü kapalı bir at arabası gibi yana yattı.

Paul kaydı, güvertenin kenarına çarptı; neredeyse aşağıya düşüyordu. Gamay da onunla birlikte kaydı, kemerinden yakaladı ve güvertedeki direklerden birine kolunu doladı.

Leilani çığlık atıp yere düştü, ama kabinin kapısına tutundu, Marchetti ise kontrol paneline yapıştı.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı Gamay.

“Sen sıkı tutun,” diye karşılık verdi Paul. “Benim tutunabileceğim hiçbir şey yok.”

Bir patlama sesi daha; hava gemisi düzeldi, ama arka ucu, damperli kamyon yükünü boşaltıyormuş gibi, iyice aşağıya yattı. Gamay bütün gücüyle tutundu. Güçlü bir kadındı, ama platformdan aşağıya kayan ve suya düşmek üzere olan iki metrelik Paul’un yüz on kiloyu bulan ağırlığı gücünü çok geçmeden tüketecekti. Gamay, Paul’un kemerinin parmaklarını kestiğini hissetti.

Arkasında, Leilani ile Marchetti yardım etmeye çalışıyordu.

“Balon,” diye bağırdı Leilani, gökyüzünü işaret ederek.

Gamay yukarıya baktı. Arkadaki hava çapası kopmuş, luna-parkta bir çocuğun kaybettiği uçan balon gibi göğe yükseliyordu.

Bunun sonucu olarak, hava gemisi, kuyruk kısmı önde, suya düşüyordu.

“Bizi götür,” diye bağırdı Gamay.

“Hallediyorum,” dedi Marchetti, kokpite koşarken.

“Leilani, yardımına ihtiyacım var.”

Marchetti kabine çıkarken, Leilani, Gamay’ın yanında yere çömelip Paul’ün bacaklarına yapıştı. En öndeki kanallı fan motorlar dönmeye, hava gemisi yavaş yavaş ilerlemeye başladı. İlerlerken, Paul’ü tutmak daha da zorlaştı.

Gamay’a ortadan ikiye ayrılacakmış gibi geliyordu. Leilani’nin daha sıkı tutmaya çalıştığını gördü.

Hava gemisi hızlanmaya başladı, ama hâlâ düşüyordu; kuyruk ucu suyun ancak otuz kırk santimetre kadar üzerindeydi. Paul yüzünün suya değmesini önlemek için ters mekik çeker gibi vücudunu eğmişti.

Hız arttıkça, hava gemisi de düzelmeye başladı.

“Şimdi!” diye bağırdı Gamay. Leilani’nin de yardımını alarak bütün gücüyle çekti; Paul’ü kaydırarak çektiler ve ilk haline getirdiler; başı ve omuzları kenardan sarkıyordu. Gamay teleskopik örneklem toplayıcıyı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.

“Bırak o şeyi!” diye bağırdı.

“Tüm bunlardan sonra mı?” diye sordu Paul. “Hiç sanmıyorum.”

Artık aracın hızı artıyor ve Marchetti’ye tümüyle dengeyi sağlaması için yetecek kaldırma kuvvetini veriyordu.

Gemi yükseldikten ve düzeldikten sonra, Gamay, Paul’ü içeri çekip sımsıkı sarıldı.

“Paul Trout, sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme, az kalsın beni öldürüyordun,” dedi.

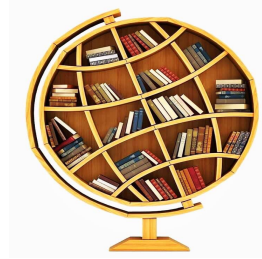
“Ben de,” diye karşılık verdi.

“Ne oldu?” dedi, Marchetti’ye bakarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Çapa bir şekilde serbest kalmış. Bir hata ya da bir tür arıza olmalı.”

Gamay, Paul’e baktı, o şeylerle birlikte suyun içinde olmak yerine, yanında olduğu için minnettardı. Korkunç bir kötü şans yakalarına yapışmış gibiydi. Yoksa çoktan yapışmış mıydı?

Marchetti’nin elemanlarını düşünmeye başladı. Otero ve Matson parayla satın alınmışlardı. Elemanlardan herhangi birini satın alınmaktan ne alıkoyacaktı? Bu düşüncayı kendine saklayıp buldukları koyu renk örnekleme baktı ve kendine Paul dışında tam olarak güvenebileceği hiç kimse olmadığını hatırlattı.

YİRMİ

Said al-Kalif öfkeli bir halde mağarasının koridorlarını uzun adımlarla yürüyerek geçti. Geniş ofisinin kapısını bir tekmeyle açtı ve masasına giden yolu kapatan bir sandalyeyi kenara fırlattı. Arkasından Sabbah içeri girdi ve kapıyı daha dikkatli bir şekilde kapadı.

“Küçük bir öğrenci gibi biri emretti diye gitmeyeceğim!” dedi Said bağırarak.

“Emirle çağrılmadın,” diye vurguladı Sabbah.

“Haber vermeden seninle temas kurdular, sana buraya geleceklerini ve beni görmeyi beklediklerini söylediler!” diye haykırdı Said. “Bu nasıl emirle çağrılmak olmuyor?”

Said oldukça büyük bir masanın yanında duruyordu. Arkasında, üç buçuk metre kadar aşağıda, ofisin arka duvarı işlevini gören cam bir bölmeden fabrikasının üretim katı görülebiliyordu.

“Steril laboratuvar odası”nda, orada burada, tehlikeli maddelerle çalışanların giydiğine benzer koruyucu kıyafetler içindeki

adamlar makinelerin ayarlarını yapıyor, Said'in mikrobotlarının yeni versiyonlarını üretmeye hazırlanıyorlardı. Ölümcül bir şekilde yeniden tasarlanmış olan bu koloninin hedefi Mısır ve oradaki barajdı.

"Bir ricada bulundular," dedi Sabbah. "Son zamanlardaki tavırları ve hareketleri düşünüldüğünde, seninle görüşmelerinin gerekli olduğunu düşündüm."

"Bu küstahlık!" diye bağırdı Said. "Benim adıma söz veremezsin."

Hayatı boyunca birçok defa Said o an içini kaplayan öfkenin aynısını hissetmişti, ama bu öfke daha önce Sabbah'a hiç yönelmemişti.

"Niçin? Amacımıza giderek daha da yaklaştıkça, bütün adamlarım aklını kaybediyor ve bulunduğu yeri unutuyor gibi görünüyorlar."

Sabbah konuşacak gibi oldu, ama kendini tuttu.

"Zaten yeterince konuştun," dedi Said, ona küçümseyen bir el hareketi yaparak. "Beni rahat bırak."

Sabbah, başını eğerek selam verip çıkmak yerine daha da dik durdu.

"Hayır," dedi açıkça. "Seni küçüklüğünden, baban öldüğünden beri ben eğittim. Üstelik seni koruyacağıma yemin ettim, gerekirse senden bile. O yüzden konuşacağım, sen de dinleyecek, lafımı bitirdiğimde ne yapacağına karar vereceksin."

Said başını kaldırıp büyük bir şaşkınlıkla baktı, itaat etmediği için Sabbah'ı öldürme dürtüsünü engelleyecek kadar büyük bir şaşkınlıktı bu.

"Bu konsorsiyum..." diye başladı Sabbah. "Senin girişimin için milyarlarca dolar verdi. Ayrıca, onların hepsi kendi namına

güçlü adamlar, arada sırada kendilerini güç gösterisinde bulunmak zorunda hisseden adamlar.”

Said sanki büyülenmiş gibi Sabbah’a baktı ve geçen yıllar boyunca sıkça yaptığı gibi onu dinledi.

“Buraya birlikte gelmeleri, insanın aklına tehlikeyi getiriyor,” diye devam etti Sabbah. “Birleşmişler.”

Said ofisine göz gezdirdi. Dekorasyon bakımından gösterişsizdi. Fakat bir duvarda sergilenen eski silahlar arasında, bir pala gözüne takıldı.

“Öyleyse hepsini öldüreceğim,” dedi Said. “Kendi ellerimle onları parçalara ayıracağım.”

“Peki bu bize ne kazandıracak?” diye sordu Sabbah. “Yalnız gelmediler. Her biri silahlı adamlardan oluşan bir ekip getirdi. Toplam sayıları, neredeyse bizimkilere eşit. Bu savaş demek olacaktır yalnızca. Üstelik biz kazansak bile, diğerleri kuşkusuz araştırma yapacak, hatta belki intikam peşine düşeceklerdir.”

Uzun bir zamandır ilk kez Said kendini savunmasız, köşeye sıkıştırılmış hissetti. Onu neye ittiklerini bilselerdi, bu konuda baskı yapmazlardı.

“Bu daha kötü bir zamanda olamazdı,” dedi. “Hazırlanmamız gereken başka konuklarımız var.”

“Onlarla ilgilenilecek,” diye vurguladı Sabbah.

“Güzel,” dedi Said. “Ne öneriyorsun?”

“Savaş başlatmayacak bir mesaj vermeliyiz. Onlara görmek istediklerini göstermeyi öneririm. Biri yakından görecektir, ötekiler uzaktan izleyecek.”

Sabbah’ın yüzünden tekin olmayan bir ifade geçti ve Said anlamaya başladı. Sabbah’ı yaşlı ve bilgisiz diye dikkate almamıştı, ama artık değil.

“Test bölmesini suyla doldurma emri ver,” dedi Said.

“Asvan’a saldırının simülasyonu olacak şekilde yapılandırıldı.”

Said’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Mükemmel. Tanıtım gösterisiyle devam edin. Onlara ön sıradan koltuk verin. Beklediklerinden fazlasını görmeleri beni onlar adına mutlu edecektir.”

Sabbah’ın yüzünde bir anda anladığını belli eden bir ifade belirdi.

“Emrettiğin gibi yapacağım,” dedi.

Said cam bölmeden işçilerine baktı tekrar. Oraya buraya gidip geliyorlardı. Makineler tam kapasite çalışıyordu. Üretim hatının sonunda, bir damla gümüş kumu silindir şeklindeki sarı plastik bir varile dolmaya başladı. Onun ilerisinde, elli dokuz varil daha duruyordu. Said’in en yeni kolonisini taşıyacaklardı. Üstelik, Said haklıysa, Aziz’in iradesi kırılacak, Mısır’ın askeri liderleri ve onların servetleri yeniden ellerinde olacaktı.

YİRMİ BİR

Kurt, Joe'dan birkaç saniye önce kayalığın tepesine ulaştı. Çevresini inceledi.

İniş pisti ön kenara doğru yolun dörtte üçünü kaplıyordu. Pistin tam ortasında Rus yapımı bir helikopter vardı. Kargo kapısı açıktı ve nöbetçi gibi giyinmiş iki adam açık girişte oturuyor, bir sigarayı ortaklaşa içerek konuşuyorlardı.

Etrafa bakınan Kurt, başka kimseyi görmedi. "İkisini birden halledebilir misin?"

Joe başını sallayarak onayladı. "Bir taşla iki kuş," dedi. "Ya da bu durumda, kablolarla iki kuş."

Kurt bunu duymaktan memnundu. Helikopterin uzak tarafını işaret etti. Joe bir kaya tırmanıcısı gibi kayalara tutunarak o tarafa gitti.

Joe gri makinenin yanındaki kapalı noktaya ulaşınca, Kurt yerel giysisinin yüzüne gelen kısmını örttü. Kendi gizlendiği

noktadan çıktı ve ellerini ağzına götürüp kayıp bir deve hakkında bir şeyler söyleyerek adamlara doğru yürüdü.

Adamlar dikkat kesildi ve ona doğru ilerlediler. Biri elini silahına koydu, ama Kurt belki yerli biri gibi görüldüğü, belki de konuşurken ellerini ağzına götürdüğü için silahını çekmedi.

“Naka, naka,” dedi, dişi deve anlamına gelen Arapça sözcüğü söyleyerek.

Adamlar tek kelimeyle şaşkına dönmüş görünüyordu. Ona kızgınlıkla bakmaya devam ederlerken, arkalarından yaklaşan Joe’yu hiç fark etmediler.

“Naka,” dedi Kurt bir kez daha, sonra da adamların kaskatı kesilip dizlerinin üstüne çöküşlerini izledi.

Adamlar sessizce yere düştü. Joe göründü; sırtıyor ve elinde iki adamı yere sermek için kullandığı elektroşok tabancası Taser’ı tutuyordu.

“Nereye, nereye, benim küçük nakâm nereye gitti?” dedi Kurt.

“Taser’ların en harika yanlarından biri çok hızlı çalışmaları” dedi Joe. “Öyle ki insan bağırmaya bile fırsat bulamıyor.”

Sarmal kablolar hâlâ adamların üstündeydi ve tekrar kımıldamaya başladıklarında, Joe bir kez daha şok verdi.

“Bence bu kadarı yeterli Doktor Frankenstein.”

Joe gücü kesince adamlar o anda elektrik şokundan kurtuldu. Kurt üstlerine atlayıp ikisine de sakinleştirici bir iğne yaptı ve gözlerinin kapanışını izledi. Adamlar pelte gibi kalırken, Joe, Taser’ın kablolarını çıkardı ve Kurt’ün iki adamı helikoptere geri taşımasına yardım etti.

Adamları içeri attılar, arkalarından kendileri de bindiler ve kapıyı çekip kapadılar.

Kapı çok geçmeden açıldı. Kurt ile Joe, nöbetçilerin koyu mavi üniformalarını giymiş, yüzlerini ve saçlarını örten kefiye-leri de sarmış bir halde dışarı çıktı. Joe helikopteri bekliyormuş gibi yaparken, Kurt daha önce görmüş olduğu tüneli bulmak için çevreyi inceledi.

Taşın üstünde bir yarık buldu ve yarığı takip edince aşağıya inen bir merdivene ulaştı. Merdivenin dibinde, çelikten yapılmış ve kolunun hemen üstünde elektronik bir sensör olan bir kapı gördü. Herhangi bir oteldeki kilitler gibi, bildik sensörlere benziyordu.

“Rezervasyonumuz olduğunu umalım,” dedi kendi kendine, nöbetçinin ceplerini karıştırırken. Ceplerin birinde bir anahtar kartı bulan Kurt, onu kart okuyucudan geçirdi. Işık yeşil olunca, kapının kolunu çevirdi.

“Çocuk oyuncağı,” diye fısıldadı.

Kapının kapanmaması için araya küçük bir kaya parçası koyduktan sonra, merdivenden çıkıp Joe’ya ıslık çaldı. Çok kısa bir süre sonra tüneldeydiler ve aşağıya giden dik basamaklardan iniyorlardı.

“Tavşan deliğine,” dedi Kurt. “Jabberwocky’ye karşı gözünü açık tut yeter.”

“Bak, yine takıldı aklıma, Jabberwocky tam olarak nedir?” diye sordu Joe. “Hiçbir zaman emin olamadım.”

“Kötü ve korkutucu bir şey,” dedi Kurt. “Görünce tanırsın.”

Basamaklardan indiler ve birçok tünelin ağzının olduğu bir kavşağa geldiler. Aşağıya doğru giden birine girdiler ve başka bir kavşağa ulaştılar.

“Kendimi bir karınca çiftliğindeymişim gibi hissediyorum,” diye fısıldadı Joe.

“Çok doğru,” dedi Kurt. “Dev insanların camın dışından bizi seyrettiklerini hayal edebiliyorum.”

Tünelde ilerleyip başka bir kavşağa geldiler.

“Ne taraftan?” diye sordu Joe.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kurt.

“Ya bir rehberimiz ya da bir haritamız olmalı.”

Kurt’ün kaşları çatıldı. “Eğer üstünde *Şu An Buradasınız* yazan ışıklı bir gösterge görürsen, kesinlikle bana da göster.”

O tür bir şey bulamadılar, ama başka bir şey Kurt’ün dikkatini çekti.

Tepede, tünel boyunca devam eden bir dizi boru vardı. Elektrik kabloları ve büyük olasılıkla su ya da doğalgaz. İçlerinden her ne geçiyorsa, bir üretim merkezi olmasını gerektiriyordu.

“Fabrikayı bulmamız gerek,” dedi. “Elektrik kablolarını izleyelim diye düşünüyorum.”

Kabloları takip ederek bir tünelde ilerlediler. Tünel onları daha büyük, bir aracın içinden geçebileceği kadar geniş başka bir koridora çıkardı. Kendileri gibi giyinmiş iki adam, karşıdan onlara doğru geliyordu. Adamlar yaklaşıırken, Kurt rahat görünmeye çalıştı. Bununla birlikte, dövüşmek için de hazırды. Fakat adamlar tek kelime etmeden yanlarından geçip gittiler, Kurt de daha rahat nefes aldı.

Tünelin sonunda, mağaranın açık bir bölümüne vardılar. Zemin betonu ve çevresinde sandalyeler olan bir düzine masa orayı dolduruyordu. Işıl ışıl aydınlatılmıştı. Karşıdaki duvarlardan birinde soğutuculu içecek makineleri vardı.

“Tebrikler,” dedi Kurt. “Yemek salonunu bulduk.”

“Gel gör ki artık aç değilim,” dedi Joe.

Masaların üçünde adamlar oturuyordu. Garip ama hiç de Said’in adamları gibi görünmüyorlardı.

“Burada her tür insan var,” diye fısıldadı Kurt. “Devam etsek daha iyi olur.”

Boruları ve elektrik kablolarını takip ederek ilerleyip sonunda camdan bir duvara ulaştılar. Ambar gibi bir yere tepeden bakıyordu. Aydınlatma yetersizdi, ama görebildikleri kadarıyla, aşağıda olimpik ölçülerde bir havuz var gibiydi. Ortasında da büyük bir makete benzer bir şey duruyordu.

“Nedir bu, bir sağlık kaplıcası mı?” diye fısıldadı Joe.

“Kimliğimiz açığa çıkarsa, öyle olmayacağı kesin.”

“Bu büyük bir tank,” dedi Joe. “Bana Washington’daki simülasyon tankımızı hatırlatıyor.”

“Çok tuhaf, daha tuhaf,” dedi Kurt, Lewis Carroll’un klasığı *Alice*’ten alıntı yaparak. “Bu adamlar bir şeyin modellemesini yapıyor olmalılar. Akıntılar, dalgalar ya da benzer bir şey.”

“Ortadaki o düzenek ne?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kurt. “Hadi, gidip daha yakından bakalım.”

Bir kapı buldular ve kimseye görünmeden aralığından geçtiler. Basamaklar onları bir tür soyunma odasına indirdi. Askılarda tehlikeli maddelerle çalışanların giydiklerine benzer beyaz renkli koruyucu üniformalar asılıydı.

“Giysilerimizi değiştirmenin zamanı geldi,” dedi Kurt.

“Bunun gerekli olduğuna emin misin?”

“Kamuflaj için,” dedi Kurt. “Ayrıca, burada eğer o mikrobotlardan varsa, üstümüzde koruyucu bir tabakanın olması daha iyi olabilir.”

Kurt ile Joe, hiç vakit kaybetmeden, nöbetçilerden çalmış oldukları üniformaların üzerine, koruyucu kıyafetlerden giydiler.

Havuz güvertesine çıktılar ve yüzey seviyesinde durdular. Kurt ortadaki nesnenin bir model gemi ya da bir kıyı şeridinin

tasviri değil, iki kenarı arasında eğim yapan geniş bir nesne olduğunu fark etti. Su düzeyi bir tarafta yüksek, diğer tarafta ise çok alaktı ve düzgün olmayan, dar bir kanala çıkıyordu.

Yanmda Joe ile bir kat daha indi ve bir kapıyı açtı. Artık su seviyesinin altında duruyorlardı; tanka ve tankın saydam akrilik kenarından setin çapraz kesitine baktılar.

“Bunu daha önce görmüştüm,” dedi Kurt. “Bu bir dolgu baraj. Üst tabaka kırılmış kaya parçaları ve kum. Ortadaki gri dolgu çok büyük olasılıkla sugeirmez kil. Alt kaplama ise kesme perdesi. Genellikle betondan yapılır ve suyun barajın altından sızmasını engellemek için tasarlanmıştır.”

Barajın arkasındaki yüksek suyu işaret etti. “Tıpkı bir rezervuar gibi yüksek tarafı doldurmuşlar bile.”

“Bu adamlar niçin bir barajın modellemesini yapsınlar ki?” diye sordu Joe.

“Emin değilim, ama bu sorunun cevabı hoşumuza gitmeyecek gibi bir his var içimde.”

Çalışmaya başlayan bir jeneratörün sesi dikkatlerini çekti. Hemen ardından tepedeki ana ışıklar yandı ve oda aydınlandı. Suyun içinden, havuzun karşısındaki beyaz renkli koruyucu giysilerden giymiş başka adamların çarpık siluetlerini gördü.

“Bir şeyler yapıyor gibi görünsek daha iyi olacak,” dedi Kurt.

Joe sırttı. “Kontrol etmem gereken bir çıkış işareti olduğundan çok eminim.”

“Bu iki kişilik bir iş gibi görünüyor.”

Tekrar merdivenden yukarı ıkıldılar ve dikkat çekmeden, sessizce gözlem bölmesinden geçtiler. Havuz güvertesinde, aynı kıyafetlerden giymiş olan karşılarındaki adamlara ellerini kaldıarak selam verdiler, adamlar da onlara aynı şekilde selam verdi, sonra yine soyunma odasına girdiler.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Joe.

Kurt, bir pencereden, odaya başka bir grubun girdiğini gördü. Bu adamlar kesinlikle kaliteli Arap kıyafetleri giymişti. Beyazlar giymiş başka bir adam onlara şunu bunu gösteriyordu. Arkalarından da gri renkte sade bir yerel kıyafet giymiş sakallı bir adam onları izliyordu.

“Bu Said,” dedi Kurt, tahminini etüt raporlarında görmüş olduğu bir fotoğrafa dayandırarak.

“Diğer adamlar kim?” diye sordu Joe.

“Tura çıkmış kodamanlar gibi görünüyorlar,” dedi Kurt.

Said Arap adamları havuzun çevresinden geçirip Kurt ile Joe’nun az önce inmiş olduğu merdivene götürdü. Sualtı izleme bölgesine indiler.

“Bir tür tanıtım gösterisi için buradalar,” diye fısıldadı Kurt.

“Mantıklı biri gibi görünmekten nefret ederim,” diye başladı Joe. “Ama onlar bir şekilde meşgulken hızla buradan kaçsak iyi olacak belki de.”

Kurt başını iki yana salladı. “Bilgece bir tavsiye dostum. Şu anda ön sırada yerimiz olması dışında tabii, üstelik bize ne planladıklarını göstermek üzereler. Bir yere ayrılmamamız, bu kıyafetleri çıkarmamamız ve araya kaynamaya çalışmamız icap eder diye düşünüyorum.”

“İcap eder?”

“Geçen hafta takvimimdeki günün sözü buydu. Kullanma fırsatım olacağı hiç aklıma gelmezdi.”

“Sözcük dağarcığını geliştirdiğini duyduğuma memnun oldum. Fakat ya bir şey onlardan birinin bize burada ne yaptığımızı sormasını icap ettirirse? Ya da büyük bir makineyi çalıştırmak gibi, nasıl yapılacağını bilmediğimiz bir işi yapmamızı?”

“Bir sürü düğmeye basmamız, bazı anahtarları çevirmemiz ve beceriksizmiş gibi görünmemiz yetecektir,” dedi Kurt.

“Tam bize göre desene.”

“Aynen.”

Kurt, Joe’nun endişelerini biraz daha gidermek isterdi, ama başka makinelerin çalışmaya başlaması dikkatini yeniden pence-reye yöneltmesine neden oldu.

Said’in çeşitli el ve kol hareketleriyle konuştuğunu gördü, ama aradaki cam yüzünden sözcükleri çıkaramadı.

“Bu, sesi kapalıyken televizyon izlemeye benziyor,” dedi Joe.

Havuzun diğer ucunda, silindir şeklinde sarı renkli büyük bir varil sabit bir vince bağlanıp yukarıya kaldırılıyordu. Adam-ların büyük özen göstermeleri ve yakınlarında yalnızca beyaz renkli koruyucu giysili adamların olması yüzünden, Kurt o silin-dirin içinde ne olduğunu bildiğini düşündü.

“Sesli ya da sessiz,” dedi. “Sanırım bir gösteri izlemek üze-reyiz.”

YİRMİ İKİ

Tankın çevresindeki büyük bölmede, Said'in Pakistanlı Mustafa ile Suudi Arabistanlı Elrama'ya söylediği sözler garip bir ahenksizlikle yankılanıyordu. Onları çıplak elleriyle boğazlama isteğine rağmen, kibar ve asil olmayı, en azından kendi düşüncesine göre, başarmıştı. Fakat onlara bir mesaj vermeye hazırды. Aslında, iki mesaj verme kararı almıştı.

Sabbah biraz daha eğildi. "Böl onları," diye fısıldadıktan sonra geri çekildi ve Said'in arkasında, görüş alanının dışında kaldı.

Said onun sözlerine tepki vermedi. Bu gösteriyi Sabbah'ın isteği üzerine yapmayı kabul etmişti. Fakat artık ne olacağıma kendi karar verecekti.

"Önünüzdeki tankta, Asvan Barajı'nın bir modelini görüyorsunuz," dedi. "Bu model az sonra güçlerimle ilgili bir tanıtım gösterisinin odak noktası olacak."

"Anlamıyorum," dedi Elrama.

“General Aziz söz verdiği parayı ödemeyi reddederek size cesaret verdi. Onun nedenleri vardı, ama bu nedenler arasında en önemlisi baraj. O baraj var olduğu sürece, Mısır’ın depolanmış beş yıllık bir su rezervi var. Fakat Aziz ne gücümle ne de gazabıyla ilgili pek bir fikre sahip değil.”

Said bir telsizi ağızına götürüp konuş düğmesine bastı. “Başla.”

Makineler yeniden çalışmaya başladı. Vinç döndü ve içi dolu varili suyun üstüne, nihai konumuna getirdi. Sarı varilin alt yarısına bağlı bir kablo çekildi ve varil boşalmaya başladı.

Gümüş kumu akmaya başladı; Said’in mikrobotlarından milyonlarca, milyonlarcası tanka dökölüyor ve çaya katılan şeker gibi dağılıyordu. Su bulanıklaşmaya ve grileşmeye başladı.

“Komutu ver,” dedi Said.

Çok yukarıdaki bir kontrol merkezinde, birisi bir düğmeye bastı ve şifreli bir komut gönderdi.

Bulanık su karışmaya başladı. Gri bulut daha yoğun bir küme halinde bütünleştikten sonra, suyun içinde gezinen karanlık bir hayalet gibi, barajın kenarına doğru ilerledi.

“Ne oluyor?” diye sordu Mustafa.

“Baraj kaya parçaları ve kumdan yapılmış,” dedi Said. “Bir araya getirilmesi ve muhteşem ağırlığı sayesinde bir arada tutulması kolay, ama tümüyle geçirimsiz değil.”

O konuşurken, gümüş kumu iki ayrı yerden barajın kenarına yapıştı. Bir barajın tepesine yakın bir yerden, bir de eğimli setin yaklaşık üçte biri kadar aşağısındaki bir yerden. Bir dakika kadar sonra, minicik makinelerin ilerleyişi barajın çapraz kesitinde fark edilebilir bir hal aldı.

“Olağanüstü,” dedi Elrama. “Sızma hızları dikkate değer.”

“Asıl baraj çok daha kalın elbette,” diye belirtti Said. “Fakat etki aynı olacak, yalnızca biraz daha zaman alacak. Birkaç saat herhalde.”

Dakikalar içinde, koloninin öndeki parmakları barajın merkez noktasına ulaştı. İlerleyişleri önemli ölçüde yavaşladı, ama oyma işi devam etti ve sonunda karşı tarafta iğne deliği gibi bir delik açıldı.

Bir iki dakika kadar sonra, küme kaya parçaları ve kumdan oluşan tabakanın sağ kenarına ulaştı ve içinden geçti. Su damla damla sızmaya ve giderek hızlanmaya başladı. Çok geçmeden barajın arkasındaki suyun ağırlığı o küçücük delikten suyun fışkırmasına neden oldu.

“Bu etki gerçek olayda çok daha büyük olacak,” dedi Said. “Asvan’ın arkasındaki suyun ağırlığı trilyonlarca tona denk geliyor.”

Ölçek modelde bile, sızıntı kısa bir sürede genişleyip büyüdü. Çok geçmeden deliğin çapı beş santimetreyi, sonra da on santimetreyi buldu. Saniyeler sonra, barajın üst kısmından bir bölüm koptu ve su minyatür yolu, yoldaki araçları beraberinde götürdü. Tankın yüksek kenarındaki su delikten akmaya, diğer tarafa şelale gibi dökülmeye başladı. Fakat asıl ilginç şeyler barajın içinden geçen alttaki tünelde gerçekleşiyordu.

Sular tepeye akın edince, bir denge noktasına ulaştı; su geçirmez kilin erozyona direndiği noktada çok daha düşük bir hızla aşağıya akıyordu.

“Baraj çökmüyor,” dedi belirtti Mustafa.

“Alttaki tüneli izle,” diye karşılık verdi Said üstüne basa basa.

Alttaki tünel en sonunda diğer uca ulaştı ve dakikalar içinde tankın daha derin kısmındaki yüksek basınçlı su alttaki tüneli

genişleterek bir iğne deliği büyüklüğünden çapı birkaç santimetreye ölçülecek bir delik haline getirdi.

Su diğer uçta incecik damlacıklar halinde püskürmeye başladı. Bir iki dakika daha geçince, merkez ortasından dağıldı ve üstündeki malzeme içine g  erken V şeklinde derin bir oyuk oluşturdu.

Büyük bir dalga içinden geçti ve Nil Nehri'ni temsil eden dar kanala gürültüyle akmaya başladı. Minyatür toprak dolguları bastı, toprağı, kumu ve yapıları temsil eden küçük kutuları önüne katıp götürdü.

Test başarılıydı, barajda gedik açılmıştı, Nil taşmıştı. Mustafa ile Elrama gözlerinin önündeki felakete şok içinde bakakalmışlardı.

Said kendi kendine gülümsedi ve geriye doğru bir adım attı. Bu mükemmel bir andı. Sabbah arkasındaki kapıyı tuttu.

Mustafa dönüp onlara baktı, sırtarak ve beklentiyle. Başıyla Sabbah'a işaret verdi. Adamın yüzündeki ifade Said'e birinin hazinesini çalmış bir hırsız hatırlattı. Sabbah hiçbir şey yapmayınca, o ifade değişti; önce şaşkınlık, sonra öfke ve korku halini aldı. Sabbah'ın efendisini  ld rmeyeceğini artık fark etmiş olmalıydı.

Hırsız  alıntı eşyalarla yakalanmıştı ve bu yüzünden okunuyordu. Bir silaha uzandı, ama Sabbah, Said'i kenara çekip kapıyı çarparak kapadı.

G z açıp kapayınca kadar, bölme sıkıca kilitlendi. Kapıyı d ven mermilerin çıkardığı ses, onların kulaklarına ancak bir zil sesi gibi geliyordu.

Mustafa kapının arkasından bağırmaya başladı. "Ne yapıyorsunuz? Bunun anlamı ne?"

Odanın dışında, Said bir dahili haberleşme sisteminin düğmesine bastı. "Anlamı basit. Sen benim hizmetk rımı benim aley-

hime döndürmeye çalıştın, ama o bu sınavı geçti. Şimdi sen bunun sonuçlarına katlanacaksın.”

Kapıya vurulan yumrukların sesi duyuldu, sonra da birkaç merminin sekerken çıkardığı ses çınladı; Said seken mermilerin Mustafa’yı ya da Elrama’yı öldürüp öldürmediğini düşündü.

Elrama bağırmaya başladı. “Said, mantıklı ol! Benim bu işle hiçbir ilgim yok.”

Said aldırış etmedi. Telsizi bir kez daha ağzına götürdü. “Avı başlat.”

Yukarıdaki kontrol merkezinde, operatör başka bir düğmeye bastı ve sarı varil biraz daha eğilerek havuza daha fazla metalik kum boşalttı. Bulanık gri renk geri döndü, koyulaştı ve suyun yapısı bir kez daha değişti. Said ile Sabbah’ın durduğu yerden, tankın dışından, su sanki kaynamaya başlamış gibi görünüyordu.

Gözlem odasının içinde, etki artmıştı. Mustafa akrilik duvara bakıyordu. Koyu, kıvamlı bir şekil, ahtapot mürekkebi gibi kesif, ileriye doğru akın etti. Temiz yüzeye aktı ve bir tür ince film tabakası gibi yüzeye yayıldı.

Mustafa donup kaldı. Elrama koşarak onun yanından geçip kilitli kapının koluna asıldı. “Kurtarın beni!” diye bağırdı. “Mustafa’ydı. Ben bu işin içinde değilim!”

Garip bir cızırdama yankılanmaya başladı ve film tabakası, Mustafa’nın ince çatlaklar diye düşündüğü bir küme halinde koyulaşıp yoğunlaştı. İnce çatlaklar akriliğin üzerinde dallanan bir şekil halinde yayıldı ve iki küçük alanda giderek yoğunlaştı.

Oyma sesi giderek daha yükseldi ve daha keskinleşti, neredeyse tırnakların yazı tahtasma sürtülmesi gibiydi. Ses Mustafa’nın beynine işlemiş görünüyordu. Mustafa akriliğin titreştiğini, suyun ince ince dalgalandığını görebiliyordu.

Saydam duvar insanın tüylerini ürperten bir sesle çatırdadı. Elrama kapının koluna asılmaya ve serbest bırakması için Said'e yalvarmaya devam ediyordu. Mustafa titremeye başladı ve dizlerinin üstüne çöktü.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Akrilik duvar yarıldı, g  t  ve su odayı bastı. Mustafa suda yüzmeye çalıştı, ama gümüş kumundan oluşan koloni çevresini sardı, giysilerine girdi, derisinde oyuklar açtı ve onu yirmi beş kiloluk bir  rs gibi, tankın dibine sürükledi.

Mustafa, bir anlığına, zıpkınlanmış bir balık gibi çırpındı, spazmlarla kasıldı, ama çarçabuk hareketsiz kaldı, bunun hemen ardından da kanı suyu kırmızıya boyamaya başladı. Arkasında, su basan odada, Elrama'yı bekleyen akıbetin daha iyi olduğu söylenemezdi.

YİRMİ ÜÇ

Kurt, test odasındaki katliama bakıyordu. “Birden, keşke gidelim dediğinde buradan ayrılmış olsaydık diye geçti içimden,” dedi Joe’ya.

O ve Joe, soyunma odasından bütün olanları izlemişlerdi ve suyun kıpkırmızı olmasına bakılırsa, orada gereğinden fazla kalmış gibilerdi.

Koruyucu kıyafetlerini çıkardılar, arka kapıya gittiler, merdiveni kullanarak soyunma odasından çıktılar.

“Umarım dönüş yolunu bulmak için geriye ekmek kırıntıları bırakmışsındır,” dedi Joe.

“Tek yapmamız gereken yukarıya doğru gidip buradan uzaklaşmak,” diye karşılık verdi Kurt.

Tank odasına tepeden bakan ana koridora ulaştılar, ama ikisi de aşağıya bakmadı. Koridorun ortasına geldiklerinde, silah sesleri patlak verdi. İlk dalga planlı ve soğukkanlıydı, ama sonra dü-

zensiz bir hal aldı ve araya insanların bağırsı çağrışları da karıştı. Sanki birileri karşı ateş açmış gibi sesler de karışıyordu.

“Yemek salonu,” dedi Kurt. “Orada görmüş olduğumuz diğer adamlar, az önce mikrobot yemeği olan o iki adam için çalışıyor olmalılar.”

Silah sesleri gittikçe şiddetlenerek devam etti. “Büyük bir çarpışmaya benziyor,” dedi Joe. “Belki de hepsi gafil avlanmamıştır.”

“Bizim için çok kötü,” dedi Kurt. “Mavi ekibe katılmak istemiyorsak bir süreliğine göze batmamaya çalışmamız gerek.”

Kurt bir kapı buldu, çekip açtı ve içeriye baktı. Bilgisayarlar, yazıcılar ve çizim masaları gördü. Başlarında kimse yoktu.

“Buraya,” diye fısıldadı.

İçeriye daldılar. Kurt dönüp kapıyı kapadı. Duvara dayandı ve kapının kasası ile kenarı arasındaki ince bir çatlaktan koridorun bir kısmını görebildiğini fark etti.

“Bak bakalım bir arka çıkış var mı?” dedi. “Ya da bir dolap veya gerekirse saklanabileceğimiz başka bir yer.”

Joe çevresini incelemeye başladı, Kurt ise gözlerini kısmış ince çatlaktan bakıyordu. Yabancılarla ilgilenmek için hazırlanmış plan her ne ise altüst olmuş gibiydi. Said’in silahlı adamlarından bazıları, yaralı bir halde, koridordan aşağıya doğru koştu. Çok kısa bir süre sonra, destek güçler geldi ve çatışma daha da şiddetlendi, araya patlayan ses bombalarının gürültüsü de eklendi.

“Arkada saklanacak hiçbir yer yok,” dedi Joe. “Arka kapı da yok.”

Kurt gözünü boşluktan ayırmadı. “Şansımıza, buraya tam da bu iç hesaplaşmanın ortasında gelmek düşmüş.”

“Bir dakika önce olsaydı, çatışmanın ortasında kalmış olacaktık,” diye itiraz etti Joe.

“Fakat iki dakika sonra olsaydı, çatışma bölgesinden geçmiş, tepeye doğru gidiyor olacaktık, üstelik arkamızdaki adamların çatışması gizlenmemizi sağlayacaktı.”

“Haklısın,” dedi Joe.

Kurt ayağıyla kapıyı kanırtıp çatlağı birazcık genişleterek koridorun daha büyük bir kısmını görme imkânı buldu. Kimin ya da neyin yaklaştığını görmeden çok önce, ayak sesleri duydu.

“Destek geliyor,” diye fısıldadı.

Joe kımıldamadı.

Bir grup geçti; iki nöbetçi genç bir kadını yanlarında götürüyordu. Kadının yüzünde korku görülebiliyordu, ama daha çok başka bir şey vardı. Kurt kabul ya da teslimiyet duygusu olduğu gibi bir izlenime kapıldı.

Kadın göz açıp kapayana dek geçip gitmişti, ama Kurt onun dış görünüşünü düşündükçe içini garip bir his kapladı. Kadın kısa boyluydu, siyah, dik dik saçları vardı, yanık bir teni ve üzgün gözleri. Bir tutsak gibi görünüyordu, dahası görünüşü...

Kurt tekrar duvara dayandı. “Bir sorunumuz var,” dedi.

“Bir çölün ortasında, acımasız haydutlarla dolu bir labirentte kapana kısılmanın ötesinde bir sorundan mı bahsediyorsun?”

“Evet,” dedi Kurt. “Bunun ötesinde. Sen Kimo ile karşılaşmıştın, doğru mu?”

“Birkaç kez,” dedi Joe. “Neden?”

“Bana onu tarif etsene.”

“Müthiş bir adam,” dedi Joe. “Amerikan futbolundaki hücumcular gibi. Kısa boylu, ama sağlam yapılı, geniş omuzlu. Ancak bir yetmiş boyundaydı, fakat öküz gibi güçlüydü, muhtemelen seksen kilo falandı.”

“Şimdi kız kardeşini tarif et.”

“Üzgün, biraz da dengesiz, ama bunun için geçerli nedenleri var.”

“Beni deli etmeye çalışmanın zamanı değil,” diye çıkıştı Kurt. “Neye benziyor?”

“Güzel,” dedi Joe. “Çıkık elmacıkkemikleri, ince hatlar, bronzlaşmış uzun bacaklar.”

“Doğru,” dedi Kurt. “Uzun ve ince kol ve bacaklar, ipek gibi güzel saçlar.”

“Nereye varacaksın?”

“Az önce koridorda, Kimo’ya Aqua-Terra’da bıraktığımızdan daha çok benzeyen bir kadın gördüm.”

“Cidden benimle dalga geçiyor olmalısın. Tutsak mıydı?”

“Öyle görünüyordu.”

“Düşündüğün...”

“Evet, öyle düşünüyorum.”

Joe durumun ciddiyetini hemen kavradı. “Yani Leilani buradaysa, Marchetti’nin adasında kalan kim öyleyse?”

“Emin değilim,” dedi Kurt. “Fakat Marchetti’ye ne kadar çabuk silah çektiği ve daha sonra onunla arasını düzeltmenin bir şekilde yolunu bulduğunu düşünecek olursak, sanırım bir profesyonel.”

“Ona vurucu tim,” demiştin diye hatırlattı Joe.

“Takılıyordum, ama o hiç istifini bozmamıştı.”

“Hayır, bozmamıştı,” dedi Joe. Derin bir nefes aldı. “Paul, Gamay ve Marchetti tehlikedeler.”

Kurt başını sallayarak onayladı. “Onları uyarmamız gerek. O kadın, artık her kimse, Said için çalışıyor olmalı.”

Joe daha bir şey diyemeden, ağır bir çizme darbesiyle kapı aniden açıldı. Uzi taşıyan adamlar içeriye daldı ve onlar karşılık

veremedi üstlerine çullandılar. Mücadele etme fırsatı bulamadan yere yapıştırıldılar, etkisiz ve zararsız hale getirildiler.

Diğerleri onları tutarken, iki adam üstlerini aradı.

“Jabberwocky,” diye homurdandı Joe.

“Teşekkürler,” diye homurdandı Kurt de alaycı bir ifadeyle, üstündeki üç adamın ağırlığı onu yerde tutarken. “Fark etmemiştim.”

Üzerlerindeki bütün aletler ve silahlar alınınca, ayağa kaldırıldılar ve öyle tutuldular; sonra odaya elinde bir tüfekle bir adam girdi, Said al-Kalif.

Kurt’e doğru uzun adımlarla yürüdü. “Sizi bekliyorduk,” dedi.

“Casusun sana geldiğimizi söyledi elbette.”

Said bir çakal gibi güldü. “Evet, aslına bakarsanız, söyledi.”

Bunu söyledikten sonra, tüfeğinin dipçliğini Kurt’ün karnına indirerek onu soluksuz bıraktı ve sırtüstü yere düşürdü.

“Onun adı Zerrin. Size selamlarını gönderdi.”

YİRMİ DÖRT

Yüzen ada Aqua-Terra'da, Paul ile Gamay günün çoğunu yakaladıkları "vahşi" mikrobot örneklemini inceleyerek Marchetti ile birlikte geçirmişlerdi.

Ön tarafta, su basan bölümünün yerine geçici bir laboratuvar yapılmıştı. Marchetti'nin bilgisayarları, küçük bir telsiz vericisi ve başka ekipmanlar odaya dağılmış durumdaydı.

Elektron mikroskobu olmadan, mikrobotları tek tek göremiyorlardı, ama tıbbi kullanıma uygun bir çift optik mikroskopla, Paul ile Gamay, sanki algler ya da bakteriler gibi, küçük kümeler halinde bir araya toplanmış olan iki ayrı örneklemini inceliyordu.

Marchetti bilgisayar konsolunun başında oturmuş, klavyesinde bir şeyler tıkırdatıyordu. Leilani de yanlarında oturuyordu, ama gerginlikten yerinde duramıyordu. Sabahı orijinal tasarımın tanımlamalarını arayarak geçirdikten sonra, test yapmaya ve Marchetti'nin yıllar önce prototipler için programlamış olduğu

standart komutlarla mikrobotlara sinyal göndermeyi denemeye başlamışlardı.

“Hiçbir şey yapmıyorlar,” dedi Paul onuncu kez.

“Emin misin?” dedi Marchetti, hâlâ komut protokollerini göndermeye çalışarak. “Yani son derece küçükler, belki bir şeyleri gözden geçiriyorsunuzdur.”

“Onlara mikroskopla bakıyoruz,” dedi Paul. “Orada öylece duruyorlar sadece. Şükran Günü yemeğinden sonraki tembel ak-rabalar gibi.”

Gamay ona bir bakış fırlattı. “Benimkilerden bahsetmiyorsun, değil mi?”

“Sadece kuzen Willie, büyük ölçüde.”

Gamay bir an için incinmiş gibiydi, sonra omuz silkti. “Hak-lısın, o kanepeye perşembe günü öğleden sonra oturdu ve pazara kadar yerinden kalkmadı.”

Marchetti dikkatlerini çekmek için gürültülü bir şekilde öksürdü. “Mikrobotların kuzen Willie’nin ruhu tarafından ele geçirilmediklerini göz önüne alacak olursak, sadece Otero’nun komut kodlarını değiştirdiği sonucunu çıkarabilirim.”

“Bunun bize ne yararı olacak öyleyse?” diye sordu Leilani.

Marchetti daha cevap veremedi, Gamay daha pratik bir soru sordu. “Mikrobotların kendilerinden kodları çıkarabilmemizin bir yolu var mı? Belki üzerlerinde bir ters mühendislik işlemiyle programlamalarını okuyabiliriz.”

Marchetti başını iki yana salladı. “Burada sahip olduğum ekipmanla olmaz.”

“Peki ya Otero’nun kendisinden çıkarsak?” diye ekledi Leilani. “Ya da arkadaşından? Onları aşağıdaki hücrelerde tutuyoruz. Anahtarları alalım ve gidip onlarla konuşalım. Konuşalım derken, konuşturalım demek istiyorum aslında.”

Gamay, Paul'e baktı. Leilani için kaygılanıyorlardı. Günler geçtikçe, daha öfkeli, daha sinirli oluyor gibiydi, özellikle hava gemisindeki kazadan beri.

"Ben tamamen şiddet karşıtı taraftayım," dedi Marchetti.

"Seni öldürmeye çalıştılar," diye karşılık verdi Leilani.

"İyi tespit," dedi Marchetti. "Hadi, gidip bunun intikamını onu döverek alalım. Bakalım, kauçuk bir hortum ya da ona benzer bir şey bulabilecek miyim?"

"Bu çok hızlı bir geri dönüş oldu," dedi Gamay.

"Ben yanardöner biriyim," diye karşılık verdi Marchetti. "Ne diyebilirim ki sana?"

"Belki başka bir yol vardır?"

"Ne gibi?"

"Eğer mikrobotlara açık okyanusta talimatlar veriliyorsa, bu sinyalleri yakalayabilmemiz gerekmez mi?"

"Teorik olarak," dedi Marchetti. "Fakat onların daha yakınına gitmek zorunda olurduk."

"Daha yakın?"

Bu Paul'ün de pek hoşuna gitmemişti. "Ne kadar yakına gitmek zorunda olurduk?"

"Yayının tipine bağlı," dedi Marchetti. "Düşük frekanslı bir sinyal ya da kısa dalga yayın olabilir. Geniş bir alanı kapsayabilir ve hemen hemen her yerden gönderilebilir. Bir hava taşıtından, gemiden ya da uydudan görüş hattı yayını ya da bir yüksek frekans yayını olabilir. Sinyalin yüzen bir koloninin bir bölümüne gönderilmesi, sonra da onların bu sinyali kulaktan kulağa oyunu gibi birbirlerine yaymaları bile mümkün. Her durumda, sinyali yakalamak için bile, doğru zamanda doğru yerde olmamız gerekir."

“Otero’dan bu bilgiyi zorla almak daha kolay görünüyor,” dedi Leilani.

“Bütün şartlar eşitken, en basit çözüm genellikle en iyi çözümdür,” dedi Paul. “Sen olsan hangi tip yayın kullanırdın?”

Marchetti bir an durdu. “Kısa menzilli şifreli yayın,” dedi en sonunda. “Yüksek frekans.”

“Öyleyse bizim arayacağımız da bu.”

“Büyük olasılıkla son derece kısa menzilli bir yayın olacaktır,” diye uyardı Marchetti. “Saliseler çerçevesinde. Belki aralıklarla tekrarlayan, ama oldukça kısa süreli. Ne aradığımızı bilmezsek, bunu atmosferin arka plan gürültüsünden ayırmak imkânsız olabilir. Parazit, başka radyon yayınları, iyonizasyon, bütün bu şeyler bir sorun olabilir.”

“Sen mızıkçısın,” dedi Paul, sanki her çözüm kendi engeliyle birlikte geliyormuş gibi hissediyordu.

“Sinyali yakalamak zorunda değiliz,” dedi Gamay. “Bu işi bizim için yapabilecek bir şeyimiz var burada.” Eliyle örneklemeleri işaret etti. “Tüm yapmamız gereken yayını kaydetmek, minik mikrobotların uyanmasını gözlemek, sonra da olayın ardından yayını dikkatle incelemek.”

Marchetti etkilenmiş görünüyordu. “Bu işe yaramalı,” dedi. “Bu kesinlikle işe yaramalı. Adayı koloninin kıyısına yönlendireceğim. En son belirlendikleri konumu temel alırsak, otuz altı saat içinde koloniye ulaşmış oluruz.”

YİRMİ BEŞ

Kurt ile Joe birkaç saattir tutsaktı. Yiyecek yok, su yok, ışık yok, gelen giden yok. Ne dayak yemişler, ne sorguya çekilmişler, ne de tehdit edilmişlerdi; sadece küçük bir odada, test tankına giderken takip ettikleri kalın boruların aynısına zincirlenmiş bir halde karanlıkta bırakılmışlardı.

Joe'nun sesi karanlığın içinde kulak tırmalarcasına duyuldu. "Konfora hiçbir laf edemem."

Kurt'ün de boğazı kurumuştı. Ağzını kapalı tutmak ve yalnızca burnundan nefes almak için ne yapabiliyorsa yapmıştı. "Yatakları yapması ve havluları değiştirmesi için birilerini çağırmış mıydık bir saat önce?"

"Sanırım çağırmıştık," dedi Joe. "Acaba gecikmenin silahlı çatışmayla bir ilgisi var mı?"

"Uzatmalara gitmiş gibi görünmüyor, ama ortalığı temizlemeleri ya da başkalarıyla ilgilenmeleri gerekmiş olabilir. Daha büyük bir olasılıkla, eğer bu Zerrin hâlâ rapor veriyorsa, bize soru sormaya gerek duymuyorlardır."

“Anlamadığım şeylerden biri,” dedi Joe. “Kadın zaten onların tarafındaysa, rıhtımda ona niye saldırdılar?”

Kurt bunu düşündü. “Birkaç nedeni olabilir. Belki kadının görevi çok gizlidir ve haydutlar onu tanımıyordur. Belki dikkat dağıtmak içindir. Kesin olan bir tek şey var, bu olay onu korumamızı gerektirdi. Geriye hiçbir kuşku kırıntısı bırakmadan. Güven suiistimaline dayanan en iyi dolandırıcılık numaraları hiçbir zaman dolandırıcı kaynaklı değildir, daima hedef kaynaklıdır. Biz görmek istediğimiz şeyi gördük: yardıma ihtiyacı olan bir dost. Kimo ve diğerleri ölmüş olduğu için zaten savunma durumuna geçmiştik. O kadını kurtardıktan sonra, gardımızı alma yönündeki doğal içgüdümüz bize egemen oldu.”

“Leilani’nin pasaportunu ve e-postalarını aldığını söylemeye gerek yok. Leilani’nin kardeşi hakkında son haberleri almak için NUMA’yı aradığını bilmesini söylemeye de.”

“Sanırım onları gerçek Leilani’den aldı,” dedi Kurt.

“Malé’ye geldiği zaman onu yakalayıp yerine bu kadını geçirmiş olmalılar.”

Joe kesinlikle haklıydı; bu da kaçmalarını çok daha zorunlu bir hale getiriyordu. “Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız,” dedi Kurt. “Ellerimi bu borunun her yerinde gezdirdim. Fakat zayıf bir nokta bulamadım.”

“Burada da yok. Sallayarak gevşetmeyi denedim, ama kayaya sabitlenmiş, yerinden oynatamıyorum.”

Joe sözünü bitirdiğinde, hücrelerinin kapısı açıldı. Tepedeki ışıklar yanınca, Kurt ile Joe bir an için göremez oldu.

İçeriye Said ve hep onunla birlikteymiş gibi görünen sakallı adam Sabbah girdi. Birkaç silahlı adam da onlara eşlik ediyordu.

“Ellerinde havlu ya da çarşaf göremiyorum,” dedi Joe.

“Kesin sesinizi!” diye bağırdı Sabbah.

Said, sorun olmadığını belirtmek ister gibi, bir elini kaldırdı.

“İlginç bir gün oldu,” dedi Said. “Benden çok sizin için ilginç.”

İngilizcesi iyiydi, hafif aksanlıydı, ama, muhtemelen İngiltere’de eğitim aldığı açıkça belliydi.

“Tahliye noktamıza dönmediğimizde çok daha ilginç olacak,” dedi Kurt. “Birçok insanın gözü senin üzerinde Said. Üstelik bizden kurtulmak bu araştırmanın yalnızca daha da derinleştirilmesine neden olacaktır.”

“Kaderinize boyun eğdiniz demek ki?”

“Gitmemize izin vermediğin sürece,” dedi Kurt.

“Ölmekten korkmuyor musunuz?”

“Ölmek bizim yapılacaklar listemizde yer almıyor, ama kendimizi de kandırmayalım. Asıl soru, sen korkuyor musun?”

Said şaşırmış gibiydi, Kurt’e göre iyi bir şeydi bu. Buradan nereye varacağına dair hiçbir fikri yoktu, ama ev sahiplerinin dengesini bozmanın bu noktada yararı dokunabilirdi.

“Ben de kendimi kandırmıyorum, senin tabirinle,” diye karşılık verdi Said.

“Elbette,” dedi Kurt. “Burada, üssünde oyuncaklar yapıyor ve onları havaya uçuruyorsun. Bir tür oyun oynuyorsun ve bu oyunun nasıl hızla bir sona geldiğinin farkında değilsin. NUMA peşinde. Bu da CIA, Interpol, Mossad da çok geçmeden peşine düşecek demek oluyor. Özellikle de biz sağ salim geri dönmezsek. Bizi öldürürsen, kaçacak yerin kalmaz.”

“Sana bizim kaçacağımızı düşündüren nedir Bay Austin?”

“Eğer düşünmüyorsan, düşünmelisin. Bela dört bir yandan geliyor. Katamarana saldırman çaresiz olduğunu gösteriyor. Bu geceki silahlı çatışma ve öldürdüğün o iki adam savunmasızlığını kanıtlıyor.”

Said bir kahkaha attı; ama sanki karnı guruldemiş gibi bir ses çıkmıştı. "İçinde bulunduğunuz durumun benimkinden çok daha savunmasız olduğunu söylemek isterim."

"Ben de sana senin için bir çıkış yolumuz olduğunu belirtmek isterim."

Joe gözücuyla, "*Bizim mi? Var mı?*" der gibi Kurt'e baktı.

Kurt her yola başvuruyor, devam ettikçe bir hikâye uyduruyordu. Bu onun oynayabileceği elinde kalan son karttı. Said'in aklına, her ne kadar inanılmaz görünse de, Kurt'ün, Joe'nun ve NUMA'nın onun etrafını sarmakta olan bu beladan kurtulmasına yardımcı olabileceği şeklinde minik bir kuşku tohumu ekmesi ve buna inanmasını sağlaması gerekiyordu.

Said, Kurt'ün soluna geçti.

"Bana teklif etmeye çalıştığın şeyi ne istiyorum ne de ona ihtiyacım var," dedi Said. "Buraya size ölmek üzere olduğunuzu söylemek için geldim sadece."

"Sürpriz sayılmaz," dedi Kurt gözünü bile kırpmadan. "Fakat sana şunu sormama izin ver: Sence niçin hükümetim buraya insansız avcı uçaklarmdan oluşan bir filo ya da yeraltı sığınaklarını havaya uçuracak bombalar taşıyan Stealth avcı uçakları yerine bizi gönderdi? Hadi. Burada bazı düşmanlarından uzakta ve güvende olabilirsin, ama Amerikan hükümetinden değil. Bunu biliyorsun. Sen artık A Listesi'ndesin. İranlıların yaptığı reaktör ve zenginleştirme tesisleri gibi. Üstelik son birkaç yılda ortadan kaldırdıkları başka onlarca tehditten hiçbir farkın yok. Senin gibi bir adamın artık arkasına saklanabileceği hiçbir sınır yok. Fakat sen bu dünyada Bin Ladin'in sahip olmadığı bir şeye sahipsin. Senin elinde takas yapabileceğin bir şey var. Teknoloji."

Said olduğu yerde kaldı. Kurt'ün söylediklerini düşündüğü açıktı, neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel bir gerçek. Ar-

tık Kurt üstüne gitmeliydi. Eğer yalnızca biraz zaman ve biraz serbestlik almayı başarabilirse, onun ve Joe'nun bir şansı olabilecekti.

"Söylediklerine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Açıklamama izin ver," dedi Kurt. "Ben seni muhatap almazdım. Sen bir katilsin ve haydutsun. Ne var ki ben Sam Amca için çalışıyorum, bana söyleneni yaparım. Bize buraya gelme, içeri sızma ve geri dönüp rapor sunma emri verildi. Seninle daha sonra mümkünse üçüncü şahıs kanalları aracılığıyla temas kurma emri. Sahip olduğun şeyi istiyorlar."

"Sana bir aptal gibi mi görünüyorum?" diye sordu Said, git-tikçe öfkeleniyordu.

"Ben buna cevap vermezdim," dedi Joe.

"Sizin hükümetiniz anlaşma yapmaz."

"Bu konuda yanılıyorsun," dedi Kurt. "İki yüz yıldır anlaşma yapıyoruz. Werner von Braun'u hiç duymadın mı? O binlerce kişiyi öldürmüş roketleri yapan bir Alman'dı, bir Nazi. Savaştan sonra onu kanatlarımızın altına aldık, çünkü ihtiyacımız olan bilgiye sahipti. Viktor Belenko, bize bir MiG-25 getiren Rus pilottu. Beyzbol oyuncularını, bale dansçılarını, bilgisayar programcılarını, bize verebileceği bir şeyi olan herkesi kabul ederiz biz. Bu gelmek isteyen yoksul çiftçiler ve köylüler için belki bir adaletsizlik, ama senin için iyi bir şey. Sana bir çıkış yolu veriyor."

"Yeter bu kadar." Döndü.

"Bu ülke bölünüyor," dedi Kurt sesini yükselterek. "Anarşi hüküm sürerse, senin paran ve gücün bile seni güvende tutmayacaktır. Ayrıca, dışarıdaki dünyada başka sorunların olduğunu da tahmin ediyorum, yoksa konuklarını öldürmek ve en başından beri burada saklanmak zorunda olmazdın. Sana bir çıkış yolu öneriyorum. Bizi serbest bırak ve gördüklerimizi rapor etmemize

izin ver, hükümetim de daha profesyonel bir tarzda seninle irtibat kursun.”

Said, Kurt’ün oldukça iyi çevirdiği dolaba rağmen, teklifi düşünmedi bile. Dönüp gülümsedi. “Kısa bir süre sonra, başkalarının yanı sıra, senin hükümetinden adamlar da kendileriyle temas kurmam için bana yalvarıyor olacaklar. Senin kumlarda yatan beyazlamış kemiklerinse bunda en ufak bir fark bile yaratmayacak.”

Said eliyle nöbetçilere işaret etti. “Şuna bir ders verin, sonra da onları kuyuya getirin. Sizinle orada buluşacağım.”

Said çıktı, Sabbah arkasındaydı, kalan dört adamsa onlara doğru yürüdü.

İlk olarak güçlerini zayıflatmak için birkaç darbe indirdiler, sonra da metal coplarla giriştiler. Darbeler şiddetliydi, ama Kurt önlemini almış ve dönüp kapanmayı başarmıştı, bu yüzden darbeler şiddeti azalacak bir açıyla gelmişti.

Joe da aymısını yaptı; başını eğdi ve boksörlüğünün verdiği tecrübeyle hareket etti.

Cop darbelerinden biri Kurt’ün gözünün üstüne inerek etini yardı ve ardında kanayan derin bir yara bıraktı. Kurt bu darbe onu sersemletmiş numarası yaptı. Kendini bırakarak zincirlerde asılı kaldı; çevresindeki adamlar heveslerini yitirmiş gibi görünüyordu. Sırtına gelişigüzel bir tekme indi ve adamlar kendi aralarında gülmeye başladılar.

İçlerinden biri Arapça bir şeyler söyledikten sonra eğilip Kurt’ü ayaklarının üstüne kaldırdılar. Kelepçelerini çıkarıp onu sürüklediler. Kurt gözkapaklarını kasten yarı yarıya kapamış olmasına rağmen, Joe’nun da yanında yürümeye zorlandığını gördü.

İlk vartayı atlatıp hücreden çıkmışlardı. Asıl sorun sonraki vartanın ne olacağıydı.

Mağaranın ana girişine ulaştıklarında, cevabın ilk kısmını aldılar. Güneş turuncu rengi ışık demetleri halinde parıldıyordu. Öğle sonrasıydı, günün en sıcak zamanı. Zorla dışarıya çıkarıldılar ve bir spor arazi aracının arkasına götürüldüler. Diğer nöbetçiler silahlarını tutarken, daha meşum görünen bir adam yarım metrelik kalın bir iple ellerini aracın çekme kancasına bağladı.

“Bu iyiye işaret olamaz,” dedi Joe.

“Sanırım gemi altından geçirme cezasına çarptırılıyoruz, ama çöl usulü, ata bağlayıp sürüklemek gibi,” diye karşılık verdi Kurt.

Meşum görünüşlü adam güldü, araca bindi ve tekrar tekrar ara gazı verdi. Kurt bir çözüm bulmaya çalıştı. Tek düşüncesi gitmeye başlamadan önce araca binmekti, ama aracın dışı dümdüzdü, üstelik elleri oraya bağlıyken araca çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

Adam yeniden ara gazı verdi.

Joe, Kurt’e şöyle bir baktı.

“Aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

“Harika.”

Spor arazi aracı ileri doğru hareket edince, Kurt ile Joe da aniden hızla öne doğru çekildi; ayakları tökezledi ve neredeyse düşüyorlardı, ama ayaklarının üstünde durmayı ve aracın hızına ayak uydurarak koşmayı başardılar. Kurt’ü şaşırtan, aracın sürücüsünün hızını artırmaması oldu. Sürücü sadece rölanti hızda gidiyor, iki tutsağı hızlı bir koşu süratinde arkasından çekiyordu.

Kurt ile Joe hıza ayak uydurmak için kendilerini zorlarken, arkalarındaki nöbetçiler onlara gülüyordu.

Arazi aracı mağaranın girişinin yanından geçti ve kumların üstünde ilerlemeye başladı.

“Peki ya şimdi?” diye sordu Joe. “Aklına bir şey geliyor mu?”

Kurt hızla koşuyor, ayakları yumuşak kumlara gömülüyordu. “Hayır,” dedi.

“Hadi Kurt,” dedi Joe.

“Sen niçin bir şeyler düşünmüyorsun?”

“Bu ekibin beyni sensin, ben yakışıklı olanım,” dedi Joe.

“Kumda yüzüstü sürüklendikten sonra, pek öyle olmayacaksn.”

Joe cevap vermedi. Alçak bir tepeye tırmanmaya başladılar; aracın hızına ayak uydurmak artık çok daha zordu. Arazi aracının arka tekerlekleri yüzlerine kum fırlatıyordu. Tepenin zirvesine ulaştılar ve diğer taraftan aşağıya indiler. Kurt diğer düz kesimi görünce sevindi.

Çöl güneşi tepelerine vuruyordu, sıcaklık kırk dereceye yakındı. O sıcakta iki üç dakika koştuktan sonra, ikisi de terden sıırılsıklam oldu. Vücutları kaybettikleri suyu karşılayamayacaktı. Uzakta, Kurt başka bir kaya oluşumu gördü. En az bir buçuk kilometre uzakta olmalıydı, ama yolculukları oraya doğru gibi görünüyordu.

Joe’nun ayağı bir şeye takıldı, sendeledi, neredeyse düşüyordu.

“Ayakta kal,” diye bağırdı Kurt, ileriye bakarak.

Joe koşmaya devam etmeyi başardı. Kurt düşünmeye çalışıyordu.

Önlerindeki kayalık bölüme ulaşmayı başarırlarsa, yerde bir taş arayacaktı. Yerden bir şey almaya çalışmak riskli olacaktı, ama onun ve Joe’nun daha uzun bir süre koşabilmesi mümkün değildi.

Bunların hiçbirisi olmadan, spor arazi aracı güneye döndü ve park etmiş bir grup araca yaklaştı. Dönerek durdu ve hem Kurt hem Joe yere düştü.

Kumların üstünde yatan, nefesini toplamaya  alışan Kurt, Said ile birlikte birkaç adamının artık kullanılmayan eski bir kuyu gibi görünen bir şeyin yanında durduğunu gördü.

Said onlara doğru yürüdü. Kurt' n kuyuya baktığını görmüş olmalıydı. "Susadın mı?" diye sordu.

Kurt hiçbir şey söylemedi.

Said daha yakınına eğildi. "En k     nden bile olsa bir vaha arayışıyla   l  geçmeden susuzluğun anlamını kavrayamazsın. Boğazın kapanır. Gözlerin kafatasının içinde kaynayarak kuruyacakmış gibi gelir. Vücudun terleyemez, çünkü artık verecek suyu kalmamıştır. Bir Bedevi'nin hayatı budur işte. Hem böyle çölde iki üç kilometrelik bir yolculuğun ardından yere serilmez de."

"Deveye bindiğine ve bir araç tarafından  ekilmediğine oldukça eminim o Bedevi'nin," dedi Kurt kulak tırmalayan bir sesle.

Said adamlarına döndü. "Serinletecek bir şeyler içmek misafirlerimizin hoşuna gidecektir," dedi. "Onları kuyuya getirin."

Nöbetçiler Kurt ile Joe'yu çözüp ayağa kaldırdılar ve itip kakarak kuyuya doğru götürdüler. Kuyunun ağzına ulaşınca, Kurt bir şeyler i meyeceklerini anladı. Kuyunun dibinden ölümün kokusu geliyordu.

Döndü ve nöbetçilerden birine tekmeyi basarak adamın bileğini parçalayıp silahına atıldı. Joe da neredeyse aynı anda harekete geçti, kolunu kurtardı ve solundaki adamı ani bir saldırıyla yere serdi.

Saldırının hızı nöbetçileri gafil avlamış gibi görünüyordu. Bu adamlar bütün gün ne yemek yemiş ne de su içmişlerdi. D v l-

müşler ve çölde sürüklenmişlerdi. Daha az önce kumların üstünde yatarken ölü gibi görünüyordular.

Said'in adamlarından dördü arkadaşlarına yardım etmek için koşarak geldi, ama Amerikalılar büyük bir güçle ve çok seri dövüşüyorlardı. Her biri ya karnına bir darbe, ya yüzüne bir yumruk, ya dizine bir tekme, ya boşluğuna bir dirsek aldı.

Nöbetçilerden biri Kurt'ü yakalamaya çalıştı, ama Kurt hızla yana çekilip onu çelmeleyerek başka bir nöbetçinin üstüne gönderdi. İki adam çarpışıp kumların üstüne düşerken, Kurt ayağa fırladı. Yerde bir tabanca gördü ve almak için atıldı. Fakat topa atlayan bir Amerikan futbolcusu gibi, Said'in adamlarından üçü silahı yakalamak için hemen üstüne atladı.

Silah patladı ve Said'in adamlarından biri, parmakları uçmuş bir halde, acıyla haykırdı. Ama Kurt silahı tekrar ateşleyemeden, başının arkasına şiddetli bir darbe aldı ve silah ellerinden kayıp gitti.

Yanında, Joe da yakalanmıştı.

"Tutun onları!" diye bağırdı Said. "Bırakmayın!"

Kurt büyük bir güçle mücadele etti, ama Said'in adamları onu kollarıyla bacaklarından yakaladılar. Onu bir rock konserinde kalabalığın üzerinde elden ele taşman bir izleyici gibi kuyuya doğru taşıdılar.

Joe'nun akıbeti de daha iyi değildi. Nöbetçilerden biri tek eliyle onu yakalayıp ileriye doğru itti; kuyunun kenarından aşağıya itmek üzereydi.

Kurt kuyuya ulaşınca, bir bacağını kurtarıp adamlardan birinin yüzüne tekme attı. Adam geriye yuvarlandı, ayak bileği alçak kerpiç duvara takıldı ve geriye doğru kafa üstü kuyuya düştü. Çılgınlığı bir saniye yankılandı, sonra bir anda kesildi.

Kurt'ü tutan grup üç bacağı kalmış bir masa gibi sallandıktan sonra onu kuyunun ağızına doğru fırlattı.

Adamlar Kurt'ü bırakır bırakmaz, Kurt döndü, alçak duvarı ve duvardan çıkan demirden yapılmış A şeklindeki küçük çerçeveyi gördü. Kollarını açtı, demiri yakaladı ve tutundu.

Bir saniye sonra, Joe kuyuya atıldı. Kurt'ün, belki de içgüdüsel bir hareketle, bacaklarını yakaladı.

Joe'nun ağırlığı Kurt'ü aşağıya çekti; sonunda sıcak mı sıcak demir çubuklardan birine tutundu.

Batan güneşin önünde bir gölge belirdi.

Said'in elinde bir cop vardı. Copu geriye savurup Kurt'ün parmaklarına doğru fırlattı. Cop çarpmadan Kurt kendini bıraktı.

Joe ile birlikte aşağıya düştüler. Altı metre kadar düştükten sonra, eğimli bir kum yığınının çarptılar ve dibe doğru üç metre daha kaydılar.

Çarpmanın etkisiyle Kurt sarsıldı, ama kumun eğimli olması ve dipte, çürümekte olan birkaç ceset bir tür hava yastığı görevi yapmış, çarpmanın etkisinin büyük bir kısmını emmişti. Kurt dipte, garip bir pozisyonda, yüzükoyun bir haldeydi.

Sersemi dönen ve neredeyse bilincini kaybetmek üzere olan Kurt kendini gözlerini açmaya zorladı. Joe otuz santimetre yanından yatıyordu; bir köşeye fırlatılmış bez bebek gibi duvar dibinde yığılıp kalmıştı. Kolları altındaydı, bir bacağı tuhaf bir açıyla eğilmişti. Kımıldamıyordu.

Yukarıdan kulağına bir ses geldi, Kurt hiç hareket etmedi, ama gözucuyla Said'in kuyunun kenarından aşağıya eğildiğini görebiliyordu. Birkaç el ateş edildi, kuyunun dibinden kumlar ve taş parçaları havalandı. Keskin bir şey Kurt'ün bacağını kesti ve bir mermi ya da kaya parçası, havaya toz kaldırarak, yüzünün birkaç santimetre önünden geçti.

Kurt hareketsiz kaldı; geri çekilmedi, kımıldamadı, nefes bile almadı.

Tepeden Arapça bağrış çağrışlar ve karman çorman sözcükler duydu. Bir fener getirildi, kuyunun dibine tutuldu. Işık çevrelerinde neredeyse hipnotize edici bir şekilde oynadı. Kurt hareketsiz kaldı. Onu sadece kuyunun dibindeki bir başka ceset olarak görmelerini istiyordu.

Başka sözcükler duyuldu. Işık kapandı ve yüzler kayboldu.

Bir dakika sonra, çalışmaya başlayan motorların sesi kuyunun duvarlarında yankılandı. Kurt, artık duyamayana kadar, araçların uzaklaşmasını dinledi. Joe ile birlikte ölüme terk edilmişlerdi. En azından o an için ölü değillerdi, ama kuyudan çıkmayı başaramazlarsa, ölüm sadece bir zaman meselesiydi.

YİRMİ ALTI

Gamay, Marchetti'ye bakmak için geçici laboratuvara gitti. Onu bir ısı lambası, birkaç sıcaklık sondası ve suyla dolu olan, üst tabakası da bulanık gözüken uzun, dar bir deney şişesinden oluşan bir deney düzeneğinin üstüne eğilmiş buldu.

"O deney şişesinde mikrobotlar olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

Marchetti doğruldu. "Ah, Bayan Trout," dedi irkilip elini göğsüne götürerek. "Çok sessizsiniz, geldiğinizi hiç duymadım."

"Pek sayılmaz. Kendinizi işinize çok kaptırmışsınız sadece."

"Evet," dedi, sondalardan birini kurcalayıp bir göstergeyi kontrol ederken.

"Bunun ne olduğunu söylemenizde sakınca var mı?"

"Bir şeyi öğrenmeye çalışıyorum sadece," dedi, yaptığı işle ilgili konuşmamayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Gamay karşısına oturup gözlerini ona dikti. "Niçin erkekler önsezilerini paylaşmaktan hoşlanmazlar?" diye sordu. "Yanılmaktan bu kadar mı korkuyorsunuz?"

“Milyon kere yanılmışımdır,” dedi Marchetti. “Aslında, ben haklı çıkmaktan korkuyorum.”

“Ne hakkında?”

“Dışarıda ne olup bittiği konusunda bir önsezim var.”

“Ve bunu bir sır olarak saklıyorsunuz,” dedi. “Tanıdığım çoğu erkek gibi, konuşmadan önce kanıt istiyorsunuz ya da en azından makul miktarda ek delil.”

Eliyle düzeneği işaret etti. “Bu bana bu kanıtlara ulaşma girişimi gibi görünüyor.”

“Gerçekten harika sezgileriniz var Bayan Trout. Paul’ün sizden bir şey gizleyemeyeceğine bahse girerim.”

“Bunu denememeyi öğrendi.”

“Akıllı adam,” dedi Marchetti, mahcup bir şekilde gülerek. “Haklısınız elbette. Mikrobotların aslında sıcaklık değerlerindeki anomaliden sorumlu olduklarına dair bir önsezim var. Küresel ısınmayı durdurmayla ilgili bir plan duyduğumu hatırlıyorum. Yıllar boyunca sürekli roket fırlatarak gezegenin yörüngesine, yoksa belki de kutupların üstüne miydi yalnızca, gerçekten tam anımsayamıyorum, neyse, milyonlarca, milyonlarca yansıtıcı disk dağıtılmasıyla ilgili bir plandı. Bu yansıtıcı diskler güneş ışığının bir bölümünü bloke ederek tekrar geriye, uzaya yansıtacaktı. Küçük bir yüzdesini. Sadece hissetmeye başladığımız etkiyi gidermeye yetecek kadar.”

Gamay da bununla ilgili bir şeyler duyduğunu hatırladı.

“Bu planla ilgili çok büyük sorunlar olduğu açıldı,” diye devam etti Marchetti. “Ama temel kavram merakımı uyandırmıştı. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağını çok düşünmüştüm.”

“Emsaller var,” dedi Gamay. “Büyük volkanik patlamalardan sonra, havadaki kül dünyaya dağılıyor ve sizin bahsettiğiniz bu disklerle büyük ölçüde aynı işi yapıyor. Altıncı yüzyılda yaşa-

nan kıtlıkların sebebi olarak güneş ışınlarını bloke ederek karanlığa yol açan ve tarımsal üretimin düşmesine neden olan küller gösterilmişti. 1815 yılına yazsız yıl denmişti, çünkü bütün dünyada ortalama sıcaklıklar şaşırtıcı ölçüde düşüktü. Başlıca şüpheli ise Endonezya'daki Tambora Dağı'nın patlamasıydı."

"Benzer bir ilkenin burada da işbaşında olabileceğini hissediyorum," dedi Marchetti. "Atmosferde değil ama, denizde."

Deney düzeneğini işaret etti. "Bu su örnekleminde güneşe bağlı bir ısınma-soğuma döngüsünü yeniden yaratmaya çalıştım. Fakat teorimle ilgili bir sorun var. Mikrobotların oluşturduğu üstteki bulanık tabakayla bile, neredeyse kuralsal tuzlu su gibi davranıyor."

"Yani?"

"Mikrobotlar ısıyı emiyor, ama hiçbir yerde, bizim görmüş olduğumuz şekilde, suyu soğutmaya yetecek ölçüde olmuyor."

"Fark ne kadar büyük?"

"Çok büyük," dedi. "Yüzde doksana yakın bir sapma. Böyle bir sapma herkes için çok demektir."

"Yani deneyinizde bulduğunuzu kastettiğiniz şey..."

"Dışarıda, açık okyanusta kaydetmiş olduğumuz sadece yüzde onluk soğuma. Evet, kastettiğim şey tam olarak bu."

Gamay çevresine bakındı. Marchetti'nin deneyi doğru yapıp yapmadığını ya da bir kez daha denemesi gerekip gerekmediğini sormasına gerek yoktu. Marchetti saatlerdir laboratuvara kapanıp kalmıştı ve bilgisayar programcısından önce mühendisti. Gamay onun ne yaptığını bildiğini tahmin etti. Ayrıca, önlerinde durana benzer görünen başka altı deney düzeneği daha görmüştü. Onların kontrol grupları olduğunu varsaydı.

"Öyleyse, bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Ama bu kez bir kadınmışsın gibi davran ve paylaş."

“İki olasılık var,” dedi. “Ya soğumanın büyük bölümünden başka bir şey sorumlu, ya da mikrobotlar bizim henüz gözlemlemediğimiz veya keşfetmediğimiz başka bir süreç yahut mekanizma yoluyla okyanusu soğutuyorlar.”

“Mikrobotların sürekli gezip durmaları için daha iyi bir neden mi olur?”

“Korkarım öyle,” diye karşılık verdi Marchetti.

Gamay başka bir şey diyemeden, laboratuvarında bir alarm çalmaya başladı. Keskin, tiz bir sesteki ve yanıp sönen elektronik flaşlar eşlik ediyordu.

“Ne oluyor?”

“Yangın alarmı,” dedi Marchetti. Bir dahili telefon sisteminin düğmesine uzanıp bastı. “Neler oluyor şef?”

“Çok sayıda ısı sinyali alıyoruz,” diye cevap verdi şef, hâlâ bir şeyleri kontrol ediyormuş gibiydi. “Doğruladık,” diye devam etti. “Makine dairesinde yangın var.”

YİRMİ YEDİ

Paul Trout alarmları duydu ve koridoru hızla geçerek geçici laboratuvara ulaştı. Marchetti dahili telefonda başmühendisiyle seri bir tartışma halindeydi. Gamay, yüzünde kaygılı bir ifadeyle, onun yanında duruyordu.

“Yangın,” dedi.

“Tahmin etmiştim,” diye karşılık verdi Paul.

Havayı koklamaya başladı ve yanan dizel yakıtın kendine özgü kokusunu aldı. “Makine dairesi?”

Gamay başını sallayarak onayladı.

Marchetti mikrofona konuştu. “Robotları tekrar devreye sokabilir misin?”

“Cevap vermiyorlar.”

“Ya yangın önleme sistemi?”

“O da cevap vermiyor.”

Marchetti kötü görünüyordu. “Çalışmaya devam et,” dedi, dahili telefonun düğmesine tekrar basarak. “Elle söndürmek zo-

runda kalacağız. Kostis ve Cristatos'u benimle buluşmaya oraya gönder. Diğerleri beklemede kalsın."

Marchetti, Paul ile Gamay'a baktı. "İkinizden birinin yangın söndürme konusunda deneyimi var mı?"

"Benim var," dedi Paul. "Seninle geleceğim."

Bu kez Gamay kötü görünüyordu. "Paul, lütfen," dedi.

"Bana bir şey olmayacak," diye karşılık verdi Paul. "Fazlasıyla eğitim aldım. Sen güvenli bir yere git."

"Kontrol merkezi," dedi Marchetti. "Şefim orada."

Gamay başını sallayarak onayladı. "Dikkatli ol."

Paul, Marchetti ile birlikte hızla kapıdan çıktı ve ana güverteye doğru inen bir merdivene yöneldiler. Oradan ikinci bir merdivenle gövde kısmına indiler ve makine dairesine giden uzun bir koridora girdiler. Adanın arka kısmına yaklaştıkça, duman yoğunlaştı.

"Yangın istasyonu burası," dedi Marchetti, birkaç uzun kapının olduğu bir depo sahasına ulaştıklarında.

Makine dairesinden on beş metre uzaktaydılar. Yanan yakıtın kokusu mide bulandırıcıydı, üstelik yangının sıcaklığı hissedilebiliyor, sesi duyulabiliyordu.

Marchetti YANGIN yazılı paneli açtı. Askılarda Nomex'ten yapılmış, üstünde turuncu renkli yansıtıcı şeritlerin olduğu parlak sarı renkli yangınla mücadele giysileri vardı. Her giysinin üstündeki rafta, bildik hava tankları ve maskeleri duruyordu. Her bir bağımsız solunum aparatında ateşe ve ısıya dirençli bir maske, maskeye entegre edilmiş bir regülatör, bir iletişim sistemi ve bir baş üstü göstergesi vardı. Donanım, el fenerleri ve diğer aletlerin yanı sıra, kullanan kişinin sırtına geçireceği düşük basınçlı hava tüpüyle desteklenmişti.

Marchetti yangınla mücadele giysilerinden birini aldı, Paul de. Onlar giyinirken, Kostis ile Cristatos da gelip giyinmeye başladılar.

Maskesini takan Paul regülatör valfını açtı. Başparmağını kaldırarak sorun olmadığını işaret etti. Hava akışı iyiydi.

Marchetti, Paul'ün maskesine uzanıp yan tarafındaki bir düğmeyi açtı. Paul bir an için parazit duyduktan sonra, kulaklıklardan Marchetti'nin sesi geldi.

"Beni duyabiliyor musun?"

"Açık ve net," dedi Paul.

"İyi. Bu solunum aygıtlarında telsiz de var."

Paul hazırды. Diğer iki adam da hazır sayılırdı. Marchetti duvardaki hortumu aldı ve açmaya başladı.

Paul arkasında yerini aldı ve ilerlemeye başladılar.

Makine dairesinin açık bölme kapısına yaklaşıırken, Paul sordu. "Plan ne?"

"Şef, robotları devreye sokmaya çalışırken, biz yangını söndürmek için elimizden geleni yapacağız."

"Niçin makine dairesini mühürlemiyoruz?"

"Adamlarımdan biri içeride," dedi Marchetti.

Paul yanmakta olan makine dairesine baktı. Birinin, hızla büyüyen böyle bir yangından sağ çıkabileceğini pek düşünemiyordu, ama bir şans varsa, o adamı aramak zorundaydılar.

"Sığınabileceği bir yer var mı?"

"Makine dairesinin arka tarafında küçük bir ofis var, bir kontrol odası. Yangın başladığında oradaysa, hayatta kalmış olabilir."

Artık iki sıra olarak hazırдыlar. Birinci hortumu Paul ile Marchetti, ikincisini Kostis ile Cristatos taşıyordu.

"Musluğu açın," diye bağırdı Marchetti.

Adamlarından biri valfı açtı; hortumlar içinden geçen suyla şişmeye başladı. Marchetti hortumun ağızlığını açtı ve yüksek basınçlı su püskürdü. Marchetti de sıkı tutuyor olmasına rağmen, Paul hortumun geri tepişiyile mücadele etmek zorunda kaldı.

Daha sıkı kavradı, dizlerini eğdi ve Marchetti kendini zorlayarak makine dairesine yürürken o da adımlarını uydurup ilerlemeye devam etti.

Kapıdan geçmek sanki cehennemin eşliğinden geçmek gibiydi. Çevresinde dönüp duran siyah duman öyle koyu ve öyle kesifti ki arada bir önündeki Marchetti'de tek görebildiği solunum aygıtındaki işaret ışığı oluyordu. Isı dalgaları Nomex giysisine rağmen onu pişiriyor, maskesi dumanın sızmasını önleyecek şekilde yapılmış olmasına karşın, içeri sızan duman yüzünden gözleri yanıyordu. Orada burada karanlığın içinde turuncu alevler kendini gösteriyordu. Alevler aşağıya yukarıya, sağa sola parlayıp duruyor, arada sırada cehennemin kölesi zebaniler gibi adamların üstüne atlıyorlardı. Bir dizi küçük patlama makine dairesini baştan sona sarstı.

Marchetti suyu ileri geri püskürttü ve hortumun ağızlığını püsküren suyun alanını genişletecek şekilde ayarladı. Marchetti'nin iki adamı diğer hortumu getirdi. İki hortumdan püsküren suyla saldırınca, alevler körüklendi ve kaynayan kazana aşırı sıcak buhar dalgaları eklendi.

"Kaynağı görebiliyor musunuz?" diye sordu Marchetti.

"Hayır," dedi Paul, dumanın içinde çevresini görmeye çalışarak.

"Öyleyse, ilerlemek zorundayız."

O ana dek, Marchetti, Paul'e zayıf, beceriksiz biri gibi görünmüştü, ama kendi adasını savunma ve adamının hayatını kurtarmak için mücadele etme isteğine hayran olmuştu.

“Orada!” diye bağırdı diğer hortumun başındaki adam.

Paul dönünce, onların yere su püskürterek Marchetti ile kendisi için bir yol açtıklarını gördü.

Paul gücünü topladı ve Marchetti ile birlikte hareket ederek yangının kalbine girdi.

Artık güverteden vuran sıcaklığı, sanki lav kayalarının üstünde duruyormuş gibi hissedebiliyordu. Sollarına doğru yeni bir alev dalgası geldi ve bir patlama Marchetti’yi yere düşürdü.

Paul onu geriye çekti. “Bu iyi değil!” diye bağırdı Paul. “Geri çekilmek zorundayız.”

“Sana söyledim, adamlarımdan biri orada!”

Başka bir küçük patlama onları şarstı ve önlerinde yükselen alevden bir duvar ancak iki hortumun suyuyla geri püskürtülebildi.

Makine dairesi üç kat yüksekliğindeydi, uzunluğu bunun dört katıydı ve teçhizat boruları, hortumlar ve dar köprülerle doluydu. Alevler bazı yerlerde tavana ulaşıyordu ve duman görüşü tümüyle engelliyordu. Eğer bu savaşı zaten kaybetmedilerse bile en azından bir açmazda oldukları kesindi.

“Bu bölüme su basmamız gerek,” dedi Paul. “Tek yolu bu.”

“Denedik,” diye karşılık verdi Marchetti. “Yangın önleme sistemi çalışmıyor. Seksen derecede devreye girmiş olmalıydı, ama girmede. Kontrol merkezinden çalıştırmayı denedik fakat hiçbir işe yaramadı.”

“Otomatik sistemi mekanik olarak da çalıştırabilmemiz gerek, değil mi?” dedi Paul. “Buralarda bir yerde bir kol falan olmalı.”

Marchetti çevresine bakınmaya başladı. “Dört tane var,” dedi. “En yakındaki şu tarafta olmalı. Jeneratörün yanında.”

“Onu çalıştırmamız gerek.”

Marchetti duraksadı. "Çalıştırdığımız anda kapılar otomatik olarak kilitlenir," diye açıklamada bulundu. "Bu işi yapan kişi içerde kapana kısılr."

"Ne kadar sürer?"

"Yangın sönene ve sıcaklık düşene kadar."

"Öyleyse boşa zaman harcamayalım daha fazla."

Marchetti tekrar aşağıya, olası tek güvenli limana, yani ofise giden eğilip bükülmüş yürüme platformuna baktı. Yürüme platformu, sanki bir patlama ortasmdan havaya uçurmuş gibi, eğilip bükülmüştü. Alevler, duman ve tepeden damlayan kaynar su açıkça belli ediyordu: Bu şekilde yangınla mücadele edebilmelelerinin hiçbir yolu yoktu.

"Tamam," diye bağırdı, karşıdaki duvara doğru dönerek. "Bu taraftan."

YİRMİ SEKİZ

Gamay kontrol merkezinde bir kaosla karşılaştı. Marchetti'nin adamlarından ikisi telaş içinde bilgisayarlarda çalışıyor, robotları ya da yangın durdurma sistemini devreye sokmaya uğraşıyordu.

Kısa boylu, ama yapılı bir adam olan şef yangını takip ediyordu. Arka planda, Gamay iki yangın söndürme ekibi arasındaki telsiz konuşmalarını duyabiliyordu. Kazanıyor gibi görünmüyorlardı.

"Ne kadar kötü?" diye sordu, aşağıdaki kadar berbat görünmediğini düşünerek.

"Hızla büyüyor," dedi şef. "Bütün makine dairesi yanıyor. Yakıt sızıntısı gibi bir şey. Öyle olmalı."

"Yayılıyor mu?" diye sordu Gamay, Paul'ün sonunda kapana kısılacığı korkusuyla.

"Henüz değil," dedi şef.

Gamay, *henüz değil* lafına odaklanmamaya çalışırken, Leilani, korkmuş ve şaşkına dönmüş bir halde içeri girdi.

“Ne oluyor?”

“Makine dairesi yanıyor,” dedi Gamay. “Mürettebattan biri içeride kaldı. Otomatik sistemler de çökmüş durumda.”

Leilani oturdu ve titremeye başladı. Dağılacakmış gibi görünüyordu, ama Gamay o an bu konuda kaygılanacak değildi.

“Peki ya yayılırsa?” diye sordu Gamay. “Eşim, Marchetti ve diğer adamlarınız kapana kısılacak.”

“Yangını önce onlar kontrol altına alırlarsa, hayır,” dedi şef. “Yangını bastırmak zorundalar.”

“Aşağıda daha fazla adama ihtiyaç var.” Bunu söyleyen Leilani’ydi.

Gamay ve şef şöyle bir baktılar.

“Eğer robotlar çalışmıyorsa, daha fazla adam göndermelisiniz,” diye tekrarladı.

“Haklı,” diye kabul etti Gamay, Leilani’nin birden sergilediği güçlü duruş karşısında şaşırarak.

“Robotları devreye sokmaya çalışıyoruz,” diye ısrar etti şef.

“Unut şu kahrolası robotları,” dedi Gamay. “Dört adam bu yangınla mücadele edemez.”

“Şu an elimde sadece yirmi kişi var,” dedi şef.

Olanlar Gamay’a başından beri bir hata gibi görünmüştü, birden nedenini anladı. “Yangınla mücadele eğitimi almış kim varsa aşağıda olmalı,” diye üsteledi. “Yoksa Paul ve diğerleri oradan çıkamayacaklar.”

Şef bilgisayarların başında çalışan iki adama baktı. “Bir şey var mı?”

Başlarını iki yana salladılar. “Döngülü bir kod. Dış katmanı her kıldığımızda, sıfırlıyor, biz de baştan başlamak zorunda kalıyoruz.”

Gamay bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama devam etmenin pek bir anlamı yok gibi görünüyordu.

Şef derin bir nefes alıp verdi. "Robotlar derin uykuda, gidin," dedi bilgisayar terminallerindeki adamlara. "Diğerlerini de sizinle buluşmaları için makine dairesine göndereceğim."

Bilgisayar istasyonlarındaki iki adam kapıya yöneldi.

"Teşekkür ederim," dedi Gamay, Paul'e destek kuvvetin gitmesine sevinerek.

Telsizden Marchetti'nin sesi duyuldu. "*Şansımız var mı şef?*"

"Olumsuz," dedi şef bir mikrofona. "Hiçbir şey işe yaramadı, size yardım gönderiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Marchetti. "*Sistemi mekanik çalıştıracamız.*"

"Bu ne demek?" diye sordu Gamay.

"O bölümü Halon ile dolduracaklar," dedi şef. "Yangını bastırarak ve söndürecek."

"Dezavantajı ne?"

"Halon toksiktir. Ayrıca, etki göstermesi için odanın kapalı olması gerekir. Harekete geçirdikleri an, kapılar otomatik olarak kapanıp kilitlenecektir. Sensörler yangının söndüğünü ve oda sıcaklığının yeniden tutuşma noktasının altına düştüğünü algılayana kadar orada kapana kısılacaklar."

Gamay kendini kötü hissetti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Bu büyük bir sorun olmamalı," dedi şef. "Bölmeye kimyasal bileşik verilince, yangın otuz saniyede sönecektir. İçerideki sıcaklık şu an yüz yirmi dört derece. Hesaplarıma göre soğuma süresi, her şey plana göre giderse, yaklaşık on dakika sürecektir."

Sıcaktan kaynaklayan bir kazanda, kilitli bir kapının arkasında oturan Paul, üstelik on dakika. Bu düşünceye dayanamazdı. Fakat daha kötü olan bir düşünce daha vardı.

“Her şey yolunda giderse,” diye tekrarladı. “İşlerin iyi gitmesi, bu korkunç büyük bir varsayım. Ya kapılar kapanmazsa? Daha da kötüsü, ya kapılar açılmazsa?”

Şef hiçbir şey söylemedi, ama Gamay adamın vücut dilinden onun da zaten bunu düşünmüş olduğunu okudu.

Aşağıda, makine dairesinde, Paul ile Marchetti karşıdaki duvara doğru alevlerle boğuşmaya başlamışlardı. Kocaman alanı geçmeleri sonsuza dek sürecek gibi görünüyordu. Bir yerde, yıkıntılar ve döküntüler, yanan yakıt yollarını kapadı. Başka bir yerde, kırılmış bir su borusundan buhar fışkırıyordu.

Onları korumak ve desteklemek için arkalarından gelen Marchetti’nin adamlarıyla birlikte, alevlerle boğuşarak, ileriye doğru, her defasında bir metre gittiler. En sonunda önlerinde bir platform gördüler.

“Sırayı bozmayın,” dedi Marchetti. “Ben koşarak geçerken, alevleri engelleyin. Oraya ulaşınca size işaret vereceğim.”

Paul ileriye kayıp hortumun ağızlığını tuttu. “Tamam, git!”

Marchetti hortumu bıraktı; hortumu hedefin üzerinde tutmak için Paul’ün bütün gücünü kullanması gerekti. Marchetti yavaş yavaş ilerlerken, Paul de önce soldaki, sonra sağdaki alevlere geniş bir yelpaze halinde su tuttu, bu sırada Marchetti’yi de kasten iyice ıslattı.

Marchetti’nin ilk alev dalgasından geçişini ve ilerlemeye devam edişini izledi, ama yan taraftan gelen bir alev ve duman patlamasıyla Marchetti’nin önü birden kapandı. Paul hortumu patlamanın olduğu yere tutup alevleri geri püskürttü, ama hiçbir şey göremiyordu.

“Marchetti?”

Hiç ses gelmedi.

“Marchetti?!”

Duman o kadar yoğundu ki Paul hiçbir şey göremiyordu. Yangınla mücadele giysisinin içinde terliyordu, gözleri duman ve kendi teri yüzünden inanılmaz yanıyordu. Yürüme platformuna tekrar ileri geri su püskürttü; en sonunda karanlıkta loş bir şekilde parlayan bir ışık gördü. Aşağıdaydı, yere yakındı. Marchetti’nin işaret ışığı.

“Marchetti yere düştü!” diye bağırdı Paul. “Onu almaya gidiyorum.”

Hortumun ağızlığını kapadı, hortumu yere bıraktı ve hızla koştu. Diğer iki adam arkasından su püskürterek geliyor, Paul ilerlerken onu ıslatıyorlardı.

Açık alevin ve müthiş sıcaklığın içinden geçip Marchetti’ye ulaştı. Marchetti’nin başlığı kararmış, maskesi yarıya kadar düşmüştü. Koşarken çıkıntı yapan bir kirişe çarpmış gibi görünüyordu. Paul maskeyi tekrar Marchetti’nin yüzüne bastırınca, Marchetti öksürerek kendine geldi.

“Kalkmama yardım et,” dedi.

Bir patlama makine dairesini sarstı, yukarıdan tepelerine yıkıntı ve döküntüler yağmaya başladı. Paul Marchetti’yi ayaklarının üstüne kaldırdı, ama Marchetti hemen dizlerinin üstüne çöktü. Bir elini kaldırdı.

“Dengemi sağlayamıyorum hiçbir şekilde,” dedi.

Paul onu kaldırıp dik durmasını sağladı. Eşli çuval yarışma katılmış üç bacaklı bir ikili gibi ağır ağır ilerlediler. Duvara ulaşırlar. Sistemi mekanik çalıştıracak olan kol oradaydı.

“Başardık,” diye bağırdı Paul mikrofona. Siz çıkın. Biz Halon’u vereceğiz.”

Paul kola uzandı, emniyeti açtı ve elini kolun üstüne koydu. Sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir süre boyunca bekledi. Başka bir patlama makine dairesini sarstı.

"Bölmeden çıktık," diye bildirdi en sonunda adamlardan biri.

"Şimdi," dedi Marchetti.

Paul kolu aşağıya doğru sertçe çekti.

Makine dairesindeki seksen ayrı noktadan Halon 1301, ağızlıklardan tıslayarak ve her yöne yayılarak, inanılmaz bir hızla makine dairesine akın etti. Daireyi çabucak doldurup havasız bırakarak yangını söndürdü. Yer yer alevler oradan oraya atlıyor, hayatta kalmak için çaresiz bir arayış içinde kaçacak bir yer arıyor gibi görünüyordular. Derken, sanki sihir gibi, hepsi birden aynı anda söndü.

Ardından insanı serseme çeviren bir sessizlik ortalığı kaplayıverdi.

Paul'e doğaüstü göründü. Öfkeli alevler, patlamalar, yangın havayı emip sıcaklık kusarken ortaya çıkan ve insanı oradan oraya savuran hava akımları, hepsi gitmişti. Sadece, Halon ağızlıklarından gelen devamlı tıslamanın, damlayan suların sesinin ve aşırı ısınmış metalin gıcırdamalarının eşlik ettiği kesif bir duman kalmıştı.

Alevlerin olmaması neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve ne Paul ne de Marchetti kılını kıpırdatıyordu; en ufak bir hareketleri sanki büyüü bozacakmış gibi geliyordu onlara. En sonunda Marchetti Paul'e doğru döndü. Paul kirlenmiş, is lekesi kaplanmış maskesinden zor zar görebilse de yüzünde bir gülümseme vardı.

"İyi işti Bay Trout. İyi iş."

Paul de gülümsedi, gururla ve rahatlamış bir halde.

Tam o anda, tiz, elektronik bir bipleme, beraberinde de Marchetti'nin solunum aygıtının arkasındaki elektronik flaş hızla yanıp sönmeye başladı. Birkaç saniye sonra, Paul'ün kendi solunum aygıtı da biplemeye, ışığı yanıp sönmeye başladı. İki alarm birlikte can sıkıcı bir kakofoni oluşturunuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Paul.

"İmdat işareti ışıkları," dedi Marchetti.

"Şimdi neden çalışmaya başladılar?"

Marchetti'nin suratı asılmıştı. "Çünkü..." dedi. "Havamız bitiyor."

YİRMİ DOKUZ

Kurt Austin yere düştüğü o berbat pozisyonu elinden geldiğince korudu. Araçlar uzaklaştıktan sonra bile, motorlarının sesi artık duyulmaz olduktan ve karanlıkta vızıldayan sineklerin sesiyle baş başa kaldıktan sonra bile, hareketsiz kaldı.

Sinekler oradan oraya uçuyor, bir anlığına bir yere konuyor, sonra yeniden vızıldamaya başlıyordu. Üstüne konup yüzünde gezinirken bile, Kurt birinin izliyor olma ihtimaline karşı hiç kırmılamadı. Ama eninde sonunda hareket etmek zorundaydı.

Kuyunun tepedeki yuvarlak ağzına baktı ve bir kolunu yana kaydırıp hafifçe çevirdikten sonra destek alarak biraz doğruldu. Bu pozisyonundan oturma pozisyonuna geçmeyi başardı ve sırtı duvara dayanana dek yavaş yavaş geriye gitti. Her hareketi onu acının yeni bir düzeyiyle tanıştıırıyordu; o yüzden sırtını duvara dayayınca, bir iki dakika öyle kalmaya karar verdi.

Bacağını kontrol etti. Ateş açıldığında bir şey isabet etmişti, ama hiçbir kurşun deliği bulamadı ve bir merminin sekerken

duvardan kopardığı bir taş parçasının çarptığı sonucuna vardı. Omzu inanılmaz acıyordu, ama hareket etmesini engelleyecek bir sorun yok gibi görünüyordu.

Elini uzatıp hafifçe sarsarak Joe'yu kontrol etti.

Joe, derin bir uykudan uyanan bir adam gibi gözlerini araladı. Birkaç santimetre hareket etti, homurdandı, genel olarak kafası karışmış görünüyordu. Çevresine bakınması da duruma hiçbir açıklık getirmedi.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Hatırlamıyor musun?"

"Son hatırladığım, bir araç tarafından çekiştirildiğimiz," dedi.

"Yolculuğumuzun doruk noktasıydı o," dedi Kurt, yukarıya bakarak. "Kelimenin tam anlamıyla."

Joe kendini zorlayarak oturmaya çalıştı, Kurt için olduğu kadar, onun için de acı verici bir hareket gibi görünüyordu.

"Öldük mü?" diye sordu Joe. "Çünkü eğer ölmediysek, bu hâlâ hayatta olup da şimdiye dek hissettiğim en kötü acı."

Kurt başını iki yana salladı. "Hayattayız kesinlikle, en azından şimdilik. Bir kuyunun dibine atıldık sadece, üstelik halatımız, merdivenimiz ya da başka bir çıkış yolumuz yok."

"Güzel," dedi Joe. "Ben de bir an için başımız dertte sanmıştım."

Kurt çevresine bakındı, kumun üstündeki diğer cesetlere dikkatini vererek. İki bir süredir buradaymış gibi görünüyordu. Onlardan yayılan koku korkunçtu, neredeyse kusturacak kadar korkunç. Üçüncüsü kendisinin, atılmadan hemen önce kenardan aşağıya düşürmüş olduğu adamdı. Adamın alnında büyük ve derin bir yara açılmıştı. Boynu çok garip bir açıyla eğilmişti. Kımıldamıyordu.

Kurt hâlâ hayatta olduklarına şaşırđı. “Sanırım kum tepesiğinin eğimi ve ayak üstü düşmenin yardımını oldu. Bu adamsa kafa üstü düşmüş gibi görünüyor.”

“Ayrıca biz biraz daha alçaktan düştük,” dedi Joe. “Ya da, en azından, ben öyle düştüm. Ya diğer ikisi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kurt, yarı yarıya sineklerle kaplanmış cesetlere bakarak. “Patronu öfkelenmiştir olmalıdır.”

“Eğer NUMA’dan ayrılırsak...” dedi Joe. “Benmerkezci bir diktatör, bir deli ya da başka tür bir haydut için çalışmamayı hatırlat bana. Anlaşmazlıkları çözecek yeterli iletişim kanalına sahipmiş gibi görünmüyorlar.”

Kurt güldü ve sanki bıçaklanıyormuş gibi geldi ona. “Ah, bu acıttı,” dedi, gülmesini engellemeye çalışarak. “Başka espri yok.”

Başını kaldırıp yukarıdaki açıklığa baktı. Kuyunun ağzında, parlayan turuncu bir gökyüzü, küçük bir daire şeklinde görölüyordu.

“Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız, yoksa sineklerin mönüsünde sırada biz olacağız. Ayağa kalkabileceğini sanıyormusun?”

Joe bacaklarını gerdi. “Ayak bileğim bükölmüyor gibi,” dedi. “Fakat sanırım sorun olmayacak.”

Kurt, dengesini sağlamak için duvarı kullanarak ayağa kalktı. Birkaç saniye boyunca başının döndüğünü hissetti ama hemen geçti. Elini uzatıp Joe’nun kalkmasına yardım etti. Bir buçuk metre genişliğindeki kuyunun dibinde gerindiler ve bacaklarını açtılar.

Kuyu iki bölüm halinde açılmış gibiydi. Üst kısmı yaklaşık altı metrelik bir derinliğe kadar kerpiçle kaplıydı. Alt kısım ise tümüyle kumdandı.

“Tırmanabilir miyiz sence?” diye sordu Joe.

Kurt elini çıkıntı yapmış bir taşa koydu ve sağlamlığını test etmek için biraz asıldı. Taş hayal kırıklığı içinde ufalanıp param-parça oldu.

“İh.”

“Belki sırtımızı ve ellerimizi dayayarak kendimizi yukarı çekebiliriz,” dedi Joe. “Ellerimizi ve ayaklarımızı kullanıp kendimizi yukarı çekmeyi deneyelim.”

Kurt kollarını uzattı. Duvarlara ancak dokunabiliyordu. “Bu şekilde, yukarı çıkmak için yeterli gücü asla sağlayamayız.”

Çevresine bakındı. Üç cesedin yanı sıra, kuyu bir sürü şeyin atıldığı bir çöplük olmuş gibiydi. Konserve kutuları, plastik şişeler, hatta kabak bir lastik bile atılmıştı. Her yerde küçük kemikler vardı. Kurt o kemiklerin aşağıya düşmüş küçük hayvanlara ait olduğunu ya da birilerinin yenebilir kısımları bitince aşağıya attığı yemek artıkları olduğunu tahmin etti.

Kurt lastiğe, sonra duvarlara, sonra da cesetlere baktı.

“Bir fikrim var,” dedi.

Kenardan aşağıya düşürdüğü haydudun üstünü aradı; adamın eşyalarının arasından bir bıçak, Luger tarzı bir tabanca ve küçük bir dürbün aldı.

Kemerinde bir matara buldu. Dörtte üçü boştu. Bir yudum aldı, aslında ancak bir ağız dolusu kadardı, sonra da Joe’ya uzattı.

“Sağlığına.”

Joe da Kurt kadar içti, Kurt ise bu arada haydudu bir kenara çekip eski lastiği kumdan çıkardı.

“Ortalığı mı topluyorsun?” diye sordu Joe.

“Çok komik.”

Sinek sürüsünü kovup nefesini tutarak diğer cesetleri de kenara çekti. Adamları birbirine bağlamak için kullanılan ipi çözdü. “Buna ihtiyacımız olacak.”

“Üzerlerinde bir tırmanma çengeli de yoktur, değil mi?”

“Yoktur,” dedi Kurt. “Fakat çengele ihtiyacımız olmayacak.”

Cesetleri kuyunun ortasına sürükleyip birbirinin üstüne koydu.

“Otur,” dedi Kurt.

“Cesetlerin üstüne?”

“Yeni olanı en üste koydum,” dedi Kurt.

Joe duraksadı.

“Onlar ölü,” dedi Kurt. “Neyi umursayacaklar?”

En sonunda Joe oturdu. Kurt küçük lastiği kaldırdı ve çelenk asıyormuş gibi lastiği Joe’nun sırtına dik gelecek şekilde dayadı. Daha sonra kendi sırtı lastiğe ve Joe’ya denk gelecek şekilde oturdu.

“Ayaklarını duvara daya ve it.”

Joe denileni yaparken, Kurt kauçuk lastiğin sırtına baskı yaptığını hissetti. O da kendi ayaklarını kendi tarafındaki duvara dayayıp itti. Aralarındaki lastiğin biraz sıkıştığını hissetti. Baskının çoğunu sırtında ve ayaklarında duydu; kendilerini kısıtırarak kuyunun dibinden yukarıya doğru çıkmalarına olanak tanıyacak bir baskı, üstelik dizlerinde hâlâ on beş yirmi santimetrelilik bir esneme payı vardı.

“Şu karın kaslarını esnetelim, başarıp başaramayacağımızı görelim bakalım,” dedi.

Joe karın kaslarından güç alıp daha sıkı bastırırken, Kurt de aynısını yaptı. Baskıyı sırtında, hem üst hem de alt kısmında, lastiğin sırtına bastırıldığı noktalarda hissetti. Asgari bir çabayla, ölü adamlardan ayrıldılar.

“Bu gerçekten işe yarayabilir,” dedi Joe.

“Önce sen, sonra ben,” dedi Kurt ona. “Her defasında bir ayak.”

Joe ayağını ilk hareket ettirdiğinde, neredeyse yan yatarak düşüyorlardı. Kendilerini düzelttiler ve Kurt sol ayağıyla sertçe itip yaklaşık neredeyse yirmi beş santimetre yukarı çıkabilmelerini sağladı. Hiç vakit kaybetmeden sağ ayağını ötekinin yanına getirdi.

Joe'nun bir sonraki hareketi daha dengeli oldu ve kısa bir süre sonra yukarıya doğru yavaş yavaş çıkmaya başladılar; göze çarpmayan ilerlemeleri sayılmazsa, sabit gibi duruyorlardı.

"Sana söylemeyi unuttum," dedi Joe, sarf ettiği güç yüzünden oflayıp puflayarak, ama anlaşılan kendini konuşmaktan da alamayarak. "O çizim odasında yakalanmadan önce, akıntılar ve o tür şeylerle ilgili bir harita gördüm. Basra Körfezi, Umman Denizi ve Hint Okyanusu'nun yarısı vardı."

O ve Kurt birlikte ittiler, kendilerini on beş santimetre kadar yukarı çıkardılar ve ayaklarını her defasında yeni pozisyonlarına getirdiler.

"Olağandışı herhangi bir şey var mıydı haritada?" diye sordu Kurt, sıkışan bir diyaframdan çıktığı için sözcükleri zorlanarak çıkıyormuş gibi geldi.

"Tam olarak... inceleme... zamanım olmadı," dedi Joe. "Fakat... bir konuda benim... merakımı uyandırdı."

Yeniden hareket ettiler.

"Ne?" diye sordu Kurt, sözlerini kısa tutarak.

"Said o küçük canavarcıklarını... bir barajı yok etmek için kullanacaksa... niçin biz onları... oradan binlerce kilometre uzakta... Hint Okyanusu'nda bulduk?"

Kurt aklının bir köşesinde bu soruyu düşünürken, dikkatinin büyük bir kısmını o anki işe yoğunlaştırdı. "Güzel soru," dedi. "Barajlar nehirleri tutar... Nehirler denize dökülür... Belki o küçük mikrobotlar kazara okyanusa sürüklenmişlerdir."

Hint Okyanusu'na ya da Basra Körfezi'ne dökülen nehirler üstündeki barajları düşünmeye çalıştı, ama aklına hiçbir önemli baraj gelmedi.

Bacakları yarı kilitlenmiş bir pozisyonda durdular.

"Her halükârda..." diye devam etti Kurt. "Buradan çıkmamız gerek. Bu kaçığın amaçları her ne olursa olsun, kendisi dışında hiç kimse için iyi olmadığı açık."

Tam o sırada, kuyunun ikinci bölümüne ulaştılar. Espriler ve gülüşmeler kesildi, çünkü tırmanış daha da zorlaşmıştı.

Kurt sırtının, karın kaslarının ve bacaklarının yanmaya başladığını hissetti. Dişlerini sıkıp ilerlemeye devam etti.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Hı hı," dedi Joe hırıltılı bir sesle. "Fakat en baştan başlamak istemem."

Kurt aşağıya baktı. Ayağı biraz kaydı, ama dizini kilitleyip kısırtma pozisyonunu düzelterek kaymayı durdurdu. Bacağının titrediğini görebiliyor ve baldırının kasıldığını hissedebiliyordu.

"Bir buçuk metre daha," dedi, güçlkle soluyarak. "Sonra planın ikinci bölümüne... başlayabiliriz."

"Ya kötü adamlar hâlâ yukarıdaysa?" diye sordu Joe.

"Araçlar gittiğinden beri hiç ses duymadım."

"Peki ya nöbetçi bıraktılarsa?"

"Silahı bu yüzden aldık."

Bir adım daha attılar; Kurt'ün yüzü akşamüstünün geç saatlerinin güneşiyle yıkandı.

Kuyunun ağzının otuz santimetre üstünden kulaklarına garip bir ses geldi: kerpiç duvarlarda yankılanan çok tiz bir ıslık.

"Duyuyor musun?" diye sordu Joe.

"Anlamaya çalışıyorum," dedi Kurt.

Islık sesi geçen her saniye daha da kuvvetlendi, sonra tam üstlerinden dev bir gölge geçti. Kurt, bir kartalın dala konmak üzereyken açılmış pençelerine benzeyen altı tekerlekten oluşan ana iniş takımıyla, tüyler gibi yayılmış kanatçıkları ve hareketli kumanda yüzeyleriyle, tepelerinden hızla geçen büyük, gri beyaz renkli bir uçağın altını gördü.

“Bu neydi?” diye sordu Joe.

“Bir tür jet,” dedi Kurt.

Uçak, kuyunun ağzının tam üstünden büyük bir hızla geçerken, yüksekliği otuz metreden fazla olamazdı. Ancak bir iki saniye görebilmişti Kurt, ama o kısacık sürede bile, uçağın şeklinde bir tuhaflık olduğunu fark etmişti.

“Pistin ucunda olduğumuzu fark etmemiştim,” dedi Joe. “Yanlış bir anda dışarı çıkıp bir 747 tarafından ezilmek hiç hoşuma gitmezdi.”

İçinde büyüyen gülme isteğini bastıran Kurt, kuyunun ağzının hemen altına gelene dek daha sert itti.

Laktik asidin baldırları ve uyluklarında giderek arttığını hissedebiliyordu ve bacaklarına kramp girmesi ya da kaslarındaki gücün tükenmesi tehlikesiyle karşı karşıya olmasına rağmen, acele etmek zorunda olduklarını hissediyordu. Karın kasları sırtını sürekli lastiğe sertçe dayamak yüzünden yanıyordu. Göğsüne konmuş altı yedi kiloluk bir jimnastik topuyla yüz kez karın egzersizi yapmış gibi geliyordu.

Cebinden 9 mm.lik tabancayı çıkarıp emniyetini açtı.

“Şimdi, yavaş,” diye fısıldadı.

Joe ayaklarını ayarladı. Kurt bir sonraki adımı attı ve kalan son on beş santimi ağır ağır tırmandılar. Kurt silahı doğrulttu ve boynunu kenardan ancak göz atabilecek kadar uzattı. Kuyuyu bekleyen bir nöbetçi görmedi.

“Güvenli,” dedi.

“Bu taraf da güvenli,” diye karşılık verdi Joe. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Kurt silahı kuyunun kenarından yere fırlattı ve gömleğinin altından kalın ipi çıkardı. İpi sonunda istediği uzunluğa gelene kadar elleriyle çekti.

İpin iki ucu iki elinde, uzunluğu yaklaşık bir metre yirmi santimetre olacak şekilde yarım düğüm attı. Kollarını uzatıp bir bilek hareketiyle ipi dalgalandırdı. İpin ortasında büyük bir U şekli oluştu. A şeklindeki metal çerçevelerden birinin üstünden mümkün olduğunca düzgün bir şekilde ipi geçirdi.

Kurt, metal çubuklardan çıkmaması için, ipi kaydırarak gerdi ve aşağıya doğru çekti.

Kıvrılmayacağından emin olduktan sonra, ipin bir ucunu Joe’ya uzattı. “İki elinle birden asıl ve sıkı tut.”

Kurt kendi tarafındaki ipi çekerek iyice gerdi ve kolunun altından, pazılarının çevresinden, sonra da iki kez elinin etrafından geçirdi. Joe da aynı hareketleri yaptı.

“İpi sıkı tutuyor musun?”

“İkramiye isabet etmiş piyango bileti gibi,” dedi Joe.

“İyi,” diye karşılık verdi Kurt. “Çünkü zavallı bacaklarımızı rahat bırakınca ne olacağını biliyorsun, değil mi?”

“Hı hı,” dedi Joe. “Seninle bağlantılı diğer her şey gibi, bu da acı verici olacak.”

“Acı yoksa zafer de yok,” dedi Kurt. “Üstelik bu kez zafer özgürlüğümüz olacak. Hazır mısın?”

“Hazırım.”

Kurt kollarını gerip pozisyonunu aldı.

“Üç... iki... bir... hadi!”

Hemen hemen aynı anda, iki adam ipi çekip bacaklarını ve karın kaslarını gevşetti. İp A şeklindeki çerçevenin çevresinde aniden gerildi. Aralarındaki lastik düşünce ileriye doğru savrul-
dular ve duvara çarpıp kuyunun ağzının biraz altında asılı kala-
rak sallandılar.

Lastik dibe gürültüyle çakıldı, ama Kurt ile Joe ondan çok yukarıda ipe sıkıca tutunuyorlardı.

“İşin bu kısmını aynı anda yapmak zorundayız,” dedi Kurt. “Yoksa birimiz tekrar kuyunun dibini boylar.”

Yan yana, kol kola, kendilerini yukarı çektiler; en sonunda A şeklindeki çerçevenin metalini kavramayı başardılar. Kurt’ün kuyuya düşerken tutunduğu sırada olduğu gibi, elleri yandı, ama tutundular, kendilerini yukarıya çektiler ve kuyunun ağzını çev-
releyen alçak duvara sarılarak tırmandılar.

Kurt yüzüstü kumlara serildi ve bundan kesinlikle memnun oldu. Joe da yanında yere yığıldı.

Sık ve kesik kesik soluk alarak biraz dinlenen Kurt, bacak-
larının titrediğini hissedebiliyordu. Sanki günlerdir o kuyunun dibindeymişler gibiydi. Bileğine baktı. Saati hâlâ Malé’deki nö-
betçideydi.

Bir elini batan güneşe doğru tuttu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Joe.

“Güneş saati yapmaya çalışıyorum.” Vazgeçti. “Saat kaç?”

“Yediye çeyrek var,” dedi Joe. “Bu yeni bir rekor olmalı. Ölü-
me terk edil ve daha bir saat olmadan geri dön.”

Orada otururlarken, yaklaşan başka bir jet çölün sessizli-
ğini ıslığıyla bozmaya başladı ve nefeslerini tutmalarına neden
oldu. Aynı rotadaydı; gittikçe alçalıyor, yaklaştıkça gürültüsü
artıyordu.

Kaçakların doğal içgüdüğü yüzünden, iki adam da iyice eğilip kuyunun alçak duvarına dayandı.

Bu zahmete girmelerine hiç gerek yoktu. Saatte yaklaşık iki yüz seksen kilometre hızla son yaklaşma pozisyonunda olan bir jet uçağında, pilotun gözleri uçağın çok ilerisine, iniş bölgesine odaklanırdı. Bir pilotun yerdeki ilgisiz objelerin dikkatini dağıtmasına izin verme olasılığı sıfıra yakın olurdu.

Kaldı ki uçakta yolcu da yoktu.

Jet, tıpkı ilki gibi, üstlerinden, bu kez birazcık daha yüksekte, çok büyük bir gürültüyle geçti. Kurt aynı tuhaf özelliği fark etti: uçağın alt kısmının garip şekli; gövdenin çok yukarısında kuyruğa yakın bir yerde olan iki büyük motor, kahn, kısa kanatlar. DC-9, Super 80 ya da Gulfstream G5'e benziyor, bununla birlikte onlardan çok daha güçlü, ama yanlış talimat kitapları kullanarak ve fazladan parçalar eklenerek yapılmış bir şey gibi görünüyordu.

"Aynı tip," dedi Kurt. "Bana Rus yapımı gibi geldi."

"Öyle," diye katıldı Joe da. "Aynı uçak başka bir geçiş daha yapıyor bile olabilir."

Gri beyaz jet, sanki piste iniyormuş gibi, daha da alçalarak iyice yere yaklaştı. Onlar yere indiğini duymadan önce uçağı bir kum tepeciğinin ardında gözden kaybettiler.

Motorlarının sesi zayıfladı, sonra derinden gelen bir uğultu duyuldu, yaklaşık on beş saniye bütün çölü kapladı, ardından kesildi.

"Sana da ters tepkili pervaneler gibi mi geldi?"

"Evet," dedi Joe. "Sanırım kartal indi."

"Bence kaçış rotamızı bulduk," dedi Kurt.

Joe yan yan ona baktı.

“Uydu fotoğraflarımızın hiçbirinde buralarda bir yere park etmiş bir uçak görünmüyordu,” diye açıkladı Kurt. “Bu da o uçağın bütün gün boyunca bir yerde durup çöl güneşinde pişmediği anlamına geliyor. Getirdiği yük her ne ise onu boşaltacak, sonra da gün doğumundan önce yeniden kalkacak.”

“Kesin,” dedi Joe. “Fakat oradaki şey her ne ise Dulles Havalimanı’ndaki 1 Numaralı Terminal değil. Elimizi kolumuzu sallayarak gişeye gidip bilet alamayız.”

“Evet,” dedi Kurt. “Ama karanlıktan faydalananarak gizlice girebiliriz. Çok büyük olasılıkla bizi beklemiyorlardır.”

“İşte bu yüzden, önerdiğin şeyi yapmaya kalkışmak için deli olmamız gerek.”

“Suyumuz yok,” dedi Kurt. “GPS’imiz de. O olmadan VW’yi nasıl bulacağımıza dair fikrim de yok. Dolayısıyla, aslanın inine geri dönmek zorundayız, tabii acemi şansına güvenerek çölde dolaşarak durmak istiyorsan o başka.”

Joe’nun kafası karışmış görünüyordu, ama Kurt’ün dediğine gelecek gibiydi. “Hayvanlarla ilgili bu metaforlarla kafamı karıştırıyorsun,” dedi. “Ben orasının tavşan deliği olduğunu sanıyordum.”

“Yakalandığımız zaman değişti o iş,” dedi Kurt. “Bu adamlar herhangi bir tavşandan çok daha sertler.”

“O Monty Python filmindeki tavşan hariç,” dedi Joe.

“*Monty Python ve Kutsal Kâse.*”

“Hı hı, oradaki tavşan.”

“Haklısın,” dedi Kurt, film aklına gelince gülmemeye çalışarak, çünkü hâlâ kaburgaları acıyordu ve boğazı susuzluktan kavrulup kurumuştı.

“Benim açımdan bakarsak, bir seçeneğimiz var,” dedi. “Ya Sör Robin gibi *tüyebiliriz* ya da gizlice üslerine girip o jetlerden

birindeki gizli bir köşeye kendimizi atabilir ve susuzluktan kuruyup toz ve kemik haline gelmeden önce bu yerden ayrılabiliriz.”

Joe genzini temizledi. “*Ben* susadım sanki.”

“Ben de,” dedi Kurt.

Joe derin bir nefes aldı. Uzanıp kumların üstünden silahı aldı ve Kurt’e verdi. “Önden buyurun, söy şövalye,” dedi. “Oraya Kut-sal Kâse’yi bulmaya gittiğimize kuşku yok, ama ben buradan bir çıkış yolu ya da en azından zengin bir içecek standı bulmak için buna razı oluyorum.”

OTUZ

Paul, Marchetti'nin yanına oturmuş, o an için gücünü topluyordu. Yangına karşı verdikleri savaşın zihinsel ve fiziksel ağırlığı onu tüketmişti. Gözlerini yakan duman, yanan yakıtın mide bulandıran kokusu ve alevlerden geriye kalan kavurucu sıcaklık ona ağır geliyordu. Fakat, bütün bunlara rağmen, tek gerçek kaygısı solunum aygıtlarına bağlı olan yanıp sönen ışıklar ve bipleyip duran alarmlardı.

"Ne kadar zamanımız var?"

"On dakika," dedi Marchetti. "Aşağı yukarı."

Başlığındaki hoparlörlerden çok daha güzel bir ses geldi.

"Paul, beni duyabiliyor musun?"

"Seni duyuyorum Gamay," dedi.

"Neler oluyor?"

"Yangın söndü," diye karşılık verdi. "Halon işe yaradı. Fakat havamız bitiyor. Kapıları ne kadar sonra açabileceksiniz?"

“Bekle,” dedi.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Gamay’ın sesi yeniden duyuldu. “Şef sizin orada sıcaklığı makul düzeyde tutmaya yetecek kadar su boşalttığınızı söylüyor. Yaklaşık yedi dakika içinde güvenli bir şekilde yeniden tutuşma derecesinin altına inmiş olacağız.”

“Bu iyi bir haber,” dedi Paul. Marchetti’nin kalkmasına yardım etti. “Hadi, gidip adamını bulalım.”

“Bu taraftan,” dedi Marchetti, oldukça büyük olan makine dairesinin arkalarına doğru sarhoş gibi ilerlerken.

Enkaz haline gelmiş dairede tekrar geriye doğru ilerlemeye başladılar. Arka arkaya meydana gelen patlamalar makine dairesinin yarısını yok etmişti. Metal güvertede, mahvolmuş makinelerin arasından dikkatle ve yavaş yavaş ilerlediler. Yangını söndürmek için kullandıkları su buharlaşıyor, hayaletsi silüetler oluşturarak yerden yükseliyordu. Yanan yakıtın kokusu her yere sinmişti.

“Burası,” dedi Marchetti, kapalı bir kapıya doğru giderek.

Sugeçirmez bir bölme kapısı değildi, ama dış kısmı kavrulmuş çelik kapı sağlam görünüyordu, üstelik kapının kenarları hâlâ sıkıca kapalıydı. Paul’ün içinde umut belirdi.

“Bir sığınak olarak tasarlandı,” dedi Marchetti. “Yine de böyle bir şeye dayanabileceğinden emin değilim.” Sürgüyü tuttu, ama elini hemen geri çekti.

“Biraz sıcak galiba?” diye sordu Paul.

Marchetti başını salladı, kendini hazırladı ve yeniden tuttu. Sürgüyü zorlarken homurdandı. Metal çubuk yerinden oynamayınca, Marchetti bir kez daha bırakmak zorunda kaldı.

“Isı kapıyı genişletirmiş olabilir,” dedi Marchetti.

“Yardım et bana,” diye karşılık verdi Paul. Yerini aldı ve ikisi birlikte çubuğu kavrayıp bütün ağırlıklarıyla asıldılar. Çubuk çatırtılar çıkararak kımıldadı. Paul kapıyı omuzlayınca, kapı dönerek açıldı. Sürgüyü hemen bıraktı, yine de elleri Nomex eldivenlere rağmen yanmış gibi geliyordu.

Odadan dışarıya çıkan hava, makine dairesindeki buhar ve dumana karıştı. Kontrol odası zifiri karanlıktı. Tek aydınlık maskelerindeki ışıklardan ve solunum aygıtlarındaki yanıp sönen elektronik flaşlardan geliyordu.

Ayrıldılar. Arkadaki duvarın yakınlarında, Paul yerde yatan ve mekanikçilerin kullandığı kıyafetlerden giymiş olan bir adam gördü. “Burada.”

Yukarıda, kontrol merkezinde, bütün gözler ana monitörde ve makine dairesindeki sıcaklığı belirten yanıp sönen kırmızı göstergedeydi. Sıcaklık yavaş yavaş düşüyordu; gösterge en sonunda kırmızıdan yeşile döndü.

“Tamam sayılır,” dedi şef. “Kapıları açıyorum.”

Bunu duymak Gamay’ın hoşuna gitti. Saatine baktı. Paul ile Marchetti’nin oksijen kaynaklarının alarmları çalmaya başladığından beri altı dakika geçmişti. Her ne kadar yanılğı payları olsa da Gamay eşi o yerden çıkıp yeniden kollarında olana dek kendini rahat ve güvende hissetmeyecekti.

Şef birkaç düğmeye bastıktan sonra kontrol paneline baktı. Gördüğü şey her ne ise, ciddileşmesine neden oldu. Düğmeleri çevirdi, bir anahtarı ileri geri oynatmaya başladı.

“Sorun ne?”

“Kapılar cevap vermiyor,” dedi. “Açılma komutu verdim, ama hâlâ kilitli konumdalar.”

“Yangından hasar görmüş olabilirler mi?”

“Şüpheliyim,” dedi. “Ne de olsa yangına göre tasarlandılar.”

Birkaç kez daha bazı düğmelerle oynadıktan sonra başka bir şeyi kontrol etti. “Sorun bilgisayar. Komutu engelliyor.”

“Neden?”

Gamay sağında Leilani’nin durduğunu gördü. “Sebebini biliyorum,” dedi Leilani. “Otero kurcaladı.”

“Otero adanın hapisanesinde,” dedi şef.

“Marchetti bana onun bilgisayarlar konusunda bir dâhi olduğunu söylemişti,” dedi. “Yakalanması ihtimaline karşı, bir sorun yaratmak ve Marchetti’yi hazırlıksız yakalamak zorunda kalması ihtimaline karşı, önceden bir şeyler ayarlamış olabilir. Tıpkı robotlarla yaptığı gibi.”

Şef, bir şeyler yapmasını engelleyen şeyi baypas etmeye çalışmaya devam ediyordu. “Sorun kesinlikle bilgisayar,” dedi. “Diğer her şey düzgün çalışıyor.”

Gamay başı dönüyormuş hissine kapıldı. O adamın hapisaneden dışarıya nasıl ulaşabileceğini, onlara böyle bir işkenceyi yaşatmayı nasıl başarabileceğini bilmiyordu.

“Oraya gitmeli ve onu yaptığı şey her ne ise düzeltmeye zorlamalıyız,” dedi Leilani. “Zorunda kalırsak, başına bir silah dayarız.”

Gamay’ın aklı hızla çalışıyordu. Eşinin toksik dumanla dolu bir makine dairesinde kapana kısıldığını ve havasının bitmek üzere olduğunu düşününce, dengesi ve insanlara baskı uygulanmaması konusundaki inançları zayıflamaya başlamıştı.

“Gamay,” dedi Leilani yalvarırcasına. “Ben bu insanlar yüzünden zaten birini kaybettim. Sen de kaybetmek zorunda değilsin.”

Monitörde, sıcaklık göstergesi yeşile düşmüştü ve saat yedinci dakikayı gösteriyordu. Paul'ün üç dakikalık havası kalmıştı.

"Tamam," dedi Gamay. "Fakat silah yok."

Şef adamlarından birine döndü. "Rocco, kontrolü al, ben onlarla gidiyorum."

Leilani kapıyı tutup açtı. Gamay kapıdan çıktı ve hapishaneye gitmek için asansöre yöneldi, ama oraya vardığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Aşağıda makine dairesinde, Paul kayıp mürettebata ulaşmıştı. Adamın yanına çömeldi ve onu döndürdü. Adam tepki vermedi. Marchetti yanına geldiği sırada, Paul eldivenlerini çıkarmış adamın nabzına bakıyordu.

"Atıyor mu?"

Paul, yakalayamadığı nabzını yakalayabilmeyi umarak adamın bileğini tutmaya devam etti. "Üzgünüm."

"Kahretsin," dedi Marchetti. "Bütün bunlar bir hiç uğrunaymış."

Paul de aynı şeyi hissediyordu. Tam o anda solunum aygıtının elektronik ışığı sayesinde, adamın boynunun yan tarafında bir şey dikkatini çekti. Adamı yan döndürüp koyu kahverengi saçlarını geriye itti.

"Tam olarak bir hiç uğruna değilmiş," dedi Paul, ışığını adamın boynunun arkasındaki koyu renk morluğa tutarak. Omurları hissetmeye çalıştı, eline hiç sertlik gelmedi.

"Sorun ne?"

Paul uzanıp önce Marchetti'nin telsizini, ardından da kendi telsizini kapadı. Marchetti'nin kafası karışmış gibiydi.

Dinleyen başka hiç kimse olmayınca, Paul rahat rahat konuşabileceğini hissetti. Normalde bu tür ani hareketlerde bulunmaz, başkaları komplo teorilerinden dem vurup ısrarla dünyanın sonunun geldiğini söylerken, o soğukkanlılığını korumayı, mantıklı davranmayı tercih ederdi, ama tüm bu olanlar için hiçbir neden göremiyordu.

Marchetti'nin gözlerinin içine baktı ve maskelerin arkasından duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Bu adam duman solumaktan ya da sıcaktan ölmemiş. Boynu kırılmış."

"Kırılmış?"

Paul başını salladı. "Bu adam öldürülmüş Bay Marchetti. Adada bir sabotajcı var."

Marchetti afallamış görünüyordu.

"Yangının ve sistemlerin çökmesinin tek açıklaması bu. Siz burada benimle olduğunuza göre, sabotajcının siz olmadığınızı varsayıyorum. Fakat başka herkes olabilir. Çekirdek kadrodan biri, hatta kaçak bir yolcu. Muhtemelen Otero ya da Matson ile bağları olan biri. Kim olabileceğini bulana kadar bu aramızda kalsın bence."

Marchetti ölü adama, sonra tekrar Paul'e baktı. Başını sallayarak onayladı.

Paul telsizini açtı ve ölü adamı kaldırdı. Marchetti de telsizini yeniden açtı. "Ana kapıya gidiyoruz," dedi, kontrol merkezini bilgilendirerek.

Aşağıda alt güvertede, Gamay, Leilani ve şef hapishaneye ulaştılar. Şef anahtarlarını kullanarak hücrenin kapısını açtı. Gamay içeriye girdi. Otero oturduğu yerden başını kaldırıp ona baktı. Suratı asık, gözleri öfke dolu ve karanlıktı.

“Bilgisayar sistemini kurcaladığını biliyoruz,” dedi. “Eşim yangını söndürmeye çalıştı ve şimdi makine dairesinde kapana kısıldı. Kapıları devreye sokman gerek, böylece dışarı çıkabilir.”

“Bunu niçin yapacaktım?”

“Çünkü o ölürse, bu bir cinayet olur, üstelik şu ana dek yaptıklarından sonra bu senin için çok daha kötü olacaktır.”

Otero’nun kafası, sanki Gamay’ın istediği şeyin artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi, hafifçe öne arkaya sallandı.

“Lanet olsun sana!” diye bağırdı Gamay, ilerleyip ona bir tokat atarak. “Burada, şu ana dek yapmış oldukların için seni öldürebilecek insanlar var. Onlara bunun gerekmediğini, doğru olmadığını söyledim.”

Şefin elinden kablosuz bağlantısı etkinleştirilmiş dizüstü bilgisayarını aldı ve ona doğru uzattı.

Otero bilgisayara baktı, ama hiçbir şey yapmadı.

“Sana onun değersiz olduğunu söyledim,” dedi Leilani.

Öfkeli görünen şef Leilani’nin yanından geçip Gamay’ın yanına gitti. “Sen kendi bildiğin yolu denedin, şimdi benimkini deneceğim.”

Otero’nun üzerine eğildi. “Aç şu kahrolası kapıları, yoksa seni kendi adını bile hatırlayamaz hale gelinceye kadar döverim.”

Otero biraz geri çekildi, ama Gamay’a kalırsa, Marchetti’nin şefinin ne kadar yapılı olduğu düşünüldüğünde, korkması gerektiğinden daha az korkmuş gibiydi. Nedenini fark etmesi bir saniye sürdü.

Arkalarından, bir tabancanın kurma mandalı çekildiğinde çıkan o bildik ses geldi ve Gamay’ın eli ayağı buz kesti.

“Bugün hiç kimse dayak yemeyecek,” dedi Leilani arkalarından.

Gamay dikkatlice döndü. Leilani'nin elinde başka bir silah vardı, Kurt'ün ondan aldığından farklı bir silah.

"Geçmeme izin verdiğin için teşekkürler," dedi. "Aynı anda ikinizi birden nasıl atlatacağımı düşünüyordum."

Paul ile Marchetti makine dairesinin ana kapısında bekliyordu. Zaman tükeniyordu.

"Otuz saniye," dedi Marchetti. "Aşağı yukarı."

Paul soluğunu kontrol etmeye çalışıyordu. Yangınla savaşırken oksijenini çabuk tüketmişti hiç kuşkusuz ve şu an sakın kalmanın o kaybı dengeleyeceğini umuyordu.

"Artık her an olabilir," dedi Marchetti yüksek sesle.

Birkaç dakikadır köprüden haber almamış olmaları Paul'ü kaygılandırmıştı. Son birkaç nefesi çok ağır gelmişti. İçgüdüleri sanki onu boğuyormuş gibi maskesini çıkarmaya itiyordu. Elbette, yangından kaynaklanan toksik dumanların ağır havadan çok daha kötü olduğunu biliyordu. Fakat oksijeninin bitmesi artık an meselesiydi.

"Siz çocuklar orada mısınız?" diye bağırdı Marchetti. Kapıya vurmaya başladı.

"Oksijenini idareli kullan," diye uyardı Paul.

"Bir terslik var," dedi Marchetti. Yumruğuyla kapıya vurmaya devam etti, en sonunda yan paneldeki uyarı ışığı kırmızıdan yeşile döndü. Çevrelerinde çalışmaya başlayan fanların sesi ve kapalıdan açığa geçen egzoz havalandırmalarının gürültüsü duyuldu.

"Belki de yok," dedi Marchetti, memnun görünüyordu.

Duman, buhar ve keskin kokulu is yukarıya doğru çıkmaya, makine dairesi sistem tarafından temizlenmeye başladı ve kapının yanındaki gösterge yeşile döndü.

Hemen sonrasında, kapı kolu döndü, kapı tıslayarak açıldı ve makine dairesindeki ısınmış hava dışarıya çıktı.

Bir anlık heyecanı ezici bir yenilginin şoku izledi. Kapının dışında, Gamay ve mürettebattan şef de dahil olmak üzere yedi kişi, elleri başlarının arkasında, dizlerinin üstüne çökmüşlerdi. Hemen arkalarında, Uzi'ye benzeyen kısa namlulu makineli silahlar ve tüfekler tutan diğer iki mürettebat ile birlikte Otero, Matson ve hepsinden önemlisi Leilani Tanner duruyordu.

"Sabotajcının kim olduğunu sanırım biliyoruz artık," dedi Paul. "Kimo'nun kardeşi değilsin sen, değil mi?"

"Benim adım Zerrin," dedi. "Söylediğim şekilde davranın, ben de sizi öldürmek zorunda kalmayayım."

OTUZ BİR

Bir kez daha kumların üstüne dümdüz yatan Kurt, çöken akşam karanlığında çöldeki kurumuş bir göl yatağını gözlüyordu. Sekiz yüz metre kadar uzaklarında, tepelerinden geçmiş olan tuhaf görünümlü iki jetle birlikte, geldiğini görmedikleri aynı tip üçüncü bir uçak daha vardı. Üç hava taşıtı da pist olarak kullandıkları yolun sağ kenarında sessizce duruyordu.

Kurt, göğüs cebinden, Said'in kuyunun dibindeki ölü adamından almış olduğu küçük dürbünü çıkardı. Merceklere kum sürdükten sonra dürbünü gözlerine götürdü.

"Haklıymışsın," dedi. "Tam olarak JFK Havalimanı değil. Daha çok Kaliforniya'daki Edwards Hava Kuvvetleri Üssü'ne benziyor."

"Pist olarak kurumuş göl yatağı," diye karşılık verdi Joe. "Ama orada ne halt karıştırıyorlar?"

Kurt, Said'in adamlarının kızgın karıncalar gibi yerdeki deliklerden üşüşmelerini izledi. Gelişigüzel bir şekilde üç uçağın

çevresinde koşuşturuyorlardı. Yakınlarda, bir grup kamyon egzozlarından siyah dizel dumanı çıkararak boşta çalışıyordu. Üç tane forklift oldukça büyük bir sürü araç gereci oradan oraya götürüyor, bir tanker de kaplumbağa hızıyla ilerleyerek kayalık duvardaki bir tünelden çıkıyordu.

Joe'nun karınca çiftliği kavramı geçen her dakika daha bir doğruluk payı kazanıyor gibiydi.

"Her yerde tünel ve rampaları olmalı," dedi Kurt, bir adamın apansız ortaya çıkıp, sonra yine apansız ortadan kayboluşunu izlerken.

"Ne taşıdıklarını görebiliyor musun?" diye sordu Joe.

Kurt uçakların arka uçlarında açık durumdaki büyük kargo kapılarını gördü, ama dışarıya indirilen hiçbir şey yoktu.

"Buraya yük indirmeye gelmemişler," dedi Kurt. "Yük alıyorlar. Pilotlar bir tür yükleme amiriyle konuşuyorlar."

"Yani hareket günü bugün."

"Ya da Normandiya Çıkarması günü," dedi Kurt.

"Jetlerin kuyruk numaralarını görebiliyor musun?" diye sordu Joe. "İleride işimize yarayabilir."

Güneşin batışı ve havanın hızla kararması yüzünden, Kurt en yakındaki uçağa zum yaptı ve dikkatle baktı.

"Beyaz kuyruklar," dedi. "Hiçbir rakam ya da yazı yok. Fakat Rus yapımı olduklarına çok eminim."

"Tipini çıkarabiliyor musun?"

"Bana modifiye edilmişler gibi geliyor. Bir An-70'in altı tekerlekli ana iniş takımına, bir C-130 ya da başka bir askeri nakliye uçağının büyük kuyruk rampasına sahipler, ama şekilleri başka bir şey, sanki neredeyse..."

Kurt'ün aniden aklına geldi. İki yaz önce, Portekiz'de yangınlarla mücadele ederken bu tuhaf şekilli uçağı görmüştü. "Mo-

difiye edilmiş Altair'ler," dedi. "Beriev Be-200. Jet motorlu deniz uçakları. Suyu iniyor, binlerce litre su alıyor, havalanıyor ve suyu alevlerin üstüne boşaltıyorlar."

Yeni aldığı bu haber Joe'nun kafasını daha da karıştırmıştı. "Said suya iniş yapabilen bir yangınla mücadele uçağıyla ne yapmak istiyor ki? Burada yangın çıkabilecek pek bir yer yok, üstelik yangın çıksa bile, alıp alevlerin üstüne dökecek kadar su da yok."

Kurt tankerin ilk jete doğru ağır ağır ilerleyişini izlerken, olanları anladığını düşündü. "Mikrobotları denize bu şekilde götürüyorlar."

"Su depolarında," dedi Joe.

Kurt başını salladı. "Tam şu anda jetlerden birine bağlanan bir tanker var, ama eğer birisi yakıt portunu yanlış tarafa koymadıysa, pompaladıkları o şey Jet A ya da JP-4 kodlu bir uçak yakıtı değil demektir."

"Öyleyse işi buradan yapmıyorlar ya da kaçmıyorlar," dedi Joe. "Peki ya o baraj modeli?"

Kurt dürbünü Joe'ya verdi. "Şu kamyon sırasının yan tarafına bir bak."

Joe dürbünle baktı. "Paletlerde duran sarı variller görüyorum," dedi.

"Tanıdık geliyor mu?"

Joe başını salladı. Uçağın arkasına doğru baktı. "O varillerden birini uçaklara götürdüklerini görmüyorum. En yakımdakine silah ve mühimmat yüklüyorlar gibi görünüyor, ayrıca donanma özel kuvvetleri SEAL timlerinin kullandığına benzer sert tabanlı şişme botlardan da birkaç tane gördüm galiba."

"Arkadaşlarımız buradan biraz daha ıslak bir yere gidiyor gibi görünüyorlar," dedi Kurt. "Aslında hiç de kötü bir fikir değil."

Joe dürbünü tekrar Kurt'e uzattı. "Bir bak bakalım, orada bir yerlerde bir çeşme görebilecek misin?"

"Özür dilerim ortak," dedi Kurt. "Sanırım bu civardaki tek su kaynağının içinden kaçtık. Üstelik artık kullanılmıyordu."

"Aynı alışveriş merkezlerindeki gibi," dedi Joe, nefes aldıkça boğazına yapışan toz ve kumu temizlemeye çalışarak. Kurt git-tikçe artan susuzluğunu ya da boğazının arka tarafındaki kuru-luk, topaklık hissini düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Düşünüyorum da..." dedi Kurt. "Belki de yanlış noktaları bir araya getirmeye çalışıyoruz. Deneyde yıktıkları o model ba-rajın senin çizim odasında gördüğün akıntı diyagramıyla ve Hint Okyanusu'nda olup bitenlerle hiçbir ilgisi olmayabilir."

"İki ayrı hedef?"

Kurt başını sallayarak onayladı. "İki nakliye biçimi. Bu mik-robotları taşımanın iki farklı yolu. Belki burada iki ayrı operas-yon yürütüyorlar."

"Kafayı yemiş küçük dostumuzu hafife mi aldık?"

"Almış olabiliriz," diye cevap verdi Kurt.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"İlk fikrim uçağa binip buradan kaçmaktı," dedi Kurt. "Ama şimdi ulaşım şeklimizi değiştirmek için bir seçeneğimiz var gibi görünüyor. Sen ne önerirsin, uçak mı, kamyon mu?"

"Kamyon," diye karşılık verdi Joe.

"Cidden?" dedi Kurt, şaşırmış bir halde. "Uçak daha hızlıdır. Üstelik her ikimiz de uçuşla ilgili bir şeyler biliyoruz."

"O şeylerle ilgili değil."

"Hepsi aynıdır," dedi Kurt üstüne basa basa.

Joe dudaklarını büzdü. "Senin bu bitmek bilmeyen iyimserli-ğinin bizi ne kadar çok belaya bulaştırdığını hiç düşündün mü?" diye sordu Joe. "Hepsi aynı DEĞİLDİR. Aynı olsalar bile, uçağı

ele geçirdikten sonra nereye gideceksin? Burası Ortadoğu. İzin almadan sınırları geçen uçaklar buralarda çok uzun süre havada kalamazlar. Suudiler, İsraililer, Yedinci Filo, uçuşa yasak bölgelerini niye ihlal ettiğimizi daha açıklayamadan, içlerinden herhangi biri bizi vurarak düşürebilir.”

Kurt hiç kabul etmek istemese de Joe haklıydı.

“Ayrıca...” diye ekledi Joe. “O uçaklar buradan çok daha kötü bir yere gidiyor da olabilir. Fakat kamyonlar sık kullanılan yollar da ve uygarlığa yakın kalmak zorundadırlar. Bir kamyonun buradan gidebileceği o kadar çok yer ve o kadar çok yol var ki. Ben kamyona binelim derim.”

“Arkasına mı?” dedi Kurt. “İnsan yiyen o küçük makinelerin on milyar tanesiyle yan yana mı?”

Joe dürbünü Kurt’ten alıp üstü kapalı kasaların yanında duran varillere baktı. “Said’in adamlarının mesafelerini nasıl koruduklarına bakılırsa, o varillerde ne olduğuna dair bir fikirleri olduğu tahmininde bulunacağım. Bu da bizim lehimize. O şey onları uzak tutacak ve yakalanıp tekrar o kuyuya geri atılma olasılığımızı azaltacaktır.”

Kurt sessiz kaldı.

“Şu da var,” diye ekledi Joe, belki de zaferin yakın olduğu hissine kapılarak. “Eğer kamyonda yakalanacak olursak, atlayıp kaçabiliriz. Bu dokuz bin metredeyken yapması zor bir şey.”

Kurt, Joe’nun böyle güçlü bir iddiada bulunduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. “Beni ikna ettin.”

“Sahiden mi?”

“Haklıysan, haklısındır,” dedi, üniformasının üstündeki tozları temizlerken. “Bu durumda da sen haklısın dostum.”

Joe, kendinden oldukça memnun bir ifadeyle, dürbünü Kurt’e geri uzattı. Kendi üniformasının daha düzgün görünmesini sağlamaya çalıştı.

“Yapıyor muyuz?”

Kurt dürbünü göğüs cebine koydu. “Yapıyoruz.”

Karanlık çökerken ve aysız gece çölü kaplarken, Rus yapımı jetlerin yükleme ve servis işleri devam ediyordu. Ortalığı biraz aydınlatmak için, alana birkaç geçici projektör getirildi ve park etmiş ciplerle Humvee’lerin birkaçının uzak farları yakıldı.

Bu garip ayarlama, aydınlatılmış bölgedeki adamlar için öte-lerinde uzanan çölü zifiri karanlık hale getirdiğinden, Kurt ile Joe’nun depo alanına gizlice girmelerini kolaylaştırmış oldu.

Operasyon alanına ulaşır ulaşmaz, Kurt ile Joe kefiyeleriyle başlarını ve yüzlerini sardılar. Üniformaları, tozlu ve dağınık görünmesi dışında, yüklemeye uğraşan adamlarinkine uyuyordu.

“Bir şey kap,” diye fısıldadı Joe, yerden küçük bir alet edevat kutusu alarak. “Eğer elinde bir şey taşıyorsa ve istenilen hızda yürüyorsa, herkes bir işi varmış gibi görünür.”

Kurt de aynısını yaptı ve ikisi kimse dönüp bir daha bakma gereği duymadan ana depo alanına kadar yürüdü. Şüpheli görünmemeye çalışarak, yönlerini bulmaya başladılar.

Kurt sarı varillerin oluşturduğu sırayı gördü. Muhtemelen altmış kadar varilden geriye sadece bir düzine kalmıştı.

Orayı işaret etti ve birlikte o tarafa yöneldiler. Yaklaştıklarında, biri onlara Arapça bağırmaya başladı.

Kurt döndü ve kamyon sırasının yanında duran Sabbah adlı sakallı adamı gördü. Kurt sözcüklerden bazılarını anladı; adam tembel işçiler gibi bir şeyler söylüyordu.

Sabbah eliyle işaret edip yeniden bağırdı ve ellerini ciddiyetle sallamaya başladı. Boşta duran bir forklifti gösteriyor gibiydi.

Kurt anladığını belirten bir ifadeyle bir elini kaldırıp forklifte doğru yürümeye başladı.

“Sanırım bunu kullanmamızı istiyor.”

Joe onu takip etti. “Bu şeylerden birinin nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

“Bir iki kez görmüştüm,” dedi Kurt. “Ne kadar zor olabilir ki?”

Joe irkildi, ama gri ve portakal rengi forklifte doğru giden Kurt’ü izledi. Kurt dört tekerlekli makineye tırmanıp kontrol panelini çözmeye çalışırken, Joe bekledi.

Sabbah yeniden bağırmaya başladı.

“En azından motoru çalıştırsan iyi edersin,” diye fısıldadı Joe.

Kurt anahtarı bulup çevirdi ve motor çahşmaya başladı.

“Çık yukarıya,” dedi.

Joe forkliftin yan tarafına çıktı ve eski merdivenli kamyonlardaki bir itfaiyeci gibi sıkıca tutundu.

Kurt debriyayı ve vites kolunu buldu. Makinenin üç vitesi vardı, küçük, büyük ve geri. Kurt debriyayı aşağıya bastırdı, vitesi küçüğe getirdi ve biraz gaz verdi.

Hiçbir şey olmadı.

“Hareket etmiyoruz,” diye fısıldadı Joe.

“Bunun farkındayım.”

Kurt debriyayı biraz daha bırakıp gaz pedalına biraz daha sert bastı. Motorun devri yükseldi, dişler birbirine geçti ve büyük makine, bilgisayarda araba park etme oyunu oynayan ve üçüncü hakkını kullanan beceriksiz birinin kullandığı bir araç gibi ileriye doğru hareket etti.

“Kolaymış,” dedi Joe.

“Kolay olduğunu sanmıştım,” diye karşılık verdi Kurt.

Sabbah sabırsızlıkla el sallıyor, onlara her biri kendi paletinin üstünde duran sarı varillere doğru gitmelerini işaret ediyordu.

Kurt o tarafa döndü. Önünde, diğer forkliftlerden biri sarı varillerden birine bağlı olan bir paleti yakaladı. İkinci bir işçi varili metal bir kabloyla kayışlı taşıyıcıya bağladıktan sonra, sürücü paleti dikkatle kaldırdı. Görünüşe bakılırsa, hiç kimse o varillerin içindekilerin dökülmesini istemiyordu.

Forklift geri döndü ve hâlâ ön tarafına tutunmakta olan işçiyle birlikte yönünü değiştirdi.

“Senin işin de bu,” dedi Kurt.

“Harika.”

“Bir kablo bulsan iyi edersin.”

Joe forkliftin tepesine tutturulmuş bir kablo buldu. Kabloyu çözdükten sonra aşağıya, çölün kumlarının üstüne atladı.

Joe sarı varillere doğru yaklaşırken, Kurt de büyük makineyi kontrol etmeye uğraşıyordu. Aracı hizaladı ve ilerledi. Çatalları kontrol eden kolu kavradı, amacı çatalları yere indirmektir, ama çatallar onun düşündüğünün tersi bir hareket yaptı. Çatallar yukarıya kalktı ve varili delme tehlikesi yarattı.

Kurt frene asıldı ve forklift aniden durdu.

Çatalı indirirken bir an için Joe’yu gördü. Joe’nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kurt gerçekten de onu suçlayamazdı. Çatallar, bu kez doğru yükseklik ve açıdayken, Kurt makineyi yavaş yavaş ilerletti ve paleti yakaladı.

Joe çıkıp varili sıkıca bağladı ve Kurt’e başparmağını kaldırarak tamam işareti yaptı.

Kurt, son derece dikkatli bir şekilde geri geri geldi ve döndü. Bir kez daha ileriye giderken, Joe ve ön kısma ağırlık yapan sarı varille birlikte makinenin çok daha dengeli olduğunu fark etti.

Diğer forkliftin izlerini takip ederek, ağır ağır kamyonların olduğu sıraya ilerledi.

Toplam beş kamyon vardı. Hepsi düz kasaydı ve kasaları metal çubukların tepelerinden gerilmiş branda beziyle örtülüydü. Yük kamyonu dolduruluyor ve sanki düğmeleri ilikleniyormuş gibi görünüyordu. Diğer kamyonlar hâlâ yüklenmekteydi.

Sabbah sıradaki son kamyonu işaret etti ve Kurt ona doğru gitti. Arka tamponla aynı hizaya gelip çatalları kaldırdı. Kamyonun kasasıyla eşit seviyeye gelince, Joe varili çözdü ve yavaş yavaş ileri iterek bütün paleti kamyonun kasasındaki bir dizi kasnağın üstüne kaydırıldı.

Bu şekilde devam ettikten sonra, paleti yerine oturtup diğer variller gibi sıkıca bağladı. İş bitince, Joe tekrar forkliftin yan tarafına çıktı.

“Bunun düşmana yardım ve yataklık olarak düşünülebileceğinin farkındasın, değil mi?” diye sordu, Kurt forklifti tekrar depo alanına döndürürken.

“Raporda bu kısmı atlayabiliriz,” dedi Kurt. “Basit bir eksiklik.”

“Harika fikir. Herkesin başına gelebilir.”

“Aynen,” dedi Kurt. “Son varili yükleyince, kamyonun kasasında kal. Ben bu şeyi park edip kimse bakmazken sana katılacağım.”

İyi bir plan gibi görünüyordu ve işe yarayacağı benziyordu. Yol boyunca planın üstünde durdular; artık neredeyse harekete geçmeye hazırlardı.

Son varili almak için beklerlerken, Said ve birkaç adamı tünelinden çıktı.

Sabbah bir trafik polisi gibi elini kaldırdı ve efendisiyle konuşmaya giderken bütün hareketlilik kesildi.

Kurt, kulak misafiri olabilmek umuduyla, motoru kapadı.

Başka bir grup adam Said'e katıldı. Kurt'ün gerçek Leilani olduğundan kuşkulandığı genç kadın da onlarla birlikteydi.

"Onu da bizimle mi getiriyorsun?" diye sordu Sabbah.

"Evet," dedi Said. "Bu yerleşke artık güvenli değil."

"Şou ile temas kuracağım," dedi Sabbah. "Çinliler kalleştir, ama hep görünüşü kurtarmayı tercih ederler. Sana Mustafa'yı bu yüzden gönderdi. Çabalarını iki misline çıkaracak ve daha fazla para aktaracak. Bu başarısızlığın acısı geçene kadar bir sorun olmayacaktır. Bu da bizim bütün kontrolü elimize almamıza yetecek kadar uzun bir süre demek oluyor."

"Çinli hakkında endişelenmiyorum," dedi Said. "O Amerikalı haklıydı. Hükümeti artık daha saldırganca hareket edecek. Artık sınırlarımızı umursamıyorlar. Burada güvende değiliz."

"Göreceğiz," dedi Sabbah.

"Yeni bir karargâha ihtiyacım var," diye vurguladı Said. "Onların şüphelenmeyeceği bir karargâha. Ayrıca, planımızın yürürlüğe girmesini garantiye almak için daha fazlasını yapmak zorundayım, buradan yapabileceğim işler değil bunlar."

Kadını işaret etti. "Yükleme tamamlanana dek ayakaltında olmamasını sağla. Sonra onu üçüncü uçağa bindir, erkeklerden ayrı olsun. Onun yakınında olmalarını istemiyorum."

"Başına nöbetçi koyacağım," dedi Sabbah.

"İradesi kırılıyor," dedi Said. "Çok geçmeden istediğim şeyi yapacak, ama başına nöbetçi koymak istiyorsan, iki kişi olsun, fazlası değil. Ayrıca, o nöbetçileri de ikaz et Sabbah, eğer ona dokunacak olurlarsa, onları kazığa bağlayıp diri diri yakacağımı söyle."

Sabbah başını sallayarak onayladı. İki adam aldı ve Leilani'yi bekleyen araçlardan birine doğru götürdüler. Kadın sürüklenerek götürülürken, Kurt ile Joe birbirlerine baktı.

Kurt motoru yeniden çalıştırdı ve sessiz sessiz sarı varillerin sonuncusuna doğru döndü. Varili ustaca yakaladı, artık tecrübe-liydi. Joe varili bağladı ve tekrar forklifte çıktı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Joe.

“Beni bundan vazgeçirmeye alışma.”

“Elimden gelse bile yapmazdım,” diye karşılık verdi Joe. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Biraz yardım hoşuma giderdi,” dedi Kurt. “Fakat birinin bu varillerin nereye gittiğini öğrenmesi ve bu adamların amaçladık-ları şey konusunda o kişileri uyarması gerek. Böylece, bütün yu-murtaları aynı sepete koymamış oluruz.”

Kamyona ulaştılar. Kurt kaldırma kolunu tuttu ve varili kal-dırmaya başladı.

“Medeniyete ulaşır ulaşmaz, Dirk ile bağlantı kur. Paul ile Gamay’ın aralarında bir köstebek olduğunu bilmelerini sağlama-mız gerek.”

Joe başını sallayarak onayladı. “O kızı kurtardıktan sonra, arı kovanımdan ık. Baş edebileceğinden fazlasıyla uğraşma.”

Varil kamyon kasası ve kasnaklarla aynı hizaya geldi. “Arı kovanı? Burasınm aslanın ini olduğu konusunda anlaşmıştık sa-nıyordum.”

“Aslanlar uamaz,” dedi Joe. “Havalandıktan sonra, artık o bir arı kovanı.”

“şimdi işin esasını kavramaya başlıyorsun.”

İki adam bir an için birbirlerine baktı, birbirini sayısız bela-dan kurtarmış iki dost. şimdi ayrılmak ikisinin bütün hislerine karşı bir durumdu. Genellikle dedikleri gibi, *birlikte savaş, birlikte hayatta kal*. Fakat birlikte kalmaları bu kez geç bir kadını kor-kun bir kaderle baş başa bırakmak ya da dünyayı ve arkadaşla-

rını ufukta gözüken tehlikeden haberdar etme şanslarını yarıya indirmek anlamına gelecekti. Bunun için risk çok fazlaydı.

“Bundan emin misin?” diye sordu Joe.

“Sen alt yoldan git, ben de üst yoldan,” dedi Kurt. “Uygarlığa senden önce ulaşacağım.”

“Uygarlığı tanımlar mısın?” dedi Joe, varili çözüp ileriye doğru kaydırırken.

“Hiç kimsenin bizi öldürmeye çahşmadığı ve senin istersen buz gibi bir kola alabileceğin bir yer. Oraya son ulaşan, bütün ekibe Citronelle’de akşam yemeği ısmarlar.”

Joe başını sallayarak onayladı, muhtemelen mönüyü ve Washington’daki bu saygın restoranın atmosferini düşünüyordu. “Şimdiden hazırlan öyleyse,” dedi, varili yerine bağlarken.

Kurt, içinde kaygı ve rahatlama karışımı garip bir duyguyla baktı. Bu kamyonlar ülkeler arası çöl yolculuklarına uygun değillerdi, yolların gittiği yere giderlerdi. Üstelik Yemen gibi bir ülkede bile, kısa bir süre sonra uygarlığın olduğu bir bölgeye varacaktı. Şansın da yardımıyla, Joe susuzluğunu giderecek ve şafaktan önce NUMA’ya telefon etmiş olacaktı. Kurt kendi önündeki olasılıkların daha belirsiz olduğunu biliyordu.

Joe, kamyonun arkasını örtecek brandayı kavradı. Gözucuyla Kurt’e baktı. “*Vaya con Dios* dostum.”

“Sen de,” dedi Kurt.

Branda kapandı, Joe gözden kayboldu ve Kurt arkasına bir daha bakmadan forklifti geri çekip depo alanma doğru döndürdü.

Artık tüm yapması gereken Leilani’nin hangi uçakta olduğunu ve o uçağa kimse fark etmeden gizlice nasıl bineceğini bulmaktı.

OTUZ İKİ

Joe Zavala, kamyonun kasasının en ön tarafında, sarı varillerle ön kapağın arasında yere çömelmişti. Onu orada kimse görmemişti. Varilleri saymak için kamyonun arkasından gelişigüzel bir bakış atılması dışında, kimse kontrol bile etmemişti. Hepsi sayıldıktan sonra, branda aşağıya çekilip sıkıca bağlanmıştı. Ön kapılar açıldı, sonra çarparak kapandı ve büyük kamyon hareket etti. Çok geçmeden çölde gürültüyle ilerliyorlardı.

Düzenli aralıklarla, Joe çaktırmadan çevreyi kontrol ediyordu. Tek gördüğü, karanlık, kumlar ve konvoydaki diğer kamyonlardı. Nereye gittiklerini merak etti.

Dört saat sonra, nihayet yavaşlamaya başladılar.

“Umarım bir mola yerine geliyoruzdur,” diye mırıldandı Joe kendi kendine. Brandanın altından gizlice baktı, ama uygarlığa dair bir hiçbir iz görmedi. En sonunda kamyon kenara çekti, fakat motor rölantide çalışmaya devam ediyordu.

Joe kaçmayı deneyip denememesi gerektiğini düşündü. Çölü geçerken kamyonundan atlamayı hiç düşünmemişti, çünkü nerede

olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ve suyu olmadan yürüyerek geri dönmek istemiyordu. En azından burada yürümesine gerek yoktu.

Şimdi kaçmayı denemeyi düşünebilirdi, ama ikinci bir sorun ilkiyle birleşmişti. Her nasıl olduysa, Joe'nun kamyonu konvoyun en önünde yer almıştı. Diğer kamyonlar karanlığı aydınlatan farlarıyla arkasında duruyordu. O an harekete geçmek güpegündüz hapisane duvarının üstünden geçmek gibi olacaktı. Beklemek ve ileride daha iyi bir fırsat çıkmasını ümit etmek zorundaydı.

Karanlıkta bağırışlar ve emirler duyuldu. Büyük kamyon yeniden vitesine takıp bir kez daha yavaş yavaş ilerlemeye başlayınca sallandı. Sanki bir kaldırım taşı gibi gelen bir şeyin üstünden geçti; öndeki ve arkadaki iki tekerlek artık her neyin üstünden geçiyorsa, kamyonun kasası yukarı kalkıp aşağı indi. Sarı variller boydan boya sarsıldı. Joe en yakındaki varili sabit tutmak için bir elini üstüne koydu.

"Hız tümseklerinden geçerken yavaş olun," diye fısıldadı.

Sonra kamyonun önü sanki bir rampadan iniyormuş gibi aşağıya doğru eğildi. Variller kasnaklarının üstünde öne doğru gerildiler ve Joe'ya doğru kaydılar. Joe'nun kaygısı giderek artmaya başladı.

En fazla on beş metre gittikten sonra düzeldiler ve çok daha yumuşak bir zemin üzerinde ilerlemeye devam ettiler. En sonunda yeniden durdular. Adamlar sürücü ve yolcu kapılarını arkalarından çarparak araçtan indiler. İkinci kamyonun farları yavaş yavaş yakma geldi ve yaklaştıkça brandanın içini aydınlattı.

Joe motorun sesini ve bağırarak konuşan kişileri dinlerken, seslerin yankı yaptığını fark etti. O kadar uzun bir süre çöl yolunda hopluya hopluya gittikten sonra altlarındaki yumuşak ze-

min ve kamyonun motorunun ilk kez kapanmış olması dikkatini çekti.

Bir ambardayım.

Bu uygarlık anlamına geliyordu: bilgisayarlar, telefon hatları ve musluk suyu. Hatta bir yerlerde, bir mola yerinde bir kola makinesi. Joe'nun yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sonraki kamyonun farları iyice yaklaşıp sonra sönünce, Joe emin oldu. Tek yapması gereken bütün kamyonların park etmesini ve gece için motorların kapanmasını beklemektir; sonra kimse fark etmeden saklandığı yerden çıkabilecekti büyük olasılıkla.

Diğer kamyonlar, anlaşıldığı kadarıyla oldukça dar bir yer olması gereken ambarda ileri geri manevra yaparken, dizel dumanların kokusu giderek yoğunlaştı. Nihayet son motor da kapandı. Başka konuşmalar duyuldu.

“Hadi,” diye fısıldadı. “Herkes dışarı. Artık Miller zamanı olmalı.”

Sesler bir süre daha karanlıkta yankılandı, ama giderek daha uzaktan gelmeye başladı. Ağır kapıların kayarak kapandıkları duyuldu ve takip eden sessizlik Joe'ya artık muhtemelen yalnız olduğunu söyledi.

Olağanüstü dikkatli olmayı tercih eden Joe, sessizliğin içinde bekledi. Birkaç dakika sonra, sorun olmadan harekete geçebileceğini hissetti. Eğer nöbetçiler varsa, büyük olasılıkla birilerinin dışarı çıkmasını değil, ambara girmelerini engelleyebilecekleri yerde nöbet tutuyor olurlardı.

Joe diğer varillerin arasından dikkatle geçerek kamyon kasa-sının arkasına doğru ilerledi.

Kurt gerçekten benimle gelmiş olmalıydı, diye düşündü Joe. Birkaç dakika içinde, beladan kurtulmuş ve NUMA'yı arıyor olacaktı. Oradan Be-200'lerin bir tarifi orduya aktarılacak, bir uydu

seyir halindeki uçakları tarayacak ve Özel Kuvvetler göreve çağrılacaktı. Leilani Tanner'ın onlar tarafından kurtarılma şansı, sadece Kurt'ün ve o nöbetçiden alınmış çalıntı bir 9 mm.liğin onu kurtarma şansından çok daha fazla olurdu.

Fakat bu şekilde Joe her ikisini de kurtarmanın sorumluluğunu taşıyor olacaktı. Bu şansı yakaladığı için memnundu, ayrıca Kurt'e Citronelle'deki yemeğin hesabını ödetmenin ve onu kurtardığını kabul etmesinin vereceği hazzı da dört gözle bekleyecekti.

Kasanın arka kapağına ulaştı. Brandayı azıcık aralayıp dışarıya gizlice baktı. Ambar zifiri karanlıktı. Bütün görebildiği kendi kamyonunun arka tamponuna iyice yanaşmış olan diğer kamyonun önüydü.

Güzel park etmiş.

Bir kez daha herhangi bir sorun olup olmadığını anlamak için kulaklarını dört açtı. Bir şeyler duyabiliyordu. Uzaktan gelen boğuk bir ses motor gürültüsüne benziyordu. Neredeyse sanki duvarların arkasındaki başka bir kamyonun sesi gibiydi. Hatta uzaktan geçen bir yük treninin dizel motorunun sesi. Tren demek ray demekti ve raylar da insanı yerleşim yerlerine götürürdü. O an giderek daha fazla heyecanlandığını hissetti.

Brandanın arka ucunu açtı, bacağını kenardan aşağıya sarkıttı ve yere indi. İki kamyonun arasına sığabilmek için yan dönerken, tuhaf bir hisse kapıldı, baş dönmesi, vertigo gibi bir his. Belki çok uzun bir süre hareketsiz kalmıştı. Belki susuzluk dengesini bozmaya başlamıştı.

İkinci kamyonun motor kapağına elini dayadı, dengesini sağladı ve gevşemeye çalıştı. Kamyonların oluşturduğu iki sıranın arasındaki boşluğa girdi. Araçlar öyle yakın park etmişlerdi ki,

kırılmalarını engellemek için aynalarını kapamak zorunda kalmışlardı.

İki sıra arasında yürümeye ancak yetecek kadar yer vardı; Joe kamyon sırasının sonuna, içeri girdikleri kapı olduğunu varsaydığı yere doğru ilerledi.

Vertigoyu yine yaşadı ve neredeyse dizlerinin bağının çözülüğünü hissetti. Mikrobotlardan bazılarının varilden çıkıp kulaklarına girmiş olduğundan korkmaya başladı. O minicik şeylerle ilgili sorun buydu işte. Görmek; nerede olduklarını bilmek asla mümkün değildi.

“Kulak pamuğu,” diye mırıldandı, kulağını ovarak. “Bir kulak pamuğu için krallığımı verirdim.”

Dengesini tekrar sağladı ve bir adım daha attı. Bu kez baş dönmesi hissi çok daha çabuk geldi; hem daha sert hem de nasıl oluyorsa bir şekilde daha yumuşak. Joe bu hissi bacaklarında hissetti, boynunda hissetti, sanki ileri geri çekiliyormuş gibi. Bir gıcırtı duydu.

Mümkün olduğunca hareketsiz kaldı. His kendisini bir kez daha belli etti. Kendi hayal gücünün ürünü değildi. Vertigo değildi. Hatta mikrobotlar da değildi dengesini bozan şey. Bu his gerçektir ve son derece bildik bir histir.

Kalbi kan pompalamaya başladı. Daha hızlı hareket etti, kamyonların arasında ilerledi, ayakları metal zeminin üstünde kayıyordu. Sıraların sonundaki çelik kapıya ulaştığı anda, yerin ayaklarının altında, yavaş yavaş, kendini tekrar eder bir biçimde, yumuşak ve sabit, yukarı ve aşağı hareket ettiğini hissedebildi.

Çok yukarıdan gelen bir sis düdüğünün sesi Joe’nun zaten bildiği şeyi doğruladı.

Bir ambardaki park yerinde değil, bir tür gemideydi. Ayaklarının altındaki o tuhaf his, sadece ve sadece bir dalgakırandan

geçip dalgalara belli bir açıyla giren bir tür yük gemisi olduğunu varsayabildiği şey üzerinde gitmenin neden olabileceği bir histi.

Güverte yükseldi ve alçaldı, aynı zamanda yalpaladı ve sallandı. Hareketler sert, belirgin değildi, yalnızca karanlığın içinde dengesini bozmaya yetecek kadar sertti, ama artık başka bir şeyle karıştırılması mümkün değildi.

Joe arka kapının mandalını buldu. Sert ve sıkı bir şekilde kapatılmıştı.

Kurt'e tafra satışı geldi aklıma. *Bir kamyonun buradan gidebileceği o kadar çok yer ve o kadar çok yol var ki.*

Ne demezsin, diye düşündü. Tek yapılması gereken kamyonu bir gemiye bindirmek. Ondan sonra hemen hemen her yere gidebilir.

OTUZ ÜÇ

Kurt Austin tuvalet kabininde kapana kısılmıştı. Çoğu araç gereçle ve Said'in boş boş dolanan adamlarının sayıca en azıyla birlikte gizlice uçağa girmiş, kargo bölümünün ön tarafına yakın olan o küçük kabine gizlenmişti. Küçük musluktan üst üste avuç dolusu su içtikten sonra, ayaklarını kimsenin görmemesi için klozetin üstüne çıkmıştı.

Perde çekili bir halde beklemiş ve dinlemişti. Sandıklar ve büyük araç gereç yığınları uçağa yüklenmiş ve bağlanmıştı. Ağır bir şey yere düşünce, birinin küfrettiğini, sonra da pilotların küçük bir merdivenden tırmanıp kokpite girişlerinin sesini duymuştu.

En sonunda, birine bir şeyler yapmasını söyleyen daha sert sesler duydu. Karşılık olarak, bir kadın Amerikan İngilizcesiyle cevap verdi: "Tamam, tamam. İtip durmayın artık beni."

Kurt koridordan gelen sesin, Kimo'nun kız kardeşi olduğuna inandığı kadının sesi olduğuna emindi. En azından doğru uçağı seçmişti.

Birkaç dakika sonra uçağın motorları çalışmaya başladı. Kurt sıkıca tutunup klozetin üstünden kaymamak için büyük bir uğraş verirken, Rus yapımı nakliye uçağı/uçak gemisi pistte ilerledi, motorlarına tam güç verdi ve kurumuş göl yatağında şaşırtıcı bir şekilde hızlandı. Kalkış sanki sonsuza dek sürmüş gibiydi; Kurt uçağın en sonunda havada yol almaya başlamasına çok sevindi.

Tırmanışın yavaş olmasına ve pistte gittikleri sürenin uzunluğuna bakılacak olursa, uçağın tam yüklü ve yakıtın ağır olması gerekiyordu. Bu da uzun bir yolculuk demek olacaktı.

Bir bakıma, bu durum kozları onun eline vermişti. Er ya da geç birisi tuvalete gitmek zorunda kalacaktı. Gelen Leilani olursa, onunla konuşma şansı bulacaktı. Pilotlardan biri gelirse, tabancayı adamın yüzüne doğrultup uçağın kontrolünü ele alacaktı. Gelen Leilani'nin nöbetçilerinden biri olursa, nöbetçinin yaptığı son şey bu olacaktı.

Sonunda, çağrıyı hisseden ilk kişi Said'in adamlarından biri oldu.

Uçuşun ikinci saatinde, Kurt adamın çizmelerinin uçağın arkasından ona doğru gelirken çıkardığı sesleri duydu. Tabancasını bir kenara koydu, bıçağı çıkardı ve klozet büyüklüğündeki yerde olabildiğince kenara dayandı.

Adam perdeyi tuttu, çekti, ama içeri girmede.

Kurt bıçağı indirmeye hazırdı, ama adam uçağın koridoruna doğru bakıyor, arkadaşına bağırarak bir espri yapıyor ve bir yandan konuşurken bir yandan da kendi söylediklerine gülüyordu.

En sonunda dönüp içeri girdi. Kurt onu kavradı, bir elini yüzüne bastırıp ağzını kapadı ve ense kökünün hemen altından bıçağı sapladı.

Omurgası parçalanan adam pelte gibi yığıldı. Kurt onu kaldırıp döndürdü ve nefesinin kalmadığını hissedene kadar ağzı-

nı kapadı. Yavaş yavaş, adamı klozete oturttu ve gözlerine baktı. Adamın gözlerindeki ışık sönmüştü.

Bıçağı çekip çıkardı. Hiçbir tepki yoktu.

Kurt öldürmekten nefret ederdi, ama burada acımaya hiç yer yoktu. Sadece bir tek taraf bu uçaktan canlı inecekti; ya Said'in adamları ya da Leilani ile o.

Adamın Joe ile onu çölde sürükleyen kamyonu süren haydut olduğunu fark edince, pişmanlığı biraz azaldı. Planındaki bir sonraki adım daha karmaşıktı. Öncelikle, her yer kan olmuştu. Kurt adamın başına sardığı kefiyeyi kanı durdurmak için kullandı ve onu yavaşça bölmeye geri çekerek tuvalete sıkıştırdı.

Adamı şöyle bir ölçtü; boyları ve vücut yapıları kabaca benziyordu, üstelik üniformaları da benzerdi, ama fazlasıyla göze çarpan bir fark vardı aralarında: Haydudun saçları seyrek ve siyahtı, Kurt'ün saçları ise gür ve çelik grisi.

Elinde çok az seçeneği olduğu için, Kurt saçlarını ıslatarak yatırmayı ve kafasına bastırarak düzleştirmeyi tercih etti. Uçağın içi karanlık, soğuk ve inanılmaz gürültülüydü. *Ayrıca kim dokuz bin metre yükseklikte bir sorun olacağından şüphelenirdi ki zaten?*

Diğer adamın arkadaşının ön tarafa doğru yürüdüğünü görmüş olduğunu düşündü. Arkadaşının birkaç dakika içinde geri döndüğünü görmezse, gerçekten gelip yakından bakmak zorunda kalacaktı.

Kurt perdeyi çekti ve hamlesini yapmaya hazırlandı. Her ihtimale karşı, bıçağı görünmeyecek şekilde elinde tutuyordu.

Tuvalet kabininden çıktı, kendinden emin adımlarla Leilani'ye ve kalan nöbetçiye doğru yürüdü. Düşündüğünden daha kolay oldu. Kargo bölümü araç gereçlerle doluydu. En az iki tane sert tabanlı şişme bot ve daha kaygı verici olanı, elle ta-

şınabilen karadan havaya füzeler gibi görünen çok sayıda silah görmüştü.

Fakat bu kadar yük yüzünden, yolculara çok küçük bir yer kalmıştı. Leilani ve nöbetçi uçağın duvarlarına ilâştirilmiş katlanır koltuklarda karşı karşıya oturuyordu.

Nöbetçinin tüm yaptığı ona en baştan savma bakışıyla bakmak oldu. Sonra başını yeniden uçağın duvarındaki baş dayanağına dayayıp gözlerini kapadı.

Leilani bile gözlerini kapamıştı.

Zaten gecenin yarısı olmuştu ve kargo bölümünün basınçlandırması yüzünden, hava ince ve kuruydu, çok büyük olasılıkla aşağı yukarı üç bin metrelik bir irtifa için ayarlanmıştı. Böyle bir hava, her ne kadar bu tür koşullarda gerçekten uyumak neredeyse imkânsız da olsa insanı uyuştururdu.

Kurt nöbetçinin hemen yanına, Leilani'nin tam karşısına oturdu. Bir kez daha bıçaktan silaha geçti ve ayağını uzatarak kadına hafifçe dokundu.

Kadın gözlerini açtı ve bir parmağını dudaklarının üstüne koymuş olan onu gördü.

Kurt'ün Kimo'nun kız kardeşiyle ilgili anlattıklarından hatırladığı şeylerden biri onun işitme engelli çocuklarla çalıştığıydı. Kurt Amerikan işaret dilini biliyordu. Ya da en azından bir zamanlar biliyordu.

Büyük bir uğraş vererek, işaret diliyle, *ben... bir... dostum*, dedi, son sözcük için yanlış işaret kullanıp ona başka bir şey demediğini umarak.

Kadının kafası karışmış gibiydi, ama gözlerinde umut vardı. Kurt, bütün cümleyi berbat etme ihtimaline karşı, işaret diliyle onun anlayacağı bir şey yazdı: *N... U... M... A...*

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı, ama Kurt yine parmağıyla sus işareti yaptı.

Başıyla nöbetçiyi işaret etti, cebinden tabancayı çıkardı ve horozunu kaldırdı. Çıkan sesi duyunca adam gözlerini açtı.

“Kımıldama,” dedi Kurt.

Sağ eliyle tabancayı tutup sol eliyle adamın silahını aldı. Adam hiç kımıldamadı.

Kurt uçağın arka tarafını işaret etti. Nöbetçi o tarafa bakınca, Kurt tabancayla adamın şakağına kuvvetli bir darbe indirdi. Nöbetçi un çuvalı gibi yere düştü, ama bayılmadı. İkinci bir darbe işini bitirdi.

Kendine geldiğinde, uçağın kuyruk kısmı yakınlarındaki botlardan birinin döşemesine bağlanmış, ağzı tıkanmıştı.

Kurt onu bağlama işini bitirirken, Leilani konuştu. “Kimsin sen?” diye sordu.

Kurt gülümsedi. “Bilmediğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.”

Elbette kadının Kurt’ün neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama Kurt artık kendini tanıstırmadan önce kim olduğunu bilen birine şüpheyi yaklaşacağını aklının bir köşesine yazmakla meşguldü.

“Benim adım Kurt Austin,” dedi. “Erkek kardeşini tanıyorum. NUMA için çalışıyorum. Onun başına ne geldiğini bulmaya çabalıyoruz.”

“Onu buldunuz mu?”

Kurt başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Üzgünüm.”

Kadın, duygularını zorlukla bastırdı ve yavaş, derin bir nefes aldı. “Kimsenin bulabileceğini sanmıyordum,” dedi sessizce. “Öldüğünü neredeyse hissedebiliyordum.”

“Fakat araştırmalar bizi Said’e ve tesadüfen sana getirdi.”

Kadın kokpit kapısına doğru gergin bir şekilde baktı.

“Kaygılanma,” dedi Kurt. “Yakın bir zamanda buraya gelmezler büyük olasılıkla. Hem gelseler bile, bütün görecekları sen ve nöbetçilerden biri olur.”

Bunu kabul etmiş gibi görünüyordu.

“Bu adamlar seni ne zaman yakaladılar?” diye sordu.

“Malé’de. Otele yerleşir yerleşmez.”

Olay anını düşününce sanki korku dolu bir titreme dalgası bütün vücuduna yayılmış gibi oldu, ama hâkimiyetini kaybetmedi. “Birinin dişlerine tekmeyi bastım,” dedi gururla. “Adam haftalar boyunca çorba içecek. Fakat diğerleri beni yakaladı.”

Cesurdu, ama Zerrin’in çizdiği portreden çok farklıydı. Daha toydu, aşağı yukarı yirmi beş yaşında olmalıydı muhtemelen. Kurt onu daha önce görmüş olmayı diledi.

“Çölde uyandım,” diye devam etti. “Kaçamadım. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Beni sorguya çektiler ve her şeyimi aldılar. Parolalar, telefon numaraları, banka hesapları. Pasaportumu ve sürücü belgemi de aldılar.”

Bütün bunlar onun yerine geçen sahtekârın bu kadar çok şeyi nereden bildiğini ve Amerikan Elçiliği’nin NUMA’ya Leilani Tanner’ın Malé’de olduğunu niçin doğruladığını açıklıyordu.

“Bunun için kendini kötü hissetmemelisin,” dedi Kurt. “Sorgulanmaya direnmesi beklenecek pişkin bir ajan değilsin sen. Ayrıca, doğru bir şey yapmış olmalısın, çünkü hâlâ hayattasın.”

Kötü görünüyordu. “Sanırım Said beni kırıştıracağı biri gibi görüyor,” dedi. “Hep bana dokunuyor, bana onunla olmaktan nasıl zevk alacağımı anlatıyor.”

“Ne kadar yanıldığını hiçbir zaman öğrenemeyecek,” dedi Kurt. “Seni buradan çıkaracağım.”

“Uçaktan mı atlayacağız?”

“Pek sayılmaz,” dedi, sonra konuyu değiştirdi. “Nereye gittiğimize dair bir fikrin var mı?”

“Senin bunu benden daha iyi biliyor olabileceğini düşünmüştüm,” dedi. “Ben bir tutsağım, unuttun mu?”

“Ben de bir kaçak yolcuyum. İyi bir çift olacağız.”

Kurt uçağın küçük yuvarlak pencerelerinden birine doğru gitti. Dışarısı hâlâ karanlıktı, ama aşağıya bakınca, hafif bir parıltının olduğu düzgün gri bir yüzey görebildi.

“Suyun üzerindeyiz,” dedi. “Ay doğuyor.”

Saati öğrenmek için bileğine baktı. Bir daha asla rehin olarak saatini bırakmayacaktı. Böbreklerinden biri olabilir, su evinin tapusu olabilir, ama saati asla. En azından yeni birini alana kadar.

“Saatin kaç olduğunu bilmiyorsundur, değil mi?”

Kadın başını iki yana salladı.

O ve Joe depo alanına akşam sekiz gibi ulaşmışlardı. Tahmin edebildiği kadarıyla, kamyonları, sonra da uçakları yüklemek toplam üç saat almıştı. Uçak bundan sonra bir iki saat daha yerde kalmıştı; dolayısıyla saat aşağı yukarı gecenin biri olmalıydı.

Sağ tarafta herhangi bir şey görüp göremeyeceğine bakmak için o taraftaki pencereye doğru gitti. Manzara aynıydı: sadece su.

Bir olasılık, Suudi Arabistan’ı geçtikleri birkaç saatlik uçuş sonunda Akdeniz üzerine gelmiş olabilirlerdi, ama bunun dışında olan biten şeylere bakılırsa, Kurt ayaklarının altındaki tanklarda bir kargo dolusu mikrobotla birlikte, güneye, Hint Okyanusu’nun üzerine gittiklerini tahmin etti. Bir jetle Yemen’den iki buçuk saatlik bir uçuşla, Hint Okyanusu’nun tam ortasına ulaşabilirlerdi.

Nereye gittiklerini düşündü. Said’in bir yerlerde ıssız bir ada da gizli bir üssü olup olmadığını merak etti. Pencereden yeniden

bakan Kurt, elinden geldiğince uzağı görmeye çalıştı, ama tek görebildiği dalgalar oldu.

Leilani onun bir ileri bir geri yürüyüşünü izledi. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu. “Paraşütleri mi bulacağız? Onlardan bahsettiklerini duymuştum.”

Kurt, Leilani’nin sözünü ettiği paraşütleri zaten görmüştü. “İnsanlar için değiller,” dedi. “Botlara bağlanmışlar, iniş yapmak zorunda kalmadan alçaktan uçup arkadan atlayabilmek için. Buna LAPES diyorlar, yani alçak irtifadan paraşütle bırakma sistemi.”

Leilani’nin kafası karışmış gibiydi.

“Hiç otomobillerin yaptığı kısa mesafeli sürat yarışı gördün mü?”

Başını salladı.

Sert tabanlı şişme botların yanlarında duran iki naylon paketi işaret etti. “Bunlar marş paraşütü,” dedi. “Kısa mesafe yarışçıları ya da yere indikten sonra uzay mekiklerini yavaşlatmak için kullanılanlar gibi, arkadan açılırlar. Tam olarak atlamak için yapıldıkları söylenemez.”

“Tamam,” dedi. “Başka planın var mı?”

Kurt gülümsedi. “Tanıdığım başka biri gibi gözüksün bana. Aslında iyi bir dostum.”

“O da bu uçakta mı?” diye sordu umutla.

“Hayır,” dedi Kurt. “Şu anda büyük olasılıkla Duha’da birinci sınıf bir bekleme salonunda oturuyordur. Citronelle’in mönüsüne düşünüp geçen her dakika daha da acıkıyordur.”

Leilani, bir *cocker spaniel* cinsi küçük bir köpek ya da bir çocuk gibi, başını yana yatırdı. “Bunu ben de yapabilirdim,” dedi. “Fakat söylediklerinden bana pek anlam ifade etmiyor.”

“Daha açık olacağım. Bu uçaktan atlamayacağız, bu uçağı ele geçireceğiz. Kokpite zorla gireceğiz, pilotlara bizi güvenli bir yere uçurmalarını emredeceğiz ve yere iner inmez Citronelle adlı bir yerde Zavala adına bir akşam yemeğı rezervasyonu yaptıracacağız.”

“Sen uçurabilir misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Öyleyse onlara uçurtacağız,” dedi gülümseyerek. “Kaçıran biz olacağız yani.”

“Aynen.”

Uçağın ön tarafına doğru baktı. “Zırhlı bir kapı görmüyorum,” dedi. “Sadece bir merdiven. İçeri girmek kolay olacak.”

“Sorun diğer tarafta başlıyor,” dedi Kurt. “Yüksek irtifada uçuyoruz. Uçak basınçlanmış durumda ve kokpit camla kaplı. Bir kavga ve camlardan birine isabet edecek serseri bir kurşun bizi sonunda kabin basıncının hızla ve aniden düşmesiyle baş başa bırakır.”

“Yani?”

“Kontrollü bir dışa doğru patlama,” dedi Kurt. “Temel olarak, korkunç bir vakumla birlikte parçalanmış pencereden dışarıya uçarız ve yaklaşık on dakika boyunca okyanusa doğru serbest düşüş yapıyor oluruz; ki bu serbest düşüş kısmı suya çarparak durma kısmından çok daha hoş olacaktır.”

“Bunu yapmak istemem,” dedi Leilani.

“Ben de istemem,” diye karşılık verdi Kurt. “Bu uçağın kontrolünü kavga çıkmadan ele geçirmek istiyorsak, silah statümüzü bir üst düzeye çıkarmamız gerek.”

Peşinde Leilani ile birlikte, daha ölümcül bir şey bulmayı umarak kargo paletlerine doğru yürüdü.

İlk paleti karıştırırken, motorların tiz sesi azaldı ve bir iki oktav düştü. Bunu, bir uçağın burnunu seyir halinden alçalma haline çevirirken insanda yarattığı o tuhaf duygu, kendini nispeten ağırlıksızlık hissetme duygusu izledi. Sıradan bir yolcu uçağında olduğundan çok daha belirgin bir histi.

“Alçalıyoruz,” dedi Leilani.

“Yaklaşıyor olmalıyız,” diye karşılık verdi Kurt. “Acele etsek iyi olur.”

OTUZ DÖRT

Yüzen ada Aqua-Terra'da yeni yönetim işbaşındaydı. Zerrin köprüde emirler yağdırırken, Otero ile Matson bile baskıyı hissediyordu.

Kat kat aşağıda, Paul Trout, Marchetti'nin beş yıldızlı hapis-hanesinin duvarları arasında yürüyor, çevresindeki şeylere bakıyordu. Yerden tavana pencereler, gözleri yormayan ankastre aydınlatma armatürleri ve son derece rahat yataklar vardı. Hatta masaj koltuğu ve meyve suyu makinesi bile bulunuyordu.

"Bir meyve suyu makinesi," dedi Paul şaşkınlık içinde.

"İyi fikir," diye seslendi ona Marchetti masaj koltuğundan. "Hazır ayaktayken, ben bir guava-ananas suyu alayım."

Paul ev sahiplerine baktı. Masaj koltuğunun silindiri *şiat-su* masajı fonksiyonunda omurgasında aşağı yukarı gezinirken, Marchetti de bir kedi gibi sırtını koltuğun arkalığine sürüp duruyordu.

"Oh, bu iyi geldi," diye mırıldandı. "Hı hı, tam orası."

Bu, bir yandan, Paul'e saçmalığın daniskası gibi gelmiş ve çok şaşırtmıştı; diğer yandan, kendisine sıra gelmesi için Marchetti'nin işinin bitmesini de dört gözle bekliyordu. Yangını söndürmek için verdikleri büyük mücadele yüzünden sırtı berbat durumdaydı.

Paul üç bardağa guava ile ananas suyu karışımı doldurdu ve odanın diğer tarafına yöneldi. Meyve sularını, keyiften hâlâ garip sesler çıkaran Marchetti ile herkesi disipline göndermeye hazır bir müdür yardımcısı gibi suratını asmış olan Gamay'm arasına koydu.

Paul Gamay'a bardaklardan birini uzattı. Gamay iğrenmiş gibi başını iki yana salladı.

"Siz ikiniz keyifli bir masaj günü geçiriyor olabilirsiniz, ama kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışsak nasıl olur?"

"Ben pencereleri denedim," dedi Paul.

"O pencerelerden asla geçemezsiniz," dedi Marchetti kesin bir dille. "10 şiddetinde bir kasırgaya dayanacak şekilde tasarlandılar."

"Ya kapılar?"

"Dışarıdan şifreli tuşları var," dedi, masaj koltuğundaki pozisyonunu değiştirirken. "Buradan kontrol kutusuna ulaşmak mümkün değil. Fark ettiyseniz, kapının kolu bile yok."

"Fark ettim," dedi Gamay.

Marchetti koltuğa biraz daha yaslandı; silindirler titreşmeye ve onu sallamaya başlarken, sesi de sanki konuşurken göğsüne vuran biri gibi, garip ve kesik kesik çıkıyordu. "Bence... yerimizden... kalkmamalıyız..." dedi. "Enerjimizi... boşuna... harcamamalıyız."

Paul Gamay'm gözlerinde parlamaya başlayan öfke kıvılcıklarını gördü. Gamay, Marchetti'ye ve masaj koltuğuna doğru

giderken, elinden geldiğince çabuk aradan çekildi. Gamay koltuğun fişini tutup prizden çekti. Masaj bir anda kesildi.

Marchetti şaşırmış görünüyordu. Paul kendine de sıra geleceğini, ama şimdilik beklemede olduğunu tahmin etti.

“Daha ciddi olsan iyi edersin,” diye homurdandı Gamay. “Bu insanlar oyun oynamıyor. Zerrin denen o kız mürettebatından birini öldürdü, daha önce kim bilir kaç kişiyi de. Üstelik, buradan çıkmayı başaramazsak, bu iş bitmeden bizi de öldürecek.”

Marchetti yardım umuduyla Paul’e baktı, yardım alamayınca yeniden Gamay’a döndü.

“Özür dilerim,” dedi en sonunda. “İnkâr benim en gözde başa çıkma mekanizmam. Milyar dolarlarm olunca, yeterince görmezlikten gelersen, sorunlar da bir şekilde kaybolup gidiyor.”

“Bu sorun kaybolup gitmeyecek,” dedi Gamay.

Marchetti başını salladı.

“Herhangi bir güvenlik protokolünüz var mı?” diye sordu Paul. “Kaçırılman halinde devreye girecek herhangi bir acil durum kodu ya da programlanmış kontroller.”

Marchetti başını kaşıdı. “Pek sayılmaz,” dedi, sanki onları hayal kırıklığına uğratmak hiç hoşuna gitmiyormuş gibi görünüyordu. “Bir şekilde fazla erişilebilir olmak kurmaya çalıştığım münzevi milyarder karakterini berbat eder.”

“Şirketlerini nasıl yönetiyorsun?” diye sordu Paul.

“Bir şekilde kendi kendilerine yönetiliyorlar.”

“Ya bir emir vermen gerekirse?” dedi Gamay. “Ya şirketlerinden birinin yalnızca senin imzalayabileceğin büyük bir satın alma, anlaşma ya da birleşme yapması gerekirse?”

“O işi Matson’a yaptırıyorum.”

İşte, bu bir sorundu.

“Yani...” dedi Paul, konuşulanları toparlayarak. “Matson dış dünyayla iletişimi sürdürdüğü sürece, senin kayıp olduğunu hiç kimse bilemeyecek.”

Marchetti başını sallayarak onayladı. “Korkarım öyle.”

En az Paul kadar, Gamay’ın da yüzü düşmüş gibiydi. “En azından senin bir keşif gezisi ya da başka bir tehlikeli iş sırasında kayboluşun hakkında güzel bir hikâye uydurana kadar.”

“Evet,” dedi Marchetti. “Bir münzevi olmanın dezavantajları olduğunu şimdi fark etmeye başlıyorum.”

“Her türlü,” diye vurguladı Gamay. “Howard Hughes’un resmi ölüm tarihinden yıllar önce öldüğüne dair söylentiler vardı. Muhtemelen doğru değil, ama asıl sorun şu: Kendini toplumdan öyle soyutlamıştı ki hiç kimse bu söylentilerin doğru olup olmadığını kesin olarak bilemez. Sen de aynı rotada giden bir gemidesin. Ayrıca, burasının bir ada olduğunu söylersen, seni tokatlarım.”

“Gemi,” diye karşılık verdi. “Ayrıca, hayatta kalacağımızı varsayarak, bundan sonra çok daha sosyal biri olacağıma da söz veriyorum.”

Bu harika, diye düşündü Paul, ama şu anda onlara hiçbir yararı yoktu. “Sence mürettebatın geri kalanına ne yaptılar?”

“Birkaçı Zerrin’in tarafına geçmiş gibiydi,” dedi Gamay.

“Diğerleri de büyük olasılıkla bizim gibi kilit altındadır,” diye ekledi Marchetti. “Burada, aşağıda, beş hücre var.”

“Bizi birbirimizden ayırırlarsa...” dedi Paul. “Onlara karşı plan yapmamızı da engellemiş olurlar.”

“Peki ya sizinkiler?” diye sordu Marchetti. “Washington’dakiler. Rapor sunmanız ve gelişmeleri haber vermeniz gerekiyor. Sizi arayacaklardır kesinlikle.”

Paul eşiyle bakıştı; birlikte geçen yılların ardından dşişünce biçimleri benzeşmiş, konuşmadan anlaşabiliyorlardı. “Yeterince abuk değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Paul açıkladı. “Onlara her yirmi dşi aatte bir bilgi gönderiyoruz. Fakat Zerrin ve Otero’nun bizim yerimize bunu yapması pek zor olmayacaktır. Zerrin ne için gnderildiğimizi ve neyin peşinde olduğumuzu biliyor. Biri şüphelenene kadar oldukça zaman geçecektir tahminimce.”

“Belki Dirk bizi arar,” dedi Gamay umutla. “Görüntülü bağlantıyı taklit edemezler.”

“Hayır,” dedi Paul. “Fakat gerçeği bildirme ihtimalimize karşı her türlü korkunç sonuçla tehdit edebilirler. Tabii biz onların tehditlerine aldırış etmeden yapılması gerekeni yapmayı denemeliyiz.”

Gamay ona baktı. “Dirk’e ya da arayan başka birine, bizi tutsak alanlara belli etmeden başımızın belada olduğunu nasıl söyleyeceğiz?”

“Biz rehineyiz,” dedi Paul. “Dirk de birkaç kez aynı durumda kalmıştı. Belki onu rehin alanlardan ya da o yerlerden birinin adını çaktırmadan söyleyebiliriz. Bu onu dşişnmeye itecektir.”

“Bu muhteşem, Bay Trout,” dedi Marchetti. “Gizli bir şifre.”

“*Leydi Flamborough*,” dedi Gamay.

“Ne?”

“*Leydi Flamborough*,” diye tekrarladı. “Bir yolcu gemisiydi. Senatör, yani Dirk’n babası, Antarktika’da o gemide rehin tutulmuştu. Dirk onu kurtarmak zorunda kalmıştı. İçimizden herhangi biri Dirk ile konuşma fırsatı bulursa, rolünü oynasın, Zerrin ve haydutların durumunu görünüşte idare etsin. Bizden söylememizi istedikleri şeyleri söyleyelim. Bir yerde, Dirk nasıl olduğumuz-

la ya da havaların nasıl olduğuyula ilgili veya benzer bir konuda bir soru soracaktır. Tek yapmamız gereken, soğukkanlılıkla gülümsemek ve her şeyin harika gittiğini, tıpkı *Leydi Flamborough*'ta yolculuk yapmak gibi olduğunu söylemek."

"Bu biraz karışık," dedi Marchetti. "Ya anlamazsa?"

"Dirk Pitt'i tanımıyorsun," dedi Paul üstüne basa basa. "Anlayacaktır."

"Tamam, güzel," dedi Marchetti heyecanla. "İşbirliği yapıp sizden onunla konuşmanızı isteyeceklerini varsayarsak, bir planımız var demektir öyleyse. Peki ya böyle bir şey istemezlerse?"

Marchetti, Paul'e baktı tepkisini bekleyerek. Paul'ün bütün yapabildiği boş boş bakmak oldu. Bakışlarını Gamay'a çevirdi, ondan da bir karşılık alamadı. Anlaşılan, hiçbirinin bir B planı yoktu henüz.

Yüzleri asılır, kaşları daha da çatılırken, Gamay uzanıp masaj koltuğunun fişini tekrar prize taktı. Masaj yeniden başladı.

Marchetti şaşırmış görünüyordu.

Gamay ellerini havaya kaldırdı. "Belki düşünmene yardımcı olur."

OTUZ BEŞ

Kurt Austin birkaç dakikadır uçağın kargo bölümünün altını üstüne getiriyordu. Daha önce gözüne çarpan silahlar, mühimmat ve roketleri boş vermiş, Leilani'yi çok şaşırtmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bilge bir komutan düşmanından beslenir," dedi Kurt.

"Yine aynı şey," dedi Leilani. "Seni anlamak konusunda gerçekten sorun yaşıyorum."

"Sun Tzu," diye açıkladı Kurt. "*Savaş Sanatı*."

"Ha," dedi. "Onu duymuştum."

Sandıkların birinden, tutsakların ellerini bağlamak için kullanılan türde kordonlar çıkardı.

Leilani kalın plastik kordonlara dik dik baktı. "Bunları daha önce görmüştüm."

"Dostlarımız daha fazla tutsak almayı planlıyorlar," dedi Kurt, bir kez daha nereye gittiklerini merak ederek.

Bir avuç dolusu kordonu cebine atıp sonraki sandığa geçti.

“Ee, başka ne arıyoruz?”

“Kokpitte muhtemelen iki ya da üç adam var. İki pilot, bir de varsa uçuş mühendisi. Belki yukarıdaki dinlenme yerinde dördüncü biri.”

“Fakat onları silahla vuramayız. Öyleyse onlarla nasıl dövüşeceğiz?”

“Dövüşmeyeceğiz.”

Leilani doğruldu. “Bakalım, ne anlamışım, seni kafa karıştırıcı şey. Seninle birlikteydim, sonra birdenbire... püf.”

Kurt gülümsemekten kendini alamadı. Tek parmağını kaldırdı, eski *Kung Fu* dizisinin yeniden gösterimlerinden hatırladığı kadarıyla ustanın yaptığı hareketi taklit ederek.

“En üstün başarı savaşarak zapt etmek değildir,” dedi. “En üstün başarı düşmanın direncini savaşmadan kırmaktır.”

“Sun Tzu mu yine?”

Kurt başını salladı.

“Benim için çevirebilir misin?”

“Onları hareket edemeyecek kadar korkutursan, aptalca bir şey yapmayacaklardır,” dedi. “Fakat bunu yapmak için, bir bıçaktan ya da bir silahtan daha ölümcül bir şeye ihtiyacımız var, pilotları o kadar korkutacak bir şey ki direnmeyi akıllarından bile geçirmeden bizim yapmalarını söyleyeceğimiz şeyi yapacaklar.”

Başka bir sandığı açtı ve gülümsedi. Leilani’nin yüzünden bir korku ifadesi geçti.

“Bu... ben... bilemiyorum,” dedi.

“Güven bana. Bu tam aradığımız şey.”

Flapların açıldığını duydular, sonra da türbülans uçağı sarsmaya başladı.

“İniş yapacağımız yere yaklaşıyoruz,” dedi Leilani.

Kurt pencereden baktı. Gün ağarmaya, gökyüzünün rengi değişmeye başlamıştı. Hiçbir kara parçası göremedi. “İniş kavramına bağlı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu bir deniz uçağı,” dedi. “Daha doğru bir deyişle tekneli deniz uçağı. Karaya da suya da inebilir.”

Kurt iki arada kalmıştı. Bir yanı gittikleri yer her neresiyse, oraya çok yaklaşımadan önce hamlesini yapmak konusunda kaygılıydı, diğer yanı ise nereye gittiklerini merak ediyordu.

Said’in daha güvenli bir yere gitmesi gerektiğini söylediğini hatırlıyordu. Kurt tekrar rapor verip o yerin neresi olacağını üstlerine bildirse harika olacaktı.

Fakat sonra uçaktaki su tanklarını ve tanklarda olduğundan şüphelendiği mikrobotları düşündü. Geç kalmadan önce harekete geçmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Koltukların olduğu yere gidip bıçağını aldı ve sandıktan çıkardığı şey üzerinde çalışmaya başladı.

“Sormayacağım bile,” dedi Leilani, bakışlarını çevirerek.

Kurt işini bitirdiğinde, bıçağı tekrar botunun içine soktu ve pantolonunun paçasını üstüne çekip gizledi. Sonra, 9 mm.lik Luger’lardan birini alıp şarjörünü çıkardı. Yataktaki de dahil olmak üzere bütün mermileri boşalttı ve şarjörü yeniden taktı.

Silahı, emniyeti kapalı bir halde Leilani’ye uzattı.

“Silahları sevmem,” dedi Leilani.

“Bunu bir silah olarak düşünme.”

“Ama bir *silah*,” diye ısrar etti Leilani.

Kurt uçağın ön tarafına doğru yürümeye başlamıştı bile. “İçinde kurşunlar yoksa, silah değildir. Sadece büyük, çılgınca bir blöftür ve sen eğer onları ateş edeceğine inandırman gerekirse, silahı Kirli Harry gibi –genç kadının boş boş baktığını gördü ve

referansı değiştirdi- Angelina Jolie gibi, ustalıkla kullansan iyi edersin."

"Fakat ben ateş etmeyeceğim."

Kurt kokpite çıkan merdivene yaklaşırken, kendi blöfünün yeterli olacağını umuyordu, çünkü Leilani'nin olayı pek kavradığını düşünmüyordu.

"Arkamda ve sağ tarafımda kal, silahı da onlara doğrult, yeter," dedi.

"Başka bir şey?"

"Evet. Acımasız görünmeye alış."

Kurt, dönerek kokpite yandan giren merdivenden ıktı.

Pilotlar başlarını gürültünün geldiği yere çevirdiler ve Kurt'ü gördüler. Kaptan bağırdı. Yardımcı pilot emniyet kemerini açmak için uzandı. Kurt de onlara taşıdığı şeyi gösterdi.

Durdular ve Kurt'ün elindeki el bombasına gözlerini diktiler. Kurt abartılı bir hareketle bombanın pimini çekip mandalını sıktı.

Leilani arkasına geldi ve boş silahı oldukça iyi doğrulttu. "Kimse kımıldamasın!" diye gürledi.

Pilotlar zaten kımıldamıyordu, ama Kurt onun çabasını takdir etti.

"Aynen öyle," dedi. "Emniyet kemeri ışığının yandığını ve kabini terk etme izniniz *olmadığını* düşünün."

Kaptan yeniden kontrol paneline döndü, yardımcı pilotsa hâlâ onlara bakıyordu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Eller dümende," diye emir verdi. "Gözler ileride."

Yardımcı pilot emre uydu, ama kaptana Arapça bir şeyler mırıldandı.

"Onu kaçırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu kaptan. "Onu kurtarmaya mı? Bu çelimsiz kadın uğruna hayatını heba etmek istiyorsan, aptalsm demektir."

“Kapa çeneni, aşâğılık herif!” diye gürledi Leilani. “Yoksa yemin ediyorum bütün vücudunu kurşunla doldururum!”

Gururlu bir şekilde gülümseyerek Kurt’e baktı. “Nasıl buldun?”

“Diyalogların üzerinde biraz çalışman gerek, ama fena değil.”

Kurt pencereden dışarı göz attı. Ufuk doğuda belirginleşmeye başlamıştı, ama gökyüzü mora çalmakla birlikte hâlâ karanlıktı ve aslında gökyüzünün nerede bitip denizin nerede başladığını söylemek zordu.

Diğer iki jetin önlerinde olduğunu ancak seyir ışıkları sayesinde görebiliyordu. En yakındaki uçak bir buçuk kilometre kadar uzakta, yaklaşık üç yüz metre kadar da aşağıda gibiydi. Öndeki uçak ise yaklaşık beş kilometre mesafede ve diğerinden aşağı yukarı üç yüz metre aşağıdaydı. Filo alçalıyordu. Aralarında konuştuklarını duyamıyordu, o yüzden telsiz görüşmesi yapmadan yol aldıklarını varsaydı.

“Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sordu.

“Hiçbir şey söyleme,” diye emir verdi kaptan.

Kurt bir açmazda olduğunu düşündü; eğer nereye gittiklerini ona söylemezlerse, onları uçağı havaya uçurmakla hiç tehdit edemezdi. Altimetreye bakınca iki bin dört yüz metreye indiklerini gördü. Bu şekilde on dakika daha giderlerse, denize inmiş olacaktı. Gözlerini kısarak ileriye doğru baktı, ama hâlâ bir kara parçası göremiyordu.

Yeterince beklediklerine karar verdi. “İşte anlaşma,” dedi. “Eğer yaşamak istiyorsanız, söylediklerimi yapacaksınız.”

“Ya yapmazsak?” dedi yardımcı pilot tıslar gibi.

“O zaman uçağı havaya uçururum,” dedi Kurt.

“Blöf bu,” dedi yardımcı pilot. “O zayıf bir Amerikalı. Asla sahip olamayacağı...”

Adam cümlesini tamamlayamadan, Kurt elinin tersiyle şakağına indirdi. Adamın kafası yana savruldu ve düşmemek için bir elini kenara koydu.

“Sonunda tekrar Said’in ellerine düşmek istediğimi mi sanıyorsunuz?” dedi Kurt. “Öyle mi?”

Adam yüzünün yan tarafını tutup sanki azarlanmış bir hayvan gibi Kurt’e baktı. İki pilot bakıştı. Kurt her iki adamın da Said’in nasıl bir deli olduğunu bildiği gerçeğine güveniyordu. Geçmişte vazgeçtiği adamlarının yalnızca kuyunun dibindeki cesetlerle sınırlı olmadığını tahmin ediyordu.

İki adamın arasında Arapça bir tartışma patlak verdi.

Kurt yardımcı pilota bir kez daha elinin tersiyle vurdu. “Anlayacağım dilde!”

Adam ona ters ters baktı ve yavaş yavaş bir kez daha emniyet kemerine uzanmaya başladı. “Haklısın,” dedi. “Said seni yakalarsa, ölmek için yalvartacaktır. Fakat kaçmanıza izin verirsek, bizim sonumuz daha kötü olacaktır.”

Emniyet kemeri tık sesiyle açıldı, adam koltuğunu döndürdü ve ayağa kalktı; küçük kokpitte daha uzun görünüyordu.

“O yüzden hepimizi havaya uçur,” dedi. “Hepimizi cennete gönder.”

Kurt, bakışlarıyla alt etmeye çalışarak adama baktı. Adam gözünü bile kırpmadı, Kurt de gözünü kırpmıyordu, ama bu ona hiçbir şey kazandırmayacak bir durumdu.

“Öyle olsun,” dedi Kurt.

Mandalı bırakıp el bombasını yardımcı pilota fırlattı. Bomba adamın bir anda bembeyaz kesilen yüzünün tam ortasına geldi. Yardımcı pilot, duşta elinden düşen ıslak bir sabun kalıbını yaka-

lamaya çalışan biri gibi uğraşarak bombayı yakaladı. El bombasını kaptana doğru attı.

Fal taşı gibi açılmış gözlerle, adam Kurt'ün üzerine atıldı, ama Kurt'ün güçlü sağ direkti onu engelledi.

Kurt bütün vücuduyla açıktan kroşeye hazırlandı; sağ ayağını ileri atıp destek aldıktan sonra kalça ve omuz üzerinden döndü ve vücudundaki her kas lifinin gücüyle kolunu savurdu.

Adamın bütün gücü kesildi, geriye, kaptana ve tuttuğu kontrol dümenine doğru düşerek uçağın dik bir dalışa geçmesine neden oldu.

Bir an için ağırlıksız kalan Kurt tavana çarptı. Yere düştüğünde, ileri doğru atıldı ve kendinden geçmiş yardımcı pilotu kemerinden yakalayıp geriye çekti. Bütün ağırlığıyla kaptanı çekince, dalış bir parça düzeldi, ama kaptanın elinde küçük bir tabanca olduğunu gördü.

Sol koluyla açıktan kroşe savuran Kurt, kaptanın eline yandan vurdu ve silah patladı. Mermi yan taraftaki yardımcı pilota isabet etti. İkinci mermi koltuğa geldi.

Kurt kaptanın kolunu uzakta tutmaya çalıştı, ama kaldıraç gücü onun yanında değildi. Kaptan kolunu aniden geri çekip kurtardı ve yeniden Kurt'e nişan aldı.

Kurt hemen başını eğip avuç içiyle dümeni itti. Kaptan yeniden ateş ederken, uçak döndü.

Atış isabetli olmadı, mermi tepelerindeki panele geldi. Panelden kıvılcımlar yağmur gibi yağdı. Alarm sesleriyle birlikte bir grup ikaz ışığı yanmaya başladı.

Uçak dönerek dalışa geçmiş, denize düşüyordu. Tutunmak dışında herhangi bir şey yapmak çok zordu. Kurt, dönüp duran uçağın merkezkaç kuvveti savurmadan önce kaptana bir kez daha yumruk indirmeyi başardı.

Kurt elini botuna uzattı. Kaptan öldürücü atış için hazırlanırken, tabancasını doğrulttu.

Kurt kolunu ileri doğru uzatarak saldırdı ve kaptan Kurt'ün kalbine saplanan bıçağıyla, ateş edemedenden dondu kaldı. Yüzündeki ifade silindi, küçük silah elinden düştü ve gözleri kaydı.

Uçak bir kez daha dönmeye başladı; Kurt dümeni tutup dönüşü durdurmaya çalıştı. Uçağın kanatları yavaş yavaş düzeldi. Fakat artık yer yakınlık ikaz sistemi çılgına dönmüştü ve bilgisayar sürekli *burnunu kaldır* sesli uyarısı verip duruyordu.

Kurt uçağın burnunu kaldırıyordu, ama kanatların kopmasını istemiyordu. Burun yavaş yavaş düzelirken, altimetre de kendine gelmeye başladı. En sonunda Kurt tekrar ufku yakaladı, bir iki saniye sonra da uçağın burnu ufuk çizgisinin üstüne çıktı.

Hız düşüp tekrar yükselişe geçmeye başlarken, alarmlar ve ikaz ışıklarının bazıları kapandı. Üç yüz metrenin üstüne çıkarken, bilgisayar Kurt'e ne yapacağını söylemeyi bıraktı.

Uçak dengesini sağlayınca, Kurt kokpite göz gezdirdi. Ölü kaptanla aynı koltuğu paylaşıyordu. Yardımcı pilot iki koltuğun arasında yerde yatıyordu ve ölmüş gibiydi. Kayıp olan biri daha vardı.

"Leilani?" diye bağırdı Kurt.

"Buradayım," dedi, başını aşağıdan kokpite uzatarak.

"Ne oldu sana?"

"Merdivenden düştüm," dedi, ortaya çıkmıştı ve biraz sersemlemiş görünüyordu. Eğilip yerden bir şey aldı. El bombasıydı. "Niye havaya uçmadık?"

"Ateşleyici fünyeyi çıkarmıştım," dedi Kurt. "İçinde hâlâ patlayıcı var, ama fünye olmadan ateş alamaz."

Leilani bombayı yavaşça bir kabın içine koydu.

"Bu adamları bağlayacak mıyız?"

“Bunun için biraz geç,” dedi. “Hadi, şunu koltuğumdan kaldıralım.”

Kurt ayağa kalktı, Leilani de ölü kaptanın emniyet kemerini açıp Kurt kontrol panelinin başındayken onu çekti.

“Uçağı uçuruyorsun,” dedi sanki yeni fark etmiş gibi.

“Sayılır.”

“Bunun nasıl yapılacağını bilmediğini söylemiştin sanırım.”

“Daha net olmalıydım,” dedi. “Sağa ya da sola, yukarıya ya da aşağıya, hızlı ya da yavaş gidebilirim. Büyük olasılıkla doğru yöne de götürebilirim. Daha zor olanı ise yerde dumanlar tüten bir krater açmadan ya da suya çarpıp küçük parçalara ayırmadan bu şeyi yere indirmek.”

“Hadi ya?” dedi Leilani, birden rengi solmuş gibiydi.

“Fakat çabuk kavrayan biriyimdir,” dedi, kadının moralini yükseltmeye çalışarak. “Üstelik, bu ikisi öldüğüne göre, başka bir seçeneğim de yok gerçekten.”

Kurt daha önce küçük uçaklar uçurmuştu, asla bir ehliyet ya da lisans almasına yetecek kadar uzun süre değildi, ama temel kuralları biliyordu. İşin çoğu içgüdüye dayanıyordu. Yüksek performanslı askeri uçaklar dışında, uçaklar genellikle kendileri uçardı. Stabil ve toleranslı olacak şekilde tasarlanırlardı, ama Kurt bu Rus yapımı deniz uçağının tıpkı bir gemi gibi burun kısmının ağır olmasının bir denge sorunu yaratacağını düşünüyordu.

“Peki ya LAPES denen şu zımbırtı?” diye sordu Leilani. “Arka taraftan atamaz mıyız?”

“Gideceğimiz yere ulaştığımızda deneyebiliriz belki,” dedi Kurt.

Kontrol panelini inceledi ve arka kapı ile kuyruk rampasının kontrol sistemlerini buldu. Yerlerini aklına yazdı.

Artık yeniden bin beş yüz metreye çıkmışlar ve orijinal rotalarına dönmüşlerdi. Birkaç kilometre önlerinde, aydınlanmaya başlayan gökyüzünde diğer iki jetin siluetlerini gördü. Hâlâ alçıyorlardı, ama burun üstü dalış ve dönüş Kurt ile Leilani'yi onların irtifasının çok altına indirmişti.

"Neler olduğunu bilmiyorlar," dedi Leilani.

"Evet," diye karşılık verdi Kurt. "Arka görüş aynaları ya da arka radar alanları olmadan, telsiz görüşmesi yapmadan seyretmek, hiçbir şey görülmeyeceği anlamına gelir. Daha da önemlisi dönüp Seyşel Adaları'na gitsek bile bizi göremezler."

"Oraya mı gidiyoruz?"

Kurt, küçük bir bilgisayar ekranında bir navigasyon göstergesi buldu. Hint Okyanusu'nun neredeyse tam ortasındaydılar. Seyşeller, yaklaşık altı yüz elli kilometre güneybatıda, uçakla bir saatlik mesafedeydi.

Kurt gülümsedi. "Çevredeki en yakın uygarlık parçası," dedi. "Uygarlık derken de telefon ve kola makinesinin olduğu, ayrıca insanların bizi öldürmeye çalışmadığı bir yeri kastediyorum."

Leilani gülümsedi. "Bu benim kulağıma da güzel geldi."

Kurt bu gülümsemeyi sevecen buldu. Güzeldi, basitti ve karmaşık değildi. Karmaşık olmaması, bir şekilde o anda tek kelimeyle mükemmel ötesi görünmüştü.

Rus jetini batıya döndürmeye başladı; birisi çevresine bakma zahmetine girene kadar yüz elli kilometre uzaklaşmış olacağını düşünüyordu. Fakat rotadan çok sapmadan önce, gözüne bir şey takıldı. Gümüş rengi denizde siyah bir nokta.

Anlaşılan, Leilani de o noktayı görmüştü. "O adaya gittiklerini mi düşünüyorsun?"

"En yakın adadan çok uzaktayız."

“Tamam, ama bu bir gemi olamayacak kadar büyük,” diye karşılık verdi Leilani.

Kurt dikkatle baktı. Doğan güneşin ışığı, yüzen o devasa garibinin üstündeki bir dizi uzun, dikdörtgensel yapıya vurup parıltıdırken Kurt bir anda onun ne olduğunu anladı.

“Bir gemi olmamasının nedeni de bu zaten,” dedi. “O Aqua-Terra adlı yüzen bir metal yığını.”

Kurt yorgun düşmüş vücudunda bir adrenalın patlaması yaşadığını hissetti. Silahlarla, yüksek hız yapabilen sert tabanlı şişme botlarla ve Said’in katilleriyle dolu üç amfibi uçak kötü düşünmemeye olanak bırakmıyordu. Buraya tesisleri ziyarete gelmiyorlardı. Onlar, telsiz görüşmesi yapmadan seyreden, şafakta adaya saldırıp ele geçirmeyi planlayan bir saldırı gücüydü.

“Kemerini bağla,” dedi.

“Neden?” diye sordu Leilani. “Ne yapıyoruz?”

Kurt uzanıp gaz kollarını sıfıra getirdi. “Varlığımızı belli etmek üzereyiz.”

OTUZ ALTI

Kurt kontrol paneline göz gezdirip telsizi aradı. Gözleri hali-hazırda tuhaf bir frekansa ayarlanmış alıcı-vericiye takıldı.

COM-1, diye düşündü. "Said'in frekansı bu olmalı. Bana o kulaklıklardan birini bulabilir misin?"

Leilani yerde ölmüş' olan pilotların kulaklıklarından birini aramaya başladı. Bulunca Kurt'e uzattı.

Kurt kulaklığı taktı. İkinci bir alıcı-verici buldu ve anahtarları COM-1 üzerinden gelen herhangi bir şeyi duyabileceği şekilde ayarladı, ama yalnızca COM-2 üzerinden yayın vardı. Frekansı Aqua-Terra'ya ilk gidişlerinde kullandığı helikopterin pilotu Nigel'inkine ayarlamaya başladı.

"Lütfen bana ne yaptığımızı söyleyebilir misin?" diye sordu Leilani. "Onlardan uzaklaşacağımızı sanıyordum, yaklaşacağımızı değil."

"Aşağıda NUMA'dan birkaç arkadaşım var. Kardeşinin başına ne geldiğini bulmaya çalışıyorlar. Bir cevap bulmaya çok yaklaşmış olmalılar, çünkü bu yüzden saldırıya uğramak üzereler."

“Saldırı?”

“Said’in adamlarının diğer uçaklara bindiğini görmüştüm,” dedi. “Onlar komando. Adaya saldıracaklarına çok eminim.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Leilani. “Onları uyarmalıyız.”

Kurt frekansları gezmeye devam ediyordu; en sonunda gösterge ekranında 122.85’e geldi. “İşte bu.”

Kısa bir süre dinledi, hiçbir şey duyamadı, sonra konuşma düğmesine bastı. “Aqua-Terra, ben Kurt Austin. Beni duyuyor musunuz?”

Hiçbir şey yoktu.

Kurt konuşurken, gözlerini alçalmakta olan hava taşıtlarının üstünde tutuyordu. Neyse ki farkında değil görünüyorlardı.

“Aqua-Terra, cevap ver.”

“Başka bir frekans dene.”

“Hayır. Frekans bu.” Konuş düğmesine bastı yeniden. “Aqua-Terra, duyuyor musunuz? Ben Kurt Austin. Saldırıya uğramak üzeresiniz. Saldırganları püskürtmeye hazırlanın.”

Konuşma düğmesini bıraktı.

“Niçin cevap vermiyorlar?” diye sordu Leilani.

Kurt’ün aklına birkaç neden geliyordu; içlerinde en kötüsü ise aralarındaki sahtekârla ilgili olanıydı. Kadın telsizi devre dışı bırakmış ya da daha kötü bir şey yapmış olabilirdi.

İki uçak artık altmış metrenin altındaydı. Saldırganlar, muhtemelen LAPES paraşütleri kullanarak botlarını denize indirecek ve çok geçmeden adaya çıkacaklardı. Kendi uçaklarındaki kargo bölümünün boyutlarma bakınca, Kurt her uçakta, en fazla yetmişer komando olabileceğini hesapladı, ama kargo bölümünde botlar ve diğer araç gereçler de olmalıydı. O yüzden en fazla otuz kişi olabilirdi. Ne var ki bu yine de Marchetti’nin yirmi kişilik mürettebatıyla birlikte Paul ve Gamay’a karşı altmış komando an-

lamına geliyordu. Robotlar devre dışı olduğu sürece, hiç şansları yoktu.

Telsizden hiçbir cevap alamayan Kurt, uyarı zamanının geçtiğini fark etti; artık hamle yapma zamanıydı.

Aqua-Terra'nın iletişim odasının ortasında, Zerrin, Otero ve Matson ile birlikte durmuş, Kurt Austin'in muhtemel saldırıya karşı arkadaşlarını uyarmaya çalışmasını dinliyordu.

Otero'nun keyfi kaçmış gibi görünüyordu. "Said'in Austin ile Zavala'nın öldüğünü söylediğini sanıyordum."

"Erken konuşmuş anlaşılır," dedi Zerrin.

"Nereden arıyor?"

"Her yer olabilir," diye karşılık verdi Zerrin, pencereden dışarıya bakarak. Ufukta hiçbir gemi göremedi, ama yaklaşmakta olan üç uçağı fark etti. Uçaklardan biri filo düzeninin çok dışındaydı. Bu korkularının en kötüsünü onaylıyor sayılırdı.

"Jetlerden birini ele geçirmiş," dedi. "Said'i uyarmamız gerek. Ayrıca elimizi güçlendirmemiz de gerek. Kadını buraya getirin. Hemen!"

Kurt gaz kollarını sonuna kadar itti ve otuz beş metrelik uçak şaşırtıcı bir güçle ileri atıldı.

Uçak hızlanırken, Kurt'ün aklında bir plan oluşmaya başladı. Diğer jetlerin, suya yaklaşırken, neredeyse motorlar durmuş haldeki iniş hızına düşüşlerini izledi.

Uçaklar, komandoları indirmek için adanın yanında uçtukları sırada savunmasız olacaktı ve Kurt, rakiplerini duvara iterek kazaya zorlayan bir stok otomobil yarışçısı gibi, onları suya düşmeye zorlayacaktı.

Öndeki iki jet yaklaşık doksan metreden daha az bir irtifadaydı ve aralarında sekiz yüz metre vardı. Kurt ile Leilani hızla onlara yaklaşıyorken, Kurt COM-1'de Arapça bağırışlar duydu.

İki jet de o anda tepki verdi. Burunlarını aşağıdan yukarıya çevirerek irtifalarını değiştirdiler ve motorlarının arkalarında iz halinde bıraktığı izler hızla yoğunlaştı.

“Kahretsin,” dedi Kurt. “Sürpriz unsuru buraya kadarmış.”

Jetler hızlanmaya başladı, ama Kurt peşlerindeydi ve onlardan en az yüz seksen kilometre daha hızlı gidiyordu. Soldaki uçağı seçip ona doğru yönelerek burnunu deli gibi aşağıya çevirdi.

Kurt'ün uçağı avını öldürmek için üstüne çullanan bir şahin gibi saldırıya geçti. Diğer jet önünde belirdi; büyük, yavaş bir güvercin gibi, tırmanmaya ve hız kazanmaya çalışıyordu.

Giderek daha da büyüdü, daha da yaklaştı, pencereyi kapladı, sonra altlarından hızla geçerek Kurt'ün görüş alanından çıkıp kayboldu.

Said en öndeki uçakta, uçuş mühendisinin koltuğunda oturmuş pilota bağırarak emirler yağdırıyordu. Gaz kolları sonuna kadar itilmiş, uçak yükselmeye ve hızlanmaya çalışıyordu.

“*Dikkat edin! Tam üstünüzde!*” diye bağırdı Zerrin telsizden.

Bir gürültü ve türbülans dalgası uçağı sarstı. Ön camdan hızla bir gölge geçti ve kaptan dümeni ileriye itti. Kurt'ün motorlarından çıkan duman, ısı ve egzoz kokpiti doldurdu, ama uçaklar çarpışmadı.

Kurt'ün son anda uçağı kaldırması onlara son derece değerli birkaç metre kazandırmıştı. Diğer yandan, pilotun istem dışı bir şekilde kaçması ve üstünden kükreyerek geçen on altı tonluk jetin kuyruk türbülansı onları sola savurmuştu ve dalgalara doğru gidiyorlardı.

“Burnu kaldır!” diye bağırdı Said. “Burnu kaldır!”

Pilot kanatları düzeltip dümeni geri çekti. Jet suya değdi, bir süre seken bir taş gibi su üzerinde gittikten sonra bir kez daha gökyüzüne doğru yükseldi.

“Yükseldiler,” dedi Leilani, yan pencereden geriye bakarak. “Her nasılsa, yükseldiler.”

Kurt bir saldırı daha yapmak için dönmeyi düşündü, ama ikinci uçakla çoktan aynı hizaya gelmişti. A planı başarısız olmuştu, üstelik ikinci uçağın üç yüz metre yukarı çıkması ve hızlanması yüzünden, bu kez hiçbir yararı da olmayacaktı. Buna rağmen, bir şey yapması gerekiyordu.

Kurt avını altına almak için yararlanmış olduğu ekstra hızı kullanarak diğer jetten daha hızlı irtifa kazandı. Üstüne çıktıktan sonra, diğer uçağa yöneldi ve rotasını ona uydurup yüksek pozisyonda saat yedi yönünden yaklaşmaya başladı.

O an ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Fakat aklına çok parlak olduğunu düşündüğü bir fikir geldi; öyle ki neredeyse kendi omzuna vurarak kendini tebrik edecekti.

Kokpite göz gezdirdi. Sayısız ölçü aleti, anahtar ve ekranın arasında, aradığı şeyi gördü.

“Şu kolu tut,” dedi, göstererek.

Leilani elini sarı ve siyah renkli ikaz şeritleriyle çizili kalın metal çubuğun üstüne koydu.

“Çekmeye hazır ol!”

Kurt avına yaklaşırken, uçak sarsılmaya başladı. Diğer jetten gelen hava akımı, ona kendisini bir sürat teknesinin arkasındaki dalgadan geçen su kayakçısı gibi hissettirdi. Geri çekilip türbülansın üstüne çıktı ve on saniye sonra uçağın burnunu yeniden

ileriye iterek mermi yağmuruna tutacakmış gibi diğer uçağa doğru uçuşa geçti.

Hızla jetin üstüne, öncekinden daha da yükseğe çıktı.

“Şimdi!”

Leilani sarı siyah şeritli çubuğu çekti.

Bütün uçağı bir vınlama sesi kapladı ve Kurt uçağın burnunun yatay eksen üzerinde yukarıya doğru hareket ettiğini hissetti ve uçak gökyüzüne doğru yunuslama sıçradı.

Uçağın arkasında gri renkli bir buhar bulutu belirdi, geriye doğru döndü ve ikinci jete çarptı. Buhar gibi görünmesine rağmen, çıkan karışımın merkez sütunu yoğundu. Beş tonluk su ve mikrobot kütleleri kokpite çarpıp ön camı parçalayarak pilotları bir tsunami gibi ezdi.

Bulutun geri kalanı uçağı süpürdü; sağ kanadı ve motoru buldu. Darbenin etkisiyle turbo fan patladı, kompresör kanatçıkları ve diğer parçalar motor kapağından dışarıya uçu.

Suyun ağırlığı soldan çok, sağ kanadı vurup kanadı aşağıya ve geriye doğru zorladı; uçak döne döne denize doğru dalışa geçti. Saniyeler sonra suya çarparak okyanusun yüzeyinde yanlamasına taklalar attı. Çarpışmanın etkisiyle jet parçalandı, insanlar, kargo ve metal parçaları her yöne dağıldı.

Kurt, Said'in mikrobotlarının bir kısmını denize döktüğünün farkındaydı, ama elinin altında olan tek silah buydu. Sağa doğru daire çizdi, enkaza baktı ve Leilani ile birlikte benzer bir sonu yaşamamaları için hemen kalan son jete aramaya başladı.

O anda, telsizden bir ses duyuldu. Kurt konuşan kişinin Gamay Trout olduğunu fark etti.

Gamay Trout Aqua-Terra'nın iletişim odasında telsizci bölümünde oturuyordu. Bir tabancanın soğuk namlusunun ucu kafasının arkasına bastırılmıştı.

“Konuş onunla!” diye emretti Zerrin sert bir sesle. “Ona teslim olmasını söyle, yoksa hepinizi öldürürüm. İlkönce eşin ölür.”

Paul zorla yere yatırılmıştı. Matson bir ayağını Paul’ün sırtına koymuş ayakta duruyordu. Bir Luger tabancayı onun ense köküne doğrultmuştu. Otero elinde başka bir silahla yanlarında duruyordu.

“Konuş!”

Gamay önüne koydukları mikrofonu aldı. Konuşma düğmesine bastı. “Kurt, ben Gamay. Beni duyuyor musun?”

Birkaç saniye geçti, ama kulaklığından Kurt’ün sesini duydu.

“Gamay, saldırı altındasınız. Gizlenin. Marchetti robotları hareket geçirsin.”

“Ona teslim olmasını söyle!” diye emretti Zerrin.

Gamay pencereden dışarıya göz attı. Jetlerden birinin düştüğünü, diğer ikisinin yükselip döndüğünü, birinin diğerine sanki avına yaklaşır gibi yaklaştığını görmüştü, ama kimin kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Zerrin silahının namlusunun ucuyla Gamay’ın başını ileriye doğru itti. “Bir daha söylemeyeceğim.”

Gamay mikrofonu aldı, ama hâlâ tereddütteydi.

“Öldürün onu!” dedi Zerrin Otero’ya.

“Durun!” diye bağırdı Gamay. Konuşma düğmesine basıp, basılı tuttu.

“Kurt, ben Gamay,” dedi. “Bizi tutsak aldılar bile. Bizi hapishaneye attılar. Eğer uçağı indirip teslim olmazsan hepimizi öldürecekler.”

Sessizlik oldu. Gamay pencereden dışarıya baktı. Uçaklardan biri manevrasını durdurmuştu. Gamay onun Kurt olduğunu tahmin etti. Diğer jetse yaklaşıyordu.

Kısa bir süre daha izledikten sonra yeniden düğmeye bastı.

“Dikkat et!” diye bağırdı. “Onlar senin...”

Cümlesini hiç tamamlayamadı, çünkü Zerrin bir tekmeyle onu koltuğundan düşürmüştü. Duvara doğru yuvarlandı, bir yumruk savurmaya hazırlandı, ama karnına soluğunu kesen ve yere serilmesine neden olan bir tekme yedi.

Dışarıda, iki uçağın neredeyse çarpışmak üzere olduğunu gördü. Yolları kesişti, ayrıldılar, sonra bir kez daha yolları kesişti. Birinin arkasından koyu renk bir duman çıkmaya başladı.

Kurt, Gamay’ın uyarısına elinden geldiğince çabuk tepki verdi. Sola yattı ve neredeyse Said’in uçağına çarpıyordu. Dümeni sağa döndürdü, uçağı çevirdi ve uçağın gövdesini delik deşik eden kurşunların sesini duydu.

Said’in uçağı da dönüşünü ayarlamıştı. Adamlar açık kargo kapısından 50 kalibrelik makineli tüfeklerle ateş ediyorlardı.

Kurt tekrar onlara doğru döndü. İki uçağın yolları kesişti ve üçüncü kez neredeyse çarpışacak gibi oldular. Kurt inişe geçip kaçmaya çalıştı; kokpitte bir dizi ikaz ışığı yanmaya başladı. Hızlanmak için uçağın burnunu aşağıya çevirdi, gaz kollarmı sonuna kadar itti ve hiç çekmediği flapları çekti.

Uçak hızlandı ve Kurt güneybatıya döndü. Çeşitli ikaz ışıkları yanmaya devam ediyordu, ama korkunç görünen bir şey yoktu.

Sola kırdı, sonra tekrar sağa; bir zamanlar yaşlı bir savaş pilotunun ona söylemiş olduğu kural gelmişti aklına: *Düz uçan ölür!*

Bu manevraları birkaç kez tekrarladı, ama Said’in uçağını hâlâ görememişti.

Jeti asgari irtifada ve son hızda tuttu. Batıya hafif bir dönüş yaptı. Şimdilik her şey yolundaydı. Fakat Said’den hâlâ hiçbir iz yoktu.

“Onu görüyor musun?”

Leilani başını çevirerek baktı ve diğer uçağı görmek için elinden geleni yaptı. Kurt ona daha geniş bir görüş alanı sağlamak için sağa döndü.

“Hayır. Bekle... Evet. Arkamızda,” dedi heyecanla. “Geri çekiliyor gibi görünüyor. Alçalıyor.”

Bu doğru görünmüyordu. “Emin misin?”

“Evet, onu arkamızda bırakıyoruz. Sanırım iniyor.”

Kurt şanslarına inanamıyordu. Said’in gitmelerine neden izin verdiğini merak ediyordu.

Telsizden Zerrin’in sesi duyuldu. “Kurt Austin, uçağı indir ve teslim ol, yoksa arkadaşlarını öldüreceğim.”

Kanal açık kaldı; kulaklarına acıyla kıvranan birinin sesi, sonra da bir çığlık geldi.

“Onlara zarar verirsen, ölü bir kadın sayılırsın Zerrin,” dedi, tehdide tehditle karşılık vererek.

Kurt’ün kaçmak dışında bir seçeneğı yoktu. Teslim olmak onların arkadaşlarını öldürmesini engellemeyecekti. Bu sadece olayı bildirecek hiçbir tanık kalmadığı anlamına gelecekti. Fakat kaçabilirse, durumu tersine çevirecekti. Bu, Zerrin ve Said bulunma ve cezalandırılma kaygısı yaşamak zorunda olacaklar demektir. Bazen bu düşünceler harcanabilir olarak düşünülen tutsakları korurdu.

“Onlara zarar verirsen, bu dünyada nereye gidersen git peşine düşüp seni yakalarım.”

Tepelerinde daha çok ikaz ışığı yanmaya başladı. Kulaklıklardan parazit ve yankı duyuldu.

“Dört gözle bekliyorum,” diye karşılık verdi Zerrin. Bir silah patladı, konuşma sona erdi ve COM paneli karardı. Kurt birkaç kez anahtarı açıp kapadı, ama hiçbir şey olmadı.

“Telsiz kapandı,” dedi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Leilani.

“Güneybatıya. İlk planı uyguluyoruz.”

Trout’ları feda etmemiş olduğunu umdu, ama başka seçeneği yoktu. Seyşeller’e ya da en azından nakliye rotalarındaki bir gemiye ulaşmak zorundaydılar. Bir gemiye işaret verebilirler ve yanma mecburi iniş yapabilirlerdi, ama her durumda Aqua-Terra’dan uzaklaşmak durumundaydılar.

Said al-Kalif’in gözlerindeki hiddetin alevi çeliği bile eritebilirdi. Onunkiyle Austin’in uçağı arasındaki mesafe artmaya devam ediyordu. Austin kaçıyor ve yanında Said’in sahip olmayı çok istediğı bir kadını, daha da önemlisi gizli tutması gereken bir sır olan nerede olduğu bilgisini taşıyordu.

“Niçin bizden daha hızlılar?” diye sordu Said öğrenmek isteyerek.

“Kargoyu boşalttılar,” diye cevap verdi pilot. “Bizden altı ton daha hafifler. Bu da en az elli beş kilometre daha hızlı oldukları anlamına geliyor. Eğer onları yakalamak istiyorsak, biz de kargomuzu atmalıyız. Yoksa her iki dakikada yaklaşık bir buçuk iki kilometre geri kalacağız.”

Said bunu düşündü. Zaten büyük ve acı verici bir yenilgi almıştı. Bir uçağı düşmüş, diğeri öldüğünü görmeyi istediğı bir düşmanın ellerine geçmişti. İki kargo gitmişti, olanların sonucunda mikrobotların yüzde kaçının sağlam olduğunu tahmin etmek mümkün değildi.

“Kargoyu atsak bile...” dedi pilot. “Hızımızı onunkiyle ancak eşitlemiş olacağız. Onu asla yakalayamayacağız.”

Said’in daha iyi bir fikri vardı. Emniyet kemerini açtı. “İnelim,” dedi. “Hemen.”

OTUZ YEDİ

Kurt'ün jeti Aqua-Terra'dan tam batıya doğru bir rota izledi. Dümeni biraz geriye çekerek uçağı hafifçe yükseltti ve bu yükseliş sırasında olabildiğince hız kaybetmemeye çalıştı. İçi içini kemiriyordu, öfkeliydi, ama kaçmak ve Said'in yaptıklarını yetkililere bildirmek dışında hiçbir düşünciyi önemsemiyordu. Gözlerindeki yanma hissi onu kendine getirdi.

"Duman," dedi Leilani.

Kurt çevresine bakındı. Kokpit dumanla doluyordu. Bir sürü yeni ikaz ışığı yanıp sönüyordu. Uçak sarsılmaya, kontrolü güçleşmeye başladı. Kurt bir süre uçağı kontrolde tutmaya çalıştı, ama sanki hidrolikler gidiyor gibiydi.

Arıza. Arıza. Arıza. Bilgisayardan sesli olarak bu kez öneri yerine uyarı geliyordu.

Kurt düz uçuşa geçti ve arıza uyarısı kesildi, ama sorunlar bununla bitmedi.

Hemen sonra, kokpitteki her alet ya ışıklı ikaz vermeye, ya biplemeye, ya da bir alarm sesi çıkarmaya başlamıştı sanki. Kurt'ün bu uyarıların herhangi birinin, uyarı olmak dışında, ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Gitme zamanı," dedi.

Bir otopilot düğmesine bastı ve koltuktan fırladı. Göz açıp kapayana kadar, Leilani ile birlikte merdivenden aşağıya inmiş, kargo bölümünde koşuyorlardı.

"Bota bin!" diye bağırdı Kurt, uçağın kuyruk ucuna yakın bir yerde duran sert tabanlı şişme botu işaret ederek. Uçak sarsılırken, kargo kapısını kontrol eden kolu bulup çekti. Rampa açılmaya, rüzgâr ıslık çalarak içeriye girip çevrelerinde dönmeye başladı. Duman tabakası ve uçak yakıtının kötü kokulu dumanı da girdap gibi dönüyordu.

"Arkanı dön," diye bağırdı Leilani'ye. "İleriye git."

Leilani dönerken, uçak sanki ağır bir türbülansa giriyormuş gibi sarsılmaya başladı; Kurt hidroliklerin gittiğini ve otopilotun sorunu çözmeye çalıştığını tahmin ediyordu.

Botu yere bağlamak için kullanılan kayışları açtı, bota atladı ve Leilani ile birlikte, bir saat önce yere sermiş olduğu nöbetçinin üstüne düştü; adamı tamamen unuttuğu için bu onu çok şaşırtmıştı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı Kurt, kollarını Leilani'ye dolayıp parmak eklemlerini bembeyaz yapan son derece sıkı bir kavrayışla botun arka kısmındaki bir tutamaca sımsıkı tutunarak. Bir bilek hareketiyle, marş paraşütünü açtı.

İlkönce küçük bir "lider" paraşüt açıldı. Lider paraşüt açılarak diğerlerini çantalarından çıkardı. Bot geriye doğru savrulduktan sonra rampanın kenarından birkaç santimetre uzakta sertçe durdu.

Kurt ne olduğunu anlamak için baktı. Bot burnundan, Kurt'ün gözünden kaçmış olan üçüncü bir kayışla kargo bölümünün ortasındaki bir bağlantı halkasına bağlanmıştı. Kızgın bir pit bull'un asıldığı tasma kayışı gibi gerilmişti ve hiç kopacak gibi görünmüyordu.

Said'in uçağı suya indiği anda, Said çoktan kargo bölümüne gitmiş, bir roketatarı omzuna kaldırmış, gökyüzündeki küçük siyah bir noktayı, Kurt'ün uçağını hedef almıştı.

Nişan alma düzeneğini harekete geçirdi. Sistem Austin'in havadaki uçağından yayılan ısıya kilitlendi. Yeşil bir ışık ve tiz bir ses hedefe kilitlenildiğini doğruladı.

"Hayır!" diye uyardı pilot bağırarak.

Said tetiği çekti. Füze ateşlendi ve fırlayarak suyun üstünde ilerlemeye başladı. İtici ateşlendi ve füze arkasında alevden turuncu bir iz bırakarak hızla uzaklaştı. Said füzenin arkasından çıkan parlak alevin Austin'in havadaki uçağına yaklaşmasını izledi. Saniyeleri sayıyordu.

Kurt'ün uçağı yanıyor ve parçalara ayrılıyordu. Botun burnundaki kayış onları tutuyordu. Altı yüz metrelik bir düşüş onları bekliyordu, ama Kurt harekete geçmezse, onları güvenli bir şekilde aşağıya indirecek olan paraşütler saniyeler içinde paramparça olacaktı.

Kurt doğruldu, kemerinden tabancayı çıkardı ve ayaklarını yere bağlı olan haydudun altına sıkıştırdı. Sol eliyle botun tutamaçlarından birine sıkıca tutunduktan sonra, sağ eliyle silahı ateşledi.

Mermi naylonu parçaladı. Kayış ikiye ayrıldı ve bot sanki uçaktaki dev bir el tarafından çekilmiş gibi yine aniden geriye çekildi.

Bir an için gün ışığına çıktılar, ama uçaktan çıkan duman onları sardı, sonra da ani bir parlama ve sarsıntı dalgası gökyüzünü sarstı. Yanan uçak yakıtının çıkardığı bir bulut mantar gibi büyüyerek yükseldi ve havayı yoğun, siyah bir dumanla doldurdu.

Bot –neyse ki paraşütleri hâlâ sağlamdı– dumana daldı, ileri yöneldi ve ok gibi aşağıya fırladı.

Said füzenin Austin'in uçağını vurduğunu gördü. Patlamanın ilk alevlerinin ardından, her biri öncekinden daha büyük iki patlama daha oldu. Siyah duman bulutları büyüyerek her yöne yayıldı. Yanan enkaz parçaları dumanların içinden yay çizerek geçti ve dünyaya düşen akanyıldızlar gibi, karanlık sabahta, batı gökyüzünde arkalarında dumandan izler bırakarak düştüler.

Patlama en az sekiz kilometre çapındaydı. Said'in tek üzüntüsü Austin'in alev alev yanışını yakından görememiş olmaktı; çevresini tamamen alevler sardığında derisinin soyulup etinin kavrulmasını izlemeyi isterdi. Yine de tatmin edici bir gösteri olmuştu ve kesinlikle emin olduğu şey Kurt Austin'in artık yaşamadığıydı.

Said'in inandığının aksine, Kurt hayattaydı. Patlamanın sıcaklığını hissetmiş ve o an uçağın havaya uçtuğunu anlamıştı, ama Said'in füzesinden hiç haberi yoktu. Umursamazdı da. Tek derdi, o, Leilani ve tutsakları şişme botta yere düşerken sımsıkı tutunmaktı.

Kargo bölümünden ilk çıktıklarında, küçük bot, hedef tahtasına fırlatılmış bir dart oku gibi, omurgası üzerinde neredeyse dümdüz ileri fırlamıştı. Fakat paraşütler botun arkasına bağlanmıştı ve uçaktan ayrıldıktan birkaç metre sonra botu yavaşlatacak, güvenli bir şekilde çok yüksekten düşmemesini sağlayacak

şekilde tasarlanmıştı. Botun hızı ve ivmesi düşerken, burnu aşağıya yönelmeye başladı.

Duman bulutuna girdikleri anda, paraşütler, dart okuna takılmış tüy gibi, arkalarından gelirken, yaklaşık on beş derecelik bir açıyla aşağıya yöneldiler. Normal bir hava dalışının sarsıntısız düşüşüne hiç benzemiyordu. Daha çok, zorluk seviyesi oldukça yüksek bir kayak pistinde kızakla kaymak gibiydi.

Bot sarsılıp titredi ve aç daha da dikleşti. Arkalarında, paraşütlerden birine enkaz parçalarından biri isabet etmiş gibiydi ve paraşüt ortasından hasar almıştı. Önlerinde, Kurt yalnızca duman ve karanlık görüyordu.

Birdenbire, önlerinde okyanusun yüzeyi beliriverdi. Botun burnu suya değdi, bir an için suya battıktan sonra ileri fırladı. Kurt gerçekten havada savruluyordu, ama rodeoda boğaya binen bir rodeocu gibi tutamacı kavradı ve bota binmeyi başardı.

İleriye doğru kırk elli metre kaydktan sonra yavaşlayarak dururlarken paraşütler de arkalarında, suyun üstünde hareketsiz kaldı.

Parçalanmış uçaktan dağılan enkaz parçalarının ortasında suya inmişlerdi. Duman çevrelerini sarmıştı. Suyun üstünde alevler oradan oraya sıçrıyor, yanan uçak yakıtı yer yer havuzlar oluşturuyor, diğer yandan küçük enkaz parçaları ve uçağın yalıtım malzemeleri konfeti gibi uçuşup duruyordu.

Birkaç saniye boyunca, ne Kurt ne de Leilani konuştu. Tutamaçlara sımsıkı tutunmuş bir halde, botta öylece oturdular. Neler olduğunu büyük olasılıkla bilmeyen tutsak, onlara fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

En sonunda Kurt gevşedi ve çevresine bakınmaya başladı.

“Hâlâ hayatta olduğumuza inanamıyorum,” dedi Leilani konuşmayı başarak.

Kurt de inanamıyordu. Şanslarının iyiye döndüğüne dair belirgin bir his vardı içinde.

“Hayatta kalmamızın yanı sıra...” dedi. “Arkasında kıçtan takmalı motoru olan bir bottayız.”

Motora doğru gidip yakıtı kontrol etti. Paraşütleri bırakmayı düşündü, ama onları bırakırsa, saklanabilecekleri bir şey kalmayacağını fark etti; ayrıca açık botta güneşten korunabilecekleri hiçbir şey olmadığını da düşündü. İpleri tutup eline sarmaya başladı.

“Bunları saklayalım,” dedi Leilani’ye. “Daha sonra ihtiyacımız olabilir. Sen de şu suyu boşaltabileceğimiz bir şey bulup bulamayacağına bir bak.”

Botun içinde yetmiş beş litre kadar su vardı ve botun kenarlarına çarparak çalkalanıp duruyordu.

Leilani naylon paraşütleri kordonlarıyla bağlayıp botun ön tarafında bir yere koyarken, Kurt dıştan takmalı motoru çalıştırmayı denedi. Motor üçüncü denemede çalıştı; kısa bir süre sonra sorunsuz bir şekilde ilerliyorlardı.

Kurt gaz verip botu batıya çevirerek alevlerin ve dumanların arasından geçirdi.

Dumanlı bölgenin diğer tarafına çıktılar; açık hava muhteşem gelmişti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Leilani.

“Onlardan uzağa,” dedi Kurt. Aqua-Terra ile aralarındaki yanan enkaz ve dumanın, belli bir süre de olsa kendilerini gizleyeceğini umdu.

“Ama bununla Seyşeller’e ulaşamayız.”

“Evet. Fakat nakliye rotalarına ulaşabilir ve yardım bulma şansı yaratabiliriz.”

Kurt yakıt seviyesini kontrol ettiğinde, yarım depo olduğunu görmüştü. Kokuya bakılırsa, kalanı paraşütle inerken dökülmüştü. Ne kadar yol alabilecekleri kesin olarak belli değildi. Biraz yol aldıktan sonra, Kurt yakıt tasarrufu yapmak için gazı kesebilecekti, ama o an için gazı köklemişti ve küçük bot dalgasız gri denizde rüzgâr gibi ilerliyordu.

Her şey kırk dakika kadar iyi gitti, ama sonra Kurt Leilani'nin süpermarkette kavun seçer gibi şişme botun yan kısmını yokladığını fark etti.

“Sorun ne?”

Leilani'nin gözleri botun hava haznelerinden birindeydi hâlâ. “Bir sızıntımız var gibi görünüyor,” dedi.

“Sızıntı?”

Başını sallayarak onayladı. “Evet. Ama içeriye su girmiyor. Hava... dışarı çıkıyor.”

OTUZ SEKİZ

Kurt botu batıya doğru bir rotada tutarken, Leilani sızıntının kaynağını ve sızıntıyı kesmenin bir yolunu arıyordu.

“Ne görüyorsun?”

“Beş on tane küçük iğne deliği,” dedi. “Havanın o deliklerden kaçtığını hissedebiliyorum.”

Kurt eliyle arkayı işaret etti. “Botu sen sür biraz.”

Leilani arka tarafa geldi, Kurt ise onun bulduğu deliklere göz attı. Bazısı kauçuğu bastırıp havanın çıkmasını önleyebileceği kadar küçük sekiz delik.

“Sence ne oldu?” diye sordu Leilani.

Delikler, önden arkaya doğru garip bir biçimle dağılmıştı. “Uçaktan şarapnel parçaları,” diye tahminde bulundu. “Ya da yanan uçak yakıtından küçük damlalar bile olabilir. Kauçuk bir iki noktada hafif yanmış gibi görünüyor.”

Kurt uzunluğu iki buçuk metre, çapı kırk üç santimetrelilik aslen şişirilmiş kauçuk içlastikler olan hava haznelerinin diğer-

lerinin üstünde ellerini gezdirdi. Botta dört hava haznesi vardı; bunların ikisi ön tarafta düzlemesine devam ettikten sonra birbirine yönelerek botun küt burnunu oluştururken, diğer ikisi, sağda ve solda olmak üzere, arka taraftaydı. Botun arkasında, motorun takıldığı metal bir dayanak noktası vardı.

Kurt ön sağ haznede iki küçük delik daha buldu. Daha da kötüsü, şurada burada şarapnel parçaları ya da yakıtın neden olduğu, ama henüz delinmemiş gibi görünen küçük noktalar vardı. Kurt o noktaların da delinmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu Leilani.

Tutsak da kaygı içinde bu sorunun cevabını öğrenmeyi çok istiyor gibi görünüyordu. Ağzı bağlanmıştı, ama kulakları açıktı.

“Sol tarafta sorun yok gibi,” dedi Kurt. “Fakat sağ tarafın havası kaçacak olursa, sol tarafın sağlam olmasının bize bir yararı olmayacaktır.”

Ön tarafta iki küçük dolap vardı. Kurt ikisini de açtı, ama sadece bir tek can yeleği, birkaç işaret fişegi, küçük bir çapa ve biraz halat buldu.

“Bir pompa ya da onarım kitinin bulunmadığı bir kauçuk bot,” diye söylendi. “Birileri avukatımdan bir ihbarname alacak.”

“Belki de geri dönmeliyiz,” dedi Leilani. “Geri dönüp o yüzen adaya gitmeli ve teslim olmalıyız.”

“Tekrar bir tutsak olmak istemiyorsan, hayır,” dedi.

“Hayır,” diye karşılık verdi Leilani. “Ama boğulmak da istemiyorum.”

“İkisi birden gitse bile, boğulmayacağız.”

“Fakat deniz kazasından sağ kurtulanlar gibi ölümü bekliyor olacağız.”

“Said’in bizi öldürmesini beklemekten iyidir,” dedi Kurt. “Ayrıca, kazanmam gereken bir bahis var. Tüm yapmamız gereken, yardım bulana kadar ilerlemek.”

“Ya yardım bulamazsak?”

“Bulacağız,” dedi Kurt ısrarla, kendine güvenini belli ederek.

Elini dolaba uzatıp işaret fişeklerini aldı ve göğüs cebine, dürbünün yanına koydu. Can yeleğini alıp Leilani’ye uzattı.

“Giy şunu,” dedi. “Endişe etme, sadece bir önlem.”

Sonra çapayı çıkardı – büyük bir karabinayla çapa ipine bağlanmış altı yedi kiloluk bir çapa demiri. İpi çapa demirinden çözdü ve çapa demirini tutsağın ayaklarına bağlı olan kordona bağladı. Adam başını kaldırıp büyük bir korkuyla Kurt’e baktı.

“Bu da sadece bir önlem,” dedi Kurt ona.

Adamın yüzünden bu söze pek inanmadığı belli oluyordu.

Kurt adamın ağzını kapamak için kullandığı şeyi çıkardı. “Konuştuklarımızı anladığının farkındayım,” dedi. “İngilizce konuşabiliyor musun peki?”

Adam başını salladı. “Konuşabiliyorum... biraz.”

“Ama küçük Hollandalı çocuğun öyküsünü bildiğini sanmıyorum.”

Adam ona boş boş baktı.

“Bu bot batıyor,” dedi Kurt. “Hava kaçırıyor. Ya yükümüzü hafifletmek için seni denize atacağım ya da bize yardım edeceksin.”

“Yardım edeceğim,” dedi adam. “Evet, evet, kesinlikle yardım etmek istiyorum.”

“Ayaklarındaki bu çapa aptalca bir şey yapmanı engelleyecek,” diye açıklamada bulundu Kurt, sonra da ön tarafı işaret etti. “Senden bu iki deliği kapamanı ve havayı içeride tutmanı istiyorum.”

Adam başını salladı. “Bunu yapabilirim. Kesinlikle yapabilirim.”

“Güzel,” dedi Kurt. “Çünkü eğer yapmazsan, denizin dibini bizden daha hızlı boylayacaksın demektir.”

Kurt adamın bileklerindeki ipi çözdü ve ellerini serbest bıraktı. “Adın ne?”

“Bana İsmail derler,” dedi adam.

“Aman ne güzel,” diye mırıldandı Kurt. “Kaygılanacağımız yeterince şey yokmuş gibi. Umalım da karşımıza kızgın beyaz bir balina çıkmasın.”

Bacakları hâlâ kordonla birbirine düğümlenmiş, kordona da bir çapa bağlanmış olan İsmail, botun ucuna ulaşana kadar sürünerek ilerledi. Ellerini Kurt’ün gösterdiği iki deliğin üstüne koydu.

“Bastır ve öyle tut,” dedi Kurt.

İsmail parmaklarını iki deliğin üstüne koyup bastırdı. Birkaç saniye sonra, gülümseyerek baktı.

“Mükemmel.”

“Peki ya diğer delikler?” diye sordu Leilani.

“İlk nöbeti ben alacağım,” dedi Kurt, bir piyano sanatçısı gibi parmaklarını alabildiğine açarak. “Sen bizi batıya götürmeye devam et.”

Kurt ile Leilani sonraki üç saat boyunca yerlerini iki kez değiştirdi, ama arkadaki hazne hava kaçırmaya devam ediyordu ve bot sağ tarafa yatmaya, arka köşesi çökmeye başlamıştı. Arada sırada deniz suyu botun kenarından aşıyor, o anda deliği kapamaya çalışanı baştan aşağıya ıslatıyor, ayrıca ağırlıklarını daha da artırıyordu.

Neyse ki, Hint Okyanusu dünyanın en sakin büyük denizlerinden biriydi ve dalgalar çok küçük olduğu için boyları en fazla otuz santimetreye çıkıyordu. Kurt düşük hızlarda gitmelerinin

hava kaçaklarını minimum düzeyde tuttuğunu fark etti ve hızını biraz düşürdü.

Öğle vakti yaklaşırken, hâlâ yardım alabilecekleri herhangi bir şeyle, hatta ufukta bir duman iziyle bile karşılaşmamışlardı. Güneş tepeye çıktığında, motor boğulmaya başladı; Kurt'ün motoru kapamak dışında bir seçeneği yoktu.

"Yakıt bitiyor," diye tahminde bulundu Leilani.

"Yedek depoda üç dört litre kadar var," dedi Kurt, yakıt devresinde, açıldığında yedek depoya ulaşılmasını sağlayacak bir valfi işaret ederek. "Fakat bunu saklamamız gerek."

"Ne için saklayacağız?"

"Diyelim ki ufukta bir gemi gördük," dedi. "Ona yetişmemiz, önüne geçmemiz ya da en azından yanına gitmemiz gerekecek."

Leilani başını sallayarak onayladı. "Pardon."

Kurt gülümsedi. "Sorun değil."

Motorun tekdüze sesi kesilince, sessizlik kendisini, korkunç sonlarının bir işareti gibi, kaygı verici ve bunaltıcı şekilde hissettirdi. Hiç rüzgâr yoktu. İşitilebilen tek ses botun kenarlarda çarpıp duran hafif dalgaların çıkardığı şıpırtıydı.

Her taraflarını saran bu sessizliğin içinde, küçük dalgaların üstünde bir aşağıya bir yukarıya sallanıp durdular; milyonlarca kilometrekarelik bir okyanustaki beş metrelik bir şişme botun içinde üç kişi.

"Peki ya şimdi?" diye sordu Leilani.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Kurt sabırla. "Bekleyip kaderin bize ne hazırladığını göreceğiz."

OTUZ DOKUZ

Joe Zavala, bilinmeyen bir geminin kargo bölümünde, yalnızca bir grup kamyon ve beraberindeki sayısız mikrobotla on beş saat geçirmişti. Başka biri olsa, aklını kaçırıp kendini bırakabilir, sırf dışarı çıkmak için kapıları yumruklamaya başlayabilirdi. Joe ise bu zamanı iyi değerlendirdi.

Her kamyonu kabaca aradı. Üç şişe su buldu; ikisini içip üçüncüsünü sakladı. Ayrıca bir tür kurutulmuş etle dolu kilitli bir plastik poşet buldu. Sığır eti değildi, keçi, deve ya da kuzu eti olabilirdi. Yiyebildiği kadarını yiyip kalanını geri koydu.

Kargo bölümünü inceledi, kamyonların motor kapaklarının altına baktı ve birkaç değişik eylem planı yaptı. Büyük kamyonların çalışmaması ya da çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra arıza yapmasını sağlamak için, motorları sabote etmeyi, distribütör kablolarını çıkarmayı, karbüratörleri bozmayı ya da yağ tıplarını gevşetmeyi denemeyi bile düşündü.

Yapmamayı seçti. Eğer kamyonlar gitmezse, o da bu gemiden inemezdi. Kamyonlar gider, ama gidecekleri yere doğru ilerlerken otuz kilometre sonra bozulurlarsa, Joe Yemen'den daha kötü bir yerde, üstüne üstlük kızgın savaşçılarla çevrelenmiş bir halde kapana kısılabilirdi.

Dışarı çıkmayı düşündü. Devasa kapılar sımsıkı kapalıydı, ama Joe elindeki bütün beygirgücüyle o kapıları parçalayabileceğinden adı gibi emindi. Peki ya sonra? Yük gemisine girişleriyle ilgili hatırladıklarına ve yerdeki kalın lastik izleri tabakasına dayanarak, bir tür özel nakliye gemisinin arka kısmına yakın bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Sanki büyük bir feribot gibi.

Ro-ro seferleri yapan bir gemi değildi, çünkü önünde lombar kapağı yoktu, ama kesinlikle araçlar için tasarlanmıştı. Sallanma ve yalpa yapma tarzına bakılırsa, o kadar büyük olduğunu da düşünmüyordu; bu da muhtemelen çok uzağa gitmedikleri anlamına geliyordu.

Dışarı çıkmamaya karar verdi. Bunun yol açacağı tek şey denize atılmak olacaktı. Bunun yerine, Joe bekledi, öndeki kamyonun kasasında biraz kestirdi ve üstteki güvertelerden gelen bağrış çağrışların sesiyle uyandı.

Sanki gemi yavaşlıyor ve daha küçük manevralar yapıyor gibiydi.

Başka gemilerden gelen düdük sesleri insanın aklına bir yerlerdeki bir rıhtım ya da limanın yakınlarında olduklarını getiriyordu. Joe harekete geçme zamanının yaklaştığını hissetti. Eğer gemi bu gizemli limanda demir atarsa, kamyonun son durağı burası olmasa bile, bir kaçış yolu bulabilirdi.

En sonunda, arka kapılardan şingirtılar geldi. Birisi büyük bir asma kilidi açmaya çalışıyordu. Çok kısa bir süre sonra, kapılar yana kayarak açılırken kargo bölümüne ışık doldu.

KIRK

Öğleden sonra geç saatlerdi. Güneş batı gökyüzünde ağır ağır alçalıyordu. Said, yüzen adaya otuz adam, ağır makineli silahlar, roket güdümlü el bombaları, hatta bir düzine yerden havaya füze –aslında bir eksiği, çünkü onu Kurt Austin için kullanmıştı– çıkararak adanın mülkiyetini ele geçirmişti.

Bir an önce ayrılmak zorunda kalırsa diye, deniz uçağı marınada yakıt yüklenmiş bir halde bekliyordu. Kendini güvende hissediyor, güvende olduğunu düşünüyordu. Orada Şou ya da konsorsiyumun diğer üyeleri hakkında kaygılanmasına gerek olmayacak, ayrıca yöntemleri ve amaçları konusunda hâlâ hiçbir bilgiye sahip olmayan Amerikalıların tepkisiyle de karşılaşmıyacağı.

Böyle bir başarı onu böbürlenmeye itti. Aqua-Terra'nın kontrol merkezinden dışarıya doğru balkon gibi uzanan gözlem güvertesinde durdu. Can sıkıcı Amerikalılar ve İtalyan milyarder, güvertenin kenarında, elleri önlerindeki küpeşteye kelepçelen-

miş bir halde duruyorlardı. Said'in birkaç adamı ve Zerrin arkasında oturuyordu. Otero kontrol merkezinin kapısının hemen iç tarafında oturuyordu ve parmakları bir dizüstü bilgisayarın klavyesinin üzerindeydi.

"Sanırım niçin hâlâ hayatta olduğunuzu merak ediyorsunuz," dedi en önemli üç tutsağına.

"Hayattayız, çünkü durumunu korumak için bize ihtiyacın var," diye karşılık verdi uzun boylu adam, görünüşe bakılırsa diğerleri adına konuşarak. "Biri arayacak olursa, burada hiçbir sorun yokmuş gibi yapmak için. Çok geçmeden biri arayacak ve biz senin bu numarayı yapmana izin vermeyeceğiz."

Said bir an için kendinden memnun bir şekilde sırtıttı. Aptal değillerdi, ama son olanlardan kesinlikle haberleri yoktu. Said uzun boylu adama arkadan yaklaştı.

"Paul, değil mi?"

"Öyle."

Paul denen bu adamın kendisinden çok daha uzun olması Said'in canını sıkıyordu. Sabbah'ın ona bir kralın tahtının daima salondaki en yüksek makam olması gerektiğini ve İran şahının maiyetini yalnızca bir makamın, kendisinininkinin bulunduğu bir salonda topladığını anlattığı aklına geldi. Şah onlardan bir baş daha yukarıda otururken, diğer herkes ayakta durmak zorunda kalırdı.

Said bir tekme savurarak çizmesinin sivri ucunu Amerikalının dizlerinin arkasına geçirdi ve onu devirdi.

Paul acı ve şaşkınlıkla homurdandı. Yere düştü, düşerken çenesini küpeşteye çarptı. Dudağından büyük bir parça ısırıldı ve ağzı kanla doldu.

"Bu daha iyi," dedi Said, artık dizlerinin üstünde duran adamın tepesine dikilerek. "Ayağa kalkma zahmetine girme."

“Seni pislik!” dedi Gamay.

“Oo, sadık eş,” dedi Said. “İşte bu yüzden ben ne dersem yapacaksınız. Çünkü içinizden biri itaatsizlik edecek olursa, diğerine dayanılmaz acılar çektireceğim.”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Marchetti yalvarırcasına. “Bizi ve mürettebatımı bırakman için sana para veririm. Sana bir servet verebilirim. Milyonlarım var, yüz milyona yakın likit aktif, Matson ile Otero’nun erişemeyeceği paralar. Bizi bırakman yeter.”

“Uzun zaman önce, birinden benzer bir teklif duymuştum,” dedi Said. “*Bir çocuğa karşılık sahip olduğum her şey.* Bu teklifin geri çevrilme nedenini şimdi anlıyorum. Senin önerin deveye kulak. Benim için anlamsız.”

Said kontrol merkezine doğru dönüp Otero ile göz teması kurdu. “Zaman geldi. Koloniye sinyal gönder, onları yüzeye çıkar.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Zerrin.

Said zaten yeterince beklemişti. “Havayı etkileyebilme gücümüz koloniye yüzeyin altında tutmakla sınırlanmış durumda. Sözlerimizin yanı sıra, kaderimizi de gerçekleştirmek için, okyanusu daha çabuk soğutmamız gerek.”

“Pek ya Amerikan uyduları? Etki fark edilirse, NUMA’dan gelen bu insanlardan daha büyük sorunlarla baş etmek zorunda kalırız.”

“Otero, okyanusun bu bölümünün üstünden geçen her casus uydunun ve meteoroloji uydusunun yörüngesini, yüksekliğini ve geçişini belirledi. Koloniye buradan yönlendirerek, Yemen’den yapabileceğimizden çok daha kesin aralıklarla onlara yukarı çıkma ve aşağıya inme sinyallerini iletebiliriz. Kimse izlemediği sırada ortaya çıkacaklar. Dünyanın gözleri bu tarafa dönmeden önce de yeniden kayıplara karışacaklar.”

“Karmaşık görünüyor.”

“Düşündüğün kadar karmaşık değil,” diye üsteledi Said. “Burası açık okyanus. Arada sırada geçen savaş gemileri dışında, burada bakmaya değer pek bir şey yok. Dünyanın casus uyduları bin beş yüz kilometre kuzeye çevrilmiş durumda, Ortadoğu’nun ordularını ve petrollerini gözetliyorlar. İran’ı, Suriye’yi ve Irak’ı inceliyorlar, Hazar Denizi yakınlarındaki Rus tanklarını ve uçaklarını ya da Basra Körfezi’ndeki Amerikan muharebe gruplarını sayıyorlar.”

Otero’ya baktı. “Şimdiki aralık ne kadar sürecek?”

Otero bilgisayarından kontrol etti. “Bir sonraki uydu menzile girene dek elli beş dakikamız var.”

“Öyleyse emrettiğim şeyi yap,” diye buyurdu Said.

Otero başını sallayarak onayladı ve kontrol ekranını getirip Said’in dokuz haneli şifresini yazdı. Görüş hattı iletimi ufka kadar her yeri kapsayacaktı. Oradan mikrobotlar birbirine tıpkı dominolar gibi sinyal verecekti.

ENTER tuşuna bastı. “Sinyal şimdi işleniyor.”

Said olacakların işaretini görmeyi bekleyerek gözlerini okyanusa dikti. İlk işaretin görünmesi bir dakika sürdü, ama sonra okyanusun yüzeyi hızla değişmeye başladı.

Bütün gün boyunca lafını etmeye degecek hiçbir rüzgâr görülmemişti. Fakat mikrobotlar yüzeye çıkınca, sütliman görünüm, alglerle dolu kapalı bir koy gibi, pütürlü bir görünüme dönüştü.

Said bu etkinin her yöne dağılarak uzaklara kadar yayılışını izledi. Kısa bir süre sonra görüş alanının sınırlarını aştı, ama bunun çok daha ötesinde, her yönde en az seksen kilometreye ulaştığını biliyordu. Kendi yarattığı bu koloninin daha ince, belli

belirsiz uzantıları bunun da yüzlerce kilometre ötesine uzanıyor, tıpkı bir galaksinin kolları gibi yayılıyordu.

“Onlara kanatlarını açma emri ver.”

Otero bir kez daha tuşlara dokunmaya başladı. “Emir kodlandı,” dedi. “Şimdi... iletiliyor.”

Said cebinden pahalı bir güneş gözlüğü çıkardı. Çok kısa bir süre sonra koyu renk merceklerin gerekeceğini düşündü. Denizin yüzeyi bir kez daha değişmeye başlarken gözlüğü taktı.

Denizin yüzeyinde bir dalga ilerliyor gibiydi, neredeyse bir titreme gibi. Suyun koyu gri rengi donuk bir parlaklığa dönüştü, sonra giderek ışıldamaya başladı; en sonunda çevrelerindeki deniz ayna gibi pırıl pırıl oldu. Akşamüstü güneşinin hâlâ tepede olmasıyla birlikte, etki polarize gözlüğün bile korumasını aşarak göz kamaştırıcı bir boyuta ulaştı.

Said tutsakların şaşkınlık içinde baktıklarını, sonra da parıltı, bakması acı verici bir hal alırken gözlerini kaçırdıklarını gördü.

Said, göğsü gururla kabarmış, gözlerini kısarak birazcık daha baktı.

Denizin yüzeyinde, minicik makinelerinin trilyonlarca kez trilyonlarcası, o ana dek bir böceğin sırtındakiler gibi, kabuklarının altında gizli duran aynalı kanatlarını açmışlardı. Bu eylem her bir mikrobotun yüzey alanını üç katma çıkarmıştı. Kanatların yansıtıcı yüzeyi, okyanustan uzaklaşan ve üst atmosfere geri dönen güneş ışını miktarmı dörde katlamıştı.

Hint Okyanusu’nun on üç bin kilometrekarelik bölümünün üstüne yansıtıcı bir örtü çekilmiş gibiydi.

İlk konuşan Gamay oldu.

“Sıcaklık değişimi,” dedi. “İşte, böyle yapılıyor.”

“Evet,” dedi Said. “Üstelik soğuma eğilimi bundan sonra daha da artacak. Bu sular zaten yılın bu zamanında şimdiye dek

ölçülmüş en düşük sıcaklıktan dört derece daha soğuk. Hesaplamalarım göre, yüzey ısısı akşam çökene kadar tam bir derece daha düşmüş olacak. Her geçen gün, bu etki artacak. Çok kısa bir süre sonra, bu tropikal okyanusun tam ortasında, devasa bir soğutulmuş su kuyusu olacak, bu sırada okyanusun diğer bölümlerinde mikrobotlar ısıyı emip okyanusu sıcak tutarak bunun tam tersini yapacaklar. Sıcaklık farkları rüzgârları oluşturacak; bu bazılarını fırtına getirirken bazılarının korkunç bir kıtlıktan kurtulma yönündeki bütün umutlarını yok edecek.”

“Sen delisin. Milyonlarca insanı öldüreceksin.”

“Onları *kıtlık* öldürecek,” diye düzeltti.

Gamay sustu. Diğer ikisi de konuşmadı. Üçü birden kör edici yansımadan gözlerini kaçırmaya devam etti.

Said, parlak ışık sanki ihtişamın kendisiymiş gibi altında yıkanıyordu. Bu kesinlikle bir doğrulama, artık avuçlarının içinde tuttuğu tanrısal güçlerin bir kanıtıydı.

“Bundan yakını asla sıyıramayacağım,” dedi Paul.

“Kim beni durduracak öyleyse?”

“Özellikle benim hükümetim,” diye devam etti Paul. “Hint hükümeti, NATO, BM. Hiç kimse senin bir kıtanın yarısını açlıktan öldürmene izin vermeyecektir. Senin buradaki küçük gücün F-18’lerden oluşan bir filoya çok dayanamayacaktır.”

Said gözlerini Paul’e dikti. “Güçle ilgili temel bir yanlış anlamadan yola çıkarak hareket ediyorsun,” dedi. “Doğru, ben ve benim halkım küresel planda hiçbir öneme sahip değiliz. Fakat güç yalnızca sizin uluslarınızın elinde değil. Güç bir denge halinde bütün dünyanın elinde bulunuyor. Çinlilerin karınlarını doyurmalarını sağlayacak yağmurlar başladıktan sonra, Çinliler kendilerine verilen bu yeni armağanı BM’nin ya da hükümetinizin veya Yeni Delhi’nin başka tarafa o kadar çabuk yönlendirmesine

izin vermeyecektir. Herhangi bir eylem kararını veto edecekler, hevesinizi kursağınızda bırakacaklardır. Ortadoğu ülkeleri, Pakistan ve Ruslarla bir araya geleceklerdir; kaldı ki bu saydıklarının hepsi benim biçimlendirmiş olduğum yeni düzenden yararlanacaklar ve alacakları şey karşılığında bana para ödeyip beni koruyacaklar. Onları senin ulusuna karşı kışkırtmak kolay bir iş olacak. Eğer sen aksine inanıyorsan, umutsuz derecede safsın demektir.”

“Savaş riski yaratıyorsun,” dedi Gamay. “Kendin de dahil, bütün dünyayı içine çekmeye yetecek bir savaş riski.”

“Sadece bir teklif verme savaşı olması daha büyük olasılık.”

Anın tadını çıkardı. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, hem içerideki hem de dışarıdaki düşmanlarını ezip geçmişti. Parlak zekâsını kanıtlamıştı, şimdi de bunun ödülleri alacaktı. Çin’den ve Pakistan ile Suudi Arabistan’da edinmiş olduğu yeni ortaklarından para yağıacaktı. Bunu Hindistan ve diğer ülkelerin karşı teklifleri izleyecek ve verilen fiyat artacaktı.

“Yine de senin ve sefil yaratıklarının peşine düşecekler,” dedi Paul.

“Elbette düşecekler,” diye karşılık verdi Said. “Fakat beni asla bulamayacaklar, ayrıca nasıl ki böceklerin ya da bakterilerin kökünü kazıyamıyorlarsa, benim yaratmış olduğum bu şeyi yok etme gücüne sahip olmadıkları da sonunda ortaya çıkacak. Evet, koloninin milyonlarcasını yok edecekler. Ama geriye kalan trilyonlar üremeye devam edecek. Mikrobotlar için, yok edilenlerinden kalanları alıp aynı materyali yenilerini yapmak için kullanmaları basit bir mesele olacak. İşte, bu minicik makinelerin yapacakları şey bu. Marchetti’nin onları yapmaları için tasarladığı şey bu.”

Marchetti bakışlarını çevirip başını acı dolu bir pişmanlıkla iki yana salladı.

“Üstelik, biri bana meydan okuyacak olursa, bunun da sonuçları olacak,” diye devam etti Said. “Koloni dünyanın en ücra köşelerine yayılacak. Dünyanın bütün denizleri çok geçmeden benim hâkimiyetim altında olacak. Eğer herhangi bir ulus bana kafa tutacak ya da benim talep ettiğim haracı vermeyi reddedecek kadar aptalsa, bunun acısını yaşayacak. Balıkçılık alanları yok edilecek, besin kaynakları tam da gözlerinin önünde yok olup gidecek, limanları istila edilip kuşatma altına alınacak, gemileri sefer halinde saldırıya uğrayacak.”

“Şahsen senin peşine düşecekler,” diye parladı Paul öfkeyle. “Sen yılansın, tüm yapmaları gereken yılanın başını ezmek.”

“Onlara yılanı rahat bırakmaları tavsiye edilecektir pekâlâ,” diye vurguladı Said. “Çünkü koloniye bir kıyamet günü şifresi programladım bile. Ölecek ya da koloniye başka bir nedenle harekete geçirmeye zorlanacak olursam, koloni, ustalıkla kullanılan bir silah olmaktan çıkıp önüne gelen her şeye saldıran, büyüyen ve yok eden hayal dahi edilemez boyutlarda bir belaya dönüşecek. Çölün çekirgeleri gibi, o da arkasında ölümden başka hiçbir şey bırakmayacak.”

İki Amerikalı birbirine baktı. Eğer Said haklıysa, bu bir yenilgi demektir. Takip eden sessizlik de bunu onun yerine doğruladı.

Said alnını sildi. Adanın çevresindeki sıcaklık yansıyan bütün enerjiyle birlikte giderek artarken, o da terlemeye başlıyordu. Gözlem güvertesinde bir rüzgâr esmeye başladı, günlerdir esen ilk rüzgâr, ama serin ve insanı canlandıran bir rüzgâr değildi. Isınma farklılıklarından kaynaklanan sıcak bir rüzgârdı. Fırtınanın başlangıcına işaret ediyordu.

KIRK BİR

Denizde birkaç saat yol aldıktan sonra, şans Kurt'e hiçbir şekilde gülmemişti.

Güneş tepelerinde yanıyor, sadece paraşütlerden yaptıkları eğreti tente doğrudan güneşin altında kalmalarını engelliyordu. Arkadaki hava haznesi artık o kadar inmişti ki daha fazla hava kaçırmasını engellemeye çalışmanın pek anlamı yoktu. Bot yana yatmış, lastiği inmiş bir araba gibi sağ arka köşesi su seviyesine inmişti. İsmail'in üstün gayretine rağmen, sağ ön hazne de geçen her dakika daha çok iniyor gibi görünüyordu.

Kurt, küçük bir çocuğun hayalet kostümü niyetine kullandığı çarşafa açtığı deliklerden bakması gibi, paraşütteki küçük bir delikten baktı.

"Var mı bir şey?" diye sordu Leilani.

"Hayır," dedi. Sesi boğuk çıkmıştı. Uçakta içtiği suya rağmen, boğazı yine kurumaya başlamıştı.

“Belki de motoru çalıştırmalıyız,” dedi Leilani. “Nakliye rotası üzerinde değiliz anlaşılan.”

Kurt nakliye rotası üzerinde olmadıklarından adı gibi emindi. Hint Okyanusu’nun tam ortasından az sayıda gemi geçirdi. Afrika’ya yeterince yaklaşmış olmayı ummuştı; böylelikle Kızıldeniz’den kuzey-güney yönlü bir rotaya ya da Körfez’den çıkan tankerlerin, Süveyş Kanalı’ndan geçemeyecek kadar büyük gemilerin Afrika Boynuzu’na doğru ilerlerken kullandıkları rotaya ulaşmış olacaktı.

Bu amaçlara ulaşmanın çok uzağında kalmışlardı. En az yüz elli kilometre hem de.

“Elimizde kalan yakıtla oraya ulaşamayız.”

“Ama burada da kalamayız,” dedi Leilani.

“Üç dört litre yakıtımız var. Pişman olmak pahasına onu boşa harcayamayız.”

Leilani korku dolu gözlerle ona baktı. Titriyordu. “Ölmek istemiyorum.”

“Ben de,” dedi Kurt. “İsmail de. Değil mi İsmail?”

“Doğru,” dedi İsmail. “Buna hazır değilim. Ölmeye hazır değilim, kesin.”

“Ölmeyeceğiz de,” dedi Kurt. “Sakinliğimizi koruyalım lütfen, yeter.”

Leilani başını salladı; hâlâ arka taraftaydı ve hava haznesinin tamamen inmesini engellemeye çalışıyordu.

“Öne gel bari,” dedi. “Bunda hâlâ hava var.”

Leilani kauçuğu tutmayı bırakıp botun önüne, sol tarafına gitti. Onun öne gelmesiyle birlikte, arka köşe biraz yükseldi ve bot biraz sallandı.

Kurt eğreti tentenin altından bir kez daha dışarı baktı. Güneşin konumuna göre, saatin üç civarlarında olduğunu tahmin etti.

Akşam karanlığını bekliyordu. Yıldızlar çıktıktan sonra, nerede olduklarını tam olarak belirleyebilecek, buna göre planlarını yapabileceklerdi.

Kurt'ün bakışları ufka yöneldi ve gerçekleşmekte olan garip bir oluşumu izledi. Çöldeki açık bir yolda bir illüzyonun pırıltısı gibi bir şeydi. Gözleri sanki ona oyun oynuyordu; bu yüzden birkaç kez gözlerini kırıştırdı, ama etki sadece güçlendi.

Çıt bile çıkmaksızın, deniz parıldamaya başladı. Güneşin belli bir açıyla suya vurup oluşturduğu her denizcinin ve amatör ressamın çok iyi bildiği o parıltı değildi, neredeyse köpüklü bir görünümü vardı.

En parlak bölümü batıya doğruydı, öğle sonrası güneşiyle aynı doğrultuydu, ama aynı şeyi doğuya, kuzeye ve güneye bakınca da görebiliyordu.

“Kurt!” diye bağırdı Leilani.

Kurt tentenin altına baktı.

“Sen parlıyorsun.”

Kurt kendine de bakabilirdi, ama Leilani'ye bakınca gördüğü şey onu çok büyülemişti. Leilani sanki yıldız tozuna bulanmış gibi görünüyordu.

İsmail de benzer bir toza bulanmıştı, ama Leilani tamamen kaplanmıştı. Sanki üzerlerine ince bir tabaka yansıtıcı işaret boyası sıkılmış gibiydi.

“Bu ne?” diye sordu.

Kurt avuçlarına baktı ve parmaklarını avuçlarına sürdü. Yansıtıcı toz ıslak barut gibi dağıldı, bir kısmı yere döküldü. Parlama etkisi açıkça görülebiliyordu, ama Kurt kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, sebebini görmek imkânsızdı. Ayrıca hissedemiyordu da, parmaklarının arasında ovalamaya çalıştığında bile. Bunların hepsi bir tek anlama geliyordu.

“Said’in mikrobotları,” dedi.

Mikrobotların ne olduğunu açıkladı ve işaret ederek denizin onlarla olduğunu gösterdi. Dosdoğru aşağıya baktığında, yoğunlaşmanın siyah bir yemek tabağına dökülmüş bir kaşık şeker gibi olduğunu gördü. Isının bu tabakadan yansıdığını hissetti. O minik makinelerden bazılarını katamaranda nasıl bulduğunu anlattı.

“Bize zarar verirler mi?” diye sordu Leilani.

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi Kurt. Mikrobotların organik madde tükettikleri kısmını kendine sakladı. Neyse ki, tenlerinin üstündeki mikrobotlar, Marchetti’nin laboratuvarındaki-ler gibi yeme modunda gözüküyorlardı. “Gel gelelim, şu anda güzel bir banyosu olan bir gemiyle karşılaşmak beni hiç rahatsız etmez.”

Leilani gülümsemeye çalıştı.

Kurt’ün, Said’in kolonisinin dış kenarına yakın bir yerlerde olduklarını, gördüğü yoğunlaşmanın ve tanık oldukları yansıtıcı etkinin, Paul, Gamay ve Marchetti’nin Aqua-Terra’nın kontrol merkezinin balkonundan görmüş olduğuyla kıyaslanamayacağını bilmesi mümkün değildi. Buna rağmen, ıslıl ıslıl denize gözlerini ayırmadan bakmak ona zor geliyordu.

Kurt izlerken, hafif bir rüzgâr giysilerini uçuşturdu ve paraşütten yaptıkları tenteyi dalgalandırdı. Kurt, kımıldamaksızın, botun önüne doğru baktı ve tentenin kabarışını, yavaşça düzelişini, sonra tekrar kabarışını izledi.

Rüzgâr giderek güçlendi ve Kurt büyük paraşütün şişmesini engellemek için iplerini tutmak zorunda kaldı. Leilani’ye döndü. “Bu paraşütü sağdaki şu tutamaçlardan birine bağla, diğerini de dolaptan çıkar.”

Leilani, ona soru bile sormadan harekete geçti. Rüzgâr arkalarından ve hafif kuzeyden esiyordu. Kaliforniya'nın Santa Ana'ları ya da Sahra'nın sirokoları gibi sıcak bir rüzgârdı. Kurt'e sanki biri sırtına saç kurutma makinesiyle hava üflüyormuş gibi geldi, ama umursamadı.

O ve Leilani hızlı çalıştı. Botta yarım düzine ayrı tutamaç ve ön tarafta bir çift iki kulaklı çengel vardı. Çok kısa bir süre içinde, bu sekiz noktaya her iki paraşütün ipleri bağlandı ve paraşütler botun önünde şişince ipler sımsıkı gerildi.

Paraşütler yelken gibi rüzgârla doldu ve bot ilerlemeye, iki paraşüt tarafından çekilmeye başladı. Paraşütler giderek daha fazla rüzgâr yakaladıkça, bot da hız kazandı. Botun havası inmiş kısımları, motorun çalıştığı zamanki kadar hızlı gitmesini engelliyordu, ama en azından gidiyorlardı.

Kurt'ün okyanusun bu durgun alanlarında böyle bir rüzgârın nereden çıktığına dair hiçbir fikri yoktu, ama umurunda değildi. Yeniden yol alıyorlardı ve yol almak bütün gün oturmaktan daha iyiydi.

Aniden sertleşen rüzgâr yüzünden ipler sımsıkı gerildi ve bot büyük bir hızla ilerlemeye başladı.

"Tutunun!" diye bağırdı Kurt o gün için en az üç ya da dördüncü kez. "İçimden bir ses bana bunun sert bir yolculuk olacağını söylüyor."

KIRK İKİ

Aqua-Terra'nın hapishanesi adanın su seviyesinin altında kalan en alt katındaydı. Tekrar lüks hücrelerine dönmüş olan Paul, Gamay ve Marchetti de hücreleriyle aynı şekilde kendi mutlak diplerindeydiler. Tam elli üç dakika boyunca, Said onları gözleri kör eden güneş yansımasının, hortum gibi dönüp duran rüzgârların ve sıcaklığın ortasında, küpeşteye kelepçeli bir halde tutmuştu.

Paul Trout hayatında hiç solaryum makinesinin içini görmemişti, ama gözlem güvertesi tam da öyle bir makineye dönüşmüş gibi gelmişti; sıcaklık ve kör edici ışık da cabasıydı.

Yansımalar Aqua-Terra'da baş döndürücü, neredeyse hipnotize edici bir gösteriyle dans ederken, yaşananlar gerçeküstü bir deneyim olmuştu. Minicik aynalar suda bağımsız olarak hareket ettikleri için, onların yansıttığı ışık da bağımsız olarak hareket etmiş, etkiyi gerçekten incelemeyi imkânsızlaştırmıştı. Paul bunu

ancak belli belirsiz hissetmişti; bir yandan çok yoğun bir sisin içinde olmaya, bir yandan da o sisin, bir tek şey olmadığını, milyarlarca bağımsız su buharı molekülünden oluştuğunu bilmeye benziyordu.

Ayrıca, çevrelerindeki yapılara ve güvertelere bakmak ne kadar zorsa, uzun bir süre okyanusa bakmak da imkânsızdı. Paul, gözlerini korumak için, elli üç dakikanın çok büyük bir bölümünde, gözlerini sımsıkı kapalı tutmuştu. Bunun sonucunda, okyanusun yüzeyine dair temel izlenimi elmaslardan oluşan sonsuz bir deniz gibi parıldayan bir kütle olduğuydu. Küçük dalgalar o elmasların aralarından geçiyor, bir saat önce olmayan minik dalgalanmalara neden oluyordu. Yansıyan ısının yol açtığı rüzgâr, parıldayan yüzeyin üzerinde sertçe esiyor, denize neredeyse canlı bir şeymiş görünümü veriyordu. Deniz nefes alıyor, hareket ediyor, bekliyordu. Bir açıdan bakıldığında, korkutucu olduğu kadar güzeldi de.

En sonunda zaman tükenmiş ve Said emir vermiş, elmas denizi bir kez daha griye dönüşmüştü. Mikrobotlar hızla suya dalmışlardı; okyanus dünyadaki diğer bütün okyanuslar gibi görünüyordu.

“Sahilde uyuyakalmış gibiyim,” dedi Paul, cildinin nasıl gerildiğine ve kızarmış olduğuna şaşırarak.

Karşısında, Marchetti bir aşağı bir yukarı yürüyor, arada sırada büyük pencerelerden dışarıya bakıyor, Gamay ise yanma oturmuş, patlamış dudagina ve kanlı diline ilkyardım uygulamalarında kullanılan bir tür merhem sürmeye çalışıyordu.

“En azından suyun sıcaklık derecesiyle nasıl oynayabildiklerini biliyoruz,” dedi Marchetti.

“Kımıldama lütfen,” dedi Gamay, Paul’e.

Elinde kullanıma hazır durumda bir ilkyardım çantasından aldığı pamuklu bir çubuk ve anti-bakteriyel merhem vardı, ama sürmek için her harekete geçişinde, Paul yeniden konuşmaya başlıyordu.

“Bunu bilmenin bize hiçbir yararı olmayacak,” dedi.

“Paul!”

“Kımıldamadan duruyorum.”

“Tedavi etmeye çalıştığım yerin değil.”

Paul başını salladı ve diş hekimine gitmiş bir hasta gibi ağzını açık tuttu.

Marchetti yürümeyi bıraktı. “Asıl soru şu ki, planlarını bütün yönleriyle uygulamaya başladıklarında ne olacak?”

Paul duraksadı ve elinden geldiğince uzun bir süre durdu. “Tam olarak ne olacağımı söyleyebilirim sana,” dedi en sonunda.

Gamay duyulabilecek şekilde nefesini bırakıp geri çekildi.

“Muazzam büyüklükte bir soğuk su kütlesi oluşturuyorlar, sıcaklıklar Kuzey Atlantik’te, burada, bir tropikal denizin ortasında olduğundan daha yüksek. Buna benzer sıcaklık eğimlerinin fırtınaları ve siklonları şiddetlendirdiği, hatta meydana getirdiği biliniyor. Sadece havada değil, aynı zamanda yüzeyin altında da.”

“Sıcaklığı havaya geri yansıtmaktan vazgeçtikleri anda, soğuk su tekrar yukarıdaki havadan ısıyı emmeye başlayacak,” dedi Marchetti. “Denklemi tersine çevirerek.”

“Eğer bu plan devam ederse...” diye ekledi Paul. “Çevresel hava sıcaklığı hızla düşecek, ama yalnızca etkiledikleri alanın üzerindeki sıcaklık. Okyanusun geri kalanı hâlâ sıcak ve nemli

olacak. Sıcak ve nemli havanın soğukla birleştğinde neler olduğunu hiç görmüş müydün?”

“Fırtınalar,” dedi Marchetti.

Paul başını sallayarak onayladı. “Birkaç yıl önce, bir soğuk hava kütlesi üç gün süren nemliliğin ardından kendini gösterdiğinde, Oklahoma’daydım. Üç günlük bir dönemde, yüz tane tornado görüldü. Burada bir büyük fırtına göreceğimizi tahmin ediyorum: bir tropikal depresyon ya da bir siklon. Buralarda bir kasırga oluştuğunu bile görebiliriz.”

Gamay, Paul’ün dudağını tedavi etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. “Fakat burası ölü kuşak,” dedi. “Fırtınalar genellikle burada oluşmaz. Kuzeye ve doğuya doğru oluşurlar ve Hindistan’a doğru ilerlerler. Musonlar da buradan gelir zaten.”

Paul doğurabileceği sonuçları düşünüyordu. “Neredeyse ekvatordayız. Burada oluşan bir fırtına batıya ilerleyecek, önüne geleni süpürerek Somali, Etiyopya ve Mısır’a doğru devam edecektir,” diye tahminde bulundu.

“Bu zaten oluyor,” dedi Marchetti. “Sudan’ın dağlık arazilerine ve Mısır’ın güneyine düşen yağış miktarları hakkında bir şeyler okuyorum. Makalede Nasır Gölü’nün otuz yıldır görülmemiş bir seviyeye yükselmiş olduğu söyleniyordu.”

Paul de benzer şeyler duyduğunu hatırladı. “Üstelik bu sadece başlangıç değil büyük olasılıkla.”

Marchetti yine bir aşağı bir yukarı yürüyor, bir eliyle çenesini ovuşturuyor ve çok keyifsiz görünüyordu. “Hava bir kez fırtınaya destabilize edildikten sonra ne olur?”

Paul güneybatıya bakan pencerelere doğru döndü ve dalıp gitti. Fırtınaların oluşumu ve fırtınaları meydana getiren faktör-

lerle ilgili konferansları anımsıyordu. “Körfez’deki kasırgalar sıcak noktalar üzerinde yoğunlaşırlar. Said’in kasırgaları da aynı noktalar üzerine gidecekler. Genellikle musonlara geçen enerji, nem ve ısıyı çalacaklar. Bunları tıpkı hırsızlar gibi alıp götürecekler.”

“Hindistan ve Güneydoğu Asya’yı yılın bu zamanına göre olağandışı bir kuraklıkla baş başa bırakarak,” dedi Gamay. “Bu çılgın herif insanların insanlık tarihinin başından beri yapmaya çalıştığı şeyi yapmış: Havayı kontrol ediyor, onu normal örüntüsünden uzaklaştırıyor.”

Marchetti hantal bir hareketle oturdu. Koltuğun kenarına çöküp kalmıştı adeta. “Üstelik bunu yapmak için benim tasarımıımı kullandı,” dedi.

Onlara şöyle bir baktı. Aşırı derecede kendine güveni olan o milyarder gitmişti, tıpkı cesur fikirleri olan gururlu tasarımcının, hatta rasyonel mühendisin gittiği gibi. Bütün bu farklı karakterler, geriye yalnızca umudunu yitirmiş, çökmüş bir adam bırakarak, gözlerinin önünde kayıplara karışıyordu.

“Bütün o insanlar...” diye fısıldadı. “Hiç gelmeyecek bir muson yağmurunu bekleyen bir milyar insan. Ben tarihteki en korkunç toplu katliamı yapan kişi olacağım.”

Gamay, sanki lafa karışıp Marchetti’yi keyiflendirmek için bir şeyler söyleyecek gibiydi. Böyle anlarda genellikle yapardı bunu, ama söyleyeceği kelimeleri bulamıyor gibi görünüyordu.

Paul denedi. “Senin vasiyetin henüz yazılmadı. Alfred Nobel dinamiti icat etti, silahlar ve cephaneler yapan bir şirketi yönetti, ama hiç kimse onu bunlarla hatırlamıyor. Ayrıca senin hâlâ olayların gidişatını değiştirme şansın var.”

“Fakat yalnızız,” dedi Marchetti. “Arkadaşlarınız öldü. Dışarıda neler olup bittiğini hiç kimse bilmiyor bile.”

Paul, Gamay’a baktı, çünkü arkadaşları için duyduğu büyük acısını paylaşıyordu, çünkü onu seviyordu ve umutsuzluktan başka bir şey hissetmesini istiyordu. Gamay’ın ellerini sıkıp gözlerinin içine baktı. “Bütün bunları biliyorum,” dedi Marchetti’ye. “Fakat bir yolunu bulacağız. Öncelikle buradan çıkmak zorundayız.”

Gamay azıcık da olsa gülümsedi. İçinde umut olan bir bakıştı, bütün kuşkuların ve acıların yerini almaya yetecek kadar değildi belki, ama bir başlangıçtı.

“Nasıl yapılacağı hakkında fikri olan?” diye sordu Marchetti.

Paul çevresine bakındı. “Benim bir fikrim var,” dedi. “Pek hoşunuza gideceğinden emin değilim sadece.”

“Bu noktada...” dedi Marchetti. “Fazla seçeneğimiz yok.”

KIRK ÜÇ

Kurt, Leilani ve İsmail'i sürükleyen sürpriz rüzgâr iki saat boyunca çoğunlukla sakin esti. Zaman zaman botu sudan havalandıracak kadar korkuttu. Yolculuğun yarısında, o garip yansıma etkisi, hem çevrelerindeki suda hem de vücutlarında, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

"Gittiler mi sence?" diye sordu Leilani.

"Emin değilim," dedi Kurt. "Onların parlamasına neden olan şey her ne ise geçmiş gibi, ama hâlâ üstümüzde ve denizde olduklarını tahmin ediyorum."

Rüzgâr sonraki saat boyunca azalmaya başladı. Her nereden geldiyse, akşam karanlığı çökmeden bir saat önce yine kendi kendine dindi. Botun sağ tarafı biraz daha çöktü; üçünün de botun yan yatmasını engellemek için soldaki desteklere sımsıkı tutunmak dışında hiçbir seçenekleri kalmamıştı. Durum böyle olunca, gelen her küçük dalga bile yan yatmış botun içine girmeye başladı.

Kurt paraşütleri toplayıp sakladı. İsmail'in bağırması yüzünden irkildiğinde, işi neredeyse bitmişti.

"Kara!" diye bağırdı İsmail. "Kara göründü!"

Kurt o tarafa baktı. Ufukta, uzakta, yeşile çalan belli belirsiz bir şekil vardı. Solan ışıktaki, tuhaf bir yansımayla parlayan bir bulut da olabilirdi.

Kurt dürbünü çıkarıp mercekleri sildikten sonra gözlerine götürdü.

"Lütfen kara olsun," dedi Leilani; ellerini kenetleyerek. "Lütfen."

Kurt yeşili ve ağaçların tepelerini görebildi. "Kara! Kesinlikle!" dedi, İsmail'in omzuna vurarak. "Kara, kesin!"

Dürbünü bırakıp botun arkasına gitti. Yedek yakıtın valfini açtı ve kıçtan takmalı motoru çalıştırdı. Motor boğularak çalışmaya başlayınca gaz kolunu itti.

Yine dönmeye başlayan pervaneyle birlikte, yarı yarıya inmiş olan bot yengeç gibi ilerlemeye başladı ve çok geçmeden Kurt şaşırtıcı şekilde soğuk suyla iliklerine kadar ıslandı.

Yirmi dakika sonra, çevresi bitki örtüsüyle kaplı, belki on beş metre yüksekliğinde tek bir tepe gördü. Bitki örtüsünün her tarafında boylu boyunca kumsal uzanıyordu. Dalgaların adayı çevreleyen bir resife çarparak dağıldığını görebiliyordu.

"Volkanik bir mercanada," dedi Kurt. "Kuru toprağa çıkmak için resifi aşmak zorunda kalacağız. Yüzmemiz gerekebilir."

İsmail'e, sonra Leilani'ye baktı.

"Onun silahı hâlâ sende mi?"

Leilani başını salladı. "Evet, ama..."

"Onu bana ver."

İkisinin de boş olduğunu bildiği tabancayı ona verdi. Kurt silahı tuttu. "Leilani seni çözecek," dedi Kurt. "Sorun yaratırsan, üzerinde bottan daha fazla delik açarım."

"Sorun yok," dedi İsmail.

Kurt başını salladı, Leilani de karabinayı çözüp çapayı botun kenarından denize attı. Daha sonra adamın bacaklarını çözdü ve ipi kenara fırlattı.

Kurt onun bir hareket yapmasını bekledi, ama onun bütün yaptığı bacaklarını germek ve rahatlayarak gülümsemek oldu.

Artık adanın çevresindeki resife yaklaşıyorlardı. Dalgalar çok şiddetli değildi, ama resifte boşlukların olduğu yerler çok çalkantılıydı.

"Daha sakın bir yer mi arasak?" diye sordu Leilani.

"Depo neredeyse tamamen boşaldı," diye karşılık verdi Kurt.

Gördüğü ilk boşluğa yöneldi. Yalpa yapan bot bir mavna gibi küçük dalgaları önüne doğru göndererek güçlükle oraya ilerledi. Çevrelerindeki suların rengi koyu maviden turkuvaza döndü ve resifin denizin altında kalan bölümlerinin dalga dinamiklerini etkilediği yerlerde, dalgalar daha şiddetli bir şekilde çarpmaya başladı.

Bir an, yarım metreden yüksek bir dalgayla tepeye çıktılar, hemen sonrasmda yandan gelen bir dalgayla savrulduklar, onları geriye doğru sürükleyecek gibi görünen bir dalga çukuruna düştüler. Resifteki boşluktan geriye gelen dalga tekrar onlara çarptı, ama bir sonraki büyük dalga grubu onları yeniden ileriye sürükledi. Bu kez botun sol tarafına sertçe çarptı ve hava hazneleri yırtılarak açıldı.

"Darbe aldık!" diye bağırdı Leilani.

“Elinizden geldiğince botta kalın!” diye haykırdı Kurt.

Bir kez daha gaz kolunu itti. Kıçtan takmalı motora on saniye kadar ara gazı verdikten sonra, motor öksürmeye başladı. Kurt gazı biraz kesti, ama çok geçti. Motor durdu; yakıt tamamen bitmişti. Başka bir dalga onlara yandan bindirdi.

“Gidin!” diye bağırdı Kurt.

İsmail botun kenarına çıktı. Leilani tereddüt ettikten sonra ilerledi ve öne doğru atladı. Başka bir dalga batmakta olan bota çarpınca Kurt de kendini sularda buldu.

Bütün gücüyle yüzdü. Fakat yemeksiz, susuz geçen yirmi dört saat ve son iki gün boyunca harcadığı fiziksel çaba onun aleyhineydi. Yorgunluğun çökmesi çok sürmeyecekti.

Ters dip akıntısı onu geriye itti, ardından bir dalga şiddetle ileriye savurdu. Mercanlar etini çizse de ayacağını sert bir zemine dayayarak kendini tekrar yukarıya doğru itti. Botları yüzmesini zorlaştırıyordu, ama resife her basışında ayaklarını koruyordu ve bu yüzden ağırlığınca altın ederlerdi.

Ters dip akıntısı yeniden gelince, ayaklarını mercanlara sıkıştırarak dalgalara direndi. Köpükler yüzünden hiçbir şey göremiyor, dalgalar boyunu aşıyordu. Önden yumuşak bir şey ona çarptı.

Leilani’ydi.

Kurt onu tuttu ve gelen bir sonraki dalgayla birlikte onu öne itti; ikisi birlikte resifin koruyucu halkasının içindeki daha sakin sulara geçtiler.

Kurt kendini zorlayarak yüzdü. Leilani de. Kurt, kumsala ulaşınca yere iyice basarak güç aldı ve bir eli Leilani’nin can yeleğinde, onu da beraberinde sürükleyerek güçlükle ilerledi.

Dalgalardan kurtuldular ve sahilde, dalgaların kendilerine ulaşp ıslatamayacağı bir yerde beyaz kumların üzerine çöküp kaldılar.

Kurt'ün o an için yapabileceği şeyler neredeyse sadece nefes alıp vermekle sınırlıydı, ama bir şeyler söyleyebilmeyi başardı: "İyi misin?"

Leilani başını salladı; göğsü tıpkı Kurt'ün göğsü gibi hızla inip kalkıyordu.

Kurt çevresine bakındı. Yalnızlardı. "İsmail?"

Hiçbir şey görmedi, hiçbir karşılık almadı.

"İsmail!"

"Orada!" dedi Leilani, eliyle işaret ederek.

İsmail köpüklerin içinde yüzüstü yatıyordu; dalgalar onu kumlarda önce ileriye, sonra geriye doğru sürükledi.

Kurt ayağa kalkıp güçlükle İsmail'e doğru yürüdü ve tekrar paldır küldür denize girdi. İsmail'i tuttu ve çekerek kıyıya sürükledi.

İsmail öksürüp durmaya ve su tükürmeye başladı. Anlık bir bakış Kurt'e onun hâlâ hayatta olduğunu gösterdi.

Daha sevinemedi, arkasından Kurt'ün üstüne bir çift uzun gölge düştü. Kurt kumların üstüne çizilen gerçeküstü gölgelere bakınca, irikıyım adamların ve tüfeklerin kaba silüetlerini ayırt etti.

Döndü. Arkalarında birkaç adam güneşle birlikte ayakta duruyordu. Eski püskü uniformalar ve miğferler giymişlerdi. Mekanizmalı silahlar taşıyor gibi görünüyorlardı.

Adamlar yaklaşıncı, Kurt onları daha iyi gördü. Koyu renktenli erkeklerdi; Polinezyalıların özelliklerine sahip Avustralya

yerlileri gibi görünüyorlardı neredeyse. Tüfekleri beş mermili şarjörleri olan eski M1 karabinalarıydı, üniformaları ve miğferleri ise 1945 civarlarındaki Amerikan donanması askerlerinininkine benziyordu. İçlerinden birkaçı kumsalın yukarısındaki ağaçların arasında duruyordu.

Kurt, adamlardan biri ona yaklaşırken, yalnızca izlemek dışında pek bir şey yapamayacak kadar tükenmişti ve şaşkınlık içindeydi. Yaklaşan adam uzun tüfeğini gelişigüzel bir şekilde tutmuştu, ama yüzünde mutlak ciddiyet içeren bir ifade vardı.

“Pickett Adası’na hoş geldiniz,” dedi koyu bir İngiliz aksanıyla. “Franklin Delano Roosevelt adına, sizi esirim ilan ediyorum.”

KIRK DÖRT

Joe'nun bakış açısına göre, ya feribotlarla ilgili iskeleye yanaşma prosedürleri son derece karmaşıktı, ya da gemi ve kaptanı bu işi yapmaya uygun değildi. Kargo bölümünün kapıları açıldıktan ve gemi on kez bir ileri bir geri manevra yaptıktan tam bir saat sonra, nihayet bir iskeleye yanaşabilmişlerdi.

Joe kamyon kasasının arka tarafına saklanmış bekliyordu. Sürücüler ve mürettebat, gemi durmadan çok önce kamyonlarına binmişlerdi ve şimdi büyük kamyonları çalıştırıyorlardı. Birkaç dakika daha, motorları boşa çalıştırdılar; açık kapılara rağmen Joe ağır mazot kokusu ve dumanı yüzünden, oradan çıkamadan bayılacağından emindi.

En sonunda, kafatasının içinde bir kaya delgeci gibi zonklayıp duran bir baş ağrısıyla birlikte, kamyonlar ağır ağır ilerlemeye başladılar. Teker teker kargo bölümünden iskeleye çıktılar. Joe kıyı bölgesinden uzaklaştıklarını hissedene dek dışarıya gizlice bakma riskine girmede. Fakat feribottan indikten sadece dakikalar sonra o kadar çabuk ilerliyor olmalarına şaşırdı.

Varillerin yanından sürünerek kamyonun en arkasına ilerledi. Bindiği kamyon geminin kargo bölümüne ilk giren araç olduğu için, bu kez son çıkan olmuştu. Artık konvoyun en arkasındaydılar, bu da Joe'nun görülme korkusu olmadan dışarıya bakabileceği anlamına geliyordu.

Brandayı birkaç santimetre aralayınca, arkalarında hızla geride kalan gri, yer yer bozuk bir şose yolda ilerlediklerini gördü; kamyonlar Yemen'dekinin yanma bile yaklaşmayan bir hızda gidiyorlardı.

Gemide geçen yirmi saatin ardından neredeyse yine geceydi. Joe her yerin çöl olduğunu gördü. Sanki tekrar Yemen'e geri dönmüşler gibiydi.

"Bu çölden daha yeni ayrılmadık mı biz?" diye söylendi.

Farklılıklar vardı elbette, öncelikle şose yol. Bitki örtüsü biraz daha yoğun ve arada sırada yol işaretleri görünüyordu. Yemen'in çöllerinde hiç yol işareti yoktu. Trafik levhaları hızla gerilerinde kalırken, Joe onları okumaya çalıştı, ama sadece yolun kendi bulunduğu tarafındakilerin arkasını görebiliyordu; demek ki sürücüler ters yöne gidiyor, yol işaretlerini ise sadece büyük römorkun stop lambaları aydınlatıyordu. Soluk kırmızı ışık Joe'nun levhaları görüş menzilinden çıkmadan okumasına yetecek kadar parlak değildi.

Bütün fark ettiği yazıydı. Arapça harflerle, aynı zamanda İngilizce büyük harflerle yazılmışlardı; sırf bunun varlığı bile onun uygarlığa günlerdir hiç olmadığı kadar yakın olduğunu gösteriyordu.

Joe başka yol işaretleri görmeyi beklerken, geceyle birlikte hava daha da karardı ve gördüğü şeyler tekdüzeleşmeye başladı. Değişen tek şey kokuydu. Joe tozun, nemin ve yağmurla ıslanmış çölün kokusunu almaya başladı. Ona büyüdüğü Santa Fe'nin ku-

rak mevsim sona erdiği zamanlardaki kokusunu hatırlattı. Başını kaldırıp bakan Joe gökyüzünün yıldızsız bir karanlıkla örtülmüş olduğunu gördü.

Hemen sonra, kamyonun üstüne ve ilerledikleri yola yağmur yağmaya başladı. Joe uzaklardan gelen gök gürültülerini duyabiliyordu. Kamyonlar ilerlemeye devam ederken, yağmur şiddetlendi, hava serinledi ve daha nemli oldu. Bunun gelip geçen bir yağmur değil, konvoy kilometreleri kat ederken yağmaya devam eden kararlı bir yağış olması Joe'yu şaşırttı. Tepesindeki branda çoktan ıslanmıştı ve sızdırıyordu.

“Çölde yağmur,” diye fısıldadı kendi kendine Joe. “Acaba bu iyi bir haber mi, yoksa kötü bir haber mi?”

Yağmur yağmaya devam ederken, bir grup yol işaretinin daha yanından geçtiler. Büyük bir şans eseri, neredeyse tam o anda karşı yönden gelen bir araba yaklaşıyordu. Güçlü farlarının ışığı yağmur perdesini delip geçti ve yolun uzak tarafındaki bir levhayı Joe'nun okumasına yetecek kadar bir süre aydınlattı.

Mavi renkli, yıpranmış levha kumlanmış, eğilip bükülmüştü, ama yazı yeterince açıktı.

“Marsa-Alem,” diye okudu Joe. “Elli kilometre.”

İsim tanıdıktı. Marsa-Alem Kızıldeniz'deki bir Mısır limanının adıydı. Arkalarında kalmıştı. Feribotun yanaştığı ve kamyonların karaya çıktığı yer orası olmalıydı. Demek ki Kahire'den Sudan'a giden otoyolun Sudan sınırına yakın bir yerlerde ve Luksor'dan yalnızca birkaç saatlik mesafedeydiler.

“Mısır'dayım,” diye fısıldadı Joe, sonra da bunun ne anlama geldiğini hemen fark etti. “Bu herifler Asvan Barajı'na gidiyorlar.”

KIRK BEŞ

Said'in kamyonlarının oluşturduğu konvoy Marsa-Alem'den batıya, otoyola doğru ilerlerken, yağmur konvoyun üzerine şiddetle yağmaya devam etti. Nem, çölün geceleri çıkan doğal soğuk ve kamyon hızla yol alırken arkasında dönüp duran rüzgâr bir araya gelince, Joe titremeye başladı.

İlk başta, Yemen'de, sonra da feribotta kapalı ve sıcakta kalarak geçirdiği saatlerin ardından rahatlatıcı gelmiş, hoşuna gitmişti, ama gece ağır ağır çöktükçe, soğuk iliklerine dek işlemeye başladı, Joe da rüzgârın ve çisentinin kamyonun kasasına girmesini engellemek için brandanın kenarını çekerek kapadı.

Marsa-Alem ile Asvan arası karayoluyla dört saatti, ama üç saat sonra konvoy boş çölden çıkıp Nil kıyısı boyunca uzanan uygarlığa yaklaşırken yavaşlamaya başladı.

Kamyonlar modern bir köprünün üzerinden Nil'i geçti ve nehrin batı kıyısındaki Edfu kasabasına girdi. Joe çevresine göz

gezdirirken, çok katlı apartman blokları, dükkânlar ve hükümet binaları gördü. Washington'daki Beltway değildi kesinlikle, daha çok Doğu Berlin'in çöldeki tozlu bir versiyonuna benziyordu, ama yine de uygarlıktı.

Kamyon daha da yavaşlayınca, Joe bir kırmızı ışığa geldiklerini umut etti, ama onun yerine bir kavşağa ulaştılar ve dönüp bir kez daha kuzeye giden düz bir yolda ilerlemeye başladılar.

"Döner kavşak olmalı," diye mırıldandı Joe.

Her an başka bir otoyola çıkabileceklerini ve kaçmayı başaramadan Asvan'a kadar gideceğini düşündü. Motor birinci viteste homurdanıp yeniden hızlanmaya başlarken, Joe gemiyi terk etme zamanının geldiğine karar verdi. Brandanın kenarının altından geçip arka tampona çıktı. Brandanın kenarından göz atıp nereye geldiklerini görmeye çalıştı. Hiçbir telefon direği, ışık ya da levha yoktu. Ortalık tenhaydı, Joe da kamyonundan atladı.

Islak şose yola düştü, yuvarlandı ve yola yağın yağmurun biriktiği geniş bir çamurlu su birikintisine doğru kayd. Kısa bir süre için su birikintisinin içinde kalarak kamyonlara baktı ve sürücülerin kaçışını görüp görmediklerini anlamaya çalıştı.

Kamyonlar, hızlarını değiştirmeden, hatta frene bile dokunmadan, karanlıkta kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler.

Tepeden tırnağa ıslanan ve çamura bulanmış Joe, çamurlu su birikintisinden çıkıp çevresine bakındı. Açık bir alandaydı. Yağmur damlalarının arasından, solda, projektörlerle aydınlatılmış büyük bir yapıyı görebiliyordu.

Omzundaki ve kalçasındaki yeni ağırlara aldırış etmeyen, ayak bileğini bir kez daha ne kadar kötü bir şekilde incittiğini önemsememek için elinden geleni yapan Joe, aydınlık alana doğru topallayarak yürüdü. Gittiği yer bir şantiye sahası ve farklı

öğeleri bünyesinde barındıran eski bir tapınak gibi görünüyordu; bütün Mısır'daki en iyi korunmuş antik yerlerden biri olan Horus Tapınağı'nın önünde durduğunu Joe ancak yakınına gidince fark etti.

Ön duvar gece göğüne doğru otuz metre yükselen iki devasa kanat şeklindeydi. Duvara kazınmış insan figürlerinin boyu yirmi metreyi buluyordu ve iç kısma ışığın girmesini sağlayan boşluklar karşılıklı olarak yukarıda aşağıda eşit biçimde dağıtılmıştı.

Gün boyunca, bu yer turistlerle dolup taşıyordu. Fakat gece, yağan yağmurun altında, bomboştı. Aydınlık bir kulübedeki, Joe'nun da fark ettiği iki nöbetçi haricinde.

Joe kulübeye doğru koştu ve pencereyi tıklattı. Nöbetçiler şaşkınlıktan küçükdillerini yutuyorlardı; birisi gerçekten de kol-tuğundan zıpladı.

Joe bir kez daha pencereye vurdu ve en sonunda nöbetçilerden biri pencereyi açtı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi Joe.

İrkilmişliğini üstünden hâlâ atamamış olan nöbetçinin kafası karışmış gibiydi, ama kendini çabuk topladı. "Ah... elbette," dedi. "Gelin. Hadi, içeri gelin."

Joe kapıya doğru ilerledi. Şansına, gelen turistlerin çoğu Amerikalı ve Avrupalı olduğu için, oradaki nöbetçilerin seçilme nedenleri arasında İngilizce bilmeleri de vardı.

Joe aydınlık kulübeye girer girmez kapı kapandı. Tepeden tırnağa sıırılsıklamdı, yere üstünden çamurlu sular damlıyordu. Nöbetçilerden biri ona bir havlu uzattı, Joe da havluyu alarak yüzünü kurulamak için kullandı.

"Teşekkür ederim," dedi Joe.

“Bu yağmurda ne yapıyorsunuz?” diye sordu nöbetçilerden biri.

“Uzun hikâye,” diye cevap verdi Joe. “Ben Amerikalıyım. Bir tür esirdim, sonra hareket halindeki bir kamyondu atlayarak kaçtım ve gerçekten telefonunuzu kullanmam gerek.”

“Bir Amerikalı?” diye tekrarladı nöbetçi. “Bir turist? Otelinizi aramak mı istiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi. “Ben turist değilim. Polisi aramam gerek. Aslında, orduyla konuşmalıyım. Burada tehlikedeyiz. Hepimiz tehlikedeyiz.”

“Nasıl bir tehlikeymiş bu?” diye sordu nöbetçi şüpheyle.

Joe adamın gözlerinin içine baktı. “Teröristler barajı yok etmek üzereler.”

KIRK ALTI

Said'in konvoyundaki beş kamyon kuzeye ilerledi ve en sonunda anayoldan ayrılıp toprak bir yola girdi. Barajı geçip devam ederek Nasır Gölü'nün girintili çıkıntılı kıyısı boyunca uzanan bir yolda ilerlediler.

Barajın sekiz yüz metre kadar yukarısında, şüphe uyandıracak biçimde açık bırakılmış bir kapıya geldiler ve kapıdan geçtiler. En öndeki kamyonun direksiyonunda oturan Sabbah, farları söndürme emri verdi ve sürücülere gece görüş gözlüklerini taktırdı.

Bu şekilde karartma uygulayan konvoy, gölün kıyısında teknelerin yanaşmak için kullandığı bir rampaya ulaştı.

"Kamyonları döndürün," diye emretti Sabbah. "Arkaları göle baksın."

Sabbah en öndeki kamyondan inip kamyonların geçişini yönetti. Büyük kamyonlar yan yana sıralandı; rampa, kıyıda gü-

neşlenen büyük timsahlar gibi, beşinin birden aynı anda sığacağı kadar genişti.

Göl yağan bütün yağmurlar yüzünden çok yükseldiği için, rampanın büyük bir bölümü sualtındaydı. Sabbah rampanın doğal göl yatağına ulaşmasından önce otuz metrelik bir beton bölümün suyun altında gizlenmiş olduğunu tahmin etti.

Onun işaretiyle birlikte, kamyonlar yavaş yavaş rampadan aşağıya doğru ilerlemeye başladılar. Sürücüler, ilerleyişlerini aynalardan ve açık camlardan kontrol ederek, işi dikkatli bir şekilde yapıyorlardı.

Kamyonların kasaları suya değmeye başlayınca, Sabbah cebinden bir telsiz kumanda çıkardı. Antenini açtı, güç anahtarını çevirdi ve dört kırmızı düğmenin ilkinde bastı.

Beş römorkun arkasında, sarı varillerin çevresindeki manyetik mühürler açıldı. Basınçlı kapaklar ortaya çıktı ve yana kayarak açıldı.

Yeşil bir ışık Sabbah'a aktivasyonun başarıyla gerçekleşmiş olduğunu gösteriyordu.

Hiç kimse görmeden, mikrobotlardan oluşan gümüş kumu canlandı, sanki kumun üst tabakasının altına gizlenmiş yılanlar varmış gibi, hareketlendi, dönüp durdu ve varillerin kenarlarından aşmaya başladı.

Arkalarındaki kasalarda neler olup bittiğinin farkında olmayan sürücüler, rampadan aşağıya geri geri gitmeye devam ederek yerçekiminin işini yapmasına olanak tanıdılar. İçlerinden hiçbiri bunu daha önce yapmamıştı ve çoğuna bir şey onları çekiyormuş gibi gelmişti.

Sabbah sürücülerin ilerleyişlerini değerlendirdi. Tedbirli davranmalarından memnun olmuştu. Bu, ona dikkat etmedikleri anlamına geliyordu.

“Güzel,” diye fısıldadı, dört kırmızı düğmenin ikincisine basarken.

Sürücü bölümlerinde, kapılar çarparak kapandı, camlar yüzde doksan kapalı duruma gelip o şekilde kaldı. Gürültü ve hareket sürücüleri korkuttu.

Hemen sonra, küçük metal kutulardan kloroform gazı pompalanmaya ve sürücü bölümlerini doldurmaya başladı. Adamlar ancak bir iki saniye dayanabildiler; hiçbiri zorlayarak kapıları açmayı başaramadı. Biri bayılmadan ve koltuğa yığılıp kalmadan önce bir camı yarıya kadar indirebildi.

Sabbah, hiç beklemeden, üçüncü düğmeye bastı. Kamyonların motorlarının devri yükseldi. Geriye doğru hızlanmaya başladılar ve kocaman suaygırları gibi suya çarptılar.

Motorlar, kamyonun tepesinde, oldukça uzun bir egzoz çıkış borusu şekline sokulmuş ikinci bir hava girişi dahil olacak şekilde modifiye edilmişti. Sabbah kloroformu gönderdiğinde, birinci giriş kapanmış, bu ikinci giriş açılmıştı. Aslında, bu giriş bir şnorkel gibi çalışıyor, bütün kamyon suyun altına girdikten sonra bile motorun hava almasına ve devrini yükseltmesine olanak sağlıyordu.

Bunun sayesinde, motorlar çalışmaya devam etti ve tekerlekler tersine dönmeyi sürdürerek kamyonları rampadan aşağıya doğru götürerek suyun altındaki kayaların ve ötesindeki çakılların üstünden geçirdi.

Yüklü kamyonlar bir elin parmakları gibi yayılarak tümüyle suyun altına girdiler ve gözden kayboldular.

Momentum ve taşlı göl yatağının eğimi kamyonların motorları en sonunda boğulduktan sonra bile ilerlemelerini sağladı. Kamyonlar nihayet durduklarında, yüzeyin dokuz, on metre altında, kıyıdan kırk beş elli metre uzaktaydılar.

Bayılmış sürücüler çoktan boğulmuşlardı. Eğer bulunurlarsa, bulundukları zaman Mısırlı radikaller olarak teşhis edileceklerdi. Sabbah ve Said'in olayla bağlantısı, sessiz kalmaya devam edecek ve büyük olasılıkla pazarlık masasına geri dönmek dışında hiçbir seçeneği olmayacak General Aziz dışında, bilinmeden kalacaktı.

Sular durulduğunda, Sabbah kumandasındaki son düğmeye bastı. Sekiz yüz metre uzakta, baraj duvarının üstünde, iki ayrı aygıt hedefe yönlendirme sinyali göndermeye başladı.

Ortalama bir çanta büyüklüğünde, ama mekanik yengeçler gibi bir şekle sahip olan bu iki aygıt, kırk sekiz saat önce bir dalgıç tarafından oraya yerleştirilmişti. Biri su hattının hemen altındaydı, diğeri ise eğimli baraj duvarında yirmi metre kadar derinde bir noktaya tutturulmuştu.

Eğer dalgıçlar işlerini düzgün yapmışlarsa, dış duvara ve arkasındaki çakılla kum yığınının üç metrelik starter delikleri zaten açılmış durumdaydı. Her bir yengeçten özel ayarlanmış bir mikrobot grubu bu delikleri genişleterek zaten işe başlamış olacaktı.

Kamyonlardan o anda serbest kalan büyük güç sinyallere göre yönelecek ve süreç hızla ivme kazanacaktı. Altı saat içinde, barajın uzak kenarında, üste yakın bir yerde bir damla su görünecekti. Bu su damlası aşındırma yoluyla bir kanal açacak, onu takip eden erozyon da kısa bir sürede akışı bir akıntıya dönüştürecek.

Felaketin ilk adımını Nasır Gölü'nün sularının barajın tepesinden aşması, durdurulamaz bir akışla kanalın genişlemesi, aşağıda kalan Nil Vadisi'ni yıkıp geçmesi izleyecekti, ama bu sadece başlangıçtı.

Barajda, daha derinlerde olan o ikinci tünel merkezi dengeleştirilecek, yapının tam kalbine doğru bir tünel açacaktı. En

sonunda göçecek, V şeklinde çok büyük bir bölüm de bir anda tümüyle geriye doğru çökecekti. Oluşacak su baskını bir tsunami halini alacaktı.

Bir bakıma, General Aziz onlara bir iyilik yapmıştı. Asvan'da verilmek üzere olan mesaj ve Said'in Hint Okyanusu'nda yapmakta olduğu işler dikkate alındığında, Sabbah dünyada herhangi bir ulusun onların taleplerini reddedeceğinden ya da onları tehdit etme cesareti göstereceğinden emin değildi.

Amerikalılar Hoover Barajı'nın yıkılmasını, Las Vegas'ın sular altında kalarak haritadan silinmesini ve güneybatı eyaletlerinin aynı anda hem elektriksiz hem de susuz kalmasını görmeye razı olacaklar mıydı? Çin, Üç Vadi Barajı'nın benzer bir sonu yaşamasına izin verir miydi? Sabbah bu soruların cevabının hayır olduğunu düşünüyordu.

Kumandayı göle fırlatıp yürümeye başladı. Sekiz yüz metre uzakta, onun için bekleyen bir deve vardı. Deveye binecek, kefiyesini yüzüne çekecek ve Bedevilerin bin yıldan fazladır yaptıkları gibi, çölde gözden kaybolacaktı.

KIRK YEDİ

Kurt Austin, Pickett Adası'nda tutsak alındıktan birkaç saat sonra, oluklu sacdan yapılmış bir barakada uyandı. Hapsedilmişti, tükenmişti ve daha sonra dinlenmesi gerektiğini düşünüyordu, ama barakaya kapatılır kapatılmaz yere uzanmıştı. Hemen sonrasında da uyuyakalmıştı. Uyanınca, bütün o şeylerin bir rüya olmadığını görünce allak bullak oldu.

Asker elbisesi giymiş adamlar onu barakadan alıp ağaçların altındaki başka bir gizli yere sürüklediler. İçeride, Kurt bir tür mahkeme gibi görünen her haliyle askeri bir ortam buldu. Leilani ile İsmail yanında duruyordu.

Barakanın ucundaki bir masanın arkasında, Avustralya yerlisi ve Polinezyalı karışımı görünümlü başka bir adalı duruyordu ve yargıçlardan biri olarak celseye başkanlık ediyordu. Onları kumsalda bulmuş olan adamdan biraz daha uzun boylu, biraz daha zayıftı ve Kurt'ün düşüncesine göre biraz daha yaşlıydı. Siyah saçlarında yer yer beyaz teller vardı.

“Ben Pickett Adası’nın on sekizinci Roosevelt’iyim,” dedi adam.

“On sekizinci Roosevelt?” diye tekrarladı Kurt.

“Doğru,” dedi yargıç. “Peki kime hitap ediyorum? Kayıtlar için adlarınızı söyleyeceksiniz.”

“Ben de Amerika Birleşik Devletleri’nin birinci Kurt Austin’iyim,” dedi Kurt. “En azından benim bildiğim kadarıyla birinci.”

Yargıçlar ve çevrelerindeki diğer kişiler aynı anda nefes aldılar; Kurt gördüklerine ve duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyordu.

Kumsaldan ağaçların arasındaki gizli barakalara olan yürüyüş sırasında, tahkimatlar, siperler, ağır makineli silahlardan oluşan mevziler, sonra da çatıları yamalı, saz ve örülmüş palmiye yapraklarıyla tamir edilmiş oluklu sacdan eski barakalar da dahil olmak üzere, harabe yapılardan oluşan bir muntika görmüşlerdi.

Yeşil renkli askeri kıyafetler giymiş olan adamlar çevrelerinde ayakta duruyorlardı. Üniformalarının da barakalardan aşağı kalır yanı yoktu. Aslında, kıyafetlerden bazıları kötü bir terzinin elinden çıkmış başarısız kopyalara benziyordu. Taşıdıkları M1 tüfekler yeterince otantik görünüyordu, Kurt’ün evindeki koleksiyonda aynı tüfeklerden birkaç tane vardı, ama bildiği kadarıyla bunlar Kore Savaşı’ndan beri hiçbir asker tarafından kullanılmamıştı.

Kurt’ten sonra, Leilani ve İsmail de adlarını söyledi. İkisi de adlarını Kurt’ün yaptığı gibi söylememişti. Ayrıca ülkelerini de bildirmemişlerdi.

On sekizinci Roosevelt tekrar konuştu. “Başkasının arazisine tecavüz, silah bulundurma ve casuslukla suçlanıyorsunuz. Düşman muhاریpler ve savaş esirleri olarak tutulacaksınız. Nasıl bir müdafaa yapacağınızı bize anlatın.”

“Müdafaa mı?” diye sordu Leilani.

“Evet,” dedi yargıç. “Siz Mihver kuvvetlerinden misiniz, değil misiniz?”

Leilani Kurt’ün giysisinin kolunu çekiştirdi. “Neler oluyor? Bunlar neden bahsediyorlar?”

Kurt’e arayı kapamak için çok çalışması gerekiyor gibi gelmişti. Aklında bir fikir oluşmaya başladı.

“Sanırım bu bir kargo kültü,” diye fısıldadı.

“Bir ne?”

“Pasifik’te, İkinci Dünya Savaşı sırasında, kabile topluluklarının bulunduğu adalar kendilerini birdenbire hiç savaşmadıkları en büyük savaşın ortasında buldular. Stratejik değeri olan herhangi bir ada üzerinde hak iddia edildi ve şu ya da bu amaç için kullanıldı, çoğu zaman gemilerle, ardı arkası kesilmeyecek miktarlarda gelen erzak, araç ve gereçlerin saklanması için. Askerlerin ve denizcilerin kargo dedikleri şey yani.”

Kurt etraflarındaki adamlara başını salladı. “Kabile topluluklarındaki insanlar için, gökyüzünden ya da denizdeki büyük gemilerden aniden adamların ortaya çıkması, kendilerine sonu gelmeyecek gibi görünen yiyecekler ve imal edilmiş ürünler getirmeleri, sanki küçük tanrıların gelmesi gibiydi.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedi Leilani.

“Geçmiyorum. Adalardaki bu insanların desteğini almak için, adalılara, sanki gökten gelen refah gibi, pek çok şey verildi. Fakat savaş bitip askerler gidince, çok büyük bir şok yaşandı. Artık verilen hiçbir şey yoktu. Artık gemilerle ya da uçaklarla gelen hiçbir kargo yoktu. Gökten düşen gümüş kuşlar artık yoktu. Çoğu yerde, hayat normale döndü, ama bazı adalarda, kabileler askerlerin ve kargolarının geri dönmesini teşvik etmenin yolla-

rını aramaya başladılar. Onlar kargo kültleri olarak bilinmeye başladı.”

Ast- st sisteminde, on sekizinci Roosevelt’ten daha aŗaŗıda gibi görünen ikinci bir yargıŗ Kurt’ n fısıldayarak konuŗmasına artık dayanamadı.

“M dafiler cevap versin!” diye emretti.

“M dafaamızı tartıŗıyoruz,” diye karŗılık verdi Kurt.

Kurt açıklamalarını bitirmiŗti. “En sık görülen uygulamalardan biri Amerikan üslerinde g rm ŗ oldukları Şeyleri taklit etmek oldu. K ltlerin bazılarının acemi kamplarındaki askerler gibi eŗitim yaptıkları biliniyordu. O adamlar gibi giyiniyorlardı. Tahtadan yapılmıŗ sahte silahlar taŗıyorlardı. Sabahları kalk borusu  alıyorlar, bayrak törenleri yapıyorlardı, hatta rütbe ve madya sistemini uyguluyor, askeri cenaze törenleri düzenliyorlardı. Benim hatırlayabildiŗim en tanınmıŗ grup Vanuatu’daki John Frummer k lt yd . Söylentilere göre, bu kült adını Amerikalılar kendilerini, ‘*Selam, ben John, falan filan yerden,*’ diyerek tanıŗtırdıkları için almıŗtı. O yüzden bu kült kendilerini John Frummer’lar diye adlandırmıŗtı.”

“İŗte bu harika,” dedi Leilani alay eder bir üslupla. “Ama biz Pasifik’te deŗiliz. Üstelik bu adamların silahları tahtadan yapılmıŗ sahte silahlar da deŗil.”

“Deŗil,” dedi Kurt. “Burada farklı bir Şeyler dönüyor.”

Barakadaki diŗer eŗyaları fark etti. Bir masanın üstüne haritalar yayılmıŗtı, yanlarında ise bir pusula, bir barometre ve bir sekstant duruyordu. On sekizinci Roosevelt’in masasındaki bir onur k ŗesinde bir çift asker künyesi ve gri renkli çok eski bir can yeleŗi gördü. Yanlarında, en az yetmiŗ yıllık olması gereken rengi atmıŗ bir Yankees beyzbol Őapkası vardı.

“Münazara süresi doldu,” dedi on sekizinci Roosevelt. “Müdafaanızı yapacaksınız, aksi takdirde suçlamaları sizin namınıza kabul edeceğiz.”

“Suçsuz,” dedi Kurt. “Biz de sizin gibi Amerikalıyız. Şey, en azından ikimiz.”

Yargıçlar onlara baktılar. “Bunu nasıl ispatlayabilirsiniz?” diye sordu içlerinden biri. “Bu kadın bir Japon casusu olabilir.”

Bu söz Leilani’yi sinirlendirdi. “Ne cüretle bana casus dersin! Bir yarım Japon olsa bile, bunda hiçbir sorun yok.”

“Japon musun?”

“Hayır. Amerikalıyım, Hawaii Eyaleti’nden.”

“Hawaii bölgesinden demek istiyor,” diye araya girdi Kurt.

“Hayır, değilim.”

“Evet, öylesin,” diye ısrar etti Kurt. “1959’da eyalet oldu.”

Leilani kestane rengi büyük gözleriyle ona baktı. O bakışta güven vardı, umut ve şaşkınlıkla birlikte.

“Bırak konuşmayı ben yapayım,” diye fısıldadı Kurt, sonra tekrar birinci yargıca döndü. “Onun kastettiği şey şu, Pearl Harbor yakınlarında büyümüş. Orada birçok kez *Arizona* anıtını ziyaret etmiş ve 7 Aralık’ta ölenlere saygısını sunmuş.”

Yargıç bunu kabul etmiş gibiydi. “Peki ya sen?” diye sordu Kurt’e.

“Ben Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu için çalışıyorum. Bu kurum Amerikan hükümetinin okyanus araştırmalarıyla ilgili bir dairesi. Amiral James Sandecker tarafından kuruldu.”

“Sandecker?” diye sordu ikinci yargıç.

“Hiç duymadım,” dedi üçüncü bir yargıç.

“O gerçek bir amiral,” diye vurguladı Kurt. “Benim iyi bir arkadaşım. Birçok kez evinde bulundum. O şimdi Birleşik Devletler’in başkan yardımcısı.”

Yargıçların hepsinin kaşları kalktı. “Başkan yardımcısı senin iyi bir arkadaşın mı?” diye sordu içlerinden biri.

Diğerleri gülmeye başladılar.

On sekizinci Roosevelt başını iki yana salladı. “Bu yeni Harry Truman’ın bu kadar sefil görünüşlü bir adamın arkadaşı olması mümkün gözüküyor.”

Kurt görünüşünü düşündü. Yüzündeki dört günlük sakalın yanı sıra hırpalanmış ve yaralanmıştı. Çalıntı üniforma biraz boldu ve yer yer yırtılmıştı. O anda pırıl pırıl görünmediği için sadece minnettardı.

“Siz beni tam olarak en iyi halimle görmüyorsunuz,” dedi.

Leilani eğilerek yaklaştı. “Yeni Harry Truman?”

“İsimleri ve unvanları karıştırdıklarını düşünüyorum,” dedi Kurt. “Buraya her kim geldiyse, onlara ülkenin başkanının Roosevelt, başkan yardımcısının da Truman olduğunu söylemiş olmalı.”

“Bu yüzden mi bu adam Pickett Adası’nın on sekizinci Roosevelt’i?”

“Sanırım öyle.”

“Alacakaranlık Kuşağı’ndaymışım gibi hissediyorum kendimi,” dedi Leilani.

Kurt de öyle hissediyordu. Fakat kurgu konusunda bazı avantajlara sahipti ve arkadaşlarının hayatının hâlâ tehlikede olduğu düşünülürse, bu avantajlardan faydalanmak dışında hiçbir seçeneği yoktu.

“Ne söylediysem doğru,” dedi üstüne basa basa. “Üstelik burada, Pickett Adası’ndayım, böyle görünüyorum, çünkü Birleşik Devletler’in bazı düşmanlarının elinden daha yeni kurtuldum.”

Adamlar etkilenmiş görünüyor ve kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar.

“Onun bir Amerikalı olduğundan nasıl emin olabiliriz?” dedi ikinci yargıç.

“Fazlasıyla Pickett gibi görünüyor,” dedi on sekizinci Roosevelt.

“Alman da olabilir. Adı Kurt.”

On sekizinci Roosevelt bunu yerinde bir soru olarak kabul etmiş gibiydi; Kurt’e döndü. “Bize bunu ispat etmek zorundasın.”

“Nasıl yapacağımı söyleyin.”

“Sana bazı sorular soracağız,” dedi. “Şayet bir Amerikalının vereceği gibi cevap verirsen, anlattıklarına inanırız. Yanlış cevap verirsen, suçlu bulunursun.”

“Devam edin,” dedi Kurt kendinden emin bir şekilde. “İstediginizi sorun.”

“New York Eyaleti’nin başkenti neresidir?” diye sordu yargıç.

“Albany,” dedi Kurt.

“Çok güzel. Fakat bu kolay bir soruydu.”

“Öyleyse daha zorunu sorun.”

Yargıç kaşlarını çatı, gözlerini kısarak Kurt’e baktı ve sonraki soruyu sordu. “*Atıcı faulü* terimi ne anlama gelir?”

Kurt şaşırmıştı. Başka bir coğrafya ya da tarih sorusu bekliyordu, ama o an düşündüğünde, bu soru anlamlı gelmişti. Tarih ve coğrafya öğrenmesi kolay alanlardı, ulusal sporların pek bilinmeyen kuralları ise öyle değildi. Diğer yandan, Kurt bütün çocukluğunu beyzbol oynayarak geçirmişti.

“Faul birçok farklı biçimde olabilir,” dedi. “Ama genellikle atıcı kaleye atışını yapmadan önce tam durmazsa faul yapmış olur.”

Yargıçlar hep birlikte başlarını salladılar.

“Doğru,” dedi biri.

“Evet, evet,” dedi bir başkası hâlâ başını sallarken.

“Üçüncü soru: Birleşik Devletler’in on altıncı Roosevelt’i kimdi?”

Kurt on altıncı başkanı kastettiğini varsaydı. “Abraham Lincoln.”

“Peki nerede doğdu?”

Bir başka güzel soru, Lincoln genellikle çoğu kişinin doğduğu yer sandığı Illinois’lu olarak bilinirdi. “Lincoln, Kentucky’de doğdu,” diye cevap verdi Kurt. “Ağaç kütüklerinden yapılmış bir kulübede.”

Yargıçlar birbirlerine bakıp yine başlarmı salladılar. Kurt ilerleme kaydediyor gibi görünüyordu.

“Kötü bir yarışma programındaymışız gibi geliyor bana,” diye mırıldandı Leilani.

“Hiç joker hakkımız olmaması çok kötü,” dedi Kurt. “Tam şu anda telefon hakkımı kullanmak çok hoşuma giderdi.”

“Bir soru daha,” dedi on sekizinci Roosevelt. “Ruth’un İnşa Ettiği Ev ne anlama gelir?”

Kurt gülümsedi. Gözleri eski moda Yankees şapkasma takıldı. Bu adamları etkileyen her kimse, beyzbolu çok seviyor olmalıydı ve New York’lu olduğu çok açıktı.

“Ruth’un İnşa Ettiği Ev, Yankee Stadyumu’dur. Bronx’tadır,” dedikten sonra, içtenlikle onaylayan yargıçlara anlatmaya devam etti. “Adını tüm zamanların en iyi beyzbol oyuncusu Babe Ruth’tan almıştır.”

“Doğru söylüyor,” dedi on sekizinci Roosevelt heyecanla. “Ancak gerçek bir Amerikalı bunları bilirdi.”

“Evet, evet,” diye katıldı diğerleri. “Peki ya kadın?”

“O benimle birlikte,” dedi Kurt.

“Adam?”

Kurt duraksadı. “O benim esirim.”

“Öyleyse bizim de esirimiz olacak,” dedi yargıçlardan biri.

“Bizim ilk esirimiz,” diye ilan etti on sekizinci Roosevelt barakada büyük bir heyecan yaşayan diğer adamlara. “Götürün onu.”

Karabinalı iki adam ileri çıkıp onu sıkıca tutarken, İsmail çok büyük bir şaşkınlık içinde görünüyordu.

“Ona Cenevre Antlaşması’na göre muamele edilmeli,” dedi Kurt sert bir sesle.

“Evet, elbette. Onunla ilgilenilecek. Fakat gece gündüz başında nöbetçi olacak. Biz Pickett Adası’nda elimizden hiç esir kaçırmadık. Gerçi daha önce hiç esirimiz olmamıştı. Kaçamayacak.”

Kendini savunma şansı bulamayan İsmail sürüklenerek götürüldü. Kurt ona bir şey olmayacağını düşündü. Baraka boşalınca, kürsüye yaklaştı.

On sekizinci Roosevelt elini uzattı. “Maruz kaldığınız muamele için özürlerimi kabul edin,” dedi. “Emin olmak zorundaydım.”

Kurt adamın elini sıktı. “Anlaşılabilir bir durum,” dedi. “Adınızı sorabilir miyim?”

“Ben Tautog,” dedi yargıç.

“Ve bu adanın on sekizinci Roosevelt’isin,” diye vurguladı Kurt.

“Evet,” dedi Tautog. “Her dört yılda bir, yeni bir lider seçilir. Ben on sekizinciyim. İki yıldır hizmet ediyor, bu adayı ve Amerika Birleşik Devletleri Anayasası’nı koruyorum.”

Kurt geriye doğru hesapladı. Her görev süresi dört yılsa ve Tautog iki yıldır görevdeyse, demek ki birinci Roosevelt yetmiş yıl önce, 1942’de seçilmişti.

İkinci Dünya Savaşı. Bu adalılar İkinci Dünya Savaşı sırasında biriyle temas kurmuşlar ve küçük bir savaş gücü haline gelmişlerdi. Gö-

riinişe bakılırsa, hiç kimse onlara savaşın bittiğini söyleme zahmetine girmemişti.

Kurt denizcilik araç gereçlerine ve can yeleğine göz gezdirdi. Yeleğin üstündeki isim solup gitmişti ve okunması imkânsızdı. “Buraya bir gemi mi geldi?” dedi.

“Evet,” dedi Tautog. “Çelikten yapılmış, alevler içinde büyük bir gemi. *John Bury*.”

“Ne oldu ona?” diye sordu.

“Omurgası adanın doğu tarafındaki kumlara gömülü. Geri kalanı biz aldık, barakaları ve müdafaa hatlarını yaptık.”

“Müdafaa hatları?” diye sordu Leilani. “Neye karşı müdafaa?”

“Japon İmparatorluk Donanması ve banzai hücumuna karşı,” dedi Tautog sanki herkesin bilmesi gereken bir şeymiş gibi.

Kurt, Leilani’yi konuşmadan durdurdu. Tautog ve adalılar aşırı derecede yalıtılmış durumdaydılar, üstelik sadece coğrafi olarak da değil. Kurt onların, babalarının ve büyükbabalarının her şeyleriyle hazırlandıkları ve içinde olduklarına inandıkları savaşın, altmış beş yılı aşkın bir süre önce bitmiş olduğunu öğrenmeleri durumunda, nasıl bir tepki vereceklerini bilmiyordu.

“Sizi kim eğitti?” diye sordu Kurt.

“Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyadeleri Teşkilatı’ndan Kaptan Pickett ve Astsubay Kıdemli Çavuş Arthur Watkins. Bize talim yapmayı, nasıl savaşılacağını, nasıl saklanılacağını, düşmanın nasıl durdurulacağını öğrettiler.”

“Yankee taraftarı olan kimdi?” diye sordu Kurt.

“Kaptan Pickett Yankee’leri çok severdi. Onlara Bronx Bombacıları derdi.”

Kurt başını sallayarak onayladı. “Peki ya onlar gidince ne oldu?”

Tautog soruyu anlamamış gibi görünüyordu. "Gitmediler ki," dedi. "İkisi de mürettebatlarıyla birlikte burada gömülü."

"Burada mı öldüler?"

"Kaptan Pickett, *John Bury* karaya oturduktan sekiz ay sonra yaraları yüzünden öldü. Çavuşun yaraları da çok kötüydü. Yürüyemiyordu, ama on bir ay daha hayatta kalmayı başardı ve bize nasıl savaşılacağını öğretti."

Kurt bu hikâyeyi çok ilgi çekici, bir o kadar da karmaşık bulmuştu. Amerikalıların geride kaldığı bir kargo kültü hiç duymamıştı. O an St. Julien Perlmutter'a ulaşabilmeyi ve onun deniz savaşlarıyla ilgili son derece kapsamlı bilgilerinden yararlanabilmeyi diledi. Bu kargo gemisi bir yerlerde kayıtlı olmalıydı; o muazzam savaşla ilgili yalnızca başka bir dipnot olarak *kayıp ve battı kabul ediliyor* şeklinde sınıflandırılmıştı çok büyük bir olasılıkla.

"Anlamıyorum," dedi Leilani. "Niçin savaşmanız gereksin? Savaşı ve Japonları anlıyorum, ama bu ada çok küçük. Japonların bu adayı ele geçirmekle ilgilenmiş olduklarını, ilgilendiklerini demek istedim, sanmıyorum."

"Koruduğumuz şey ada değil," dedi Tautog. "Kaptan Pickett'in bize emanet ettiği makine."

Kurt'ün kaşları kalktı. "Makine?"

"Evet," dedi Tautog. "Büyük makine. Acı Veren."

KIRK SEKİZ

Kurt Austin'in Acı Veren'in ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ama böyle bir adı olan şeyin ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Fakat ilkönce ünlü biri olmanın gerekleriyle uğraşması gerekiyordu.

İlk karşılaşlarıyla alakası bile olmayan bir şekilde, o ve Leilani, Pickett Adası'nın onur konukları olmuşlardı. Kurt'ün yetmiş yıldır oraya gelen ilk Amerikalı ziyaretçi olmasının yanı sıra, o anki Harry Truman'ı tanıyor olması, asker kıyafetleri içindeki kabile üyelerinin ona Filipinler'e dönen MacArthur gibi davranmalarına neden olmuştu.

Leilani ile ona içmeleri için su verdiler, duş yapıp üstlerini diğer adalıların giydiği asker kıyafetleriyle değiştirttiler, sonra da Pickett Adası'nın erkekleri onlara denizden yeni çıkmış balık, adada bolca görülen ağaçlardan toplanmış mango, muz ve hindistancevizi sütünden oluşan bir yemek ikram ettiler.

Onlar yemeklerini yerken, Tautog ve başka üç kişi sahip oldukları ve bildikleri her şeyi Kaptan Pickett ve Çavuş Watkins'ten nasıl edindiklerinin hikâyelerini anlatarak ağırladılar. Bu hikâyelerde sözcük kalabalığı yoktu, ama Pickett ve Watkins onların uygarlığını yoktan var etmiş gibiydiler ve neredeyse efsanevi bir ruh olarak saygı görüyorlardı.

Yemek bitince, Kurt ve Leilani'yi bir ada turuna çıkardılar.

Kurt adada dikkate değer bir pratik zekâ ve yaratıcılık gördü. Her yerde, ağaçların arasına gizlenmiş paslı çelik plakalardan inşa edilmiş yapılar vardı. Siperler ve tüneller malzeme dolu büyük oyuklara, gözetleme yerlerine ve yağmur suyunu biriktirmek için kazılmış sarnıçlı alanlara bağlanıyordu. Geminin her parçasından elde edilmiş malzemeler bir yerde bir şey için kullanılmıştı: eski buhar kazanları, borular ve çelik kirişler. *John Bury*'nin çanı bile, acil bir durumda ya da Japonların saldırması halinde diğerlerini uyarmak için çalınabileceği, adanın yüksek bir yerine taşınmıştı.

"Onlara kimsenin söylememiş olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı Leilani, rehberlerinin birkaç adım arkasında palmiye ağaçlarının altında yürürlerken.

"Pek ziyaretçileri olduğunu sanmıyorum," dedi Kurt.

"Biz bir şey söylemeyecek miyiz?"

Kurt başını iki yana salladı. "Bilmek istediklerini sanmıyorum."

"Nasıl bilmek istemezler?"

"Onlar dünyadan gizleniyorlar," dedi Kurt. "Bu Pickett'ın Acı Veren makinesini güvende tutma stratejisinin bir parçası olmalı."

Leilani başını salladı, bunu anlamış gibi görünüyordu. "Buradan ayrılıp, onların sırlarını saklamalarına izin vermeye ne

dersin?" dedi. "Burası bir ada ne de olsa. Bu insanların tekneleri olmalı. Belki bize birini ödünç verebilirler."

Kurt tekneleri olduğunu biliyordu, çünkü Tautog kampın aslında ancak ortadaki tepenin yüksek noktasından görülebilen başka iki adayı daha içerdiğini söylemişti. Kurt bunun en az yirmi beş, belki otuz otuz beş kilometrelik bir menzil anlamına geldiğini hesapladı. Bu mesafeyi kat edebilen bir tekne varsa, onları gemilerin nakliye rotasına da götürebilirdi. Eğer gidilmesi planlanan yer orasıysa.

"Tekneleri var," dedi Kurt. "Fakat *biz* bir yere gitmiyoruz, sadece ben gidiyorum."

Leilani sanki bir yerine iğne ya da öyle bir şey batmış gibi görünüyordu; kaşları kalkmış, duruşu dikleşmişti ve yürümeyi bıraktı. "Anlamadım?"

"Burada güvendesin," dedi Kurt.

"Bu kalmak istediğim anlamına gelmiyor. Bu yer *Gilligan Adası*'nın garip bir versiyonu ve ben Ginger olmayacağım."

"Güven bana," dedi Kurt. "Sen daha çok bir Mary Ann'sin. Fakat burada kalmanm nedeni bu değil. Ben Aqua-Terra'ya ulaşmaya çalışırken, senin tehlikeden uzak olmanı istiyorum."

Bu kez Kurt'ün dediklerini anlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı Leilani. "Geri mi dönüyorsun? Oradan kurtulmaya çalışırken neredeyse boğulmuyor muyduk?"

"Ve buraya çıktık," dedi Kurt. "İşler iyiye gidiyor."

"Teröristlerin kontrol ettiği yüzen adaya geri dönmenin bu gidişatı tersine çevireceğini düşünmüyor musun?"

"Tüfeklerle ve şaşırtma unsuruyla gidersem, hayır."

Leilani bir an onu süzdü, düşüncelerini anlamaya çalışıyor gibiydi. "Adadaki dostların mı?"

Kurt başını salladı.

“Sadece o da değil,” dedi Kurt. “Said orada. Üstelik terörizmden, silah kaçakçılığından ya da para aklamadan daha büyük bir şeyin peşinde.”

“Ne gibi?”

“Bütün bunlar su sıcaklık değerleriyle ilgili bir araştırmayla başladı. Hindistan üzerindeki hava örüntüsü dengesizleşti. İki yıldır giderek azalan yağış miktarlarıyla baş etmeye çalışıyorlar, ayrıca bu yılın yağış miktarları en düşük seviyede gibi görünüyor. Senin kardeşin akıntıları ve sıcaklık örüntülerini inceliyordu, çünkü bunun nedeninin orasıyla bağlantılı olabileceğine inanıyorduk, daha önce keşfedilmiş bir El Niño/La Niña etkisi gibi.”

Leilani başını sallayarak onayladı. “Kardeşim de Said’in bu minik makinelerinin bütün okyanusa yayıldığını buldu.”

“Aynen,” dedi Kurt. “Üstelik güneş ışığını yansıtmaya başladıklarında, sudan yükselen ısıyı hissedebildim. Bu iki şey birbiriyle bağlantılı olmalı. Said’in sıcaklık eğimleriyle neden oynadığından emin değilim, ayrıca kelebek etkisi de yakında korkunç sonuçlar doğuracak.”

O anda, adanın, yüksekliği altı metreden fazla olmayan alçak bir yamaç olan doğu tarafına ulaşmışlardı. Önlerinde Kurt’ün kuzeyden gelmiş olduğundan çok daha elverişli bir yanaşmaya imkân tanıyacak bir resifle birlikte geniş bir kumsal uzanıyordu.

Kurt nihayet görmek istediği şeye ulaştıklarını umdu.

Tautog eliyle açık kumsalı işaret etti. “Kaptan Pickett bize Japonlar gelirse buradan saldıracaklarını söylemişti.”

Bu Kurt’e anlamlı gelmişti. Saldırmak için kolay bir kumsal gibi görünüyordu.

“O yüzden Acı Veren’i adanın bu tarafına getirtti.”

Tautog bir grup adamına eliyle işaret edince, adamlar sazdan yapılmış bir çiti kenara çektiler. Çitin arkasında, bir mağaranın

içinde, garip görünen bir aygıt vardı. Kurt'e büyük bir hoparlörü hatırlattı. Bir buçuk metre genişliğinde, otuz santimetre yüksekliğinde, dikdörtgen şeklindeydi ve onlu dört sıradan altıgen bölmelere bölünmüştü. Bölmeler seramikti.

"Güç verin," dedi Tautog. Arkasında, adamlarından ikisi manivelalı bir sistemi ileri geri çekmeye başladılar. İki uçlu büyük bir testereyle bir kütüğü kesen oduncular gibi görünüyordular, ama aslında bir çarkı hızlandırıyorlardı. Çark jeneratör bobinlerine bağlıydı ve birkaç saniye içinde hem çark hem de jeneratördeki dinamo hızla dönmeye başlamıştı.

Hoparlör kutusundaki altıgen bölmelerden cızırtılı bir ses geliyordu. Suda, otuz metre kadar açıkta, bir dalgalanma oluşmaya, saniyeler sonra da on beş metrelik bir alandaki sular, sanki bir şekilde kaynıyormuş ya da hareket ediyormuş gibi sıçramaya ve çalkalanmaya başladı.

Tautog bir el işareti daha yaptı. Yamacın duvarlarında, kamuflaj malzemesinden yapılmış yedi çit daha açıldı. Bu birimlerdeki jeneratörler çalışmaya başlayınca, sahile yakın bütün sular da benzer bir hareketlenme görüldü.

Kurt balıkların büyük bir hızla kaçıştığını, akıntıya karşı yarısan somon balıkları gibi, birbirlerinin üstünden atladıklarını gördü. Bir çift gece kuşu, balıkların kolay av olduğunu düşünerek dalışa geçti, ama sanki bir kuvvet alanına çarpmışlar gibi, aniden dönüp uzaklaştılar.

Hoparlör kutularından bir tür titreşim yayıldığı açıktı, ama Kurt'ün bütün duyduğu çok fazla güç taşıyan yüksek voltaj hatları gibi bir cızırtıydı. "Ses dalgaları."

"Evet," dedi Tautog. "Eğer Japonlar gelirse, asla sahile çıkmayacaklar."

Kurt kuşların ve balıkların iyi olduğunu gördü. “Öldürücü görünmüyor.”

“Evet. Fakat neden olduğu acı onlara diz çöktürtecek. Kolay hedef haline gelecekler.”

“Sesten yapılmış bir silah,” dedi Leilani. “Neredeyse çılgınca gözükmüyor, ama bunu doğada zaten görebilirsiniz. Kimo ile yaptığımız dalışlarda, yunusların balıkları yakalamadan önce üzerlerinde şok etkisi yaratarak sersemletmek için eko lokasyonlarını kullandıklarını görmüştüm.”

Kurt de bunu duymuş, ama hiç tanık olmamıştı. Ses silahlarını başka bir açıdan biliyordu. “Ordu son yirmi otuz yıldır buna benzer sistemler üzerinde çalışıyor. Plan, bu silahları kalabalığı kontrol edecek öldürücü olmayan aygıtlar olarak kullanmak ve bütün o plastik mermiler ve göz yaşartıcı bombalara duyulan gereksinimden kurtulmak. Fakat bu kavramın İkinci Dünya Savaşı’na dek uzandığını bilmiyordum.”

“Nasıl çalıştığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu Leilani.

“Sadece tahmin,” dedi Kurt. “Basit armonik titreşim. Ses dalgaları nispeten farklı hızlarda ve nispeten farklı açılarda yol alır. Sudan sektiği bölgelerde, etkisi katlanarak birbirine yakınsar. Neredeyse bir ses demeti gibi olurlar.”

“O silahı bizim üstümüzde kullanmadığınız için çok memnunum,” dedi Leilani, Tautog’a.

“Yanlış kumsaldan karaya çıktınız,” dedi Tautog duygu içermeyen bir ses tonuyla.

Kurt de buna memnundu. “Alelacele yapılmış bir yön tespiti için yararlı.”

Kurt suyun cızırdamasına bakarken, aklında yeni bir fikir oluşmaya başladı, ama bu riski almak için, ilkönce Acı Veren’in gerçekten ne kadar etkili olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Onu test etmek istiyorum.”

“Eğer istersen esir üzerinde gücünü gösterebiliriz.”

“Hayır,” dedi Kurt. “Esir üzerinde değil. Benim üzerimde.”

Tautog ona garip bir şekilde saygıyla baktı. “Sen meraklı bir insansın Kurt Austin.”

“Hayatta kalmak ve işin yapılmasını sağlamak için yapmak zorunda olduğum şeyi yaparım,” dedi Kurt. “Bunun dışında, başka kimsenin acı çektiğini görmekle ilgilenmiyorum. Eski bir düşmanım bile olsa.”

Tautog söylenenleri düşündü, ama ne katıldığını ne de katılmadığını belirten bir şey söyledi. Bir anahtarı çevirdi, onların yakınındaki hoparlör kutusu kapandı ve hem kumsalın üstünde hem de açıkta körfezde ses duvarında bir boşluk belirdi.

Leilani onun koluna yapıştı. “Delirdin mi sen?”

“Muhtemelen,” dedi Kurt. “Ama bilmem gerek.”

“Seni uyarıyorum,” dedi Tautog. “Bunun etkisi çok acı verecektir.”

“Göründüğü kadar garip,” diye karşılık verdi Kurt. “Tüm içtenliğimle öyle olduğunu umuyorum.”

Bir dakika sonra, Kurt suyun kıyısında, kumların üstündeydi. Dalgaların üzerinde hareketsiz duran birkaç balık gördü. Anlaşılan, balıkların hepsi zarar görmeden kurtulmayı başaramamıştı.

Kurt’ün çevresinde, diğer hoparlörlerden gelen ses dalgaları yankılanıyor ve hem havayı, hem de suyu titreştirmeye devam ediyordu, ama enerjinin büyük bir bölümü insan kulağının duyabileceğinin ötesindeydi. Kurt’ün duyabildiği, gaipten gelen, hayaletsi seslerdi.

Kurt başını çevirip kumsalın yukarısına, yamaca doğru baktı. Leilani’nin ellerini ağzının önünde kenetlediğini gördü. Tautog

gururlu bir şekilde, dimdik duruyordu; Kurt savaşmaya hazırlanan bir gladyatör gibi gücünü ve cesaretini topladı.

“Tamam,” dedi Kurt.

Tautog anahtarı çevirdi. Kurt o anda, sanki bütün kasları aynı anda kasılıyormuş gibi, vücudunun her lifinde bir acı dalgası hissetti. Kulakları çınlıyor, gözleri acıyordu; daha önce hiç duymadığı, gaipden gelen o vızıltı artık çenesinde ve kafatasının içinde hissettiği bir inilti, bir çığlık sesine dönüşmüştü. Kulak zarlarının patlayacağını, hatta gözlerinin yuvalarından fırlayabileceğini düşündü.

Sahip olduğu bütün o hatırı sayılır güç ve irade sayesinde, Kurt ayakta kaldı ve ilerlemek için kendini zorlamaya çalıştı. Sanki arkasına bağlanmış büyük bir kaya blokunu çekiyor ya da yukarıya doğru geri geri itiyormuş gibi geldi. Güçbela hareket edebiliyordu.

Bir adım atmayı başardı, sonra bir adım daha, derken acı dayanılmaz bir hal aldı, kulaklarını ve başını kapatarak kumlara çöktü kaldı.

“Kapatın şunu!” diye bağırdığını duydu Leilani’nin. “Onu öldürüyorsunuz.”

Başka bir yerde ve başka bir zamanda, Kurt bu sözleri kadınlara özgü bir sinir bozukluğuna bağlayabilirdi, ama acı dalgaları vücudunun her milimetresine işkence ederken, onun haklı olabileceğini düşündü. Hoparlör kapandı ve dehşetli acı, kopan bir paket lastiği gibi, kayboluverdi – bir an her yerdeydi, sonraki an ise gitmişti.

Geriye yorgunluk ve tam, mutlak bir tükenmişlik hissi bıraktı. Kurt nefes almak dışında hiçbir şey yapamadan kumların üstünde yattı.

Leilani ona doğru koşup yanma çöktü.

“Bir şeyin var mı?” diye sordu, onu yan çevirerek. “İyi misin?”

Kurt onaylarcasına başını sallayabildi sadece.

“Emin misin?”

“İyi görünmüyor muyum?” demeyi başarabildi.

“Pek sayılmaz,” dedi Leilani.

“İyiyim,” dedi ısrarla. “Yemin ederim.”

“Seni çok uzun zamandır tanımıyorum,” dedi, oturmasına yardım ederek. “Ama gerçekten normal değilsin. Cidden iyi misin?”

Bütün o tükenmişliğe rağmen Kurt gülmek zorunda kaldı. *Seni kaybetmek istemiyorum ya da senden hoşlanmaya başlamıştım* veya o sözlere benzer bir duygu ifadesi bekliyordu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Bu sözlerle başlayıp başka bir yere varacağını düşünmüştüm gerçekten,” dedi Kurt. “Ama sakın beni yanlış anlama.”

Leilani gülümsedi.

“Ne kadar uzağa gidebildim?” Ona omuzlarında ağır bir çantayla Everest Dağı’na tırmanmış gibi geliyordu.

“Hepsi hepsi iki adım,” dedi.

“O kadar mı?”

Leilani başını sallayarak onayladı. “Bütün bu şey yalnızca birkaç saniye sürdü.”

Oysa sonsuza dek sürmüş gibiydi.

Çevrelerindeki diğer ses demetleri de kapandı. Tautog onlara bakmak için ilerlemeye başladı ve okyanusun ilk normal dalgası kumsala çarparken yanlarına geldi.

“Onunla aynı fikirdeyim,” dedi. “Normal olmanın yakınından bile geçemezsin.”

Kurt gücünün geri gelmeye başladığını hissetti. “Pekâlâ, bu sorunu çözdüğümüze göre, ikinci isteğim o kadar şaşırtıcı gelmeyecektir öyleyse.”

Kurt elini uzattı. Tautog uzatılan eli yakalayıp çekerek Kurt'ü ayağa kaldırdı.

"Bu istek ne olacak?"

"Bana bir tekne gerek," dedi Kurt. "Bir düzine tüfek ve bu makinelerden biri."

"Arkadaşlarını kurtarmayı planlıyorsun," diye tahminde bulundu Tautog.

"Evet," dedi Kurt.

Tautog gülümsedi. "Gerçekten tek başına gitmene izin vereceğimizi mi düşünüyorsun?"

KIRK DOKUZ

Horus Tapınağı'nda nöbetçi kulübesini bulduğundan beri, Joe Zavala'nın şansı kesinlikle tersine dönmüştü.

Öncelikle, onunla konuşmak için yağan yağmurda ordudan birilerini getirtmenin çok büyük ve zorlu bir iş olduğu açıkça ortaya çıktı. Sonunda birileri geldi, ama yanlarında çevirmen yoktu; bu yüzden tapınağın yarızamanlı güvenlik görevlisi aracı görevi yapmak zorunda kaldı. Güvenlik görevlisinin üstün gayretine rağmen, Joe çeviri sırasında birçok önemli ayrıntının doğru aktarılamadığından emindi.

Joe'nun her açıklama girişiyle birlikte, akılları karışmış olan ordu mensupları önce inanmamaya, sonra da sinirlenmeye başladılar.

Joe, kaybettikleri her dakikanın sadece tehlikeyi daha da büyüttüğü konusunda ısrar edince, adamlar ona bağırmaya ve sanki Joe onları uyarmak yerine tehdit ediyormuş gibi onu suçlamaya başladılar.

Belki de elçiler kendilerini böyle vurduruyorlardır, diye düşündü Joe.

Bunu yaptıktan sonra, üstüne bir de onu silah zoruyla nöbetçi kulübesinden dışarı çıkarıp bir minibüsün arkasına tıktılar ve bir askeri tesise götürdüler; Joe sonunda kendini Mısır ordusuna ait bir nezarethanede buldu.

İğrenilecek derecede pis olan nezarethane, mikrop ve bakteri fobisi başta olmak üzere temizlik takıntısı olan birine her kâbusu yaşatabilirdi. Bununla birlikte, er ya da geç parçalanacak barajın tuttuğu trilyonlarca litre suyun her şeyi silip süpüreceği ve nezarethane hücrelerini temizleyeceği gerçeği Joe'yu pek avutmuyordu.

Sabah dörtte vardiya değişimi yapıldığında, Joe'nun şansı da değişmeye başladı. Yeni vardiyada, daha iyi İngilizce konuşan bir subay da vardı.

Binbaşı Hassan Edo, isimliğinin yanında sadece birkaç tane nişan bulunan sarımsı kahverengi askeri kıyafet giymişti. Ellilerin ortalarındaydı, saçları kısa kesilmişti, şahine benzeyen bir burnu ve daha çok Clark Gable'ın yüzünde görmeye alışık olunan ince bıyıkları vardı.

Binbaşı koltuğunda geriye yaslanıp çizme giydiği ayaklarını önündeki kocaman masanın üstüne koydu ve konuşurken iki parmağının arasında tuttuğu, ama gerçekte hiç nefes almadığı bir sigara yaktı.

"Şunu iyice açıklığa kavuşturalım," dedi binbaşı. "Adınız Joseph Zavala. Amerikalı olduğunuzu iddia ediyorsunuz ki bugünlerde buralarda bir Amerikalı olmak en iyi şey değildir ama bütün bu söylediklerinize rağmen elinizde hiçbir kanıt yok. Mısır'a pasaportunuz, vizeniz ya da başka herhangi bir kimlik belgeniz olmadan girdiğinizi söylüyorsunuz. Hatta bir sürücü belgeniz ya da kredi kartınız bile yok."

“Fazlaca savunmacı görünmeye çalışmak istemem,” diye başladı Joe söze. “Ama *Mısır’a girdiniz türünden* bir laf bunu istemli bir eylem haline getiriyor. Ben bir tutsaktım, sizin ülkenize ciddi şekilde zarar verme amacında olan teröristlerin elinde tuttuğu bir tutsak. Kaçtım, buraya sizi uyarmaya geldim, ama şu ana kadar bana bir tür baş belası muamelesi yapıldı.”

Karşılık olarak binbaşının boş boş baktığını gören Joe durdu. “Siz baş belasının ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Binbaşı Edo ayaklarını masadan kaldırıp tahta zemine sertçe indirdi. Sigarasını koymuş olduğu küllükten aldı, bir an gerçekten içecekmiş gibi baktı, sonra vazgeçerek Joe’ya doğru eğildi.

“Bizi belaya karşı uyarmak için geldiniz?” dedi, sanki Joe gerçeği gizliyormuş gibi.

“Evet,” dedi Joe. “Yemenli teröristler barajı yok etmeye geliyorlar.”

“Baraj?” diye tekrarladı Edo inanmadığı belli olan bir tonla. “Büyük Asvan Barajı?”

“Evet,” dedi Joe.

“Barajı görmüş müydünüz?”

“Sadece fotoğraflarını,” diye itiraf etti Joe.

“O baraj taşlar, kayalar ve betondan yapılmıştır,” dedi binbaşı coşkuyla. “Ağırlığı milyonlarca tonu bulur. Temelinde kalınlığı altı yüz metreden fazladır. Bu adamlar, öyle birileri varsa tabii, oraya yirmi beş bin kilo dinamitle saldırırlar bile, ancak bir taraftan küçük bir parça koparabilirler.”

Binbaşı konuşurken her cümlesinde sigarasını sallayıp duruyordu. Külleri oraya buraya uçuşup düşüyor, ince dumanı havada adeta dans ediyordu, ama sigarayı hâlâ dudaklarına götürmemişti. Kendisini tek kelimeyle ikna etmiş bir halde arkasına yaslandı.

“Bu lafımı yaz bir kenara,” diye noktayı koydu. “O barajda delik bile açamazlar.”

“Onu temelinden havaya uçuracaklar diye bir şey söyleyen olmadı,” diye karşılık verdi Joe. “Üst tarafta, barajın en dar yeri olan su hattının hemen altında bir kanal açıyorlar.”

“Nasıl?” diye sordu binbaşı.

“Nasıl?”

“Evet,” dedi binbaşı. “Söyleyin bana, nasıl? Biz fark etmeden kazıcıları ve kepçeleri oraya barajın üstüne çıkarıp kazı yapmaya mı başlayacaklar?”

“Elbette hayır,” dedi Joe.

“Öyleyse bu işin nasıl yapılacağını söyleyin bana.”

Joe konuşmak üzere ağzını açtı, ama tek kelime çıkaramadan öylece kaldı.

“Evet?” dedi binbaşı beklentiyle. “Devam edin.”

Joe ağzını kapadı. Gördüğü muameleye bakılırsa, bildiklerini açıklayıp binbaşıya barajın hiç kimsenin göremeyeceği kadar minik makinelerle yıkılacağını söylemesi halinde, bunun karşılığında bekleyeceği tek şey kahkahalar ve hiçbir şekilde ciddiye alınmamak olacaktı. Onun yerine, bir şeyler uydurup suları bulandırabilir ve binbaşyı aslında var olandan farklı bir tehlikeye bakmak için oraya gönderebilirdi.

“Bir telefon açabilir miyim?” dedi en sonunda.

Amerikan Elçiliği'ne ya da NUMA'ya ulaşabilirse, en azından birilerini Asvan'daki tehlikeye, ayrıca yüzen adadaki sahtekâra karşı uyarabilirdi.

“Burası Amerika değil Bay Zavala. Ne telefon etmeye, ne avukat çağırmaya, ne de benim izin vermediğim başka herhangi bir şey yapmaya hakkınız var.”

Joe başka bir taktik denedi. "Peki ya şuna ne dersiniz?" dedi. "Dışarıda bir yerlerde beş kamyon var. Hepsinin kasası aynı ve brandayla örtülü. Kuzeye gidiyorlardı, arkalarında sarı variller var, gümüşsü, kuma benzer bir maddeyle dolu variller. Onları bulun, alıkoyun, sürücüleri sorgulayın. Onların da vizeleri, pasaportları ya da kredi kartları olmadığını göreceğinizden eminim."

"Tabii ya," dedi binbaşı küçümseyerek. Bir not defteri alıp parlak ışık altında deftere göz gezdirdi.

"Yemen'den gelen beş esrarengiz kamyon," dedi. "Bize hikâyenizi ilk anlattığınızdan beri onları arıyoruz. Havadan, karadan, yaya olarak. Orada bulunacak hiçbir kamyon yok. Burada da yoklar. Onları saklamaya yetecek kadar büyük herhangi bir ambarda da. Ne barajın yakınlarında, ne de gölün kenarında. Marsa-Alem yolunda bile yoklar. O kamyonlar hiç var olmadı, sizin hayal gücünüz haricinde sanırım."

Joe hayal kırıklığıyla içini çekti. Kamyonların nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Edo'nun adamları bir şeyleri gözden kaçırmış olmalıydı.

Binbaşı not defterini kenara attı. "Niçin bize aslında ne iş çevirdiğinizi söylemiyorsunuz?"

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi Joe, boşuna uğraştığı duygusu yüzünden pes etmeye hiç olmadığı kadar yaklaşmıştı. "En azından barajı inceleyebilir misiniz?"

"İncelemek?"

"Evet," dedi Joe. "Çatlak var mı diye bakın, hasar görmüş bir yer var mı diye bakın. Sıra dışı olabilecek herhangi bir şeye bakın."

Binbaşı bir an söyleneni düşündü, daha dik oturdu ve onaylar gibi başını salladı. "Bu mükemmel bir fikir."

"Öyle mi?"

“Evet. Bizim yapacağımız şey de tam bu.”

“Bizim?”

“Elbette,” dedi binbaşı, ayağa kalkıp en sonunda sigarasını neredeyse sevecen bir şekilde küllüğe bastırarak söndürürken.

“Sizi yanımda götürmezsem, neye bakacağımı nasıl bileceğim?”

Joe, bu fikrin hoşuna gittiğinden hiç emin değildi.

“Nöbetçiler,” diye bağırdı binbaşı.

Kapı açıldı. İki Mısır inzibat eri içeri girdi.

“Ellerini düzgünce kelepçeleyip ayaklarını zincirleyin ve rıhtıma götürün. Misafirimizi bir tura çıkaracağım.”

Adamlar Joe’yu kelepçelemeye başladıklarında, binbaşı konuştu. “Baraja zarar verilmesinin mümkün olmadığını göreceksiniz; işte o zaman bu maskaralığa bir son verebilir ve gerçek amacınız, artık her neyse, onun hakkında konuşabiliriz.”

ELLI

Yirmi dakika sonra, Joe kendini karanlıkta Nil'de yukarıya doğru sessizce seyreden bir devriye teknesinde buldu. Mısırlı binbaşı emirler verirken, diğer asker tekneyi kullanıyor, üçüncü bir adam da elinde bir tüfekte yanında duruyordu.

Gece havası soğuktu, ama neyse ki yağmur dinmişti. Gök-yüzü açılırken, yıldızlar da geri dönmüştü. O saatte nehir trafiği sakindi, ama vadi aydınlıktı. Nehir kıyısındaki oteller ve diğer yapılar adeta ıslıl ışıldı, gece maçı oynanan bir futbol stadyumu gibi projektörlerle aydınlatılmış olan baraj da.

Asvan, kum, kaya ve betondan yapılmış bir dolgu baraj olduğu için, Hoover gibi barajlarla karşılaştırıldığında bulunduğu ortama daha iyi uyum sağlayan bir barajdı. Joe, dar bir vadinin bir ucunda yüksek, gri bir duvar yerine, çevresindeki çölün rengiyle neredeyse aynı olan dev bir rampaya benzeyen muazzam büyüklükte eğimli bir yapı gördü.

Yapının dışı erozyonu önlemek için tasarlanmış ince bir beton tabakasıydı. Bu dış tabakanın altında, sıkıştırılmış kaya ve kum, ortada ise kesme perdesi olarak bilinen beton bir yapıya giden kilden, su geçirmez bir dolgu vardı.

Barajın arkasında, uzunluğu doksan metreyi aşan bir bent bulunuyordu.

“Bu tarafta mı olmamız gerekiyor?” diye mırıldandı Joe.

“Ne dediniz?” diye sordu binbaşı.

“Barajı diğer taraftan, hatta üstünden incelemeyecek miydik?”

Binbaşı kafasını iki yana salladı. “Bir çatlak arıyoruz, değil mi? Yukarıdan bir sorun olup olmadığını görmeyi nasıl beklersiniz? Her şey suyun altında.”

“Kameralarınız, uzaktan kumandalı sualtı araştırma aracınız ya da öyle bir şeyleriniz vardır diye umuyordum.”

“Öyle bir şeylerimiz yok,” dedi binbaşı.

“Birkaç kişi tanıyorum,” diye karşılık verdi Joe. “Büyük olasılıkla size ucuz bir tane ayarlayabilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim Bay Zavala,” dedi binbaşı. “Baraja bu tarafından göz atacağız, size onun sağlam olduğunu gösterdikten sonra da zamanımı boşa harcamanızın karşılığında geçireceğiniz uzun hapis sürenizi tartışacağız.”

“Harika,” diye söylendi Joe. “Hücremin buradan çok uzakta olmasını sağlayın, yeter.”

Devriye teknesi ilerlemeye devam ederek barajın temelinden nehrin aşağısına doğru sekiz yüz metre kadar uzanan yasak bölgeye girdi.

Altmışlarda Sovyet yardımıyla yapılan baraj, iki ayrı bölüm halinde inşa edilmişti. Joe’nun sağındaki batı tarafı eğimli, geniş

yüzeyli olanıydı. Doğu tarafında, kayalık ve kumdan oluşan, yüksek gerilim hatları ve trafolarla kaplı üçgen biçimli yarımadaının yanında, üzerinde su yolları için kapakların bulunduğu dikey bir beton duvar duruyordu. Bu, büyük bir hızla akarak içinden geçen ve türbinleri döndüren suyun yeniden nehre dönerek yavaşladığı yer olan ve türbin çıkış kanalı olarak bilinen dar bir su yoluydu.

Joe türbin çıkış kanalındaki suyun o an nispeten sakin olduğunu fark etti. “Güç üretmiyor musunuz?”

“Savaklar minimum açılırlar,” dedi binbaşı. “Maksimum güç geceleri gerekli olmaz. En fazla talep, klimalar ve ticari aydınlatma için gerekli olduğu öğle sonralarındadır.”

Yaklaşmaya devam ederek sağ tarafa, yapının eğimli bölümüne geldiler.

Yaklaştıkları her metreyle birlikte, Joe’nun barajın muazzamlığını takdir etmesi daha kolaylaşıyordu. Parçalara ayrılmış kocaman rampa onun beklediğinden daha geniş ve daha düzgündü. İnsan eliyle inşa edilmiş bir yapıdan çok, nehre düşmüş bir dağ gibi görünüyordu.

“Kalınlığı ne kadar?”

“Temelde dokuz yüz seksen metre.”

Neredeyse tam bir kilometre, diye düşündü Joe. Binbaşının niçin kendinden o kadar emin olduğunu anlamaya başladı. Fakat Joe aynı zamanda su mühendisliği hakkında da bir şeyler biliyordu ve Yemen’deki tankta görmüş olduğu şeyin farkındaydı.

O modeldeki gedik yukarıdan başlamıştı ve çöküş o noktadan ilerlemişti, tıpkı Mississippi kıyılarındaki setleri aşan bir taşkın gibi.

“Aşağıdan hiçbir şey göremeyeceğiz,” dedi. “Yukarıyı incelemeliyiz. Baraja ekip çıkarmalı ve sızıntı olup olmadığını araştırtmalıyız.”

Binbaşı bezmiş gibiydi.

“Bunun size zamanımızı boşuna harcama çabalarınızın ne kadar gülünç olduğunu göstereceğini düşünmüştüm,” dedi. “Sizi hapsedmek gibi bir niyetim yoktu. Ben sadece, siz Amerikalıların demekten hoşlandığı gibi, sizinle kafa buluyordum. Fakat eğer sabrımı zorlamaya devam ederseniz, kızmaya başlayacağım ve bana başka hiçbir seçenek bırakmayacaksınız...”

Binbaşının sesi giderek kısıldı. Joe’nun arkasına, barajın eğimli duvarına bakıyordu. On beş metre uzaktaydılar.

Joe döndü. Suyun barajla buluştuğu yerde ışıldama, herhangi bir türbülans olmaması gereken bir yerde bir çalkantı görülebiliyordu. Su barajın önünden aşağıya, nehre doğru akıyordu. Taşkın değildi, daha çok biri yukarıda bir yerlerde tapayı açık bırakmış gibiydi, ama olmaması gereken bir şeydi.

“Ah, hayır,” diye mırıldandı Joe.

“Bizi yaklaştır,” diye emretti binbaşı, teknenin önüne doğru giderken.

Teknenin kaptanı hafifçe gaz verdi ve devriye teknesi hızlanarak ilerledi. Birkaç saniye sonra, barajın hemen ön tarafındaydılar; devriye teknesinin iki projektörü akan suya çevrilmişti.

“Giderek hızlanıyor,” dedi Joe.

Binbaşı ışıklardan birini ayarlarken o eğimli yüzeyin üst kısmına baktı. Su uzunlamasına, kıvrımlı bir yol bulmuş, akıyordu.

“Bu doğru olabilir mi?” diye mırıldandı Binbaşı Edo kendi kendine. “Böyle bir şey gerçekleşiyor olabilir mi?”

“Size yemin ederim,” dedi Joe. “Tehlikedeyiz. Bütün vadi tehlikede.”

Binbaşı şoktaymış gibi gözlerini dikip bakmayı sürdürdü. “Fakat bu o kadar da kötü değil,” dedi.

“Daha kötü olacak,” diye ısrar etti Joe, hâlâ yukarıya bakarken. “Nereden geldiğini görebiliyor musunuz?”

Binbaşı sızan suyun izlediği yolu görecektir şekilde projektörleri ayarladı, ama sızıntı ışıkların aydınlatmadığı noktada gözden kayboluyordu.

“Hayır,” dedi binbaşı, adamın bütün o üstünlük havaları bir anda kaybolmuştu.

“Bir uyarı yapmalısınız,” dedi Joe üstüne basa basa. “Herkesi nehirden uzaklaştırın.”

“Bu paniğe yol açacaktır,” dedi binbaşı. “Ya yanılıyorsanız?”

“Yanılmıyorum.”

Binbaşı donup kalmıştı. Harekete geçebilecek gibi görünmüyordu.

“Beni çözün,” diye bağırdı Joe. “Görmenize yardım edeceğim. Sızıntının kaynağını bulduktan sonra, belki bu konuda bir şeyler yapabiliriz, ama en azından emin olursunuz.”

Onlar beklerken, akan suyun miktarı durmadan artıyordu. Gedik genişleyerek açılmıştı ve artık iki tapaya eşdeğer miktardaydı.

“Binbaşı, lütfen.”

Binbaşı kendini toparladı. Nöbetçilerin birinden anahtarları alıp Joe’nun önce elindeki kelepçeleri, sonra ayağındaki zincirleri çözdü.

“Benimle gelin,” dedi binbaşı, bir telsiz alarak.

Joe tekmeden barajın eğimli yüzeyine indi. Binbaşının yanında koştu; yokuş yukarı çıkarak sızan suyun izlediği yolu takip ettiler.

Asvan Barajı’nın eğimi sadece on üç derecedir; hafif sayılırdı, tabii son sürat koşulmuyorsa. Yaklaşık yatay olarak iki yüz on

beş, dikey olarak yirmi sekiz metre koştuktan sonra, binbaşı soluk soluğa kaldı, ama hâlâ akıntının kaynağını bulamamışlardı.

“Akıntı gittikçe kötüleşiyor,” dedi, sızan suyun yanında durarak.

Joe akıntının içinde kum ve tortu olduğunu gördü. Aşınma çoktan başlamıştı.

“Daha yükseğe çıkmamız gerek,” dedi Joe.

Binbaşı kafasını salladıktan sonra tırmanmaya kaldıkları yerden devam ettiler. Tepeye on beş metrelik bir mesafeye geldiklerinde, akan suyun genişliği neredeyse iki metreye ulaşmıştı, köpük köpüktü ve küçük taş parçalarını beraberinde götürüyordu. Aniden duvarın bir bölümü yıkıldı ve bir anda akıntı iki katma çıkarak onlara doğru hızla geldi.

“Dikkat!” diye bağırdı Joe, binbaşayı kenara çekerek.

İkisi de suyun önünden çekildi. Artık inkâr etmek mümkün değildi.

Binbaşı telsizi ağzına götürüp konuşma düğmesine bastı.

“Ben Binbaşı Edo,” dedi. “Birinci düzey acil durum bildiriyorum. Bütün alarmları çalın ve tam bir tahliye başlatın. Baraj tehlikede.”

Telsizden cevap olarak anlaşılmas bir şeyler duyuldu ve binbaşı hemen karşılık verdi. “Hayır, bu tatbikat ya da yanlış alarm değil! Baraj tehlikede! Tekrar ediyorum: Baraj her an çökme tehlikesiyle karşı karşıya!”

Üst kenardan küçük bir parça daha yıkıldı ve köpüklü su şiddetli bir şekilde eğimli duvardan aşağıya doğru akmaya başladı. Binbaşının uyarısından şüphe duyan biri varsa, tek yapması gereken pencereden dışarı bakıp görmektir.

Karanlığın içinde, uzaktan alarm sesleri yükseldi. Sesler hava saldırısı sirenlerine benziyordu.

Aşağıda, devriye teknesi hızla güneye doğru uzaklaştı.

“Korkaklar!” diye bağırdı binbaşı.

Joe, dürüst olmak gerekirse, onları suçlayamazdı, ama onu ve binbaşığı çok zor bir durumda bırakmışlardı. Baraj ayaklarının altında titremeye başladı. Yapı devasa, gedik o an için sadece dört buçuk beş metre olabilirdi, fakat Joe ve binbaşı güvende olmaktan çok ama çok uzaktaydı.

“Gel,” dedi Joe, binbaşığı omzundan yakalayıp barajın tepesine doğru hızla koşmaya başlayarak. “Tepeye çıkmalıyız, tek şansımız bu.”

ELLİ BİR

Mısır'a hükmeden karanlığın aynısı halihazırda Umman Denizi ve Hint Okyanusu'na da çökmüştü, küçük bir farklılıkla yalnızca. Mısır'ın üzerindeki gökyüzü açıktı, ama okyanusun üzeri bulutlarla kaplıydı. Öyle ki, Kurt Austin şafağa iki saat kala artık yıldızları göremiyordu.

Bu durum onu normalden daha fazla kaygılandırıyordu, çünkü denizin ortasında dört buçuk metrelik bir salın üstünde duruyor, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma, güvelerin yediği, sararmış haritalar ve yetmiş yıllık bir sekstant ile yol alıyordu.

Sal, devrilmeyi önlemek için yan tarafına kütük yerleştirilmiş sallardandı. Ünlü Kon-Tiki salı ile Hawaii'lilerin beş kişilik kanolarının karışımına benziyordu. Kalkık bir burnu, daha geniş bir orta bölümü ve dört köşeli bir arkası vardı. Hareket gücünü kürekler ya da daha öncelikli olarak tek tarafa bağlanmış, yengeç kısıkaçı olarak bilinen, garip görünümlü ikizkenar üçgen bir yelken sağlıyordu.

Bu yelken bin yıl boyunca kullanılmış, küçük teknelerin sorunsuz bir şekilde yol almasını sağlamada son derece etkili olan tarihi bir yelken türüydü. Yelkenin ön tarafında, Kurt'ün sala eklediği üç metrelik yay biçimli bir yelken daha vardı. Daha modern bir görünüşe sahip olan yelken üç köşeli büyük yarış yelkenlerinin derme çatma bir biçimiydi. Kanada benzer bir görev yapıyordu ve salın rüzgâra daha yakın seyretmesine olanak sağlıyordu.

Kurt'ün arkasında, benzer dört sal daha onu takip ediyordu. Pickett Adası'ndan küçük bir filo.

Plan gizlice yüzen adaya çıkmak ve ele geçirmektir. Leilani ve kendisinin yanı sıra on sekiz adam, Acı Veren'lerin beşi ve kırk tüfekte –Kurt'ün kurtarmayı umduğu tutsakları silahlandırmak için getirilen fazladan silahlarla– birlikte, hemen hemen adil bir savaş olacaktı, tabii Kurt'ün onları savaş alanına götürebilmesi şartıyla.

Sekstantı aşağı indirdi.

“Var mı bir şey?”

“Hayır. Körlemesine seyrederiz.”

Kurt salın burnundan geri çekilip sekstantı kenara koydu. Tautog'a döndü. “Şimdilik bu rotada devam edelim.”

Tautog başını sallayarak onayladı. O ve yeğeni Varu sahı kullanıyordu.

Filo yelken açalı beş saat olmuştu. Hızlı yol almışlardı, çünkü rüzgârlar yön değiştirmiş, kıyıda gün geceye dönerken deniz ve kara rüzgârlarının esiş yönü de değişmişti. Hava yardımcı oluyordu, yine de açık okyanusta böyle bir hava olmamalıydı. Kurt bunu Said'in hava durumunu kontrol etmesine bağladı.

“Kaygılısın,” dedi Leilani, ona yaklaşarak.

“Hepimizi bir belirsizliğe sürüklüyorum belki de.”

Kurt gözlerini *John Bury*'nin eski haritalarına çevirdi yeniden. Pickett adanın tam konumunu belirlemiş ve yerini haritada mavi okyanus dışında hiçbir şeyin olmadığı o noktaya işaretlemişti. Başka iki ada daha işaretlemiş ve çevrelerine bir daire çizmişti. Kalemle yazılmış *Bury Takımadaları* ismi ve yanındaki ABD harfleri solmuştu.

Leilani onun omzunun üstünden haritaya baktı. "Neredeyiz?"

"Kabaca burada," dedi Kurt, haritada bir noktayı işaret ederek.

"Peki ya Aqua-Terra?"

"İşte bu çok güzel bir soru."

Kurt, Acı Veren'i keşfettikten sonra, hemen haritaların başına geçmişti. Bir dizi değerlendirme ve hesaplamanın ardından, belki de aşırı bir iyimserlikle genel olarak aynı bölgede kalacağını varsayarak, Aqua-Terra'nın konumunu tahmin etmişti. Pickett Adası'ndan olan uzaklığa ve rüzgâra dayanarak, hemen yola çıkarlarsa, şafaktan önce Aqua-Terra'yı yakalayabilecekleri bir noktaya yaklaşacaklarını hesaplamıştı.

Gerçekten bir gecikme olması halinde, bu imkânsız olacak ve sonraki geceyi beklemek zorunda kalacaklardı, çünkü gün ışığında adaya yaklaşmak intihar anlamına gelecekti. Üstelik o yirmi dört saatlik bekleme, Paul, Gamay ve diğerlerinin Said'in kısıcında kalacağı anlamına da geliyordu. Aynı zamanda Said'in planını uygulaması ya da adayı arkasında bırakıp kayıplara karışması için fazladan bir gün daha demekti. Kurt bu olasılıkları kabul edilemez görüyordu, o yüzden de filo büyük bir hızla hazırlanmıştı.

Oysa, sonradan da görüleceği gibi, küçük sallar, seyir sırasında karşılaştıkları uygun rüzgârlardan da yararlanarak, Kurt'ün düşündüğünden çok daha iyi yol almışlardı. Programının bir hayli ilerisindeydiler, ama aynı zamanda kaybolmanın da eşiğindediler.

"Aqua-Terra'yı son gördüğümüzde, tam burada duruyordu," dedi. "Bu şekilde kaldıysa, tam onun yolu üstünde olmalıyız."

"Işık görüyorum," dedi Varu. "Baş tarafında, solda."

Bütün gözler sola döndü. O tarafta, muhtemelen beş kilometre kadar uzakta, soluk, belli belirsiz bir parıltı vardı. Sis içinde yol alan bir hayalet gemi gibi görünüyordu neredeyse, ama Marchetti'nin adasıydı. Karanlıkta ilerliyordu, şurada burada yanan birkaç ışık vardı sadece.

Leilani gülümsedi. "Ne diyordun?"

Kurt sırtıttı. "Kuzeydoğuya dönelim," dedi Tautog'a, sonra da eliyle işaret etti. "Şu tarafa."

Tautog ve Varu dümen kırıp yelkenleri ayarladı. Sal kuzeydoğu yönünde bir rotaya girdi. Filonun geri kalanı da aynısını yaptı.

"Niçin ona doğru gitmiyoruz?" diye sordu Leilani.

Kurt bir gözü kerterizinde, saymaya başladı. "Kuzeydoğuya doğru sekiz yüz metre, sonra dönüp adaya doğru neredeyse tam rüzgâr altından gidebiliriz. Bu bize daha çok hız ve daha iyi manevra yapabilme kabiliyeti kazandıracaktır."

"Ya bizi fark ederlerse?"

"Adanın uzunluğu altı yüz metreden fazla, yüksekliği yer yer yirmi katı buluyor, buna rağmen biz onu neredeyse gözden kaçınyorduk. Işıksız, yelkenleri koyu renk olan bir saldayız ve

sisli bir gece yarısında onlara doğru gidiyoruz. Bir gözcü bile diplerine gelene kadar bizi göremez. Üstelik İsmail'e göre, Said'in adada en fazla otuz adamı var, onların en azından yarısı da derin uykuda olacaktır. Birinin bizi fark etme olasılığı çok düşük."

Kurt büyük ölçüde haklıydı. Said'in otuz adamının yirmisi uykudaydı. Kalanların bazıları hapishanede nöbet tutuyor, diğerleri ise Marchetti'nin mürettebatındaki hainlerle birlikte hasarlı makine dairesini onarmaya çalışıyordu. Sadece iki gözcü nöbetliydi. Adada devriye geziyorlardı, ama adanın bir buçuk kilometreyi aşan kıyı boyunu ve elli bin metrekaarelik ada yüzeyini yeterince gözlemeleri mümkün değildi.

Sonuç olarak boşuna bir çabaydı. Adamlar düşük ücretli güvenlik görevlilerinin duyabileceği bütün şevkle devriye geziyorlardı.

Uzun, sıkıcı yürüyüşlerden kurtulacak kadar şanslı olan bir nöbetçi Aqua-Terra'nın kontrol merkezinde kendine yer bulmuş, radarı gözlüyordu.

O ana kadar, ekranda bir tek nokta bile belirmemişti. Sessizlik o kadar uzun süre devam etmişti ki, bir an için birkaç hedef belirdiğinde, nöbetçi onları fark etmedi. Aslında artık bakmıyordu bile, sadece iyice basan uyku yüzünden gözlerini açık tutmaya uğraşıyordu.

Noktalar çabucak kayboldu, dakikalar sonra birkaç saniyelik tekrar belirdi. Üzerlerine, mesafe tayini modunun harekete geçtiğini gösteren diyagonal çizgiler çizildi. O noktada, nöbetçinin kafası karıştı. Hedeflere giden çizgileri takip ettiğinde, geribildirim bir kez daha kaybolmuş, yerine TEMAS KESİLDİ yazan bir ileti penceresi açılmıştı.

Nöbetçi koltuğunda doğruldu.

İçini bir kuşku kaplamıştı.

Bir şey görmüş müydü? Gördüyse nereye gitmişti? Nasıl kaybolmuştu? Aklından Amerikan Hayalet Uçakları'na dair düşünceler geçiyordu.

Pencereden dışarıdaki karanlığa baktı dikkatle, hiçbir şey göremedi, sonra tekrar radar ekranına çevirdi gözlerini.

Hedefler bir kez daha belirmeyince, kuşkuları daha da arttı.

Büyük bir dürbün alıp dışarıya, gözlem kanadına çıktı. Sisli karanlıkta mercekleri odaklamak zor oldu, yine de hiçbir şey göremedi. Bunun nedeni kısmen zamanın çoğunu hava araçları ya da helikopterleri görmek için gökyüzünü tarayarak geçirmesi, kısmen de gece elektrik gücü azaltılmış olsa bile, adanın ışıklarının sise hafif bir parıltı düşürmesi, dolayısıyla ışıkların ulaştığı yerlerin ötesindeki herhangi bir şeyi görmenin imkânsız hale gelmesiydi. Dosdoğru beş bambu sala doğru bakmış olsaydı bile, beyaz sis perdesinden başka hiçbir şey göremezdi.

Sinirleri bozulan adam, tekrar radarın başına döndü, ekranın üzerine eğildi ve boşluğunda farenin yaşadığı bir duvardaki deliğin başında bekleyen kedi gibi, ekranı yakından ve dikkatle gözlemeye başladı.

ELLİ İKİ

Kurt, kibrit çöpünden filosuyla devasa büyüklükteki Aqua-Terra adasına yaklaşırken, ada sislerin içinden bir anda beliriverdi. Kurt kendisini file saldıran karınca gibi hissetti.

“Dev gibi,” dedi Tautog.

“Çoğunlukla boş,” diye hatırlattı Kurt kendisine.

“Peki ya biz ayrıldıktan sonra daha fazla adam getirmişlerse?” diye sordu Leilani.

Ona döndü ve dudaklarını büzerek baktı; o noktada ihtiyacı olan şey mantığın sesi değildi kesinlikle. “Gerçekten Joe ile tanışmalısın,” dedi. “Sanırım siz doğumdan hemen sonra başka ailelere verilmiş ikiz kardeşlersiniz.”

Marchetti’nin hapishanesinin adanın arka ucuna yakın olduğunu bilen Kurt, o tarafa yöneldi. Salın burnuna doğru gitti, yelkenin alt direğinin çevresinden yavaşça geçti ve Acı Veren’in ses kutusunun üstündeki örtüyü kaldırdı.

“Leilani,” dedi sessizce. “Sen ve Varu buna güç vermeye başlayın.”

Leilani salın arka ucundaki jeneratöre ve çarka doğru gitti. Küçük salda kol gücüyle harekete geçirilen jeneratörü çalıştırmak biraz zordu, ama çarka bir kez hız verdikten sonra, gücün büyük bölümünü dönen ağır diskin ağırlığı sağlayacaktı.

Kurt dinamonun dönmeye başladığını duydu ve güç ibresinin hareket ettiğini gördü. Neredeyse yüz metre mesafedeydiler. Menzil kadranını ayarlayınca hoparlörlerin açıklıkları da değişti.

Artık adanın gövdesine, onları iki ana kuleden, kontrol merkezinden ve herhangi bir radar sinyalinden gizleyecek kadar yakındılar. Kaygılanmaları gereken tek şey devriye gezen nöbetçilerdi. Eğer Kurt onlardan herhangi birini fark ederse, makineyi çalıştırarak adamları etkisiz hale getirmek zorunda kalacaktı. Bu işe yaramazsa diye deneyip kontrol ettiği bir tüfeği de yanma koymuştu.

Alt güvertenin pencereleri daha net bir şekilde görülmeye başladı. Kurt pencereleri saydı. Son beşi hapishanenin pencereleriydi.

Kurt eski dürbünü alıp pencerelere baktı. Beşi de arkadan loş bir şekilde aydınlatılmış durumdaydı. İçeride herhangi bir hareket göremiyordu.

Arka taraftaki merdivene ve iskele köprülerine ulaşmayı düşündü, ama sonra fikrini değiştirdi. Herhangi bir yerde daimi bir nöbetçi varsa, öncelikli nöbet yeri orası olabilirdi. Bunun yerine, başka bir şey denemeyi tercih etti.

Diğer sallara eliyle takip etmelerini işaret edince, onlar da beşinci pencereye doğru yöneldiler. Kurt, sahilde ses dalgasına maruz kaldığı zaman kabaca ses kaynaklarıyla arasındaki mesafe olan otuz beş metre kala, anahtarı HAZIR konumuna getirdi,

hoparlörü bir manivela kullanarak hedefe ayarladı ve pencereye doğru sabitledi.

Leilani ve Varu makineye güç sağlamak için hâlâ ter dökerken, Kurt menzil ayarını otuz beşe getirdi ve anahtarı HAZIR'dan ÇALIŞTIR'a geçirdi. O anda, gaipten gelen ses dalgaları yayılmaya başladı.

Acı Veren'in beşinci pencereyi hedef almasıyla birlikte, Kurt ağır camın titreşmeye başladığını gördü.

"Biraz daha güç," dedi.

Tautog, Leilani'nin yerine geçti ve güç ibresi göstergenin kırmızı bölümüne ulaştı. Kurt ses demetini hedefe tutmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Leilani.

"Eski Memorex reklamını görmedin mi hiç?"

Leilani başını iki yana salladı.

"Sadece pencereyi izle."

Cam titreşiyor, bir davulun derisi gibi, ses dalgalarıyla birlikte ileri geri sallanıyordu. Kurt ışığı yakalayan dalgacıkları görebiliyordu. Suyun üzerinde, sanki bir Tibet Sesli Çanağı çalınıyormuş gibi garip bir ses yankılanmaya başladı. Kurt bu sesin onları elevereceğinden endişe etti, ama durmak için çok geçti; artık işe koyulmuşlardı.

"Daha fazla güç," diye fısıldadı yeniden, sonra Varu'nun terlemiş ve tükenmiş olduğunu görünce, genç adamın yerine geçip kendi kol gücünü işe kattı. Sal sürüklendi, ama Leilani Acı Veren'i cama doğru tutmaya devam etti.

Başaramayacaklarmış gibi görünüyordu, kasırgaya dayanaabilecek güçte olan cam tüm o titreşime de dayanacaktı sanki, ama birden diğer sallardan ikisi kendi sistemlerini çalıştırıp aynı pencereyi hedef aldı.

Birleşen üç ses demeti camı o anda parçaladı. Cam içeriye doğru patladı; bu Kurt'ün hesaba katmadığı bir sonuçtu. Sadece Marchetti ile Trout'ların içeride olduğunu ve titreşip duran pencere camından uzaklaşmayı akıl edecek kadar zeki olduklarını umdu.

İçeride, hücrelerinde, sesi ilk duyan Gamay oldu: İlk başta sadece kulakları çınliyormuş gibi gelen garip bir rezonans.

"Bu da ne?" diye sordu Paul.

Anlaşılan Gamay'm hayal gücünün bir ürünü değildi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi.

Gamay ayağa kalktı; kapının yanındaki yerinden ayrıldı ve sessiz bir evin içinde ötüp duran bir cırcırböceğini arayan biri gibi karanlık tarafları kolaçan etmeye başladı.

Sesin, yüksekliği değilse bile, yoğunluğu giderek arttı. Orada bir köpek olsaydı, hayvancağız var gücüyle havlıyor olurdu.

"Belki de uzaylılar tarafından kaçırılıyoruzdur," diye ileri sürdü Marchetti.

Gamay onu duymazlıktan geldi. Ses onu okyanusa bakan büyük pencereye götürmüştü. Yüzünü cama dayadı. Dışarıda, Aqua-Terra'nın açık olan birkaç ışığının çok az aydınlattığı karanlığın içinde, yerlilere özgü sallar gördü. Öndeki salda duran belli belirsiz silueti tanıdı.

"Bu Kurt," dedi.

Paul ile Marchetti oraya koştu.

"Ne yapıyor bu adam?" diye sordu Paul, yaptığı garip hareketlere bakarak. "Ayrıca, yanındaki o insanlar da kim?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi Gamay.

Onlar izlerken, diğ er sallardan ikisi Kurt'  n salının yanına geldi ve garip rezonans bir iki oktav y  kseldi. Sollarında bir yerde, parçalanana camın sesi duyuldu.

‐Sanırım bizi kurtarmaya çalışıyor,‑ dedi Marchetti.

‐Evet,‑ diye karşılık verdi Gamay, hem gurur, hem   z nt yle. ‐Ne yazık ki, yanlış odaya giriyor.‑

Dışarıda koridorda tutsakların başında nöbet tutmakla görevli adamlar bir an için titreşimi duymuşlardı, ama onlara bir kez daha tam g    çalışan masaj koltuğunun sesi gibi gelmişti. Par alanana cam ise farklı bir hik eydi.

Ayağ a fırladılar.

‐Tutsakları kontrol edin,‑ diye emir verdi nöbetçilerin başı.

Adamlarından ikisi silahlarını kapıp koridordan aşağıya doğru koştu. Onlar gözden kaybolurken, nöbetçilerin başı telefonu alıp kontrol merkezini aradı. Dördüncü kez çalıyordu, ama hâlâ a an yoktu.

‐çoktan a malıydılar,‑ diye söylendi.

Yere düşen cam parçalarının şangırtısı dikkatini dağ ttı. Ses, koridorun aşağ sından değil, karşısındaki odadan geliyordu.

Tutsakların kaçmış, hatta birinin pencereyi kırarak içeri girmiş olma olasılığını düşündü. Olayı bildirmeden önce kontrol etmesinin daha iyi olacağı aklına geldi. Telefonu kapayıp masasından dikkatle kalktı ve kapıya yaklaşırken tabancasını çıkardı.

Koridordaki ışıkları söndürdü, silahını doğrultup kapıyı iterek açtı.

Karanlıktan başka bir şey görmedi. Derken, odanın içinde bir rüzgâr esti ve parçalanmış pencerenin dışında ışık vuran sis perdesini gördü.

Her şeyi kontrol etti, ama tuhaf hiçbir şey görmedi; içeri giren hiç kimse yoktu kesinlikle. Yine de camı bir şey kırmış olmalıydı.

Pencereye doğru dikkatle ilerlerken, ayaklarının altında cam parçaları çıtırdıyordu. Adanın yanında suyun üstünde bir şey vardı. Daha da yaklaştı ve garip görünümlü bir sal gördü. Yanında başka bir sal daha vardı. Hiçbir şekilde Amerikan Özel Kuvvetleri'nin kullanabileceği bir şeye benzemiyorlardı. Bir adım daha attı, garip bir vızıltı duydu, sonra bütün vücudu, sanki yüksek gerilim hattına kapılmış da elektrik çarpiyormuş gibi kaskatı kesildi.

Acı arttı, kollarına ve gövdesine yayıldı. Boynu katılaştı, çenesi kilitlenirken dilini ısırды. Dizlerinin üstüne çöktü, camların üzerine yığıldı, tabancasını elinden düşürdü. Yere düştüğünde, acı kesildi, ama etkisi hâlâ devam ediyordu.

Camı kırılmış pencerenin pervazından biri atlayarak yanında yere eğildi.

Nöbetçi düşürdüğü silaha uzandı, ama ağır bir çizmenin elini ezdiğini, parmaklarının kırıldığını hissetti. Hırlamaya benzer sesler çıkararak yan döndüğü anda, kafasının yanına isabet eden bir tüfek dipçığıyle kendinden geçti.

Gamay, Paul ve Marchetti, kendi hücrelerinden Kurt'ün ve birkaç kişinin borda kancaları atışlarını ve tırmanmaya başlayışlarını izledi. Bulundukları açıdan camı kırılmış pencereyi görmiyorlardı, ama orasının kendi bulundukları yerin bir iki oda gerisi olduğuna dair Marchetti'nin hiç kuşkusu yoktu.

"Buraya giremeyecekleri anlamma gelmiyor ki," dedi. "Tüm yapmaları gereken nöbet tutan heriflerden kurtulmak; ondan sonra özgürüz."

Kendi kapılarının dışındaki kargaşa Gamay'ın dikkatini çekti. "Onlar olabilir mi?"

"Çok erken," dedi Paul.

"Öyleyse nöbetçiler."

Gamay hızla kapının yanındaki yerine döndü. Nöbetçinin kilide kartı taktığını, kilidin vızlayarak açıldığını duydu. Tam kapı açılmaya başladığı anda, yere atlayıp duvardaki elektrik prizinin yanına kaydı.

Paul'un masaj koltuğunu bir silah olarak kullanma planı zamanlamaya bağlıydı. Gamay duvara ulaşmca, kabloyu tutup fişi prize taktı; çok geç kalmadığını umuyordu.

Duvardaki prizden bir kıvılcım yağmuru fışkırırken, diğer adamlar metal kapıdan uzaklaştılar. Eli hâlâ kapının üstünde olan nöbetçi ise şiddetli bir akıma kapıldı ve geriye devrildi. Masaj koltuğundan çıkarıp kapıya bağlamış oldukları kablolardan kıvılcımlar çıkıyor, dumanlar tütüyorken, bir yerlerde bir sigorta attı.

Paul nöbetçinin üstüne atılarak silaha elini uzattı. Bunu bir itiş kakış izledi, ama Paul'un adamın kasiğine gelen dizi bu kavgayı yeterince çabuk sona erdirdi. O ve Marchetti adamı içeriye sürüklerken, Gamay da kabloyu fişten çekti ve kapıyı tutarak kapanmasını engelledi. Koridora göz atınca, boş olduğunu gördü.

"Gidelim," dedi.

Paul ile Marchetti acıdan kıvranan adamı bir çarşafı ile bağlanmış halde yerde bıraktılar. Sessizce dışarı çıkıp sağa doğru ilerlediler.

Kurt, Marchetti'nin hapishanesinin ön tarafındaki nöbet yerine ulaşmıştı. Bir nöbet yerinden çok bir masaj ve güzellik merkezinin resepsiyon bölümüne benziyordu. Sade, beyaz masanın

bir kenarında bir bilgisayar, diğer kenarında ise çok hatlı bir telefon vardı.

Tautog ve Varu içeri girdi. Kurt koridorun savunulabileceği birkaç kapalı noktayı işaret etti. "Herhangi bir sorun çıkabilir, dikkatli olun," dedi.

Kavisli holden aşağıya doğru koşmak için döndü, ama ona doğru gelen üç kişi gördü. Hem şaşırarak hem de rahatlayarak, gelenlerin Gamay, Paul ve Marchetti olduğunu fark etti.

"Vay, delikanlı, seni gördüğüme sevindim," dedi Gamay. "Öldüğünü düşünüyorduk."

Kurt onları masanın arkasına çekti. "Ben de sizin ölmüş olabileceğinizden endişe duyuyordum. Kafesinizin dışında ne yapıyorsunuz?"

"Kaçtık," dedi Gamay. "Şimdilik."

"Ben de bütün bu yolu sizi kurtarmak için gelmiştim," dedi Kurt, gülümseyerek.

"Joe da seninle mi?"

"Hayır," dedi Kurt. "Onu, iki gün önce, Yemen'de bir kamyonu bindirdim."

"Nereye gidiyormuş bu kamyon?"

"Güzel soru," dedi Kurt. Paul, Gamay ve Marchetti'nin Amerikan Özel Kuvvetleri'nden bir ekip tarafından kurtarılacak yerine tutsak kalmış olmaları, ona Joe'nun henüz tehlikeyi atlatıp kurtulamamış olduğunu gösteriyordu. Joe'nun kendine dikkat edebileceğini biliyordu ve Joe'nun iyi olduğunu kesin olarak öğrendiği zaman kendini daha iyi hissedecek olmasına rağmen, o anda Joe için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Durumumuz ne?" diye sordu, önündeki soruna odaklanarak.

“Nöbetçilerden birini hallettik,” dedi Paul. “Bizim hücremizde kilitli şimdi.”

“Biz de buradaki adamı hallettik,” dedi Kurt.

“Arkadaşların kimler?” diye sordu Gamay.

“Ben Leilani Tanner,” dedi Leilani. “Gerçek olanı.”

Gamay gülümsedi. “Ya diğer süvariler?”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Tautog. “Ben on sekizinci Roosevelt...”

“Bunu sonraya bırakalım,” dedi. “Birileri geliyor.”

Ayak seslerine bakılırsa, gelen telaşlı değildi. Başka bir nöbetçi; Kurt onun diğer tutsakları kontrol etmek için gönderilmiş olması gerektiğini düşündü. Nöbetçi köşeyi dönünce, kendisine doğrultulmuş birkaç tüfekte burun buruna geldi ve donup kaldı.

Kurt adamın anahtar kartını ve tabancasını aldı.

“Ya şimdi?” diye sordu Paul. “Buradan ayrılıyor muyuz?”

“Hayır,” dedi Kurt. “Zafer anı kendini gösterdiğinde, kaçırılmamalıdır.”

Hepsi ona bakakaldı.

“Sun Tzu,” dedi Leilani onlara, sanki savaş sanatı üstadıymış gibi.

“Peki bizim dilimizde ne anlama geliyor bu?” diye sordu Gamay.

“Madem artık adadayız, Said, Zerrin ve Otero’yu bulmadan hiçbir yere gitmiyoruz anlamına geliyor. Bu iş, onları yakaladıktan sonra bitmiş olacak.”

Marchetti’ye döndü. “Mürettebatın burada, aşağıda mı?”

“Çoğu.”

“Sen ve Paul bu adamı alın ve mürettebatı kurtarın. İşiniz bitince onu hücreye kilitlersiniz.”

Paul başını sallayarak onayladı ve işe koyuldu.

Kurt, Tautog'a döndü. "Gidip salları bağla, adamlarının geri kalanını adaya çıkar. Şu anda, hepimizin burada ve işbaşında olması gerek."

Çok geçmeden, tutsaklarla nöbetçiler yer değişimi yapmışlardı ve küçük filo camı kırılmış olan odadaki bir su borusuna bağlanmıştı; artık Kurt'ün emrinde otuz yedi silahlı adam ve kadından oluşan bir kuvvet vardı – Marchetti'nin adamları adayı biliyordu, Tautog'un adamları ise tüfekleri ve Acı Veren'leri kullanma konusunda eğitimliydi.

Kurt makinelerden ikisini yukarıya çıkarttırdı ve onların monte edilebileceği iki tane tekerlekli taşıyıcı buldu. Makinelerden biri mürettebatın konutlarına doğru yola çıkan grupla giderken, diğeri Kurt, Leilani ve Trout'larla kaldı. Tautog ve Varu'yla ile birlikte dördü ağır makineyi, konserlerde amfileri sahne arkasına taşıyan görevliler gibi, asansöre götürdüler.

Kuvvetlerinin büyük bölümü mürettebatın konutlarına doğru giderken, Kurt Said al-Kalif'i bulmayı planlıyordu.

"Başkanlık Süiti hangi katta?" diye sordu.

"Benim konutumu mu soruyorsun?" dedi Marchetti.

"Adadaki en lüks konut seninkiyse, o zaman evet, kastettiğim tam olarak bu."

"En üst kat elbette," dedi Marchetti, düğmeye basarken.

Asansörün kapıları kapanırken, Kurt ses kutusuna bir köpeğin başını okşarmış gibi hafifçe vurdu ve pis pis sııttı.

"Komşuları uyandırma zamanı."

ELLİ ÜÇ

Joe Zavala hayatı için yarışyordu. Kötü durumdaki ayak bileği ve bütün yorgunluğuyla, daha yüksek ve daha güvenli bir yer arayışı içinde Asvan Barajı'nın eğimli, ıslak yüzeyinde çaprazlama koşuyordu. Binbaşı arkasında gerilemeye başlamıştı; görünüşe bakılırsa olan bitenler yüzünden hâlâ büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Yerinde olsam arkama bakıp durmazdım."

Binbaşı mesajı aldı ve hızını artırarak Joe'yu yakaladı.

Joe'nun planı tepeye, genişleyen gedikten uzağa ulaşmak ve hasarı incelemektir.

Tepe noktaya ulaşınca, Joe barajın üstünden geçen yolda durdu. Dokuz on metre derinliğinde bir V şekli çoktan oyulmuş durumdaydı. Nasır Gölü'nden gelen sular oyuğa dökülüyor ve kenarından taşıyordu.

Projektörlerin parlak ışıkları altında Joe suyun kum ve taşları, dar bir dağ kanyonunu vuran ani bir su baskını gibi aşındırıcılığını görebiliyordu.

Etkisi giderek artarken, verdiği hasar her iki tarafta da büyüyor, V şekli barajın iki tarafına doğru genişliyordu.

Taşkın altındaki kum ve taşları sürüklerken, yolun asfaltı kısa bir süre dayanarak hızla akan suyun önünde bir tür dalgakıran oluşturdu. Fakat taşıyıcı zemin çabucak aşındı ve asfalt tabaka büyük parçalar halinde çökerek yana devrildi.

Geriye, göle bakan Joe, bir şey fark etti. "Su çok yüksek."

"Hiç olmadığı kadar yüksek hem de," dedi binbaşı. "İki yıldır rekor düzeyde fırtına ve sağanak yağış görüldü."

Joe, General Aziz ve onun Said ile yaptığı anlaşmalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama Aziz'in anlaşmaya sadık kalmayacak kadar cesur olmasını sağlayan şey rekor düzeyde görülen bu yağışlar olmuştu. Şimdiyse, yine aynı o yağışlar ülkesini mahvedecekti.

"Kontrol merkezi nerede?" diye bağırdı Said.

Binbaşı barajın doğu tarafını, neredeyse yarımadayla eşit seviyede olan tam ortasının yakınlarındaki yeni bir yapıyı işaret etti. "Yeni kontrol merkezi santralin yanında."

"Gidelim."

Joe bir kez daha koşmaya başladı, bu kez binbaşı da onun hızına ayak uyduruyordu. Arkalarında, barajın tepesindeki gedik geçen her on beş saniyede bir otuz santimetre kadar genişlemeye devam ediyordu.

Kontrol merkezine ulaşan binbaşı kapıyı açtı ve Joe ile birlikte içeri daldılar. Kontrol merkezini tam bir kaos yaşanır halde buldular. Görevlilerin yerlerinin yarısı boşalmıştı. Geriye kalan cesur insanlar yaşananlara çözüm bulmaya çalışıyorlardı.

Amirlerden biri binbaşayı fark etti. "Saldırıya mı uğradık?" diye sordu. "Hiç patlama görmedik."

“Bütün bent kapaklarını açmalısınız,” diye bağırdı Joe, binbaşının cevap vermesini beklemeden. “Acil durum savaklarını bile.”

“Sen de kimsin?” diye sordu adam. Sözlerinde gerçekten hiç kötü niyet yoktu, sadece emirleri binbaşının yanındaki pejmürde kılıklı adamın vermesine çok şaşırmıştı.

“Ben Amerikalı bir mühendisim. Geçmişte nehir kenarı setler ve nehir projeleri üzerinde birkaç kez çalıştım ve size yüzde onluk bir olasılık bile olsa bunu sağ salim atlatmak istiyorsanız bütün savaklarınızı açmanızı söylüyorum.”

“Fakat...”

“Barajın tepesinde dokuz on metrelik bir gedik var,” dedi Joe, amirin sözünü keserek. “Su seviyesinin hemen altında, burasıyla batı kıyısının tam ortasında. Eğer su seviyesini bu çatlağın altına indirmeyi başarırırsanız, hayatta kalabilirsiniz. Başaramazsanız, bütün baraj çökecek ve her yeri su basacak.”

Amir bir an için Joe’ya, sonra da binbaşuya baktı; binbaşı kafasını sallayarak onayladı ve bağırdı. “Ona güvenin!”

Kesinlikle işe yaradı; amir döndü ve bütün odaya bağırdı. “Bütün savakları açın! Bütün kapakları tamamen açın!”

İşçiler anahtarları ve kumanda kollarını çevirmeye başladılar.

“Bent kapakları açılıyor!” diye karşılık verdi içlerinden biri. “Birinci ve ikinci bloklar doluyor. Üçüncü ve dördüncü bloklar da devreye giriyor.”

Duvar büyüklüğündeki bir ekranda, göstergeler kırmızıdan yeşile döndü. Ekrandaki on iki mavi kanal barajın arkasındaki on iki jeneratör kanalını temsil ediyordu.

“Peki ya acil durum savakları?” diye sordu Joe.

Bütün büyük barajlarda, sırf bu tür bir olayla karşılaşılması ihtimaline karşı, acil durum savakları bulunurdu. Bu yüksek hacimli baypas kanalları nadiren kullanılırdı.

“Şimdi açılıyor,” dedi amir. Baktı ve saymaya başladı: “... yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz. Bütün kapaklar açık. Toshka Kanalı da. On saniye içinde, maksimum su hacmini boşaltıyor olacağız. Saniyede 11.500 metreküp.”

Joe, yapıyı temelinden sarsan büyük bir yankılanmayı hem duydu hem de hissetti. Aşağıda akan Nil’e baktı. Türbin çıkış kanalındaki su, dünyanın en coşkun ırmakları gibi köpük köpüktü.

Sonuna kadar açılmış olan bent kapaklarından her on beş saniyede bir dev bir tankeri dolduracak kadar su boşalıyordu. Belki bunun iki katı kadarı gedikten zaten akıyordu. Joe’nun içinde yeterli olmayacağına dair kötü bir his vardı. Nasır Gölü ağzına kadar doluyorsa, su seviyesini gediğin olduğu seviyenin altına düşürmek saatler, hatta günler sürecekti. Bu sırada ise gedik büyüyecek ve süreç devam edecekti. Joe asla yetişemeyeceklerinden korktu.

Taşkın şiddetle devam ederken, milyonlarca tonluk yapı depremi kısılcasına aldığı bir kent gibi sarsıldı. Fakat sarsıntı geçmek yerine devam etti ve giderek kötüleşti.

Barajdan büyük bir bölüm daha koparak büyük bir gürültüyle eğimli yüzeyden aşağıya çığ gibi yuvarlandı. Birkaç dakika içinde, şiddetle akan su kopan parçaları önüne katıp götürmüştü ve gediğin genişliği artık altmış metreye ulaşmıştı. Gedikten dışarıya akan suyun miktarı bütün savakların toplamından on kat fazla olmalıydı. Niagara Şelalesi gibi gözüküyordu.

Nehrin aşağısında, taşkın tekneleri, rıhtımları ve önüne çıkan her şeyi sürüklüyordu. Turistleri Nil gezisine çıkaran nehir tekneleri ve mavnalar demirledikleri yerlerden kopmuş, bir çocuğun küvetteki oyuncakları gibi oradan oraya savrulup duruyorlardı.

Su Nil'in kıyılarından hızla akıyor, yer yer duvarları yıkıyor, kaya ve kumtaşlarının altlarını oyuyor, kuzey kutbunda, buzdağından buz parçalarının kopmasını andıran bir görüntüyle çökmelere ve göçüklere neden oluyordu.

Taşkın büyük bir şiddetle kıyıları kapladı, otelleri ve diğer yapıları önüne katıp sürükledi. Daha küçük yapılar kürdandan yapılmışlar gibi yok oldular. Göz açıp kapayana kadar kayıplara karışmışlar, yerlerini büyük bir hiddetle akan sulara bırakmışlardı. Üstelik bu daha başlangıçtı.

Amirin ağzını bıçak açmıyordu. Binbaşının ağzını bıçak açmıyordu. Joe Zavala'nın bile ağzını bıçak açmıyordu. İzlemek dışında hiçbir şey yapacak güçleri yoktu.

Mısır nüfusunun yüzde doksanı Nil boyunca yirmi kilometrelik bir alanda yaşıyordu. Eğer bütün baraj yıkılacak olursa, Joe kurbanlarının sayısı milyonlarla ölçülecek bir felaket yaşanacağını tahmin edebiliyordu. Sular vadiye yayılsa ve bu yok edici gücün akış yönündeki kurbanlar kurtulsa bile, felaketin sonrası taşkımdan daha beter olacaktı.

Milyonlarca insan evsiz kalacaktı. Mısır'ın ekilebilir topraklarının yarısını su basacak, en azından belli bir süre boyunca kullanılamaz hale gelecekti. Dizanteri, kolera ve sağlıksız koşullardan kaynaklanan, sivrisinekler ve diğer böceklerle taşınarak yayılan diğer tüm hastalıklar salgına dönüşecekti.

Mısır'ın elektriğinin yüzde ellisini sağlayan barajın zarar görmesi ise buna sadece tuzla biber ekmiş olacaktı. Fakat ulusun diğer sorunları ve nazik politik durumunun üstüne bir de bu eklenirse, Joe ülke yönetiminde bir deprem yaşanacağından korktu. Joe, seksen milyonluk bir ulusun bir çırpıda anarşiyle karşı karşıya kalacağını görebiliyordu.

"Barajın tamamen yıkılmasına ne kadar var?" diye sordu.

“Söylemesi zor,” diye cevap verdi amir. “Merkezin dayanıp dayanamayacağına bağlı.”

Joe, tepedeki gediğin neredeyse hiç derinleşmeden nasıl büyük ölçüde genişlediğini fark etti. Artık V şeklinde değildi, daha çok fazlasıyla uzun bir U şeklini almıştı.

“Merkez neden yapılmış?” diye sordu, Yemen’deki modelin çapraz kesitinde farklı bir malzemeden yapılmış gibi görüldüğünü hatırlayarak.

“Yarı plastik, su geçirmez kil,” dedi amir. “Alt kısmı beton.”

Eğer Joe haklıysa, büyük bir şiddetle akan su kum ve taş olan bölümü aşındırıp merkeze ulaşmış olmalıydı. Erozyon oranı neredeyse durma noktasına gelmiş demektir. “Barajı enlemesine tamamen geçiyor mu?”

Amir başını salladı. “Her iki tarafta da kayalara gömülü.”

“Gölü zapt edebilir mi?”

Amir bir an düşündü. “Merkez kum ve taş olan bölüm gibi aşınmayacaktır, ama eğimli yüzeyin arka kısmı aşındıkça, merkezdeki kaya ve taş miktarı da sürekli azalacaktır. Bir noktada, Nasır Gölü’nün ağırlığı, bir otobüsün küçük bir arabayı itmesi gibi, merkezi bir yana itecektir.”

Joe gediğin arkasına doğru baktı. Sular barajın tepesinden aşıyor, dikine ve büyük bir hızla düşüyor, yayılıyordu. Fakat on üç derecelik hafif eğimli bölüm ve üzerindeki taş kaplama yüzey en azından şimdilik dayanıyordu.

“Sanırım yüzey kaplama dayanıyor,” dedi. “Eğer su seviyesi yeterince düşerse, merkez bölüm durumu idare edebilir. Ne var ki gedik bu kadar geniş olduğu sürece, bu birkaç saatten fazla sürmeyecektir.”

Amir başını sallayarak onayladı. “Mümkün,” dedi, aceleci davranıp hata yapmak istemiyor gibiydi.

Binbaşı Edo başka bir şeyi gösterdi, Joe'nun daha önce görmemiş olduğu bir şeyi. Çok aşağılarda küçük bir gayzer. Daha büyük taşkın içinde neredeyse gözden kaybolmuş olan gayzer, bir süs bahçesindeki fıskiye gibi fışkırıyordu. Projektörlerin ışığının yansıdığı incecik bir su perdesi halinde dimdik yükseliyor ve yelpaze şeklinde açılıyordu.

"Bu ne peki?" diye sordu Binbaşı Edo.

Joe'nun kalbi sıkışır gibi oldu. Yemen'deki test modelini hatırladı. Önce daha büyük olan taşkın gerçekleşmişti, ama alttaki tünel merkezin ve onunla birlikte bütün barajın çökmesine neden olmuştu.

"Bu daha büyük bir sorun," dedi Joe.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu amir.

Joe mikrobotları, betonlar ve kil de dahil olmak üzere her şeyi nasıl delip geçtiklerini anlatmaya çalıştı. Bu kez ondan kimse şüphe duymadı.

"Hâlâ aşağıda olabilirler mi?"

"Muhtemelen," dedi Joe. "Belki de suyun geçemeyeceği kil tabakada tünel açarak deliği genişletmekle meşguldürler."

"Eğer yeterince genişlerse..." diye başladı amir. Cümlesini bitirmesi gerekmiyordu.

"Böyle bir şeyi kapamanın herhangi bir yolu var mı?" diye sordu Joe.

Amir çenesini ovuşturdu. "Belki bir yolu olabilir," dedi. "Ultra-Set olarak bilinen bir bileşiğimiz var. Bu kili bağlayan, birkaç kat genişleyerek küçük boşlukları doldurmak için kullanılan bir polimer. Saniyeler içinde geçirimsizleşebiliyor. Bahsettiğiniz o şeylerin sondaj yaptığı o tünele bu bileşikten pompalayabilirsek, orayı kapayabilir. Eğer üst kısım dayanır, su seviyesi de yeterince hızlı düşerse, mutlak bir felaketi önleyebiliriz."

Yapı yeni bir sarsıntı dalgasıyla titredi.

“Herhangi bir dezavantajı var mı?” diye sordu Joe.

“Ultra-Set’i tünele vermenin tek yolu var,” dedi amir. “Yüksek basınç altında pompalamalıyız. Bunu yapmak için de birinin barajın göl tarafındaki giriş noktasını bulması gerek.”

Joe amire ve sarsıntılarla titreyen kontrol merkezindeki görev yerlerinde kalan diğer birkaç kişiye baktı. “Bir dalgıca ihtiyacınız var,” diye tahminde bulundu, kaderinin oynadığı oyuna inanamayarak. Yine de gülümsedi. “Ne kadar şanslıyım.”

ELLİ DÖRT

Asansörün kapıları açılınca, Marchetti'nin piramidinin en üst katı ve bir antre göründü. Said'in adamlarından üçü oradaydı ve asansörün çıkardığı sese dönüp baktılar.

Doğal bir tepkiydi bu. Herhangi bir sorun olduğundan şüphelenmeleri için hiçbir neden yoktu. Aslında, Kurt'e, Acı Veren'in ses dalgaları onları vurup dizlerinin üstüne çökmelerine neden olurken, adamlar dikkat kesilmişler gibi geldi.

Biri homurtuya benzer garip sesler çıkarırken, diğeri geriye doğru tökezleyerek bir masanın üstüne devrildi ve üstündeki vazo yere düşerek parçalandı, üçüncü adam ise sadece olduğu yerde yığılıp kaldı.

Kurt sisteme gücü sağlayan kolu bırakırken, Paul, Gamay, Ta-utog ve Varu adamları hapishaneden aldıkları kelepçelerle bağladılar. Adamlar sersemlemiş ve şaşkına dönmüş görünüyorlardı.

"Acınızı hissedebiliyorum," dedi Kurt. "Daha doğrusu on saat önce hissetmiştim en azından."

Adamlar, ağızları yapışkan bantla bantlandıktan sonra bir temizlik görevlisi odasına tıktırıldılar.

"Bu taraftan," dedi Marchetti, sağa yönelerek. Antrenin koridorla kesiştiği köşeye ulaştılar. Başını uzatıp bakan Kurt koridorun boş olduğunu gördü.

"Gidelim."

Koridorun ortasına gelince, çift kanatlı büyük bir kapıya vardılar. Marchetti kilit sisteminin tuş takımına uzandı. Şifresini girerken, çok aşağılardan silah sesleri duyuldu. Patlayan mantar tabancaları gibi ses çıkaran küçük silahlar.

"Said'in adamlarından bazıları direniyor olmalı," dedi Gamay.

Kurt başını salladı. "Acele et."

Marchetti şifreyi tuşlarken, Paul ile Tautog Acı Veren'i şarj etti.

Kurt bir tekmeye kapıları açtı ve anahtarı çevirdi. İçeride hiç kimse yoktu.

"Yanlış oda mı?" diye sordu Gamay.

Kurt makineyi kapayıp içeriye girdi ve çevresine bakındı. Yataklarda yatılmıştı. Yasemin kokusu aldı. Zerrin'in sürdüğü parfümün kokusuydu. Anlaşılan Zerrin, Said'e düşündüklerinden daha yakındı.

"Doğru oda," dedi. "Onları kaçırdık."

Geriye dönüp hızla Marchetti'nin yanından geçerken, "Çarşafalarını değiştirmen gerekecek galiba," dedi.

"Ya da bütün yatağı yakmam," diye karşılık verdi Marchetti.

Kurt koridorun aşağısına doğru ilerlerken, başka silah sesleri duyuldu. Diğerleri Kurt'e yetişmek için acele ediyordu.

"Adamlarının dikkat kesilmesinin nedenini açıklıyor bu," dedi Paul. "Birilerinin geri geleceğini düşünüyorlardı."

“Öyleyse nereye gittiler?” diye sordu Leilani.

“Aklıma bir tek yer geliyor sadece,” dedi Kurt.

Said yaşananlardan şoke olmuş bir halde Aqua-Terra’nın kontrol merkezinde duruyordu. Radar operatörü ve başka birkaç adamının yanı sıra, Zerrin, Otero ve Matson da onunla birlikteydi. Adamlarının, sayıları belki on, belki onu bile bulmayan geri kalanı dağılmış, Marchetti’nin mürettebatı ve Amerikan deniz piyadeleri gibi görünen adamlarla çarpışyordu.

“Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu. “Burada hiçbir devriye teknesi ya da helikopter yok. Nereden geldi bunlar?”

“Elimizde hapishane katından görüntüler var,” dedi Otero, bir dizüstü bilgisayarda arama yaparken. “Söylemek hiç hoşuma gitmiyor, ama bu Austin.”

“Olamaz,” dedi Said. “O öldü. Onu iki kez öldürdüm.”

“Ölülerin arasından geri geldi öyleyse,” dedi Otero, dizüstü bilgisayarı ona döndürerek. “Bak.”

Austin’di. Said bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Sanki Austin bir hayalet gibi aralarında belirivermişti. Said onu ruhların arasına gönderdiğinden emin olduğuna göre, doğru bir düşünceydi.

Silah sesleri daha yakından gelmeye başladı. Gözlem güvertesinden Said’in adamlarından birkaçının Marchetti’nin merkez parkına doğru koştukları görülebiliyordu. Başaramamışlardı.

“Buradan çıkmak zorundayız,” dedi Zerrin. “Bu savaşı kaybediyoruz.”

Said içinde bulundukları durumu inceledi. Deniz uçağının demirlemiş olduğu sabit havuza asla ulaşamazlardı. Ulaşmayı başarsalar bile, isabet edecek iyi nişan alınmış birkaç mermi ya da bir füzeyle düşürülürlerdi.

“Kaçamayız,” dedi.

“Bu savaşı kazanamayız da,” diye karşılık verdi Zerrin sert bir şekilde. “Sadece beşimiz kaldık.”

“Sus,” diye araya girdi Said öfkeyle.

Düşünmeye çalışıyor, çaresiz bir şekilde durumu lehine döndürmenin bir yolunu bulmaya çabalıyordu. Otero’ya baktı. “Koloniye ulaş ve vericiyi harekete geçir.”

Otero bilgisayarının tuşlarını tıkırdatmaya başladı, sonra masanın karşısındaki Said’in önüne itti.

“Girebilirsin.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Matson.

Said ona aldırış etmedi. Yazmaya başladı. Önce yavaş yavaş, sistemin doğru bölümünde olduğundan emin olmak için gereken dikkati göstererek, sonra daha hızlı.

Koridordaki silah sesleri onu hızlandırdı.

Mönüden bir komut seçti ve ENTER’a bastı.

Odanın kapısı parçalandı ve silahlar karşılıklı ateşlendi; bütün odada mermiler oradan oraya sekip duruyordu.

Said, Matson’u kendine siper alırken, radar operatörü vuruldu. Birkaç saniye sonra, Said’in diğer koruması da vurulmamaya çalışırken öldü.

“Teslim ol Said!” dediği duyuldu Austin’in dışarıdan.

Said, kendisini, kontrol merkezinin ortasında, üstünde son derece önemli birçok kontrol düğmesi olan bir adanın arkasında buldu. Otero ve Zerrin de arkasına sıkıştılar. “Peki ya sonra?”

“Seni kelepçeleyeceğim ve ilgili yetkililere teslim edeceğim.”

“Bizi öldürmeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Her ne kadar istesem de bunu yapmak benim tercihim değil,” diye karşılık verdi Austin. “Fakat Yemen’e geri döneceğini

de düşünme. Sanırım Uluslararası Adalet Divanı ya da bir Amerikan askeri üssü olabilir.”

“Onlara teslim olmayacağım!” diye bağırdı Said.

“Öyleyse ortaya çık ve bu işi erkek erkeğe halledelim.”

Said, Austin’in yansımasını görebilmeyi başardı. Çelik bölmenin köşesine saklanmıştı. Said’in atış olanağı yoktu. Ayağa kalkacak olursa, Austin onu öldürebilecek durumdaydı. Saklanacak olursa, Austin ya da ekibinden bazı kişiler çok geçmeden bulunduğu yeri kuşatacaklardı.

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Said. “Şimdi sana güç ve gücün gereği gibi nasıl kullanılacağı konusunda bir ders vereceğim.”

Dizüstü bilgisayara göz attı. Ekranda yanıp sönen yeşil bir ileti kutusu ona komutlarının gönderilmiş ve alınmış olduğunu gösteriyordu. Artık harekete geçebilirdi.

Kılıfından tabancasını çıkarıp başparmağıyla emniyetine yavaş yavaş bastırdı; tıkırt sesi gelince, göğsüne doğru kaldırarak sımsıkı tuttu.

“Zaman dolmak üzere,” dedi Austin ona.

Said bunun farkındaydı.

Tabancanın namlusunu Otero’nun kafatasının arkasına dayadı ve tetiği çekti. Boğuk bir patlama sesi bilgisayar programcısını ve kafasından geriye kalanları yere serdi. Said’in ikinci el ateşiyle dizüstü bilgisayar tuzla buz oldu, plastik parçaları ve mikroçipler her yere dağıldı. Sırf emin olmak için bir el daha ateş ederek bilgisayarın ekranını paramparça etti.

Silahı açığa attı. “Teslim oluyorum,” dedi, ellerini havaya kaldırarak.

*

Çelik bölmeyi siper alarak korunan Kurt, Said'in onu gördüğü yansımanın aynısından Said'i izledi. Akla yatkın olmayan bir şey vardı. Said'in silahı çektiğini görmüş, adamın kaybedeceğini bildiği halde pes etmeyeceğini sanmıştı, ama Otero'nun kafasına giren mermi ve silahın yere atılması en hafif deyiimiyle şüphe uyandıran hareketlerdi.

Zerrin de silahını bırakıp ellerini havaya kaldırdı. O ve Said yavaşça ayağa kalktı; Kurt M1 karabinayı Said'in göğsüne doğrulttu.

"Geri çekil, yoksa ölürsün."

Kurt odaya girdi. Paul ile Tautog da onu izledi.

Kurt bir tuzak kokusu alıyordu. Tüfeği hâlâ Said'e doğrultmuş bir halde, yerdeki ölümlere baktı: Said'in koruması, Matson, Otero'dan geriye kalanlar ve radar operatörü.

Olağandışı hiçbir şey görmedi, Said'in yüzündeki kendinden memnun ifade dışında. Sanki eline çok iyi bir kart gelmiş ya da bir şey yapmış da yanma kâr kalmış gibi.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı Kurt, bir bubi tuzağının tetiklenmesini ya da bir patlamanın olmasını bekleyerek. "Ne yaptın sen?"

Said hiçbir şey söylemedi. Kurt parçalanmış bilgisayarı fark etti. Said'in Otero'yu, yani programcıyı daha yeni öldürmüş olduğunu anladı. Bu iki şey bağlantılı olmalıydı.

Açık kapıdan, aşağıdan bağrış çağrışlar duyuldu. Sıfır güvertesindeki Tautog'un adamlarından geliyordu.

"Bir şeyler oluyor," diye bağırdı adamlardan biri. "Deniz canlandı!"

Kurt dışarı çıktı. Gecenin sisi içinde suların çalkalandığını görebiliyordu.

"Marchetti, ışıkları aç!"

Marchetti kontrol paneline koşup bir dizi anahtarı açmaya başladı. Hem suyun üstündeki hem suyun altındaki projektörleri açınca, adanın her tarafı ve okyanus aydınlandı. Kurt, o anda, neler olduğunu gördü.

Su, neredeyse sanki kaynıyormuş gibi kıpır kıpırdı. Çevrelerinde sularda gizlenen koloni yüzeye çıkmış, adaya doğru akın ediyordu.

“Onları harekete geçirmiş,” diye fısıldadı Marchetti korkuyla. “Onları eve çağırmış.”

Said gülmeye başladı, derinden gelen, uğursuz, sadistçe ve tek kelimeyle egomanyak birinin kibriyle dolu bir gülme.

“Güç derken ne kastettiğimi şimdi anlayacaksınız,” dedi. “Beni serbest bırakmazsanız, koloni hepinizi yok edecek.”

ELLİ BEŞ

Kurt Austin, adamın gülüşünü duyduğu anda, çifte sorunla karşı karşıya olduklarını anlamıştı. Öfkeyle kontrol merkezini geçti ve karabinanın namlusunu Said'in yüzüne, doğrudan gözlerinin arasına dayadı.

"Gönder onları!"

"Gitmemize izin ver," dedi Said. "Ben de istediğini yapayım."

"Gönder onları, yoksa beynini duvara yapıştırırım."

"Peki bu size ne kazandıracak Bay Austin?"

Kurt geri çekildi. "Marchetti, bir bilgisayar bul, şu senin şifre kırma numaranı bir kez daha yapmak zorundasın."

Marchetti ana konsolda duran başka bir dizüstü bilgisayara koştu.

"Asla kıramaz," dedi Said üstüne basa basa. "Sisteme asla giremez."

Marchetti başını kaldırıp baktı. "Haklı. Otero'nun son numarasını ters çevirmeyi başarmıştım, çünkü dosyalara erişebiliyordum, ama bu kez elimizde hiçbir şey yok."

“Çözemez misin?”

“En üst düzey şifreleme yöntemiyle korunan dokuz haneli bir şifre. Bir süper-bilgisayar bile sürekli çalışarak bir ayda kıramaz.”

“Bir şeyler yapmak zorundasın.”

“Sisteme bile giremiyorum.”

Kurt artık Said’in neden Otero’nun beynini ve bilgisayarı havaya uçurduğunu anlamıştı. Şifre Otero’nundu. Ölü bir halde yerde yatarken şifreyi söylemesi mümkün değildi, Marchetti’nin tuş vuruşu geçmişine ya da geçici dosyalara bakabilmesi için bilgisayarı incelemesi de mümkün değildi.

Leilani Kurt’ün yanına geldi. “Ne oluyor?”

“Bizi parıldatan o şeyler vardı ya, şimdi hepsi adanın etrafında, onları gördüğümüz zamankinden çok daha yoğunlar. Said onları çılgınca bir moda geçirdi. Bir çekirge sürüsü gibi adaya çıkacaklar ve biz de dahil, ortalıktaki her şeyi yiyecekler.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Leilani.

“Onları durdurmanın bir yolu var mı?” diye sordu Kurt de Marchetti’ye.

Marchetti başını iki yana salladı. “Sayıları çok fazla, her yönde seksen kilometrelik bir alana yayılmışlar.”

“Öyleyse adadan ayrılmak zorundayız. Senin o hava gemilerin nerede?”

“Helikopter pistinin yanındaki hangar bölümünde.”

“O bilgisayarı al ve herkesi oraya götür, orada buluşuruz,” dedi Kurt. Tautog’a baktı. “Adamlarını buraya çağır. Adadan hava yoluyla ayrılacağız.”

“Sallarla değil mi?” diye sordu Tautog.

“Sallar bu kez işimize yaramaz.”

Tautog balkona çıktı ve eliyle yukarıya gelmelerini işaret ederek adamlarına bağırmaya başladı. Marchetti bir mikrofon alıp hoparlörlerden bütün adaya yayma başladı.

Kurt kontrol panelinin düz kısmı üstünde duran iki küçük telsizi fark etti. Telsizleri aldı ve Said'i asansör kapısına doğru itti. "Gidelim."

Çok kısa bir süre sonra, Kurt ve sayısı artan grubu iki piramit yapının arasındaki köprüde bulunan aydınlatılmış helikopter pistindeydi. Çevreyi görmek için oldukça elverişli olan o noktadan bakıldığında, Aqua-Terra'nın çevresindeki deniz daha çok milyonlarca böcek kaplanmış katı bir zemin gibi gözüküyordu. Aqua-Terra'nın projektörlerinin parıltısını dumanlı, kömürsü bir renk halinde yansıtıyorlardı. Koloninin kollarının, araştırma yapan uzun parmaklar gibi adanın iç kısımlarına doğru uzandığı görülebiliyordu.

"Üzerinde yürümeye yetecek kadar kalm ve yoğun gözüküyor," dedi Paul.

"Ben olsam bunu denemezdim," diye karşılık verdi Kurt.

Sağ taraftaki piramidin yan tarafında bir hangar kapısı açıldı ve Marchetti'nin adamları hava gemilerinden birini dışarı çıkarmaya başladı. Onun arkasında iki tane daha hava gemisi vardı.

"Her biri kaç kişi alabiliyor?" diye sordu Kurt.

"Sekiz. En fazla dokuz," dedi Marchetti.

"İhtiyacınız olmayan her şeyi çıkarın," dedi Kurt. "Bakalım, yükü hafifletebilecek miyiz?"

Marchetti işi yönetmeye gitti. Paul ile Gamay da onu takip etti. Leilani, Said ile birlikte helikopter pistinin kenarında duran Zerrin'in yanına yaklaştı.

"Demek benmişim gibi yaptın," dedi.

"Ben olsam fazla yaklaşmazdım," diye uyardı Kurt.

“Sen küçük, zayıf bir kadınsın,” dedi Zerrin. “Senin rolünü oynamanın en zor yanı buydu.”

Leilani, Zerrin’e tokat atmak için yanına giderken, Kurt onu yakalayıp güvenli bir mesafeye çekti.

“Seni kışkırtıyor,” dedi Kurt. “Diğerlerine yardıma git.”

Leilani surat astı, ama Kurt’ün istediğini yaptı.

“Beni teselli etmek için daha fazlasını yapmaya çalışmamış olman ne kötü,” dedi Zerrin. “Hoşuna gidebilirdi.”

“Kendini bir şey sanma,” diye karşılık verdi Kurt.

Kadının yanında Said burnundan soluyordu.

Tautog sonuncu adamını karşıladı ve onları hangara doğru yönlendirdi. “Peki ya tutsaklar?” diye sordu içlerinden biri.

Kurt sadist lidere baktı. “Ne olacak Said? Adamlarını canlı canlı yem olmaya mı bırakacaksın?”

“Onların yaşamaları ya da ölmeleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyor,” dedi. “Fakat sen onları bu kadar önemseydiğine göre, almaya gitmek istersin belki.”

“Hayır,” dedi Kurt. “Onları alması için aşağıya kimseyi göndermeyeceğim.”

“Öyleyse sen de benim kadar acımasızsın.”

Kurt onu öfkeyle süzdü. Adam midesini bulandırıyor. Fakat Kurt aşağıdakilerin hayatı karşılığında iyi bir insanın yaşamını tehlikeye atmayacaktı.

“Demek ki öyle olacak,” dedi Kurt. “Biz o hava gemilerine binip buradan ayrılıyoruz, siz ise adil bir şekilde hak ettiğiniz tarzda ölmek için burada kalıyorsunuz. Güç gösterin kendi adamlarını öldürmen ve ikinizi ağır çekim bir intihara sürüklemen dışında hiçbir şeye yaramadı.”

Dizüstü bilgisayarı aldı, helikopter pistinin zeminine koydu ve Said’e doğru itti.

Said bilgisayara baktı, ama başka hiçbir şey yapmadı.

Zerrin gergin görünüyordu. Dudağını ısırđı, duraksadı, sonra konuştu. "Şifreyi gir," dedi Said'e.

Arkalarında, ilk iki hava gemisi hazırđı; hava bölmeleri tamamen şişirilmiş, pervaneleri çalışır durumdaydı. Üçüncüsü de tam onların arkasında duruyordu.

"Durum nasıl?" diye sordu Kurt arkasına dönmeden Marchetti'ye.

"Hava çapalarını çekip yerle temasımız kesilmeden önce yeterince hızlanabilirsek, sanırım on bir kişi taşıyabiliriz," dedi Marchetti. "Sanırım."

"Her bir gemiye on iki kişi yerleştire."

"Fakat, emin değilim..."

Kurt bir bakışla onu susturdu ve Marchetti'nin gözlerinin içine baktı. "Yardıma ihtiyacım olacak," dedi ona küçük telsizlerden birini vererek. "Şimdi durum nasıl?"

"On iki," dedi Marchetti. "On iki kişi taşıyabiliriz... umarım."

"Bu yalnızca otuz altı kişi yapar," dedi Gamay hemen hesaplayarak. "Biz otuz yedi kişiyiz."

Said sayıyı duyunca gülümsedi. "Galiba bir kişi geride ölümüne terk edilecek."

Kurt gözünü kırpmadan karşılık verdi. "Ben kalıyorum."

ELLİ ALTI

Joe eski moda bir dalgıç kıyafetiyle Nasır Gölü'nün sularına girdi. ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra kullanımını durdurduğu eski piriç Mark V başlıklı kurtarma donanımından değildi tam olarak, ama ona yakın bir şeydi.

Kafasına kıyafetinin omuzlarına kadar inen on üç buçuk kiloluk paslanmaz çelik başlık geçirilmişti. Beline bağlanmış yirmi iki buçuk kiloluk kemer ve ağırlaştırılmış kaba dalgıç ayakkabıları Frankenstein'in canavarı gibi yürümesine neden oluyordu.

Bir hava hortumu, çelik bir kablo ve Ultra-Set'i pompalamak için bir yüksek basınç hattı omzundaki donanımına iliştirilmişti. Bunlar kendisini bir kukla gibi hissetmesine neden oluyordu, ama Joe suya girdiği anda, üzerindeki her gram ağırlığa ve çelik güvenlik kablosuna minnet duydu.

Ağırlık onun girdap gibi dönüp duran suyun içinde dengesini korumasını sağlıyordu. Yukarıdaki bir dalış teknesine bağlı olan çelik kablo onca ağırlıkla yukarıya çıkabilmesinin tek yolu-

du. Kopacak olursa, taş gibi dibe batardı ve büyük olasılıkla bin yıl kadar sonra bir kazıda bulunur ve o zamanın arkeologlarını hayrete düşürürdü.

Joe'nun Ölümler Vadisi'nin bir parçası olmak gibi bir isteği yoktu. Tek yapmak istediği barajın yıkılmasını önlemektir.

O ve amir haklıysa, ana gedik kontrol edilebilir durumdaydı ve özellikle baraja yakın olanlar için ne kadar kötü olsa da, sonuç olarak dehşet verici boyutlarda değildi. Belki barajın genişliği ölçüsünde o da genişleyecekti, ama kil merkez ve yapının hafif eğimi daha derinlere kadar aşınmasını engelleyecekti.

Er ya da geç, tıpkı taşan bir küvetten dökülen sular gibi, göldeki su seviyesi de gedik olduğu derinliğe denk bir seviyeye düşecek ve taşkın yavaşlayarak eninde sonunda duracaktı.

Fakat mikrobotlar tünelde kil merkezi kazmaya devam ederse, suyun inanılmaz basıncı merkezin kendisini zayıflatacaktı. Merkez öyle ya da böyle çökecekti. Daha büyük, daha derin ve daha çentikli bir gedik oluşacak ve barajın tümüyle çökmesini engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Joe'nun ayakları dipteki eğimli yüzeye değince, başlığındaki mikrofon cızırdadı.

"Dalgıç, beni duyabiliyor musun?" Konuşan amirdi. Yukarıdaydı, binbaşı ve başka bir teknisyenle birlikte dalış teknesinde o da hayatını tehlikeye atmıştı.

"Zar zor," dedi Joe.

"Gedikten otuz metre kadar mesafedeyiz sadece," dedi amir. *"Dakikada yaklaşık bir metrelik bir hızla genişlemeye devam ediyor. Giriş noktasını bulman için otuz dakikadan az bir süren var, aksi takdirde akıntıya yakalanıp barajın tepesinden sürükleniriz."*

Joe farklı düşünüyordu. Yirmi dakika içinde, gedik onun da teknenin de akıntının etkilerine dayanamayacağı kadar büyümüş olacaktı.

“Bir varilin içinde şelaleden aşağıya uçmayı hiç istemedim,” dedi. “Hâlâ da istemiyorum. Hadi, yapalım şu işi. Boyayı pompa- lamaya başlayın.”

Yukarıda, dalış teknesinde bir pompa çalışmaya başladı ve Ultra-Set hortumuna ilâştirilmiş ikinci bir hat basmçlandı.

Aşağıda, hortumdan yüksek basınçlı floresan turuncu parça- cıklar fışkırmaya başladı. Joe başlığına bağı olan bir ışığı açtı. Par- çacıklar Joe’nun soluna doğru yavaş yavaş akan bulanık suyun içinde girdap yaparak dönerlerken ateşböcekleri gibi ışıldıyordu.

Joe, görüş alanının sınırları içinde, onların yüzeyde barajdaki gediğe doğru ivme kazandıklarını ve hızlandıklarını gördü. Bu ölü kuşaktı. O yüksek hızlı akıntı ona ulaştığında, kurtulması mümkün olmayacaktı.

Joe, Ay’da yürüyen bir astronot gibi yanlamasma sekerek duvar boyunca ilerledi. Boyayı tünelin giriş noktası olması gere- ken bölgeye yukarıya ve geriye doğru püskürttü. Boya garip bir şekilde kaya parçaları ve taşlardan oluşan eğri yüzeyin üstünde akıyordu.

On dakika ve on iki şerit sonra, şansları hâlâ yardım etme- mişti.

“Daha derine inmemiz gerek,” dedi Joe. “Biraz daha ilerle- yelim.”

“Ne kadar açılırsak, barajdaki gedikten kaynaklanan süriiklenme kuvveti de o kadar artacaktır,” dedi amir.

“Ya öyle yapacağız ya da paydos edeceğiz,” diye karşılık ver- di Joe.

“Bekle.”

Çok kısa bir süre sonra, Joe çelik kablonun onu eğimli yüzey- den kaldırdığını hissetti. Oradan on on iki metre geriye çekildi ve tekrar dibe indi.

Dibe inerken, ayaklarını şiddetle vuran akıntının yana doğru çektiğini hissedebiliyordu. Floresan spreyn tetiğini çekti ve spreyl boyanın sola doğru giden bir ters akıntıya yakalandığını gördü. İlk başta, diğer işaretleme girişimlerinden hiçbir farkı yok gibiydi, ama bu kez Joe spreyn dağılımında küçük bir anaför olduğunu fark etti.

“Üç metre sola,” dedi.

“*Gediğin daha yakınına mı?*”

“Evet.”

Joe yürümeye başladı. Çok yukarıda, dalış teknesi de onunla birlikte ilerledi. Joe, anaförün tam ortasındaki yansıtıcı parçacık akımını hedef alarak tetiği bir kez daha çekti.

Parıldayan parçacıklar girdap yaparak döndü ve spreyn büyük bölümü demiryolu traversleri mesafesinde olan iki beton kiriş arasındaki bir boşluğa emilerek bir avcı görünce mercanların arasında gözden kaybolan bir balık gibi göz açıp kapayana dek yok oldu. O kadar çabuk olmuştu ki, Joe sırf emin olmak için tetiğe basarak ikinci kez spreyl püskürtmek zorunda kaldı.

“Onu buldum,” dedi. “Boşluk, dolgudaki iki beton sütun arasında. Oradan gelen emiş gücünü hissedebiliyorum.”

Joe daha da yaklaşınca, boşluğa doğru çekildiğini hissetti. Kirişlerin kenarlarındaki kum ve çakılların kaybolduğunu görebiliyordu. Altlarında, bir krater genişleyerek açılıyordu; elli santimetre çapında bir delik gibi olan krateri seçebiliyordu.

İçeriye emilmeyi önlemek için bir ayağını beton kirişlerden birine kısırdı. Deliği doldurmayı ne kadar istiyorsa, dolgu malzemesi olmayı da şahsen bir o kadar istemiyordu.

“Çamur için hazırım.”

“Çamur?”

“Ultra-Set,” diye açıkladı Joe, hantal bir şekilde kendini geride tutmaya çalışarak.

“Pompalar şimdi çalışmaya başlıyor,” dedi amir.

Dengesini korumaya dikkat eden Joe, hortumun ön tarafını açıklığa sıkıştırmayı başardı. Basınç artınca, tetiği çekti.

Ultra-Set yüksek basınçla akmaya başladı; birazı delikten kaçarak suya dağıldı – genleşip sertleşirken kızılımsı mor bir rengi olan kremşanti gibi görünüyordu. Büyük bölümü istenmeyen tünelin emiş gücü sayesinde aşağıya doğru çekilerek gediğe aktı.

“Bu şey ne kadar genleşiyor?” diye sordu Joe.

“İlk hacminin yirmi katı,” dedi amir. “Sonra da sertleşiyor.”

Joe öyle olacağını umdu. Ayrıca, merkezde gediği büyütüp genişletmeye çalışan mikrobotlar kaldıysa, onların da kehribara yapışan böcekler gibi oldukları yerde yakalanıp donacaklarını da ümit ediyordu.

Akıntı onu sola çekti ve yukarıda teknenin motorunun ve pompanın üstüne düşen suların gürültüsünü duydu.

“Sorun mu var?” diye sordu yaklaşık otuz saniye sonra.

“Kontrol alt gayzerden turuncu boya çıktığını bildiriyor,” dedi amir. “Su akışı değişmedi.”

“Bu şeyden elimizde ne kadar var?”

“Tank yaklaşık bin sekiz yüz litreden biraz fazlasını alıyor,” dedi amir ona. “Dakikada yedi yüz elli litre pompalıyor.”

Joe yeterli olacağını umdu. Hortumun ağzını tuttu ve ters akıntıya direnmek için ayaklarını yeniden ayarladı.

Telsizden bu kez binbaşı konuştu.

“Bay Zavala, gediğe aşırı yaklaştık. Kendimizi akıntıdan uzak tutmak için tam güç kullanıyoruz. Eğer acele edebilirsiniz...”

Joe büyük başlığın tepesindeki camdan yukarıya baktı. Teknenin alt kısmındaki ışıkları ve pervanelerin tam güçle dönerken oluşturduğu köpüklü dalgalanmayı görebiliyordu.

“Burada yemek molası verdiğim söylenemez,” dedi.

Joe hortumun ağızlığını bir süreliğine kapadı, kayalık alana tırmandı ve ayaklarından güç alarak bir kaya parçasını eğimli yüzeyden aşağıya, deliğe doğru itti. Kaya parçası bir şekilde deliğe oturdu ve geriye sadece çok küçük bir açıklık bıraktı.

Joe hortumu tekrar yerine yerleştirip bir kez daha tetiği çekti. “Hortuma tam basınç verin,” dedi. “Deliği ya dolduracağız ya da doldurmayacağız.”

Joe tetiği aşağıya doğru tuttu ve Ultra-Set şiddetle püskürmeye başladı. Bu olurken, Joe çevresindeki akıntının değiştiğini hissetti. Önündeki deliğin emiş gücü azalıyordu, ama onu gediğe doğru sürükleyen yanlamasına kuvvet ivme kazanıyordu.

“Kontrol akışın azaldığını bildiriyor. Gayzerden Ultra-Set fışkırıyor!”

Joe’nun sol ayağı, yan akıntı şiddetlenirken kaydı ve birden kendini kırmızı köpükle çevrelenmiş buldu. Tünel dolmuştu ve Ultra-Set, çalkalandıktan sonra açılmış bir şişe gazoz gibi artık tıkanmış olan delikten püskürüyordu.

Joe kendini toparladı, sonra yine sendeledi. Valfı kapadı.

“Beni yukarı çekin!” diye bağırdı.

Çelik kablo onu eğimli yüzeyden aniden kaldırdıktan sonra yeniden yere indirdi, ama bu dikey bir çekiş değil, neredeyse ayaklarını yerden keserek yana yatıran bir çekişti. Bir anlığına kafası karıştı. Niçin yanlamasına çekiliyordu?

Yukarıdan gelen ses durumu açıklığa kavuşturdu. “Akıntıya kapıldık!” diye bağırdı binbaşı. “Gediğe doğru çekiliyoruz!”

ELLİ YEDİ

Gamay Trout helikopter pistinin karanlık, soğuk köprüsünde Kurt Austin'e bakakaldı. Hiçbir şey Kurt'ün söylemiş olduğu şey kadar tüylerini ürpertemezdi.

"Burada kalmıyorsun," dedi Gamay. "Bu şeyler on iki kişiyle bile aşırı yüklü. Seksen beş kiloluk fazladan bir ağırlık üçünden birinin suya düşmesine neden olacaktır."

Aşağıda, ışıklar metal kum kolonisi çevrelerini sarıp üstlerini kapladıkça patlamaya başlamıştı. Sıfır güvertesi bütünüyle karanlığa gömülmüş, merkez park da hiç kuşkusuz dımdızlak kalmıştı.

Trilyonlarca mikrobot birbirinin üstünden geçip adanın her köşesini doldururken ve yukarıya tırmanmaya başlarken, her yerde, sanki beton bloklar metalin üstünde sürükleniyormuş gibi garip bir ses yankılanmaya başladı.

"Fakat burada öleceksin!" diye haykırdı Leilani.

"Ölmeyeceğim," dedi Kurt üstüne basa basa.

Gamay onun gözlerini Said'den hiç ayırmadığını fark etti. "Bize şifreyi verecek ve bizi canlı canlı yemeden önce bu şeyleri durduracak."

"Buna güvenmezdim," dedi Said.

Sollarında, ilk hava gemisi ilerlemeye başladı, giderek hızlandı ve platformun kenarından aşağıya sıfır güvertesine doğru düştü... düştü... düştü. Hızı artmaya başlayınca, düşüş yavaşladı, en sonunda on metre kadar bir yükseklikte tırmanışa geçti.

"Siz ikiniz, hava gemilerine binin ve buradan ayrılın," dedi Kurt.

Leilani şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde Kurt'e baktı. Gamay, Kurt'ü daha iyi anlıyordu. Kurt, Said ile bir irade savaşma girmişti.

"Gel benimle," dedi Leilani'ye. İkinci gemi havalanırken, platformun kenarından yürüdüler. Marchetti ve geriye kalan son yolcular bekliyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Leilani.

"Said'i alt edip onu kıyamet emrini iptal etmeye zorlayabileceğini düşünüyor."

"Ama delilik bu," dedi Leilani.

"Belki," dedi Gamay. "Fakat eğer Said'in dün bize söyledikleri doğruysa, kıyamet emri çok can alacak ve bütün dünyada yıllarca sürecektir bir sefalet neden olacak. Şayet ölürse, bu emir asla iptal edilemez, bununla birlikte onu yanımızda götürmek de bizden birkaç kişinin ölümüne terk edilmesi anlamına geliyor. Kurt buna hiçbir şekilde izin vermez, bu yüzden onu suçlayamam. Ona yardım edebilmemizin tek yolu adayı terk etmek. Bu onun kaygılanacağı şeyleri azaltacaktır."

Hava gemisinin pervaneleri tam hızla harekete geçince, Marchetti onları apar topar araca bindirdi.

“Hazırız,” dedi.

Birkaç çift çizme, adamların taşıdığı tüfekler, hatta ağır ceketlerden bazıları, kısacası yükü birkaç kilo bile olsa hafifletecek ne varsa atıldı.

Hızlanmaya başlayınca, Paul, Gamay’ın elini kavradı.

Hava gemisi kenara gelince, Gamay nefesini tuttu. Luna-parktaki bir hız treninde tepeye tırmanmaya benziyordu. Burnu aşağıya yönelip hava gemisi düşmeye ve hızlanmaya başlarken, Gamay’ın birkaç saniyeliğine dizlerinin bağı çözöldü ve midesi ağzına geldi.

Yere doğru hızla yaklaşırlarken, merkez parkın düzlük arazisinin mikrobot ordularıyla dolduğunu gördü. Düşüşleri yeterince çabuk yavaşlamıyor gibiydi.

“Marchetti?”

“Bekle,” dedi.

Hâlâ çok hızlı düşüyorlardı. Marchetti kumanda kolunu geri çekiyor, sonsuz sayıdaki metal makinelerin önüne çıkan her şeyi yerken çıkardığı korkunç ses Gamay’ın kulaklarında çınılıyordu. Düşüş yavaşlamaya başladı, araç düzeldi ve istilacı koloninin tepesine kadar kapladığı bir ağacı sıyrarak parkın üstünden geçti.

En sonunda yükselmeye başladılar ve adanın kıyısını geçip okyanusa doğru ilerlerken yavaş yavaş tırmanışa geçtiler.

“Gemiyi sen uçur,” dedi Marchetti şefine. “Hızımız sabit olsun. Bizi telsiz sinyali almaya yetecek kadar yakında tut.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Gamay.

“Bilgisayarı programlamam gerek.”

“Bilgisayar?”

“Her ihtimale karşı, dostun gerçekten ne yaptığını biliyordur belki de.”

ELLİ SEKİZ

Olayların kontrolünün dışına çıktığına dair o berbat his Joe Zavala'nın içini korkuyla doldurdu. Yukarıdaki dalış teknesi şelale gibi akan suların kaçınılmaz bir şekilde ölüme götüreceği gediğe doğru çekiliyordu. Joe da çelik bir kablo ve bir hava hortumuyla o tekneye bağh olduğu için, hemen arkalarından gidecekti.

Kabloyu ve hortumu kesmenin yararı olmazdı. Yüzerek suyun üstüne çıkamazdı. Ağırlık kemerini atsa bile, omuzlarının üstünde ve ayaklarında hâlâ yirmi yirmi beş kiloluk bir ağırlık olacaktı.

Ayakları dibe değince yere saplamaya çalıştı, ama bir kez daha yukarıya çekilip yana sürüklendi.

"Kabloyu gevşetin!" diye bağırdı. "Çabuk!"

Çok yukarıda tekneyi gördü; kaptan bir o yana bir bu yana dönerek teknenin burnunu akıntıya karşı tutmaya uğraşırken, teknenin akıntıyla mücadelesi sırasında arkasında oluşan ve fosfor gibi ışıldayan dümen suyunu gördü. Yana dönmesi, saniyeler

içinde akıntıya kapılıp sürüklenecekleri anlamına geleceği için hepsinin sonu olurdu.

En sonunda Joe kablonun gevşediğini hissetti. Eğimli yüzeye düştü ve tırmanmaya başladı. Bir VW'nin, hatta bir VV'nin yarısı büyüklüğünde kocaman bir kaya parçasına denk geldi.

Çevresinde yürüyerek çelik kabloyu kayanın gövdesine doladı.

"Kabloyu gerin!" dedi.

Kablo çekildi, iyice gerildi, kaya parçasına sımsıkı dolandı ve tamamen gerilince kayanın içine gömüldü. Yukarıdaki tekne olduğu yerde kaldı.

"Duruyoruz," dedi binbaşı aşağıya. "Ne oldu?"

"Size bir çapa yaptım," dedi Joe. "Şimdi söyleyin bana, orada merkezci kuvvetin ne olduğunu bilen biri var mı?"

Joe sımsıkı tutunuyordu. Kablo kaya parçasının çevresine sağlam bir şekilde dolanmıştı, ama kopma riski vardı.

"Evet," dedi binbaşı. "Amir biliyor."

"Tekneyi kayalara doğru döndürün, kablo yeterse kırk beş derecelik bir açı yapın, sonra da mutlaka makarayı sabitleyin. Tekneyi karaya çekin, beni buradan çıkarmayı da unutmayın."

"Anlaşıldı," dedi binbaşı. "Deneyeceğiz."

Joe çelik dalış ayakkabılarını kaya parçasına dayayarak kabloyu sımsıkı tuttu.

Yukarıdaki tekne rotasını değiştirip yanlamasına ilerlemeye başladı. Dünya'nın yerçekiminin Ay'ı yönlendirmesi gibi, çelik kablo da teknenin rotasının kavislenmesine ve hızlanmasına neden oldu. Tekne akıntıyı keserek ileriye atıldı.

Suyun içinde bir tıngırtı duyuldu. Joe birden geriye doğru düştü.

Kablo kopmuştu.

İlk başta, akıntıyla tepedeki gediğe doğru sürüklendi, ama sonra Joe'yu tekneye bağlayan kablolar ve hortumlar onu diğer tarafa çekti.

Tekne hızla sığlığa ilerleyip kayalara otururken, Joe da aşağıda kayalıklara çarpa çarpa sürüklendi. Aldığı her darbe bir trafik kazası geçirmeye benziyordu; Joe o anda kafasında sert paslanmaz çelik başlık olduğu için sevindi.

Sürüklenme durduğunda, Joe on metre aşağıdaydı; kıyafetinin içi suyla dolmuştu ve hava hortumu ya kopmuş ya da bükülmüştü, çünkü artık hava gelmiyordu. Joe yüzemeyeceğinin farkındaydı, ama yukarı çıkabilirdi. Beton sütunlar ve kaya parçalarının arasından, çöplükteki bir rakun gibi, sürünerek ilerledi.

Ağırlık kemerini çıkarıp atınca, işi daha kolaylaştı. Yukarıya çıktıkça, teknenin altından gelen ışık daha da parlaklaştı. Havası biterken, Joe, Kara Gölün Canavarı gibi yüzeye çıktı.

Suyun kaldırma kuvveti olmayınca, başlığını ve omzundaki donanımı taşıyamayarak, iki kayanın arasına yığıldı. Başlığı çıkarmaya uğraştı, ama başlık yerinden kımıldamadı; en sonunda iki kişi birer tarafından tutarak çıkardı.

"Başardık mı?" diye sordu Joe.

"Başardınız," dedi binbaşı, Joe'ya sarılıp ayağa kaldırırken. "Siz başardınız."

ELLİ DOKUZ

Yukarıda, helikopter pistinde, mikrobotların her yerden duyulan uğursuz sesi giderek yükselmeye başladı. Çılgına dönmüş elektromanyetik ağustosböcekleri gibi, aynı anda her yerden geliyordu; milyarlarcası cıvıldıyor, geçen her an daha da yaklaşıyordu.

Ses Kurt Austin'in kulaklarını tırmalıyordu, ama görünüşe bakılırsa, Zerrin ve Said, Kurt'ten daha çok etkileniyordu.

Zerrin kenardan aşağıya baktı ve gözleri helikopter pistinin arasında durduğu iki yapının kenarlarında gezindi. Artık piramitlerin dörtte üçü yaklaşan koloninin rengine bulanmış, beyaz yapılar koyu gri ve siyah bir renkle kaplanmıştı.

"Ona şifreyi ver," dedi.

"Asla," diye karşılık verdi Said.

"Onu dinlesen iyi edersin Said," dedi Kurt. "İyi bir kadın olmadığı kesin, ama aptal da değil."

“Adamlarımız, paramız, avukatlarımız var,” diye hatırlattı ona. “Ölmek zorunda değiliz.”

“Konuşma!” diye emretti Said.

Zerrin koluna yapıştı. “Lütfen Said,” diye yalvardı.

Said onun elini sertçe itip bluzunun yakasından tuttu. Ona öfkeyle baktı. “Beni zayıf düşürüyorsun kadın!”

Zerrin karşılık veremedi, onu geriye iterek kenardan aşağıya attı.

Zerrin düştü; düşerken çığlık atıyordu. On kat aşağıda kalınlığı artık on beş santimetreyi bulmuş mikrobot tabakasına çarparak toz bulutu gibi havaya savurdu. Topu topu birkaç saniyelğine, orada, açıkta yattıktan sonra, koloni ona yöneldi, üzerini kapladı ve yemeye başladı.

Said bir an ona baktı; yüzünde acıma değil, öfke vardı. Fakat Kurt onun azıcık da olsa korku duyduğunu düşündü. Mikrobotların önüne çıkan şeyi yiyip bitirme hızı çok sinir bozucuydu. Said bunu başka herkesten daha iyi biliyordu.

“Çok iyi bak Said. Sen de aynı şekilde öleceksin,” dedi Kurt. “Böyle ölmeye hazır mısın?”

Çevrelerindeki karanlık koyulaşmaya başladı. Mikrobotlar yalnızca bir kat alttaydılar ve parlayan bütün ışıkları yok etmişlerdi. Sadece hangarın kenarındaki birkaç halojen lamba ve helikopter pistinin kenarlarındaki kırmızı işaret ışıkları onları aydınlatıyordu.

Said’in kendine güveni biraz azalmış görünüyordu. “Sen de benimle birlikte öleceksin,” diye hatırlattı Kurt’e.

“Arkadaşlarım için. Ülkem için. Senin kazanman durumunda, bütün dünyada acı çekecek olan insanlar için. Bu konuda hiçbir derdim yok. Ya sen ne için öleceksin?”

Said öylece baktı; yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, gözleri kısılmış, dudakları kıvrılmıştı. Blöfünün görüldüğünün farkındaydı. Ölmek ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Ne servet, ne güç, ne miras. Bütün dünyası kendi varlığı, kendi kibri, kendi muhteşemliği. Varlığı son bulunca, mikrobotlarının kıyamet operasyonu bile ona hiçbir tatmin duygusu yaşatamayacaktı.

O anda, Kurt'ten tüm varlığıyla nefret etti. Bütün denge duygusunu kaybetmesine yetecek kadar nefret etti ondan.

Gözü dönmüş bir Amerikan güreşçisi gibi Kurt'e doğru atıldı. Kurt, Said'e ateş etmek yerine, tüfeğini yan çevirerek demir bir çubuk gibi kullandı. Said'in hızla gelmesini ona karşı kullandı. Sırtüstü düşen Kurt, Said'in karın boşluğuna bir tekme atıp onu savurdu. Bu hamle Said'in havada uçup sertçe yere düşmesine neden oldu.

Kurt hemen ayağa kalktı ve tam kalktığı anda Said'in sırtüstü yere yapıştığını gördü. Said biraz doğruldu, yara almaktan çok, afallamış gibiydi.

"Pek iyi dövüşemiyorsun, değil mi?" diye kışkırttı Kurt, Said'i.

Said, hava gemilerinin birinden atılmış olan bir tür boruyu yerden aldı. Boruyu havada kılıç gibi savurarak Kurt'e saldırdı.

Tüfeği hâlâ iki eliyle tutmakta olan Kurt, boruyu karşıladı ve tüfeğin dipçliğini Said'in yüzüne indirdi. Bu darbeyle, Said'in yüzünde oluk gibi kan akan bir yara açıldı.

Said sendeleyerek geriye doğru giderken, boruyu düşürdü ve ellerini kanayan yüzüne kapadı. Kurt ilerledi ve ayağıyla boruyu platformdan aşağıya fırlattı.

İçi boş boru, arkasında ıslık gibi garip bir ses bırakarak, karanlıkta kayboldu.

Tüm bunlar olurken, koloni geçtiği yere rengini vererek tırmanışını sürdürmüş ve helikopter pistinin kenarına ulaşmıştı; ilk öncü keşif kolları düz yüzeyde kıvrıla kıvrıla ilerliyor, her yönden ortaya doğru toplanıyordu.

Kurt'ün zamanı tükeniyordu.

Said, yüzündeki kandan maskenin ardından haykırdı. "Tüfeğin olmasaydı, seni çıplak ellerimle öldürürdüm!"

Kurt tüfeği ona doğrulttu, sonra platformdan aşağıya attı. "Beni yenemezsin Said!" diye bağırdı. "Senden daha iyiyim. Önem taşıyan bir şey için dövüşüyorum, senin bütün yaptığın- sa bitmiş bir maçın uzatmalarını oynamak. Ölmek istemiyorsun. Ölmekten korkuyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Said yeniden saldırdı, öfkeden yüzü garip bir hal almıştı. Kurt bu kez ayakta kaldı, omzunu indirdi ve Said'in midesine geçirdi. Kollarını Said'in gövdesine doladı, onu havaya kaldırdı ve yere çarptı.

Said bir anda bir bıçak çıkardı. Kurt daha Said'in bileğini yakalayamadan, bıçakla Kurt'ün kolunu kesti. Kan fışkırdı, büyük bir acı hissetti, ama Kurt'ün gücü ve kararlılığı galip geldi. Said'in elini yere yapıştırdı, üç kez yere çarptıktan sonra, Said bıçağı bıraktı.

Kurt bıçağı uzağa itti, bıçak yaklaşan mikrobot dalgasının içine girdi.

Ya şimdi ya hiç durumuydu. Said kalkmaya çalıştı, ama Kurt dirseğini yüzüne geçirdi, sonra da kafasını yere vurdu. Said'i saçlarından tutan Kurt, yüzünü yana çevirerek onu yaklaşan koloniye bakmaya zorladı.

"Bak şunlara!" diye bağırdı Kurt, Said'in başını yanağmdan tutup yere bastırarak. "Bak şunlara!"

Said artık mücadele etmeyi bırakmıştı. Gözlerini dikmiş, yaklaşan koloniye bakıyordu. Mikrobotlar giderek yaklaşıyor, iki adamın etrafındaki çember her geçen saniye daralıyordu.

Mikrobotlar yerdeki bir kan izine ulaştılar ve birbiri üstüne çullanarak ilerleyen karıncalar gibi kana üşüştüler. Tepedeki ışıkların altında parlıyorlardı, hareketlerinin sesi ise korkunç bir arı sürüsünün ve yazı tahtasına sürtülen tırnakların çıkardığı sesin karışımı gibi insana işkence eden bir sestti.

“Bana şifreyi söyle!” dedi Kurt.

Dizüstü bilgisayar birkaç adım uzakta duruyordu, koloni çoktan çevresini sarmıştı. Kelimenin tam anlamıyla bir mikrobot denizinde yüzüyordu.

“Şimdi ne yapacaksın bakalım kahraman?”

“O şifreyi söyle bana!”

Kurt onu yere bastırdı, Said yüzünü yaklaşan mikrobot kolonisinden uzakta tutmaya çalışarak onu geri itti. Mikrobotlar yavaş yavaş ona doğru ilerleyip yanağındaki yaraya sokulurken, Said’in dudakları titremeye başladı. Said onları ağzından tükürdü, ama bazıları gözüne girdi; asit gibi acı veriyorlardı.

“Şimdi Said! Çok geç olmadan!”

“221-798-615,” diye bağırdı Said.

Kurt, Said’i ayağa kaldırdı. “Duydun mu Marchetti?”

Kurt’ün cebinden tiz bir ses geldi. “Şimdi aktarılıyor!”

Kulak tırmalayan ses devam etti. Kurt, Said’i geri çekti, ama mikrobotların olmadığı güvenli alan giderek küçülüyordu; önce bir mutfak masası, sonra bir rögar kapağı kadar kaldı.

“Marchetti?!”

Birdenbire koloni durdu. Çığneme, sürünme ve kazıma sesleri bir dalga halinde kayboldu, devrilen domino taşlarından oluşan dev bir dalga gibi her yöne dağıldı.

Büyük tabakalar halinde yapıların kenarlarından aşağıya düştüler, üst üste yığılan gövdeleri gri ve siyah renkli tepecikler oluşturdu. Mikrobotlardan oluşan bir bulut aşağıdaki sıfır güvertesinin üzerinde sürüklendi.

Bütün o korkunç gürültünün ardından normal sesler geldi; devasa metal adanın gıcırtiları ve adanın çevresinde dönen hava gemilerinin hafif pervanelerinin sesleri.

“İyi iş Marchetti,” dedi. “Şimdi buraya geri gelin ve bütün bu pisliği temizlememe yardım edin.”

ALTMİŞ

Hava gemileri daire çizip en sonunda alçalmaya başlarken, Kurt Austin karanlıkta bekledi. Helikopter pistinin kenarında durup lider geminin havada süzülüşünü, yavaş yavaş piste doğru alçalışını izledi. Ay'a inen bir kapsülün fren roketleri gibi, inişi yavaşlatmak için dikey bir konumda aşağıya eğilen pervaneler yüzünden, mikrobotlar bir volkandan püsküren küller gibi uçuş-tular.

Metalik bir toz bulutu halinde, havada girdaplar çizip döne-rek aşağıdaki sıfır güvertesine düşüyorlardı.

Birkaç adım uzakta, dizlerinin üstüne çömelmiş olan Said, başka hiçbir harekette bulunmadan bulutun inişini izledi. Yenil-miş bir adamdı, kırılmış bir adam. Farklı görünüyor, diye düşün-dü Kurt.

"Beni hapse göndereceksin," diye mırıldandı.

"On kez ömür boyu hapis cezası," diye karşılık verdi Kurt.

“Benim gibi bir adamın hapiste yaşayabileceğini düşünebiliyor musun?” diye sordu Said başını kaldırarak.

“Delirmene yetecek kadar sadece,” diye cevapladı Kurt.

Said kenara doğru baktı. Karanlık onu çağırıyordu. “Bırak gideyim.”

Kurt onun aklından geçeni anlayabiliyordu. “Niçin bırakayım?”

“Savaşta kaybetmiş bir düşmana gösterilen bir nezaket,” diye mırıldandı Said.

Kurt uzun bir süre Said’e baktı. Tek kelime etmeden geri çekildi.

Said dizlerinin üstünde ayağa kalktı ve Kurt’e baktı. “Teşekkür ederim,” dedi, sonra kenara yöneldi.

Üç adım attı, artık yoktu.

ALTMİŞ BİR

Mısır'da tam öğle zamanı Asvan'daki tehlike hemen hemen sona ermişti. Nasır Gölü'ndeki su seviyesi altı metre düşmüştü. İki metreye yakın bir dalga barajın tepesinden ve yüz yirmi metrelik bir gedikten dökülmeye devam etti, ama akış artık daha kontrollü, daha yumuşaktı. Savakların, türbin kapaklarının ve saptırma kanalının sonuna kadar açık kalmasıyla, sonraki gün öğleye kadar bir denge noktasına ulaşılacağı umuluyordu.

Bununla birlikte, trajedi tam olarak önlenememişti.

Joe akıntı yönüne bakarken, önceki gece görmüş olduğundan tümüyle farklı bir görüntüyle karşılaştı. Binalar gitmişti – hasar görmüş, sel basmış değil, tek kelimeyle gitmişti. Aynı şekilde iskeleler, tekneler, hatta kumtaşı tepelerin bir bölümü bile. Nehrin kenarları hâlâ su altındaydı ve dar bir nehirden çok, geniş bir göl gibi görünüyordu.

O gölün üstünde, onlarca helikopter, bir su birikintisinin üstünde dönüp duran yusufluklar gibi, daireler çiziyordu. Küçük

tekneler getirilmiş, oraya buraya dağılmışlardı. Barajda hâlâ güç vardı, ama gücü göndermek mümkün değildi, çünkü bütün nakil hatları yok olmuştu.

Joe döndü ve orduya ait bir treylerin yanında yere çöktü. Binbaşı Edo'nun ısrarıyla, bir hemşire onu muayene etti. Bir IV kullanabilirdi, ama bunu reddetti. Tıbbi malzemelerin çok geçmeden yetersiz kalacağını tahmin etti, başkalarının ondan daha fazla ihtiyacı olacaktı.

Hemşire ona bir şişe su verdi, omuzlarına bir battaniye örttü ve uzaklaştı.

Binbaşı Edo yanına oturup ona sigara uzattı. Joe sigarayı geri çevirince, binbaşı paketi cebine geri koydu. "Kötü alışkanlık," dedi, gülümsemeye çalışarak.

"Kaç kişi?" diye sordu Joe.

"En az on bin," dedi binbaşı üzüntüyle. "Aramayı tamamladığımızda, sayı muhtemelen bunun iki katına çıkacaktır."

Joe'ya ağırsiklet biriyle on iki rauntluk bir maç yapmış, hayatta kalmayı başarmış, kazandığını düşünürken, hakemlerin aksi yönde karar verdiklerini öğrenmiş gibi geldi.

"Milyonlarca kişi olabilirdi," dedi binbaşı kesin bir ifadeyle. Bir elini Joe'nun omzuna koydu. "Anlıyor musun?"

Joe ona baktı ve başını salladı.

Yakınlarına bir helikopter indi. Bir asker binbaşıya koştı. "Yaralıları bindirdik."

"Onları nereye götürüyorsunuz?" diye sordu binbaşı.

"Luksor'a. Elektriği olan en yakın hastane orada."

"Onu da götürün," dedi binbaşı.

"O kim?" diye sordu asker.

"Adı Joseph Zavala. Mısır halkının kahramanı."

ALTMİŞ İKİ

Bir hafta sonra, Paul ve Gamay Trout Washington'daki Citro-nelle adındaki lüks restoranda, büyük bir yuvarlak masanın çevresinde oturuyorlardı. Rudi Gunn ve Elwood Marchetti de onlara katıldı. Diğer konukların katılmasını beklerken kokteyllerini söyleyip birbirlerine hikâyelerini anlattılar.

"Adana ne olacak?" diye sordu Paul, Marchetti'ye.

Yaratıcı dâhi omuz silkti. "Onarılamayacak kadar harap olmuş durumda. Üstelik bütün mikrobotların temizlendiğine emin olana dek kimse adaya çıkamaz. Bu da yıllar sürebilir. O zamana kadar Hint Okyanusu Aqua-Terra'yı çoktan hırpalamış ve dibe batırmış olur."

"Bu korkunç," dedi Gamay. "Yıllar süren bütün o emekler sonsuza dek kaybolup gitti."

Marchetti muzip bir şekilde gülümsedi. "Hasarı onarılamaz böcek istilasına karşı hak iddia ettiğimde sigorta şirketinin söyleyeceği de bu olacak."

Paul iki boş koltuğa baktı. “Onur konuklarımız neredeler?”

“Aynı zamanda akşam yemeğimizi finanse ettiklerini de söylemeye gerek yok,” diye ekledi Rudi Gunn.

Kurt ile Joe’nun girdiği bahsi kazanan çıkmamıştı. Memnuniyetle hesabı bölüşmeye karar verdiler, üstelik hayatta kalmayı başarıp o akşam yemeğini verebildikleri için müteşekkirdiler. Bununla birlikte, o akşama dek onlardan haber alan olmamıştı.

“Pickett Adası sakinlerinin Acı Veren’iyle ilgili son haberler ne?” diye sordu Gamay.

“Bilgisayar birimimiz uzun zamandır kayıp dosyalarda izini sürdü,” diye cevapladı Gunn. “Japonların banzai görevlerini durdurmak için oluşturulmuş gizli bir İkinci Dünya Savaşı projesi olduğu belirlendi. O günlerde, Japonlar imparator için ölmenin çok şerefli bir şey olduğuna inanıyorlardı. Normal yandan taarruzlarla saldırımları mümkün olmadığında, ‘İmparatorum, on bin yıl yaşa!’ gibi bir anlama gelen ‘Banzai!’ ya da ‘Tenno Heika Banzai!’ nidalarıyla bağırarak dalga dalga insanlarla intihar saldırıları yaparlardı.

Acı Veren, bu saldırı kuvvetinin güçsüz kılınması ve Amerikalıların değerli tutsaklar alıp sorguya çekmelerini sağlaması için tasarlandı, bir yandan da Japonların yapmayı planladığı toplu kıyım engellenmek isteniyordu elbette.”

“Bu makine niçin savaş sırasında kullanılmadı?” diye sordu Paul.

“*John Bury* kaybolduktan çok kısa bir süre sonra, Savaş Bakanlığı bu makinenin ele geçirilmesi durumunda aynısının yapılmasının ve bizim ada saldırı kuvvetlerimize karşı kullanılmasının çok kolay olduğu kararma vardı.”

“Şimdi de Pickett Adası’ndan alınan bu makineler gizli bir askeri depoda duruyor ve tozlanıyor,” diye devam etti Gamay.

“Aynen öyle,” diye karşılık verdi Gunn.

Tam o anda, dikkatleri özel yemek salonuna giren koyu renk saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, dik duruşlu adama odaklandı.

“Lütfen, rahatsız olmayın,” dedi Dirk Pitt kocaman bir gülümsemeyle. Elinde küçük bir kart vardı. “Kurumun kredi kartlarından biri. Bu yemek Sam Amca’dan.”

Gamay güldü. “Kurt ile Joe memnun olacak.”

“Onlar nerede?” diye sordu Paul.

“Tam arkamdan geliyorlar,” dedi Dirk, kemerli girişi işaret ederek.

Kurt ile Joe, bir adım arkalarında Leilani ile birlikte içeri girerken hepsi girişe doğru döndü. Kadınlar kucaklaştı, erkekler tokalaşıp birbirlerine sarıldılar ve kadınları yanaklarından öptüler.

“Sizden önce başladık,” dedi Paul, el işaretiyle bir garsonu masaya çağırırken. “Ne alırdınız?”

Dirk buzlu bir Don Julio Blanco Tequila, yanında misket limonu ve tuz istedi. Joe buzlu bir Jack Daniel’s aldı. Leilani bir Kettle One Cosmopolitan sipariş ederken, Kurt de sek bir Bombay Sapphire Gin Gibson –zeytin yerine soğan turşusu konan bir martini– istedi.

“Pekâlâ,” dedi Dirk, Joe’ya. “Sicilinde altın yıldızı olan günün adamı sen olduğuna göre, bize Mısırlıların verdiği madalyayı göster bakalım.”

Joe’nun mahcubiyetten yüzü kızardı. “En son onlar verdiğiğinde görüldü zaten.”

“Ne yaptın onu?”

“Çorap çekmecemde duruyor.”

Gamay güldü. “İşte, size alçakgönüllü bir adam.”

Paul bir gazete uzattı. Pembeydi. Birleşik Krallık’ta basılan *Financial Times*’tı.

O trajedi önlenmemiş olsa doğabilecek olası sonuçların çıkarıldığı bir listeyi okudu. Listeye bir milyon ölü, açlık, anarşi, hatta Said ve Yemen'deki grubuyla bağlantısı çözülememiş olsa bu iş İsrail'in başına yıkılacağı için Ortadoğu'da patlak verecek topyekûn bir savaş da dahildi.

Paul durdu, neredeyse üzgün görünüyordu. "Fakat Joe bu kısımdan hoşlanmayacak," dedikten sonra okumaya devam etti. "*Bütün bunlar* ve daha fazlası, Binbaşı Edo ve artık bir Mısır kahramanı olarak selamlanan ve herkesin gıpta ile baktığı Nil Şeref Madalyası ile onurlandırılacak olan isimsiz bir Amerikalının da aralarında bulunduğu barajın operasyon ekibinin kahramanca çabaları sayesinde engellendi."

Gamay başını iki yana salladı. "Bu hiç adil değil."

"En azından karşılığında bir madalya aldı," dedi Dirk sırtarak.

"Joe'nun bir milyon insanı kurtarması karşılığında hükümetin yapabileceği en iyi şey bu mu?"

Leilani sohbete katıldı. "Joe'yu artık ilgi odağı olmaktan hiç hoşlanmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum, tabii bir grup muhteşem kadının ilgi odağı olmak dışında."

Joe güldü. "Şimdi bana Mısır'a dönmem için bir neden verdin işte."

"Bütün şakalar bir yana," dedi Dirk. "Eğer Joe Asvan Barajı'ndaki taşkını önlemek için gözünü karartarak hayatını tehlikeye atmasaydı, nehir kıyısında yaşayan bir milyon insan ölmüş olacaktı."

"Ölü sayısını belirlediler mi?" diye sordu Rudi Gunn.

"En az on bin," diye cevapladı Pitt ağırbaşlı bir ifadeyle.

Joe utanç duyarak içine kapanmış gibi görünüyordu. "Buzlu bir Jack Daniel's daha. Bu kez duble olsun."

Bir süre, hepsi sessiz sessiz içkisini yudumladı; en sonunda sessizliği Paul bozdu. "Said'in yeraltı fabrikasına ne yapacağız?"

Dirk, dalgıç saatinin turuncu kadranına baktı. "Saat farkını da hesaba katarsak, kırk dakika önce havaya uçuruldu ve hara-beye döndü."

"Havadan atılan bombalar o fabrikayı yok etmeye yetecek kadar derine etki edebilir mi?" diye sordu Gamay merakla.

"Edebilirler ve ettiler," diye açıkladı Pitt. "Büyük bir insansız uçaktan iki füze ateşlendi. Yer seviyesinden görülemeyen bir ilk itici güç, füzeleri aşağıya doğru saatte yaklaşık beş yüz kilometre hıza çıkardı. Sonra ana iticileri ateş aldı ve saatte üç yüz yirmi kilometre hızı rahatlıkla aştılar. Yere çarptılar ve altı metrelik bir krater açtılar, ama bu Said'in büyük yeraltı fabrikasını havaya uçurmaya yeterli değildi.

O yüzden beş dakika sonra, farklı türde bir mühimmat derindeki mağaralara fırlatıldı. Dört tane B-2 bombardıman uçağı MOP olarak bilinen konvansiyonel sığmak delici bombalar taşıyarak Yemen üzerine uçtu. Bunlar on üç bin kiloluk GPU-57'ler, dünyadaki nükleer olmayan en güçlü yeraltı sığınak delici silahlar. Bu bombalar on bir bin kiloluk metal kovanlar içinde bulunan iki bin iki yüz elli kiloluk patlayıcılar taşırlar. Öyle büyük bir momentumla yere çarparlar ki yüz yirmi metre derine inebilirler. Said'in sığınağında da, toz duman durulduğunda, bütün dağ yok olmuştu. Tek geriye kalan kum ve taş parçalarıydı. Mikrobotları üreten bütün donanım ve malzeme de yok oldu."

"Peki ya Said'in sağ kolu, Sabbah?" diye sordu Kurt, kendi saatine bakarak; yepyeni, birinci sınıf bir Scooter'a mal olsa da, saatine kavuşmaktan memnundu.

"Mikrobot büyüklüğünde parçalara ayrıldı," dedi Pitt sertçe.

Nihayet akşam yemeği büyük Şef eŐliđinde festival havasında servis edildi; başlangıç olarak denizalası ile çeŐnilendirilmiŐ King Olaf somonu sunuldu. Sonra tütÖülenmiŐ mersinbalığı, ardından kaz ciğeri ezmesi ve sebzeli ördek yahnisi geldi.

Ana yemek ıstakoz ravioli ve kızarmış yumurtalı ağır ateŐte piŐirilmiŐ pırasayla servis edilen St. Louis usulÖ domuz yavrusu kaburgasıydı.

Tatlı olarak guava ve maskarponlu krep vardı. Kırmızı Őarap Purple Angel Carménère, beyaz Őarap ise Duckhorn Sauvignon Blanc'tı.

Güzel yemekler, harika bir Őarap ve neŐeli bir sohbetle doyduktan sonra, vedalaŐıp restorandan ayrılmaya başladılar ve en sonunda Kurt'Ön, arkadaşlarının hepsinin güven içinde evlerine gidebilmeleri için ayarlamış olduğu uzun limuzinde toplandılar.

Leilani kentteki bir otelde kalıyordu ve Kurt onu bırakacağına söz vermişti.

Dirk, Kurt'e uzun uzun baktı. "Halinden ne kadar iktiğin hiç belli olmayabilir, ama bir polis seni durdurursa, alkollÖ araç kullanmaktan cezayı yersin. Sana Şiddetle bir taksi tutmanı öneririm."

"Öyle yapacağım," dedi Kurt.

Diğerleri limuzine bindikten sonra, restorana bir taksi çağrıldı. Kurt ile Leilani otele gitmek için arka koltuğa geçtiler.

"Dirk'Ön sana NUMA'da, deniz biyolojisi bölümünde önerdiği işi kabul etmeye karar verdin mi?" diye sordu.

Leilani üzgÖn görünüyordu. "Washington bana göre değil. Ben Hawaii'ye, Maui'deki biyoloji enstitÖsüne geri dÖneceğim."

Kurt onun elini sıktı. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," dedi. "Umarım anlıyorsundur."

Kurt gülümsedi. "Adı ne?"

Leilani'nin gözleri bir an fal taşı gibi açıldı, sonra yeniden gülümsedi. "Adı Kale Luka."

Kurt de tekrar gülümsedi. "Tek başına olmayacağın için memnunum."

Taksi Leilani'nin oteline ulaştı. Leilani kapıyı açtı, sonra durdu.

"Güle güle Leilani," dedi Kurt sessizce. "Seni unutmayacağım."

"Ben de seni." Eğilip Kurt'ün dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Sonra kapı kapandı ve gitti.

S O N

